AMERICA'S QUEEN OF SUSPENSE

MARY HIGGINS CLARK

XIN CHO TÔI GỌI CÔ LÀ EM YÊU

Xin Cho Tôi Gọi Cô Là Em Yêu

Mary Higgins Clark

Phụ Nữ (2005)

Từ khóa: Trinh Thám, Hình Sự, Tiểu Thuyết

Tình cờ, Kerry McGrath - phụ tá uỷ viên công tố, phát hiện ra bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ Smith chỉnh hình khuôn mặt cho hai bệnh nhân của ông thành khuôn mặt của cùng một người phụ nữ đã bị ám sát hơn 10 năm trước. Hồ nghi, Kerry mở lại hồ sơ cũ, nàng đã bị sự ngăn cản từ người chồng cũ, từ sếp của nàng, và kể cả vị thượng nghị sĩ mà nàng rất kính trọng. Chẳng bao lâu sau, tính mạng của chính nàng cùng cô con gái nhỏ cũng bị đe doạ nếu nàng vẫn muốn khám phá sự thật....

Ebook được thực hiện bởi các thành viên VH-Project.

Xin đừng phủ lên trên ngôi mộ này
Những đóa hồng mà nàng hết sức yêu quí;
Tại sao làm cho nàng ngất ngây bằng hoa hồng
Mà nàng không thể thấy hoặc ngửi được?

Edna St Vincent Millay,
Epitaph.

Ông đã làm mọi cách để cố gắng gạt Suzanne ra khỏi tâm trí. Một đôi khi, ông tìm lại được sự yên tĩnh trong vài giờ hoặc thậm chí ngủ suốt đêm. Đó là cách duy nhất giúp ông tiếp tục sống, làm công việc hàng ngày.

Phải chăng ông vẫn còn yêu cô hay chỉ ghét cô? Ông không bao giờ có thể chắc chắn. Cô đẹp, với đôi mắt sáng long lanh có cái nhìn chế giễu, với mái tóc sẫm bồng bềnh như mây, với đôi môi có thể mỉm cười một cách hết sức mời mọc hoặc mím lại một cách hết sức dễ dàng giống hệt một đứa bé đang bị cấm ăn kẹo.

Trong tâm trí ông, cô vẫn luôn luôn hiện diện, như lúc cô đã nhìn ông vào phút giây cuối cùng của đời cô, trêu chọc ông và quay lưng về phía ông.

Và giờ đây, gần mười một năm sau, Kerry McGrath sẽ không để cho Suzanne yên nghỉ. Những câu hỏi, rồi lại thêm những câu hỏi! Không thể chấp nhận được. Cần phải ngăn chặn cô ta.

"Hãy để cho người chết chôn vùi người". Đó là một ngạn ngữ cổ, ông nghĩ, và nó vẫn còn đúng. Phải ngăn chặn cô ta, bằng mọi giá.

Thứ Tư, ngày 11 tháng 11

Chương 1

Kerry vuốt phẳng chiếc váy màu lục sẫm của nàng, chỉnh lại sợi dây chuyền nhỏ bằng vàng nàng đang đeo quanh cổ và luồn mấy ngón tay vào mái tóc ngắn màu vàng tro. Suốt buổi chiều nàng đã chạy như điên như khùng, rời khỏi tòa án lúc hai giờ rưỡi, đí đón Robin ở trường học, lái xe từ Hobokus xuyên qua những khu vực giao thông tắc nghẽn trên đường 17 và 4, rồi qua cầu George Washington tới Manhattan, cuối cùng đậu xe và đến phòng mạch của bác sĩ đúng hẹn lúc bốn giờ.

Lúc này, sau khi đã hết sức hối hả, Kerry buộc phải ngồi chờ được gọi vào phòng khám, mong sẽ được phép ở bên cạnh Robin trong lúc những mũi chỉ được lấy ra. Nhưng bà y tá tỏ ra rất khó tính.

- Trong lúc mổ xẻ, bác sĩ Smith không cho phép bất cứ một ai, ngoại trừ y tá, ở trong phòng cùng với bệnh nhân.

- Nhưng cháu chỉ mới mười tuổi. - Kerry phản đối, rồi mím môi lại và tự nhắc nhở rằng lẽ ra nàng phải mang ơn vì bác sĩ Smith chính là người đã được gọi đến sau tai nạn. Các nữ y tá của bệnh viện St. Luke's-Roosevelt đã quả quyết với nàng rằng ông là một nhà phẫu thuật chỉnh hình tuyệt vời. Bác sĩ phòng cấp cứu thậm chí đã gọi ông là người làm nên phép mầu.

Hồi tưởng lại ngày hôm ấy, cách đây một tuần, Kerry nhận thấy nàng vẫn còn chưa tỉnh trí khỏi cơn sốc gây ra bởi cú điện thoại đó. Nàng ở lại văn phòng của nàng ở tòa án Hackensack trễ để nghiên cứu một vụ giết người mà nàng sẽ phải truy tố, lợi dụng chuyện đó cha của Robin, chồng cũ của nàng là Bob Kinellen, đã bất ngờ tỏ ý muốn đưa con gái của họ đi xem đoàn xiếc Big Apple của thành phố New York, sau đó dẫn nó đi ăn tối.

Lúc sáu giờ rưỡi, điện thoại reo. Đó là Bob. Có một tai nạn. Một xe tải đã đụng mạnh vào chiếc Jaguar của anh trong lúc anh đang ra khỏi bãi đậu xe. Mặt của Robin đã bị mảnh kính cắt. Nó đã được khẩn cấp đưa tới bệnh viện St. Luke's-Roosevelt, và một nhà phẫu thuật chỉnh hình đã được gọi ngay đến đó. Mặt khác nó có vẻ khỏe, mặc dầu nó đang được khám xét để xem có bị thương bên trong hay không.

Nhớ lại buổi tối khủng khiếp đó. Kerry lắc đầu. Nàng cố gắng gạt ra khỏi tâm trí nỗi đau khổ trong lúc nàng vội vã lái xe vào New York, toàn thân run lên theo những tiếng khóc nức nở khô khan, đôi môi chỉ thốt ra hai tiếng: *Lạy Chúa*, và thầm cầu nguyện: *Xin Người đừng để cho nó chết, nó là tất cả những gì con có. Con xin Người, nó chỉ là một đứa bé. Xin Người đừng lấy mất nó…*

Robin đang ở trong phòng mổ lúc Kerry đến bệnh viện, vì vậy nàng phải chờ trong phòng đợi, Bob ngồi bên cạnh - ở gần anh nhưng không cùng với anh. Lúc này anh đã có vợ và hai đứa con khác. Kerry vẫn còn có thể cảm thấy nỗi nhẹ nhõm vô hạn mà nàng đã trải qua khi trông thấy bác sĩ Smith xuất hiện và nói với họ, bằng một giọng trang trọng và hạ mình một cách khác lạ: "May mắn thay các vết cắt không sâu. Cô bé sẽ không có sẹo. Tôi muốn gặp lại cô bé tại phòng mạch của tôi sau một tuần".

Robin không bị một vết thương nào khác, nó đã hồi phục một cách nhanh chóng sau tai nạn, chỉ nghỉ học hai ngày. Nó đã tỏ ra khá hãnh diện về những chỗ băng bó của mình. Chỉ ngày hôm nay, trên đường vào New York đến nơi hẹn, nó mới có vẻ hơi lo lắng khi nó hỏi:

- Con sẽ bình thường, phải không, mẹ? Con muốn nói bộ mặt của con sẽ không bị sây sát chứ?

Với đôi mắt to màu xanh, khuôn mặt hình trái xoan, cái trán cao và những nét khắc họa một cách hoàn hảo. Robin là một cô bé xinh đẹp, giống cha. Kerry đã trấn an nó với một sự nồng nhiệt mà nàng hy vọng là thành thực. Giờ đây, để khuây khỏa, Kerry đưa mắt nhìn quanh phòng đợi được bày biện một cách thẩm mỹ với nhiều sofa và ghế bành bọc cùng một loại vải in hoa nhỏ. Ánh đèn mờ dịu, thảm lát sàn sang trọng.

Một phụ nữ khoảng trên bốn mươi tuổi, mang một miếng băng trên mũi, đang kiên nhẫn chờ tới phiên mình. Một người khác, có vẻ hơi lo âu, đang tỉ tê với chị bạn trông có vẻ quyến rũ, ngồi bên cạnh chị ta:

- Lúc này mình đang ở đây, mình vui mừng vì cậu đã gọi mình tới. Cậu thật tuyệt vời.

Đúng thế, Kerry nghĩ trong lúc nàng ngượng ngùng lấy hộp phấn trong túi xách. Mở nắp hộp ra, nàng nhìn mình trong gương. Hôm nay nàng vừa tròn ba mươi sáu tuổi, không kém một ngày. Nàng biết rằng nhiều người nhận thấy nàng quyến rũ, nhưng nàng vẫn luôn ngượng ngùng về diện mạo của mình. Nàng đánh phấn lên sống mũi, cố gắng che giấu những vết tàn nhang đáng ghét, ngắm đôi mắt và xác nhận mỗi lúc nàng mệt mỏi, như

hôm nay chẳng hạn, màu sắc của chúng lại đổi từ xanh lục sang nâu đục. Nàng nhét một mớ tóc bung ra vào phía sau tai, rồi với một tiếng thở dài, đóng nắp hộp phấn và vuốt mép tóc cần cắt tỉa.

Một cách lo âu, nàng dán mắt vào cánh cửa dẫn tới những phòng khám. Tại sao lại mất nhiều thời gian như thế này để rút chỉ cho Robin? nàng tự hỏi. Phải chăng đã có biến chứng?

Một lát sau, cánh cửa chợt mở, Kerry ngước mắt lên, đầy hy vọng. Tuy nhiên, thay vì Robin, một phụ nữ trẻ xuất hiện, tuổi khoảng chừng hai mươi lăm, với một mái tóc đen bao quanh gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

"Cô ta luôn có vẻ như vậy hay không?", - Kerry nghĩ trong lúc nàng ngắm hai gò má cao, cái mũi thẳng, đôi môi trề một cách gợi cảm, cặp mắt sáng, lông mi uốn cong.

Có lẽ cảm thấy mình đang bị quan sát, cô gái đưa mắt nhìn Kerry với vẻ dò hỏi trong lúc cô ta đi qua trước mặt nàng.

Cổ họng của Kerry chợt thắt lại. Tôi biết cô, nàng suýt buột miệng. Nhưng từ đâu? Nàng nuốt nước bọt, miệng đột nhiên khô khốc. Khuôn mặt đó... mình đã từng trông thấy.

Ngay sau khi cô gái đã đi khỏi, Kerry tìm gặp nhân viên tiếp tân và giải thích rằng nàng tin chắc nàng biết cô gái vừa ra khỏi phòng mạch của bác sĩ. Rồi nàng hỏi tên cô ta.

Tuy nhiên, cái tên Barbara Tompkins không gợi ra một điều gì trong tâm trí Kerry. Chắc hẳn nàng đã lầm lẫn. Thế nhưng, khi nàng ngồi trở xuống, cảm giác đã trông thấy cô gái vẫn ám ảnh tâm trí nàng. Ấn tượng đó hết sức kỳ lạ khiến nàng phải rùng mình.

Chương 2

Kate Carpenter nhìn những bệnh nhân trong phòng đợi của bác sĩ bằng một con mắt hằn học. Bà phụ tá cho bác sĩ Charles Smith từ bốn năm nay, làm việc bên cạnh ông trong những cuộc giải phẫu mà ông tiến hành trong phòng mạch của ông. Nói tóm lại, bà xem ông như một thiên tài.

Tuy nhiên, về phần mình, bà không bao giờ cảm thấy muốn được ông giải phẫu. Năm mươi tuổi, có vóc người rắn chắc, với một khuôn mặt nhẹ nhõm và mái tóc hoa râm, với bạn bè bà thường tỏ ra là người cực lực phản đối phẫu thuật chỉnh hình. "Ta nên để nguyên những gì ta đang có".

Hoàn toàn thông cảm với những khách hàng có vấn đề thực sự, bà cảm thấy hơi khinh thường đối với những đàn ông và phụ nữ cứ liên tục đến xin giải phẫu để cố đạt cho kỳ được sự hoàn hảo về mặt hình thể. "Nhưng, bà nói với chồng, đó là những người đang trả lương cho em".

Thỉnh thoảng Kate Carpenter tự hỏi tại sao mình tiếp tục trung thành với bác sĩ Smith. Ông tỏ ra hết sức cộc cằn với tất cả mọi người, bệnh nhân cũng như nhân viên, đến mức ông thường có vẻ khiếm nhã. Ông hiếm khi khen ngợi nhưng không bao giờ bỏ qua một cơ hội chỉ rõ một cách mỉa mai cay độc lỗi lầm nhỏ bé nhất. Nhưng rồi một lần nữa, bà quả quyết, lương bổng cùng các quyền lợi rất tốt và quả thực thích thú khi nhìn vị bác sĩ làm việc.

Ngoại trừ điều đó, trong thời gian gần đây, bà đã nhận thấy ông đang trở nên cáu kỉnh hơn. Các bệnh nhân mới, bị thu hút bởi danh tiếng của ông, tức giận vì thái độ này và càng ngày càng hủy nhiều cuộc hẹn. Những người duy nhất ông dường như đối xử với sự chăm sóc đầy vinh dự là những người được nhận "diện mạo" đặc biệt, và đó là một vấn đề khác khiến Carpenter lưu tâm.

Không kể việc ông dễ nóng giận, trong mấy tháng gần đây bà nhận thấy rằng vị bác sĩ có vẻ dửng dưng, thậm chí xa cách. Thỉnh thoảng, khi bà nói chuyện với ông, ông nhìn bà một cách thất thần, tựa hồ tâm trí ông đang ở nơi khác.

Bà xem đồng hồ tay. Như bà đã đoán trước, sau khi khám bệnh cho Barbara Tompkins, người cuối cùng được nhận "diện mạo", ông đã đi vào phòng riêng và đóng cửa.

Ông đang làm gì trong đó? bà tự hỏi. Ông phải nhận thức ông đang trễ nải công việc. Cô bé Robin đã ngồi một mình trong phòng khám số 3 suốt nửa giờ, và còn có nhiều bệnh nhân khác trong phòng đợi. Nhưng bà đã nhận thấy rằng sau khi vị bác sĩ gặp một trong những bệnh nhân đặc biệt, dường như ông luôn luôn cần ở một mình trong một lúc.

- Bà Carpenter…

Giật nẩy mình, bà y tá ngẩng đầu lên khỏi bàn viết. Bác sĩ Smith đang chằm chằm nhìn xuống bà.

- Tôi nghĩ chúng ta đã để Robin Kinellen đợi khá lâu rồi. - Ông nói bằng một giọng buộc tội. Phía sau cặp kính không vành, đôi mắt của ông có vẻ lạnh lùng.

Chương 3

- Con không thích bác sĩ Smith, - Robin thẳng thắn nói trong lúc Kerry lái xe ra khỏi bãi đậu trên đường 9 và chạy vào đại lộ 5.

Kerry nhìn nhanh Robin.

- Tại sao?

- Ông ấy làm cho con sợ. Ở nhà, khi con gặp bác sĩ Wilson, ông ấy luôn luôn kể nhiều câu chuyện đùa. Nhưng bác sĩ Smith thậm chí không mỉm cười. Ông ấy như đang tức giận con. Ông ấy nói một số người được trời cho sắc đẹp trong lúc nhiều người khác phải cố gắng mới có được, nhưng không ai được lãng phí trong bất cứ trường hợp nào.

Robin được thừa hưởng ngoại hình đặc biệt của cha, và quả thực khá xinh đẹp. Đúng là một ngày nào đó điều này có thể trở nên một gánh nặng, nhưng tại sao vị bác sĩ lại nói chuyện kỳ lạ như thế với một đứa bé? Kerry tự hỏi.

- Đáng lẽ con không nên kể với ông ấy rằng con chưa thắt dây an toàn xong khi chiếc xe tải đụng vào xe của ba, - Robin nói thêm, - thế là bác sĩ Smith bắt đầu lên lớp con.

Kerry liếc con gái. Robin vẫn luôn luôn thắt dây an toàn. Việc lần này nó không kịp thắt có nghĩa là Bob đã khởi động xe quá nhanh. Kerry cố gắng che giấu nỗi tức giận trong lúc nàng nói:

- Có lẽ ba đã vội vàng ra khỏi bãi đậu xe.

- Ba đã không nhận thấy con không có thời gian thắt dây, - Robin tự biện hộ, nhận thức vẻ bực tức trong giọng nói của mẹ.

Kerry chợt cảm thấy đau lòng cho con gái. Bob Kinellen đã bỏ rơi hai mẹ con nàng khi Robin còn rất bé. Hiện nay, anh đã kết hôn với con gái của người cùng hùn vốn và là cha của một đứa con gái năm tuổi và một đứa con trai ba tuổi. Robin tôn thờ cha nó, và Bob luôn luôn tràn đầy ân cần mỗi khi ở bên cạnh nó. Nhưng anh thường xuyên làm cho nó thất vọng bằng cách gọi điện thoại vào phút cuối để hủy bỏ một cuộc hẹn. Bởi vì bà vợ thứ hai của anh không thích được nhắc nhở rằng anh còn có một đứa

con gái khác. Robin chưa bao giờ được mời tới nhà anh. Do đó nó thậm chí hầu như không biết cô em gái và cậu em trai cùng cha khác mẹ.

Vào đúng dịp hiếm hoi anh đến đúng hẹn và đưa nó đi chơi, thì lại có chuyện xảy ra, Kerry nghĩ. Tuy nhiên, nàng cố hết sức che giấu nỗi tức giận, quyết định không tiếp tục vấn đềnày.

- Con phải ngủ một chút cho tới lúc chúng ta đến nhà ông Jonathan và bà Grace, - nàng gợi ý.

- Dạ. - Robin nhắm mắt.- Con cá là ông bà đã mua cho con một món quà.

Chương 4

Trong lúc chờ Kerry và Robin đến ăn tối, Jonathan và Grace Hoover cùng uống Martini vào cuối buổi chiều như thường lệ trong phòng khách của nhà họ ở Old Tappan trông ra hồ Tappan. Mặt trời đang lặn hắt những bóng tối dài trên mặt nước phẳng lặng. Những cây lớn, được cắt tỉa một cách cẩn thận để giữ cho quang cảnh của hồ được nguyên vẹn, đang đỏ rực với các cái lá lấp lánh chẳng bao lâu sẽ rời khỏi cành.

Jonathan đã đốt lò sưởi lần đầu tiên trong mùa và Grace vừa lưu ý rằng người ta đã đoán trước tối hôm nay sẽ có đợt sương giá đầu tiên trong mùa.

Kết hôn từ gần bốn mươi năm nay, họ là một cặp vợ chồng sáu mươi tuổi, gắn bó với nhau bởi nhiều mối liên hệ và sở thích hơn cả sự trìu mến và thói quen. Qua khoảng thời gian đó, dường như càng nhiều tuổi họ càng giống nhau. Họ có cùng những nét mặt quý tộc, với mái tóc dày bạc trắng và dợn sóng một cách tự nhiên đối với Jonathan, ngắn quăn và còn dấu vết màu nâu pha hoa râm đối với Grace.

Tuy nhiên, vẫn có một sự khác biệt rõ ràng trong cơ thể họ. Jonathan ngồi thẳng người trên một chiếc ghế bành lưng cao, trong lúc Grace nằm dài trên một chiếc sofa đối diện với ông, một tấm chăn bằng da cừu đắp trên đôi chân vô dụng của bà, những ngón tay co quắp và bất động trên vế, một chiếc xe lăn bên cạnh bà. Bị bệnh thấp khớp từ nhiều năm nay, càng ngày bà càng mất khả năng hoạt động.

Jonathan vẫn tận tụy với bà trong suốt những năm dài đầy thử thách đó. Là thành viên lâu năm của một công ty luật lớn ở New Jersey nổi tiếng về nhiều vụ án dân sự tầm cỡ lớn, ông còn là thượng sĩ từ trên hai mươi năm nay, nhưng đã nhiều lần từ chối ứng cử vào chức vụ thống đốc. "Tôi có thể hữu ích hoặc có hại cho Thượng nghị viện, ông thường tỏ ý, và dù sao đi nữa, tôi không nghĩ mình sẽ thắng cử".

Bất cứ ai biết rõ ông đều không tin những lời phản đối của ông. Họ biết Grace chính là lý do khiến ông không thể đáp ứng những đòi hỏi trong

cuộc sống của một thống đốc, và họ thầm tự hỏi ông có nung nấu trong lòng một sự phẫn uất mơ hồ vì tình trạng sức khỏe của bà đã cản trở ông hay không. Tuy nhiên, nếu có, chắc chắn ông không bao giờ tiết lộ.

Phá tan sự im lặng, Grace uống một ngụm Martini và thở dài.

- Em thành thực tin đây là mùa em thích nhất trong năm. - Bà nói. - Trời hết sức đẹp, phải không? Thời tiết như thế này làm em nhớ lại lúc đáp tàu hỏa từ Bryn Mawr đến Princeton để xem các trận đấu bóng đá cùng với anh, rồi đi ăn tối ở quán Nassau.

- Em đã ngụ tại nhà bà dì của em và bà ấy không bao giờ chịu đi ngủ trước khi em an toàn về nhà, - Jonathan khúc khích cười. - Anh đã thường cầu nguyện bà cụ chỉ cần ngủ sớm một lần thôi, nhưng bà vẫn giữ một kỷ lục hoàn hảo.

Grace mỉm cười.

- Đúng lúc chúng ta dừng xe trước nhà, đèn cổng bật sáng. - Bà chợt đưa mắt lo lắng nhìn về phía đồng hồ quả lắc trên lò sưởi. - Có phải chúng đến trễ? Em ghét nghĩ tới cảnh Kerry và Robin bị kẹt trong đám xe cộ dày đặc. Nhất là sau tai nạn tuần vừa qua. Kerry lái xe rất giỏi. - Jonathan trấn an bà. - Em đừng lo lắng. Chúng sẽ đến ngay thôi.

- Em biết. Chỉ vì…

Bà không cần nói hết câu; Jonathan hiểu ngay ý bà. Kể từ khi Kerry, mới hai mươi mốt tuổi và sắp sửa vào trường luật, trả lời thông báo của họ để tìm một cô gái giữ nhà, họ đã xem nàng không khác gì con gái của chính họ. Chuyện đó cách đây đã mười lăm năm, và trong suốt những năm đó Jonathan vẫn thường giúp đỡ Kerry trong việc hướng dẫn và phát triển nghề nghiệp của nàng. Gần đây nhất, ông đã vận dụng thế lực của mình để nàng được ghi tên vào danh sách chung tuyển chức thẩm phán trình lên thống đốc.

Mười phút sau, tiếng chuông cửa vui vẻ thông báo Kerry và Robin đến. Như nó đã đoán, một món quà đang chờ Robin, một cuốn sách và một trò chơi đố vui cho máy tính của nó. Sau bữa tối, nó mang cuốn sách vào trong thư viện và ngồi thu mình trong một chiếc ghế bành trong lúc những người lớn kề cà quanh tách cà phê.

Grace chờ cho Robin ra khỏi tầm tai mới thấp giọng hỏi:

- Kerry, những vết trên mặt của Robin sẽ biến mất, phải không?

- Đó chính là câu con đã hỏi bác sĩ Smith. Chẳng những ông ta bảo đảm những vết đó sẽ biến mất, ông ta còn làm cho con có cảm tưởng tựa hồ

con đã sỉ nhục ông ấy khi bày tỏ nỗi lo lắng về chúng. Con phải nói với cô con có linh cảm vị bác sĩ tài ba này có một lòng tự trọng rất lớn. Nhưng, tuần trước tại bệnh viện, bác sĩ phòng cấp cứu đã quả quyết cam đoan với con rằng Smith là một nhà phẫu thuật chỉnh hình xuất sắc. Thậm chí ông ta đã gọi ông ấy là một người làm nên phép mầu.

Trong lúc thưởng thức giọt cà phê cuối cùng, Kerry nghĩ tới cô gái nàng đã trông thấy trong phòng mạch của bác sĩ Smith. Nàng nhìn Jonathan và Grace đang ngồi trước mặt nàng.

- Một điều kỳ lạ đã xảy ra trong lúc con chờ Robin, - nàng nói.- Trong phòng mạch của bác sĩ Smith có một người con trông hết sức quen. Thậm chí con đã hỏi nhân viên tiếp tân tên của cô ta là gì. Con chắc chắn con không biết cô ta, nhưng con không sao gạt bỏ cảm giác đã gặp cô ta. Con đã nổi da gà khi nhìn cô ta. Không phải là kỳ lạ hay sao?

- Trông cô ta như thế nào? - Grace hỏi.

- Một phụ nữ tuyệt đẹp, theo kiểu gợi tình, - Kerry trầm ngâm trả lời. - Con nghĩ chính đôi môi của cô ta đã cho cô ta cái vẻ đó. Chúng vừa đầy đặn vừa nũng nịu. Con biết, có lẽ đó là một trong những cô bạn gái cũ của Bob, và con vừa cố nhớ ra. - Nàng nhún vai.- Ồ, chuyện này sẽ khiến con khó chịu cho tới lúc con làm sáng tỏ.

Chương 5

Ông đã thay đổi cuộc đời của tôi, bác sĩ Smith… Đó chính là lời Barbara Tompkins đã nói với ông trong lúc cô ta rời khỏi phòng mạch của ông sáng hôm nay. Và ông biết đó là sự thật. Ông đã thay đổi cô ta và, đồng thời, thay đổi cả cuộc đời của cô ta. Từ một phụ nữ thô kệch, hầu như rụt rè, có vẻ già hơn cái tuổi hai mươi sáu của cô ta, ông đã biến đổi cô ta trở thành một cô gái trẻ đẹp. Thậm chí còn hơn cả một người đẹp. Giờ đây cô ta đã có tinh thần. Cô ta không còn là người phụ nữ thiếu tin tưởng đã đến gặp ông cách đây một năm.

Vào thời kỳ đó, cô ta đang làm việc trong một công ty giao tế nhỏ ở Albany. "Tôi đã trông thấy những gì ông đã làm cho một trong những khách hàng của chúng tôi - cô ta đã nói khi cô ta bước vào phòng mạch của ông ngày đầu tiên hôm ấy. - Tôi vừa được thừa hưởng một số tiền từ một bà dì. Ông có thể làm cho tôi trở nên xinh đẹp hay không?

Ông đã làm hơn thế - ông đã biến đổi cô ta. Ông đã làm cho cô ta trở nên tuyệt đẹp. Giờ đây Barbara đang làm việc cho công ty giao tế lớn nổi tiếng ở Manhattan. Cô ta vẫn luôn luôn thông minh, nhưng việc kết hợp trí thông minh với sắc đẹp đặc biệt của cô ta đã thực sự thay đổi cuộc đời cô ta.

Bác sĩ tiếp khách hàng cuối cùng trong ngày của ông vào lúc sáu giờ rưỡi. Rồi ông thả bộ qua ba dãy phố của đại lộ 15 tới nhà ông ở Washington Mews.

Ông có thói quen mỗi ngày về nhà, thư giãn bằng một ly bourbon pha soda trong lúc xem bản tin buổi tối rồi quyết định nơi ông muốn ăn tối. Ông sống một mình và hầu như không bao giờ ăn tại nhà.

Đêm nay, một cơn kích động bất thường xâm chiếm tâm trí ông. Trong tất cả những phụ nữ, Barbara Tompkins là người giống cô ta hơn hết. Chỉ cần trông thấy cô ta là ông đã xúc động cực độ. Ông đã nghe lỏm Barbara trò chuyện với bà Carpenter, kể với bà cô ta đang mời một khách hàng ăn tối vào đêm nay trong Oak Room của khách sạn Plaza.

Gần như miễn cưỡng, ông đứng lên. Chuyện sắp xảy ra là không sao tránh được. Ông sẽ tới Oak Bar, nhìn vào trong Oak Room, xem thử có một bàn nhỏ nào từ đó ông có thể quan sát Barbara trong lúc ông ăn tối. Chắc cô ta sẽ không có khả năng nhận ra sự hiện diện của ông. Nhưng cho dù cô ta nhận ra ông, ông sẽ chỉ cần vẫy tay chào cô ta. Cô ta không có lý do nào để nghĩ rằng ông đang theo dõi cô ta.

Chương 6

Sau bữa ăn tối với Jonathan và Grace, họ trở về nhà, và Robin đi ngủ đã lâu, Kerry vẫn còn tiếp tục làm việc. Bàn viết của nàng đặt ngay trong phòng khách nhỏ của ngôi nhà mà nàng đã dọn đến sau khi Bob ra đi và nàng đã bán ngôi nhà họ đã cùng mua. Nàng đã có thể tìm được nơi ở mới với giá rất hời, vào lúc thị trường bất động sản suy sút, và nàng lấy làm sung sướng vì đã mua được - nàng rất thích nơi này. Được xây dựng cách đây năm mươi năm, đây là một ngôi nhà rộng rãi với một tầng gác và mái nhọn có hai cửa sổ trên mái, nằm trên một khu đất hai màu đầy cây cối. Thời gian duy nhất nàng không thích là khi lá cây bắt đầu rụng. Chắc là sắp bắt đầu rồi, nàng nghĩ với một tiếng thở dài.

Ngày mai, nàng sẽ thẩm vấn chéo bị cáo trong một vụ án mạng nàng đang khởi tố. Đó là một diễn viên giỏi. Trên chỗ đứng của nhân chứng tạo tòa án, lời tường thuật của anh ta về các sự kiện dẫn tới cái chết của người giám sát anh ta có vẻ hoàn toàn có thể chấp nhận được. Anh ta khai rằng cấp trên của anh ta đã không ngừng hạ nhục anh ta, đến mức một hôm anh ta đã mất tự chủ và giết chết bà. Luật sư của anh ta sẽ đề nghị tuyên án ngộ sát.

Công việc của Kerry là phân tích câu chuyện của bị cáo, chứng minh rằng đây là một cuộc trả thù được tính toán một cách cẩn thận và được thực hiện chống lại cấp trên, vì nhiều lý do xác đáng, đã từ chối đề bạt anh ta. Một sự từ chối đã khiến bà mất mạng. Giờ đây anh ta phải đền tội, Kerry nghĩ.

Mãi tới một giờ sáng, nàng mới hài lòng vì đã đặt ra mọi câu nàng muốn hỏi, mọi điểm nàng muốn giải thích.

Một cách mệt mỏi, nàng đi lên gác. Nàng liếc qua Robin, đang ngủ say, kéo chăn đắp kín mình nó, rồi bước qua hành lang vào phòng riêng của nàng.

Năm phút sau, rửa sạch phấn son, đánh răng, mặc áo ngủ, nàng chui mình trên cái giường lớn bằng đồng mà nàng đã mua trong một vụ bán từ

thiện sau ngày Bob ra đi. Nàng đã thay đổi tất cả đồ đạc trong phòng. Làm sao nàng có thể sống bên những vật dụng cũ, nhìn tủ com mốt của anh, bàn đêm của anh, trông thấy chỗ trống của cái gối phía anh ở trên giường?

Mành cửa chỉ khép lưng chừng, và qua ánh sáng lờ mờ của cây đèn ở lối đi vào nhà, nàng có thể trông thấy một cơn mưa đều đặn đã bắt đầu rơi.

Thôi được, thời tiết tốt không thể kéo dài mãi mãi, nàng nghĩ, ít ra vẫn còn may vì không lạnh như dự đoán, và cơn mưa chắc sẽ không chuyển sang mưa đá. Nàng nhắm mắt mong đầu óc mình ngừng quay cuồng, tự hỏi tại sao mình cảm thấy quá khó chịu như thế này.

Nàng tỉnh dậy lúc năm giờ, rồi cố ngủ lơ mơ cho tới sáu giờ. Chính trong khoảng thời gian này giấc mơ đã đến với nàng lần đầu tiên.

Nàng thấy mình ở trong phòng đợi của một phòng mạch. Có một phụ nữ nằm trên sàn, đôi mắt lớn và đứng nhìn chằm chằm vào cõi hư vô. Một mái tóc đen bao quanh gương mặt cực kỳ xinh đẹp. Một sợi dây thắt nút siết quanh cổ cô ta.

Rồi, trong lúc Kerry quan sát, người phụ nữ đứng lên, tháo sợi dây ra khỏi cổ và tới gặp nhân viên tiếp tân để ký một cuộc hẹn.

Chương 7

Suốt buổi tối, Robert Kinellen nghĩ tới việc điện thoại để biết kết quả khám bác sĩ của Robin, nhưng ý nghĩ đó cứ đến rồi lại đi mà không được thực hiện. Sau bữa ăn tối, Anthony Bartlett, cha vợ vừa là người hùn vốn thâm niên trong công ty luật, đã bất ngờ ghé nhà anh để thảo luận về chiến lược cần theo trong phiên tòa sắp tới xét xử vụ trốn thuế thu nhập của James Forrest Weeks, khách hàng quan trọng nhất - và gây tranh cãi nhất - của công ty.

Weeks, một nhà doanh nghiệp rất lớn trong lãnh vực bất động sản, đã trở thành một nhân vật nổi bật ở New York cũng như ở New Jersey, trong ba thập niên vừa qua. Là một nhà tài trợ lớn cho nhiều cuộc vận động chính trị, một người có nhiều đóng góp cho các tổ chức từ thiện, ông ta cũng là chủ đề của nhiều tin đồn không ngớt về các hợp đồng nội bộ cùng việc mua bán thế lực, và bị nghi ngờ có nhiều liên hệ với bọn tội phạm được nhiều người biết tới.

Từ nhiều năm nay, văn phòng của tổng biện lý Hoa kỳ đã cố gắng tống giam Weeks, và Bartlett cùng Kinellen đã kiếm được rất nhiều tiền với việc đại diện cho ông ta trong những cuộc điều tra gần đây nhất. Cho tới hôm nay, nhân viên FBI vẫn chưa có đủ bằng chứng để buộc tội ông ta.

- Lần này Jimmy gặp rắc rối nghiêm trọng, - Anthony Bartlett nhắc nhở con rể trong lúc họ ngồi đối diện nhau tại phòng làm việc trong nhà của Kinellen ở Englewood Cliffs. Ông nhấm nháp một ly brandy. - Điều đó tất nhiên có nghĩa là chúng ta đang gặp rắc rối nghiêm trọng cùng với ông ta.

Trong mười năm kể từ khi Bob gia nhập công ty, anh đã trông thấy nó trở thành hầu như một phần kéo dài của tập đoàn Weeks, một cách hết sức gần gũi đến mức họ quấn chặt vào đó. Thực ra, nếu không có đế quốc kinh doanh khổng lồ của Jimmy, họ chỉ còn lại một nhúm khách hàng thứ yếu, kiếm những món thu nhập không đủ để duy trì hoạt động của công ty. Cả hai người đều biết rằng nếu Jimmy bị kết án, công ty luật của Bartlett và Kinellen chỉ còn nước đóng cửa.

- Chính Barney làm cho con lo lắng. - Bob trầm tĩnh nói.

Barney Haskell là kế toán trưởng của Jimmy Weeks và là đồng bị cáo trong vụ án đang diễn ra. Cả hai người đều biết áp lực mạnh đang đè nặng trên ông ta để ông ta làm chứng có lợi cho bên công tố và bù lại được giảm án.

Anthony Bartlett gật đầu.

- Ba cũng nghĩ vậy.

- Ngoài ra lại còn có một lý do, - Bob nói tiếp. - Con đã kể cho ba nghe về một tai nạn ở New York? Và Robin đang được điều trị bởi một nhà phẫu thuật chỉnh hình?

- Phải. Cháu như thế nào rồi?

- Cháu sẽ ổn thôi, xin tạ ơn Chúa. Nhưng con chưa nói với ba tên của viên bác sĩ. Đó là Charles Smith.

- Charles Smith. - Anthony Bartlett cau mày trong lúc ông suy nghĩ về cái tên này. Rồi ông nhếch mày, nhổm lên và ngồi thẳng. - Không phải là người...

- Đúng vậy. Và cô vợ cũ của con, phụ tá công tố viên, đang đều đặn đưa con gái đến phòng mạch của ông ta. Theo con biết rõ về Kerry, chỉ là một vấn đề thời gian trước khi cô ấy kết nối mọi việc.

- Ôi, lạy Chúa, - Bartlett nói như rên rỉ.

Thứ Năm, ngày 12 tháng 10

Chương 8

Văn phòng công tố của quận Bergen được đặt trên gác thuộc cánh phía tây của tòa án, thu nhận ba mươi sáu phụ tá công tố viên, bảy mươi dự thẩm và hai mươi lăm thư ký, cùng với Franklin Green, công tố viên.

Mặc dù tính chất công việc nghiêm trọng và liên tục quá tải, thậm chí thường khủng khiếp, trong văn phòng vẫn có một bầu không khí thân hữu. Kerry thích làm việc ở đó. Nàng đều đặn nhận nhiều đề nghị hấp dẫn từ các công ty luật, yêu cầu nàng đến làm việc với họ, nhưng bất chấp những sự cám dỗ về mặt tài chính, nàng đã quyết định ở nguyên chỗ và giờ đây đã được đề bạt chức vụ thẩm phán. Trong quá trình làm việc, nàng đã nổi tiếng là một luật sư thông minh, cứng cỏi và thẳng thắn.

Hai vị thẩm phán đã tới tuổi nghỉ hưu theo đúng luật là bảy mươi vừa rời khỏi chức vụ, để lại hai ghế trống. Vận dụng đặc quyền thượng nghị sĩ, Jonathan Hoover đã đề cử Kerry vào một trong hai ghế đó. Nàng thậm chí không tự thừa nhận nàng ước ao điều này nhiều như thế nào. Những công ty luật lớn đề nghị trả lương lớn hơn nhiều, nhưng chức vụ thẩm phán tượng trưng cho một loại thành tựu không có một số tiền nào có thể sánh bằng.

Buổi sáng hôm ấy, Kerry nghĩ tới khả năng được đề bạt trong lúc nàng bấm mã số khóa cửa ngoài và, khi một tiếng cách vang lên, xô cánh cửa mở ra, vẫy tay chào nhân viên tổng đài, nàng nhanh chân bước vào văn phòng dành riêng cho thẩm phán.

So với những căn phòng nhỏ bít bùng của các phụ tá mới, văn phòng của nàng có kích thước hợp lý hơn. Mặt bàn bằng gỗ đã mòn phủ đầy những chồng hồ sơ nhiều đến mức tình trạng của nó hầu như không quan trọng. Những chiếc ghế lưng thẳng không phù hợp, nhưng bền chắc. Kerry phải giật mạnh ngăn kéo trên cùng của tủ hồ sơ mới mở ra được, nhưng đó chỉ là một sự khó chịu thứ yếu đối với nàng.

Văn phòng có hệ thống thông gió ngang, với những cửa sổ cung cấp ánh sáng lẫn không khí. Kerry đã nhân cách hóa nó bằng nhiều cây cảnh

xanh tươi đặt trên các bệ cửa sổ, và nhiều bức ảnh lồng khung do Robin chụp. Tất cả tạo nên một cảm giác tiện nghi cho nơi làm việc, và Kerry hoàn toàn bằng lòng có những thứ đó trong văn phòng của nàng.

Buổi sáng đã mang đến cơn mưa tuyết đầu tiên trong năm, thúc đẩy Kerry lấy chiếc áo khoác hiệu Burberry khi rời khỏi nhà. Lúc này nàng cẩn thận treo nó lên. Nàng đã mua nó trong một quầy hàng hạ giá và định giữ gìn nó lâu dài.

Ngồi vào bàn làm việc, nàng lắc đầu xua những dấu vết cuối cùng của giấc mơ đã khuấy rối nàng đêm hôm qua. Mối bận tâm lúc này là phiên tòa sắp tiếp tục trong một giờ nữa.

Nạn nhân có hai người con trai ở lứa tuổi thiếu niên mà bà đã nuôi dưỡng một mình. Giờ đây ai sẽ chăm sóc bọn chúng? Nếu có chuyện gì xảy đến với mình thì sao? Kerry nghĩ. Robin sẽ đi đâu? Chắc chắn không phải đến nhà cha của nó; nó sẽ không được hạnh phúc, không được hoan nghênh trong gia đình mới của anh. Nhưng Kerry cũng không thể tưởng tượng, mẹ nàng và cha dượng của nàng, cả hai lúc này đã trên bảy mươi tuổi và đang sống ở Colorado, nuôi nấng một cô bé mười tuổi. Cầu xin Chúa cho mình vẫn còn sống tối thiểu cho tới lúc Robin đã trưởng thành, nàng nghĩ trong lúc quay sự chú ý vào hồ sơ đặt trước mặt nàng.

Lúc chín giờ kém mười, điện thoại reo chuông. Đó là Frank Green, công tố viên.

- Kerry, tôi biết cô sắp sửa tới tòa án, nhưng cô có thể ghé qua chỉ một phút chứ?

- Tất nhiên. - Và như thế chỉ có thể là một phút, nàng nghĩ. Frank biết quan tòa Kafka sẽ nổi giận đùng đùng khi bị bắt chờ đợi.

Nàng tìm thấy công tố viên Frank Green ngồi ở bàn làm việc. Với khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sắc sảo, ở tuổi năm mươi hai, ông vẫn giữ được thân hình rắn chắc đã từng giúp ông trở nên một ngôi sao bóng đá của trường đại học. Nụ cười của ông còn nồng nhiệt, nhưng dường như đã không bình thường, nàng nghĩ. Phải chăng ông đã chỉnh răng? Nàng tự hỏi. Nếu như vậy thì ông thật thông minh. Hàm răng của ông có vẻ khá đẹp và sẽ giúp cho ông ăn ảnh khi ông được đề cử trong tháng Sáu.

Nhất định Green đang chuẩn bị cho cuộc vận động tranh cử thống đốc. Chương trình thông tin đại chúng phù hợp với văn phòng của ông đang được xây dựng, và mọi người đều trông thấy rõ ràng ông đang chú tâm tới việc ăn mặc. Một bài xã luận đã nói kể từ khi vị thống đốc hiện tại đã phục

vụ hết sức tốt trong hai nhiệm kỳ và Green là người kế tục được chọn kỹ, dường như ông có nhiều khả năng sẽ được bầu để lãnh đạo bang.

Kerry khâm phục tài năng và hiệu lực của ông trong lãnh vực pháp lý. Ông lái con tàu của ông một cách vững chắc tuyệt vời. Sự dè dặt của nàng đối với ông trong mười năm nhiều lần ông đã bỏ qua cho một viên trợ lý từng phạm một sai lầm thực sự. Green đặt lợi ích của chính ông lên trên hết.

Nàng biết rằng việc nàng có khả năng được đề cử chức vụ thẩm phán đã gia tăng thế lực của nàng trong mắt ông. "Cứ như cả hai chúng ta sẽ đạt được những điều lớn lao hơn", ông đã nói với nàng trong một dịp cởi mở, thân thiện hiếm hoi.

- Vào đi, Kerry, - lúc này ông nói. - Tôi chỉ muốn nghe từ miệng cô về tin tức của Robin. Khi tôi được biết cô đã yêu cầu thẩm phán ngưng phiên tòa ngày hôm qua, tôi đã rất lo lắng.

Nàng liền vắn tắt kể cho ông nghe kết quả xét nghiệm, trấn an ông rằng mọi việc đã đâu vào đấy.

- Robin đang ở với cha nó trong lúc xảy ra tai nạn, phải không? - ông hỏi.

- Phải. Lúc đó Bob đang lái xe.

- Chồng cũ của cô có lẽ đang gặp phải lúc không may. Tôi không nghĩ lần này anh ấy sẽ rời bỏ Weeks. Có tin đồn họ sẽ bắt giữ ông ta, và tôi hy vọng họ sẽ làm được việc đó. Ông ta là một kẻ lừa đảo và có lẽ còn tồi tệ hơn thế. - Ông có một cử chỉ chán ngấy. - Tôi vui mừng vì Robin đang khỏe dần và tôi biết cô đang có nhiều việc cần phải làm. Hôm nay, cô sẽ thẩm vấn chéo bị cáo, phải không?

- Phải.

- Biết rõ cô, tôi gần như ái ngại cho anh ta. Chúc cô may mắn.

Thứ Hai, ngày 23 tháng 10

Chương 9

Gần hai tuần sau, Kerry vẫn còn tận hưởng sự mãn nguyện về kết quả của phiên tòa. Nàng đã kết án bị cáo là kẻ sát nhân. Tối thiểu những cậu con trai của nạn nhân sẽ không phải lớn lên trong lúc biết rằng kẻ giết mẹ chúng vẫn nhởn nhơ qua lại ngoài đường phố trong năm hoặc sáu năm. Điều đó sẽ xảy ra nếu bồi thẩm đoàn nhận định là ngộ sát theo biện hộ của bên bị. Tội sát nhân bị kết án tù ba mươi năm không được phóng thích trước thời hạn.

Giờ đây, một lần nữa ngồi ở phòng đợi trong phòng mạch của bác sĩ Smith, nàng mở cái cặp không bao giờ rời khỏi nàng và lấy ra một tờ báo. Đây là lần kiểm tra thứ hai của Robin, và sẽ chỉ là thủ tục, nên nàng có thể thư giãn. Vả lại, nàng nóng lòng đọc những diễn biến cuối cùng về vụ án Jimmy Weeks.

Như Frank Green đã đoán trước, mọi việc chuyển biến không tốt cho bị cáo. Nhiều cuộc điều tra trước đây về việc đút lót, kinh doanh nội bộ và rửa tiền bị buông xuôi vì thiếu bằng chứng. Nhưng lần này, người ta đồn rằng công tố viên có một hồ sơ vụ án kín như bưng. Chỉ cần vụ án thực sự bắt đầu. Việc lựa chọn bồi thẩm đoàn đã được tiến hành từ mấy tuần trước, và dường như không ai thấy được đoạn kết. Xem ra điều đó khiến Bartlett và Kinellen vui mừng, nàng nghĩ, vì sẽ có nhiều tiếng đồng hồ làm việc để tính vào hóa đơn.

Bob đã giới thiệu Kerry với Jimmy Weeks một lần, khi nàng tình cờ gặp họ trong một nhà hàng. Lúc này nàng nhìn ảnh ông ta trong lúc ông ta ngồi với chồng cũ của nàng tại bàn của bên bị. Cởi bỏ bộ còm lê may đo và vẻ mặt sành điệu giả dối đó đi, ông sẽ lộ nguyên hình một tên côn đồ chính hiệu, nàng nghĩ.

Trong bức ảnh, cánh tay của Bob choàng sau lưng ghế của Weeks với vẻ bảo vệ. Đầu họ gần nhau. Kerry nhớ Bob vẫn thường có cử chỉ đó.

Nàng đọc nhanh bài báo, rồi bỏ tờ báo trở vào trong cặp. Lắc đầu, nàng nhớ lại mình đã hoảng sợ như thế nào lúc, một thời gian ngắn sau khi

Robin chào đời, Bob đã kể cho nàng nghe anh đã nhận lời làm việc với Bartlett & Associates.

- Tất cả các khách hàng của họ đều đang có một bàn chân trong tù, - nàng đã phản đối. - Và bàn chân kia chắc cũng sẽ vào trong đó nốt.

- Và họ thanh toán các hóa đơn đúng thời hạn. - Bob đã đáp lại. - Kerry, em cứ tiếp tục làm việc trong phòng công tố nếu em muốn, còn anh có nhiều dự tính khác.

Một năm sau anh đã thông báo những dự định đó bao gồm cả việc kết hôn với Alice Bartlett.

Chuyện cũ, lúc này Kerry tự bảo trong lúc nàng nhìn quanh phòng đợi. Hôm nay, trong phòng còn có một cậu thiếu niên lực lưỡng với một miếng băng trên mũi và một phụ nữ lớn tuổi mà các nếp nhăn rất sâu giải thích lý do sự có mặt của bà ta.

Kerry liếc nhìn đồng hồ tay. Robin đã kể cho nàng nghe nó đã chờ trong phòng khám suốt nửa giờ. “Ước gì con mang theo một cuốn sách”, nó nói. Lần này chắc chắn nó đã mang theo một cuốn.

“Cầu Chúa bác sĩ Smith sẽ sắp xếp thời gian hợp lý cho những cuộc hẹn”, - Kerry tức giận nghĩ trong lúc nàng liếc mắt về phía phòng khám, mà cánh cửa vừa mở ra.

Ngay lập tức, Kerry sững sờ, và cái liếc mắt của nàng trở thành một cái nhìn chằm chằm. Cô gái đang bước ra khỏi đó có một khuôn mặt với một mái tóc đen, cái mũi thẳng, đôi môi như hờn dỗi, hai con mắt cách xa, cặp lông mày uốn cong. Kerry cảm thấy cổ họng thắt lại. Đó không phải là cô gái nàng đã trông thấy lần trước – nhưng hai người rất giống nhau. Rất có thể họ là bà con. Nếu họ chỉ là bệnh nhân, chắc chắn bác sĩ Smith không thể cố gắng làm cho họ giống nhau, nàng nghĩ.

Và tại sao khuôn mặt đó gợi nàng nhớ tới một người nào khác nhiều đến mức nó đã xuất hiện trong một cơn ác mộng? Nàng lắc đầu, không sao tìm ra một lời giải đáp.

Nàng lại nhìn những người khác ngồi trong phòng đợi. Cậu thiếu niên rõ ràng đã gặp một tai nạn và có lẽ đã bị gãy mũi. Nhưng người phụ nữ kia phải chăng đã đến đây chỉ để căng da mặt, hay bà ta đang hy vọng có một diện mạo hoàn toàn khác?

Ta sẽ có cảm giác như thế nào khi nhìn vào trong gương và trông thấy một khuôn mặt xa lạ nhìn lại ta? Kerry tự hỏi. Phải chăng ta có thể chọn lựa một diện mạo mà ta muốn? Đơn giản như thế hay sao?

- Bà McGrath.

Kerry quay người lại nhìn bà y tá Carpenter đang vẫy tay ra hiệu cho nàng tới phòng khám.

Kerry vội vàng đi theo bà. Lần trước nàng đã hỏi nhân viên tiếp tân về cô gái nàng đã trông thấy ở đó và đã được cho biết tên cô ta là Barbara Tompkins. Lúc này nàng có thể hỏi bà y tá về cô gái kia.

- Cô gái vừa ra về đó trông có vẻ quen quen, - Kerry nói – Tên cô ta là gì vậy?

- Pamela Worth, - bà Carpenter vắn tắt nói. - Đây rồi.

Kerry tìm thấy Robin đang ngồi một cách đúng mức trước mặt vị bác sĩ, hai bàn tay chắp lại trên vế, dáng người thẳng một cách bất thường. Nàng trông thấy vẻ nhẹ nhõm hiện rõ trên mặt con gái khi nàng quay lại và mắt họ gặp nhau.

Vị bác sĩ gật đầu ra dấu cho nàng ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Robin.

- Tôi đã chỉ cho Robin cách chăm sóc, tôi muốn cháu phải theo để đảm bảo không có gì ảnh hưởng đến quá trình lành vết thương. Cháu muốn tiếp tục chơi bóng đá, nhưng cháu phải hứa mang mặt nạ bảo hiểm cho tới cuối mùa. Chúng ta phải tránh mọi nguy cơ dù nhỏ nhất khiến vết thương có thể lại há miệng. Tôi hy vọng sáu tháng sau sẽ không còn chút sẹo nào.

Sắc mặt ông chợt trở nên gay gắt.

- Tôi đã giải thích với Robin rằng nhiều người đến đây tìm sắc đẹp như trời đã ban cho cô bé. Cháu có bổn phận giữ gìn nó. Theo hồ sơ tôi biết bà đã ly hôn. Robin kể với tôi cha nó đã lái xe khi xảy ra tai nạn. Tôi đề nghị bà cần nhắc nhở ông ấy nên chăm sóc con gái tốt hơn. Không gì có thể thay thế cháu.

Trên đường về nhà, theo yêu cầu của Robin, họ ngừng lại để ăn tối tại tiệm Valentino ở Park Ridge.

- Con thích món tôm ở đó. - Robin giải thích.

Nhưng khi họ đã ngồi vào bàn, nó nhìn quanh và nói:

- Ba đã đưa con tới đây một lần. Ba nói nơi này là tốt nhất. - Giọng nói của nó có vẻ nuối tiếc.

Thì ra đó là lý do lựa chọn, Kerry nghĩ. Từ khi xảy ra tai nạn, Bob chỉ điện thoại cho Robin một lần, trong lúc nó đang ở trường. Theo lời nhắn trên máy, anh đoán nó đang đi học và điều đó chắc hẳn có nghĩa là nó đang khỏe mạnh. Anh đã không yêu cầu nó gọi lại anh. Hãy công bằng, Kerry tự bảo. Anh ấy đã điện thoại cho mình ở văn phòng để hỏi thăm và anh ấy

biết bác sĩ Smith đã nói nó đang hồi phục. Nhưng cách đây đã hai tuần rồi. Từ đó, im lặng.

Người bồi bàn đến hỏi họ dùng món gì. Khi chỉ còn lại hai mẹ con, Robin nói:

- Mẹ, con không muốn trở lại bác sĩ Smith nữa. Ông ấy khiến con nổi da gà.

Kerry cảm thấy chán nản. Đúng như nàng đã nghĩ. Và ý nghĩ kế tiếp của nàng là nàng chỉ có lời hứa của ông rằng những lằn đỏ đau nhức trên mặt của Robin sẽ biến mất. Mình phải đưa nó đến một bác sĩ khác để khám lại, nàng nghĩ. Cố gắng tỏ ra thản nhiên, nàng nói:

- Ồ, mẹ nghĩ là bác sĩ Smith rất giỏi, cho dù ông ấy có vẻ nhu nhược. - Nàng cảm thấy an tâm hơn với nụ cười của Robin.

- Dù sao đi nữa, - nàng nói tiếp, - ông ấy không muốn gặp con trong một tháng, và sau đó, có lẽ không còn nữa, vì vậy con đừng lo nghĩ về ông ấy. Không phải lỗi ông ấy khi ông ấy sinh ra không có vẻ quyến rũ.

Robin bật cười.

- Quên vẻ quyến rũ đi. Ông ấy đúng là một nỗi kinh hoàng.

Khi thức ăn được mang đến, họ vừa dùng thử món ăn của nhau vừa trò chuyện. Robin say mê nhiếp ảnh và đang học một lớp kỹ thuật cơ bản. Nhiệm vụ hiện nay của nó là chụp ảnh lá mùa thu trong thời gian chuyển mùa.

- Con đã cho mẹ xem những bức ảnh xuất sắc con đã chụp được đúng lúc chúng đổi màu. Con biết những tấm con đã chụp trong tuần này với màu sắc tột đỉnh thật là tuyệt vời.

- Chưa từng thấy? - Kerry khẽ nói.

- Hừm. Lúc này, con chỉ còn chờ cho tới lúc chúng héo khô và một cơn bão nổi lên làm cho tất cả bay tán loạn. Như vậy không tuyệt hay sao?

- Không có gì đẹp bằng một cơn bão làm cho tất cả bay tán loạn. - Kerry thừa nhận.

Họ quyết định không dùng món tráng miệng. Người bồi bàn vừa trả thẻ tín dụng cho Kerry khi nàng nghe Robin thở hổn hển.

- Chuyện gì thế, Rob?

- Ba kia kìa. Ba trông thấy mình. - Robin nhảy nhổm người lên.

- Khoan đã, Rob, hãy để ba đến gặp con. - Kerry dịu dàng nói. Nàng quay người lại. Cùng với một người đàn ông khác, Bob đang đi theo viên

trưởng bồi bàn. Mắt Kerry mở to. Người đàn ông kia chính là Jimmy Weeks.

Như thường lệ, Bob có vẻ tuyệt vời. Thậm chí sau một ngày dài ở tòa án, trên bộ mặt đẹp trai của anh vẫn không có một dấu vết mệt mỏi nào. Anh không bao giờ có một nếp nhăn, Kerry nghĩ, biết rằng trước sự hiện diện của Bob nàng vẫn luôn luôn đột nhiên có ý muốn xem lại việc trang điểm của mình, vuốt lại tóc và áo khoác.

Về phần Robin, nó dường như ngây ngất. Nó sung sướng đáp lại cái ghì chặt của Bob.

- Con rất tiếc đã không nhận được cú điện thoại của ba.

Ôi, Robin, Kerry nghĩ. Rồi nàng nhận thấy Jimmy Weeks đang nhìn xuống nàng.

- Tôi đã gặp bà ngay tại đây năm ngoái, - ông ta nói. - lúc đó bà đang ăn tối cùng với hai thẩm phán. Vui mừng gặp lại bà, bà Kinellen.

- Tôi đã bỏ cái tên đó lâu lắm rồi. Tôi đã lấy lại tên cũ McGrath. Nhưng ông có một trí nhớ thật tốt, ông Weeks. - Giọng của Kerry có vẻ lạnh nhạt. Chắc chắn nàng sẽ không nói nàng vui mừng gặp con người này.

- Bà có thể tin chắc tôi có một trí nhớ tốt. - Nụ cười của Weeks khiến cho nhận xét đó có vẻ như một lời nói đùa. - Nó rất hữu ích khi cần nhớ một phụ nữ hết sức quyết rũ.

Thôi đi, Kerry vừa nghĩ vừa mím miệng mỉm cười. Nàng quay sang hướng khác trong lúc Bob buông Robin ra. Anh đưa bàn tay cho nàng.

- Kerry, đây đúng là một điều bất ngờ thú vị.

- Lần nào gặp anh cũng là một điều bất ngờ, Bob.

- Mẹ. - Robin van xin.

Kerry cắn môi. Nàng vẫn tự trách mình mỗi lần nàng công kích Bob trước mặt con gái. Nàng gượng mỉm cười.

- Chúng tôi đi đây.

Khi họ đã ngồi vào bàn trước ly rượu, Jimmy Weeks nhận xét:

- Rõ ràng bà vợ cũ của ông không thích ông cho lắm, Bobby.

Kinellen nhún vai.

- Lẽ ra Kerry nên thư giãn hơn. Cô ấy xem mọi việc quá quan trọng. Chúng tôi đã kết hôn quá trẻ, và đã đổ vỡ. Chuyện đó vẫn xảy ra hằng ngày. Tôi mong cô ấy gặp được một người nào khác.

- Chuyện gì đã xảy đến với bộ mặt của cô bé?

- Mảnh kính trong một vụ đụng xe không đáng kể. Nó sẽ không sao đâu.

- Ông có chắc chắn bà ấy đã tìm đúng một nhà phẫu thuật chỉnh hình giỏi?

- Đúng, ông ta đã được giới thiệu là xuất sắc. Ông muốn ăn gì, Jimmy?

- Tên viên bác sĩ là gì? Không chừng đó chính là người vợ tôi đã đến khám.

Bob Kinellen tức giận trong lòng. Anh nguyền rủa sự xui xẻo vì đã gặp Kerry và Robin, rồi Jimmy đã hỏi về tai nạn.

- Đó là Charles Smith. - Cuối cùng anh nói.

- Charles Smith? - Giọng của Weeks lộ vẻ kinh ngạc. - Ông không đùa đấy chứ?

- Ước gì tôi có thể.

- Tôi nghe nói ông ta sắp sửa nghỉ hưu. Ông ta đang gặp vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe.

Kinellen có vẻ ngạc nhiên.

- Làm sao ông biết được?

Jimmy Weeks nhìn anh một cách lạnh lùng.

- Tôi đang để ý tới ông ta. Ông hiểu lý do mà. Mọi việc sẽ không kéo dài quá lâu.

Chương 10

Đêm hôm ấy giấc mơ trở lại. Một lần nữa, Kerry đang đứng trong phòng mạch của một bác sĩ. Một phụ nữ trẻ đang nằm trên nền nhà, sợi dây thừng thắt quanh cổ, mái tóc đen viền quanh một khuôn mặt có đôi mắt vô hồn, một cái miệng mở ra tựa hồ để thở, để lộ một đầu lưỡi màu hồng.

Trong giấc mơ, Kerry cố gắng kêu gào, nhưng chỉ có một tiếng rên rỉ thoát ra khỏi môi nàng. Một lát sau, Robin lay nàng tỉnh dậy.

- Mẹ, mẹ, thức dậy đi. Chuyện gì vậy?

Kerry mở mắt.

- Chuyện gì? Ôi, lạy Chúa, Rob, cơn ác một ghê rợn quá. Cám ơn con.

Nhưng khi Robin đã trở về phòng của nó, Kerry vẫn thao thức, suy nghĩ về giấc mơ. Nó đang gợi lên điều gì? Tại sao nó khác với lần trước?

Lần này, có nhiều đóa hoa rải lên trên xác người phụ nữ. Những đóa hoa hồng màu đỏ. Hoa hồng của người yêu.

Nàng đột nhiên ngồi dậy. Đúng rồi. Đó chính là điều nàng đang cố gắng nhớ lại! Trong phòng mạch của bác sĩ Smith, người phụ nữ hôm nay và người phụ nữ cách đây hai tuần, những người hết sức giống nhau. Lúc này nàng biết tại sao họ có vẻ hết sức quan thuộc. Nàng biết họ giống ai.

Suzanne Reardon, nạn nhân trong Vụ án giết người yêu. Cách đây gần mười một năm, cô ta đã bị người chồng giết chết. Câu chuyện được báo chí nói đến rất nhiều, một vụ án mạng vì tình và nhiều đóa hoa hồng đã được rải lên nạn nhân xinh đẹp.

Đúng vào ngày mình bắt đầu nhận nhiệm vụ trong phòng công tố, bồi thẩm đoàn đã tuyên bố người chồng có tội, Kerry nhớ lại. Các báo đầy những bức ảnh của Suzanne. Mình chắc chắn không lầm, nàng tự bảo. Mình ngồi trong phòng xét xử khi tòa tuyên án. Việc đó đã gây một ấn tượng trong tâm trí mình. Nhưng, nhân danh Chúa, tại sao hai bệnh nhân của bác sĩ Smith lại có diện mạo giống như nạn nhân của một vụ án mạng?

Chương 11

Ông đã sai lầm với Pamela Worth. Ý nghĩ đó khiến Charles Smith mất ngủ gần như suốt đêm thứ Hai. Thậm chí sắc đẹp trên bộ mặt mới được tạc nên của cô ta vẫn không thể bù đắp cho dáng người vô duyên của cô ta, giọng nói chối tai, lớn tiếng của cô ta.

Đáng lẽ mình phải biết ngay, ông tự trách. Và, thực ra, ông đã biết. Nhưng ông đã không thể nhịn được. Cấu trúc xương của cô ta quá thuận lợi cho một sự biến hóa như thế. Và cảm thấy sự biến hóa đó diễn ra dưới những ngón tay của ông đã làm cho ông sống lại một phần sự hưng phấn từng tràn ngập trong lòng ông lần đầu tiên.

Ông sẽ ra sao khi ông không còn có thể giải phẫu được nữa? Thời gian đó đang nhanh chóng đến gần. Cơn run nhẹ của bàn tay khiến ông bực tức lúc này sẽ trở nên rõ ràng hơn. Nỗi bực tức sẽ nhường chỗ cho sự thiếu năng lực.

Ông bật ngọn đèn, không phải cái bên cạnh giường, mà là cái soi sáng bức ảnh trên tường trước mặt ông. Ông ngắm nó mỗi đêm trước khi ngủ. Cô ta thật là đẹp. Nhưng lúc này, ông không mang kính, người phụ nữ trong bức ảnh trở nên nhăn nhó, dị dạng như cô ta đã có khi chết.

- Suzanne. - Ông thì thầm.

Rồi, trong lúc nỗi đau đớn của ký ức tràn ngập khắp người ông, ông đưa một cánh tay lên mắt, che khuất hình ảnh. Ông không sao chịu nổi hồi tưởng lúc đó cô ta đã có vẻ như thế nào, bị tước đoạt sắc đẹp, đôi mắt phình to, đầu lưỡi thò ra, môi dưới trề xuống và quai hàm xệ hẳn…

Thứ Ba, ngày 24 tháng 10

Chương 12

Vào buổi sáng ngày thứ Ba, việc đầu tiên Kerry làm khi nàng đến văn phòng là gọi điện thoại cho Jonathan Hoover.

Như mọi lần, nàng cảm thấy vững lòng khi nghe giọng nói của ông. Nàng đi thẳng vào vấn đề.

- Chú Jonathan, hôm qua Robin đã đi kiểm tra, và mọi việc có vẻ tốt đẹp, nhưng con sẽ an tâm hơn nhiều với một ý kiến thứ hai, nếu một nhà phẫu thuật chỉnh hình khác nhất trí với bác sĩ Smith rằng sẽ không có một vết sẹo nào. Chú có biết một người nào giỏi hay không?

Giọng nói của Jonathan ẩn chứa một nụ cười.

- Theo kinh nghiệm bản thân thì không.

- Chú chắc chắn không bao giờ cần tới.

- Cám ơn con, Kerry. Để chú hỏi thăm. Cả cô Grace lẫn chú đều nghĩ con cần phải có một ý kiến thứ hai, nhưng cô chú không muốn can thiệp vào. Có phải ngày hôm qua đã xảy ra một chuyện gì đó khiến con có quyết định này?

- Không hẳn như vậy. Lúc này có người đang đợi con. Con sẽ kể cho chú nghe chuyện đó khi con gặp chú lần tới.

- Chú sẽ gọi lại con chiều hôm nay để cho con biết tên một bác sĩ.

- Cảm ơn, chú Jonathan.

- Xin chào, ngài thẩm phán.

- Chú Jonathan, đừng nói thế. Chú sẽ khiến cho con xui xẻo đấy.

Lúc gác máy, nàng nghe ông cười khúc khích.

Cuộc hẹn đầu tiên của nàng sáng hôm ấy là với Corinne Banks, cô trợ lý mà nàng đã phân công theo dõi một vụ ngộ sát do đụng xe. Vụ này được xếp trên lịch xét xử của tòa án vào ngày thứ Hai sắp tới, và Corinne muốn xem xét lại một vài khía cạnh về bản cáo trạng mà cô dự tính trình bày.

Corinne, một phụ nữ da đen còn trẻ, mới hai mươi bảy tuổi, có những đức tính cần thiết để trở thành một nữ luật sự đại hình, Kerry nghĩ. Có

tiếng gõ cửa, và Corinne bước vào, một hồ sơ dưới cánh tay cô. Cô luôn miệng mỉm cười.

- Chị hãy đoán Joe đã tìm được gì? - cô vui vẻ nói.

Joe Palumbo là một trong những điều tra viên giỏi nhất của họ.

Kerry cười.

- Tôi hầu như không thể chờ được.

- Bị cáo luôn miệng kêu vô tội của chúng ta, đã từng khai là chưa bao giờ dính líu vào một tai nạn nào khác, đang gặp rắc rối lớn. Với một bằng lái xe giả, anh ta đã có một loạt vi phạm giao thông nghiêm trọng, kể cả một cái chết do ôtô cách đây mười lăm năm. Em rất nóng lòng bắt giam anh chàng này, và lúc này em tin chắc chúng ta có thể. - Cô đặt hồ sơ xuống và mở ra. - Dù sao, đây là điều em muốn thảo luận với chị…

Hai mươi phút sau khi Corinne đi ra, Kerry với tay lấy điện thoại. Nghe Corinne nhắc tới điều tra viên, nàng nảy một ý nghĩ.

Khi Joe Palumbo trả lời bằng một tiếng "chào" như thường lệ, Kerry hỏi:

- Joe, anh đã có dự tính ăn trưa chưa?

- Chưa có, Kerry. Chị muốn dẫn tôi đến ăn trưa ở tiệm Solari hay sao?

Kerry bật cười.

- Tôi rất muốn, nhưng tôi đang có một chuyện khác trong đầu. Anh đã ở đây bao lâu?

- Hai mươi năm.

- Chắc anh đã tham dự vào vụ Reardon, cách đây khoảng mười năm, vụ án mà giới truyền thông đại chúng gọi là Giết người yêu?

- Một vụ án lớn. Không, tôi không tham dự vào vụ đó, nhưng như tôi còn nhớ vụ án đã mở ra và khép lại một cách tốt đẹp. Vị lãnh đạo của chúng ta đã nổi tiếng nhờ vụ đó.

Kerry biết rằng Palumbo không ái mộ Frank Green.

- Đã có nhiều lần kháng án, phải không?

- Ồ, phải. Họ đã không ngừng dựng lên những giả thuyết mới. Vụ án tưởng chừng như không bao giờ chấm dứt.

- Tôi nghĩ lần kháng án sau cùng đã bị bác bỏ cách đây mới hai năm, - Kerry nói, - nhưng một chuyện đã xảy ra gợi tính tò mò của tôi đối với vụ án đó. Dù sao, vấn đề là tôi muốn anh đi lục lại tài liệu lưu trữ tại The Record và tìm ra tất cả những gì họ đã công bố về vụ này.

Nàng có thể hình dung Joe đang đảo mắt một cách thân thiện.

- Vì chị đấy, Kerry, tất nhiên. Bất cứ gì. Nhưng tại sao? Vụ đó xảy ra đã lâu lắm rồi.

- Tôi sẽ giải thích sau.

Bữa ăn trưa của Kerry chỉ là một cái bánh sandwich và một tách cà phê ngay tại bàn làm việc của nàng. Lúc một giờ rưỡi, Palumbo bước vào, mang theo một phong bì dày cộm.

- Theo đúng yêu cầu.

Kerry nhìn anh ta với vẻ trìu mến. Nhỏ con, tóc hoa râm, trọng lượng vượt quá mức mười kilô và với một nụ cười nhanh nhẹn, Joe có một ngoại hình nhân hậu một cách thật thà không phản ánh biệt tài theo bản năng hướng tới những tình tiết có vẻ không quan trọng. Nàng đã làm việc với anh ta trong một số vụ án quan trọng nhất của nàng.

- Tôi xin ghi ơn anh. - Nàng nói.

- Quên đi, nhưng tôi phải thừa nhận tôi hết sức tò mò. Tại sao chị lại quan tâm tới vụ án Reardon, Kerry?

Nàng do dự. Vì một lý do nào đó, với mức độ này dường như không phải lúc nói tới những gì bác sĩ Smith đang làm.

Palumbo trông thấy vẻ miễn cưỡng trả lời của nàng.

- Khỏi cần. Chị sẽ kể cho tôi nghe khi chị có thể. Xin tạm biệt.

Kerry đang dự tính mang hồ sơ về nhà và bắt đầu đọc sau bữa tối. Nhưng nàng không thể tự ngăn mình rút mẩu báo cắt trên cùng. Mình có lý, nàng nghĩ. Chuyện chỉ cách đây hai năm.

Đó là một mục nhỏ ở trang 32 của cuốn The Record ghi nhận rằng đơn chống án thứ năm của Skip Reardon để xin xét xử lại đã bị bác bỏ bởi Tòa án Tối cao New Jersey và luật sư của anh ta, Geoffrey Dorso, đã thề sẽ tìm cách để chống án một lần nữa.

Lời tuyên bố của Dorso là: “Tôi vẫn sẽ cố gắng cho tới lúc Skip Reardon được giải oan bước ra khỏi nhà tù đó. Anh ấy vô tội”.

Lẽ dĩ nhiên, Kerry nghĩ, tất cả những luật sư đều nói như vậy.

Chương 13

Đêm thứ Hai liên tiếp, Bob Kinellen ăn tối với khách hàng của anh, Jimmy Weeks. Hôm ấy không phải là một ngày tốt đẹp ở tòa án. Sự lựa chọn của bồi thẩm đoàn vẫn còn kéo dài. Họ đã tám lần không công nhận mà không nêu lý do. Nhưng, cho dù bồi thẩm đoàn này đã được lựa chọn hết sức cẩn thận, rõ ràng là công tố viên liên bang đang gặp phải một vụ trọng án. Gần như chắc chắn Haskell sẽ lên tiếng buộc tội.

Cả hai người đều buồn bã trong suốt bữa ăn.

- Cho dù Haskell buộc tội, tôi nghĩ tôi có thể đánh đổ ông ta giữa tòa, - Kinellen trấn an Jimmy.

- Anh nghĩ anh có thể đánh đổ ông ta. Như thế chưa đủ.

- Rồi chúng ta sẽ thấy.

Weeks mỉm cười một cách gượng gạo.

- Tôi bắt đầu lo lắng về anh, Bob. Đã tới lúc anh phải tìm một kế hoạch hỗ trợ.

Bob Kinellen quyết định bỏ qua nhận xét đó. Anh mở tập thực đơn.

- Lát nữa tôi sẽ gặp Alice tại Arnott. Ông có định tới đó không?

- Ồ, không! Tôi không cần anh ta giới thiệu bất cứ ai nữa. Anh phải biết điều đó. Bọn họ đã gây tổn thất cho tôi quá nhiều rồi.

Chương 14

Kerry và Robin ngồi im lặng một cách thoải mái trong phòng sinh hoạt gia đình. Buổi tối lạnh giá và họ đã quyết định đốt lò sưởi lần đầu tiên trong mùa, việc đó đối với họ chỉ có nghĩa là mở khí đốt rồi bấm cái nút phóng những ngọn lửa xung quanh các khúc củi giả.

Như Kerry giải thích với khách đến nhà: "Tôi dị ứng với khói. Ngọn lửa này có vẻ thật và tỏa ra hơi nóng. Thực ra, nó có vẻ thực đến mức bà giúp việc của tôi đã hút tro giả, và tôi đã phải đi mua thêm tro".

Robin bày những bức ảnh chuyển mùa trên cái bàn thấp.

- Đêm hôm nay thật khủng khiếp, - nó nói với vẻ mãn nguyện, - vừa lạnh vừa có gió. Con sắp chụp được những bức ảnh còn lại. Những thân cây trơ trụi, rất nhiều lá trên mặt đất.

Kerry đang ngồi trong chiếc ghế bành rộng rãi nàng thích nhất, hai bàn chân gác lên trên một cái gối dựa. Nàng ngẩng đầu lên.

- Con đừng nói tới lá với mẹ. Mẹ mệt lắm rồi.

- Tại sao mẹ không mua một cái máy thổi lá?

- Mẹ sẽ tặng con một cái vào lễ Giáng sinh.

- Thật buồn cười. Mẹ đang đọc gì thế?

- Con hãy đến đây, Rob. - Kerry cho nó xem một mẩu báo cắt ra với một bức ảnh của Suzanne Reardon. - Con có nhận ra cô này?

- Cô ấy đã ở trong phòng mạch của bác sĩ Smith hôm nay.

- Con có óc quan sát, nhưng đây không phải cùng một người.

Kerry vừa bắt đầu đọc bài tường thuật về vụ án mạng Suzanne Reardon. Xác chết của cô ta đã được phát hiện lúc mười hai giờ đêm bởi chính chồng cô ta, Skip Reardon, một nhà thầu thành đạt và triệu phú tự lập. Anh ta đã tìm thấy vợ nằm trên nền nhà trong ngôi nhà sang trọng của họ ở Alpine. Cô ta đã bị bóp cổ. Nhiều đóa hoa hồng được rải trên xác cô ta.

Chắc hẳn vào thời đó mình đã đọc quá nhiều về chuyện này, Kerry nghĩ. Nhất định nó đã gây nên một ấn tượng trong đầu óc mình, mang đến

những giấc mơ đó.

Hai mươi phút sau, nàng đọc mẩu báo khiến nàng giật nẩy mình. Skip Reardon đã bị buộc tội sát nhân sau khi cha vợ anh ta, bác sĩ Charles Smith, đã khai với cảnh sát rằng con gái của ông đang sống trong nỗi kinh hoàng vì những cơn ghen của chồng cô ta.

Bác sĩ Smith là cha của Suzanne Reardon! Lạy Chúa, Kerry nghĩ. Phải chăng đó chính là lý do khiến ông tạo gương mặt cô ta cho những phụ nữ khác? Thật hết sức kỳ lạ. Ông đã làm điều đó cho bao nhiêu người? Và đó có phải là lý do khiến ông đã quở trách Robin và mình về bổn phận giữ gìn sắc đẹp?

- Có chuyện gì thế, mẹ? Mẹ có vẻ kỳ lạ, - Robin nói.

- Không có gì hết. Mẹ chỉ quan tâm tới một vụ án. - Kerry nhìn chiếc đồng hồ quả lắc phía trên lò sưởi. - Chín giờ rồi, Rob. Con nên ngừng việc con đang làm. Mẹ sẽ lên gác trong một phút nữa để chúc con ngủ ngon.

Trong lúc Robin gom những bức ảnh, Kerry buông những mẩu báo nàng đang cầm lên trên vế. Nàng đã nghe nói nhiều cha mẹ không thể hồi phục sau cái chết của một đứa con, vẫn để căn phòng của con không thay đổi, với quần áo còn nguyên trong tủ, giống như lúc đứa con lìa xa họ. Nhưng "tái tạo" con gái của mình và cứ làm điều đó liên tục! Như thế chắc chắn vượt quá nỗi buồn.

Nàng từ từ đứng lên và đi theo Robin lên gác. Sau khi hôn con gái và chúc nó ngủ ngon, nàng đi vào phòng riêng, mặc bộ pyjama và một cái áo khoác, rồi trở xuống gác, pha một tách ca cao và tiếp tục đọc.

Vụ án Skip Reardon dường như đã được kết thúc một cách vội vã. Anh ta thú nhận rằng anh ta và Suzanne đã cãi nhau trong bữa điểm tâm buổi sáng cô ta chết. Thực ra, anh ta thú nhận rằng trong những ngày trước đó họ đã liên tục cãi vã, rằng anh ta về nhà lúc sáu giờ tối hôm ấy và bắt gặp cô ta đang cắm hoa hồng vào bình. Khi anh ta hỏi hoa từ đâu, cô ta đã nói không liên quan tới anh ta. Anh ta bảo lúc đó anh ta đã nói với vợ rằng bất cứ ai gửi hoa đến cũng tốt cho cô ta, nói xong anh ta bỏ đi. Rồi anh ta khai anh ta đã trở lại văn phòng, uống hai ly rượu, ngủ thiếp trên chiếc sofa và về nhà lúc mười hai giờ đêm, phát hiện xác cô ta.

Tuy nhiên, không có một ai xác minh những gì anh ta nói. Hồ sơ chứa đựng một phần bản ghi chép vụ án, kể cả lời khai của Skip. Công tố viên đã lớn tiếng với anh ta khiến anh ta trở nên bối rối và dường như mâu

thuẫn với chính mình. Tối thiểu, anh ta đã tỏ ra không có sức thuyết phục trong lúc làm chứng.

Luật sư của anh ta thật quá tệ khi chuẩn bị cho anh ta ra làm chứng một cách thảm hại như thế, Kerry nghĩ. Nàng tin chắc rằng, với lập luận suy diễn một cách vững chắc của công tố viên, Reardon cần phải quả quyết phủ nhận anh ta đã giết Suzanne. Nhưng rõ ràng là cuộc thẩm vấn chéo của Frank Green đã làm cho anh ta hoàn toàn mất tự chủ. Không có gì phải nghi ngờ, nàng nghĩ, Reardon đã tiếp tay đào mồ cho chính mình.

Việc tuyên án đã diễn ra sáu tuần sau khi vụ án kết thúc. Kerry thậm chí đã đến chứng kiến. Giờ đây nàng nghĩ lại ngày hôm ấy. Nàng còn nhớ Reardon là một người đàn ông cao lớn với mái tóc hung có vẻ không thoải mái trong bộ comlê sọc nhỏ. Khi quan tòa hỏi anh ta có muốn nói gì không trước khi bản án được tuyên bố, một lần nữa anh ta đã cam đoan mình vô tội.

Geoff Dorso đã ở bên cạnh Reardon ngày hôm ấy, với tư cách là phụ tá luật sư biện hộ của Reardon. Kerry hơi quen biết anh ta. Trong mười năm kể từ lúc đó, Goeff đã gây dựng một danh tiếng vững chắc với tư cách một luật sự biện hộ hình sự, mặc dầu nàng không quen biết trực tiếp anh ta. Nàng chưa bao giờ tranh luận với anh ta giữa tòa án.

Nàng xem tới mẩu báo về việc tuyên án. Trong đó có cả một lời khai của Skip Reardon: "Tôi vô tội về cái chết của vợ tôi. Tôi không bao giờ xúc phạm cô ấy. Tôi không bao giờ hăm dọa cô ấy. Cha cô ấy, bác sĩ Charles Smith, là một kẻ nói dối. Trước Chúa và phiên tòa này, tôi xin thề ông ta đã nói dối".

Mặc dầu hơi ấm đang tỏa ra từ lò sưởi, Kerry chợt rùng mình.

Chương 15

Tất cả mọi người đều biết, hoặc nghĩ họ biết, rằng Jason Arnott xuất thân từ một gia đình giàu có. Ông ta đã sống ở Alpine trong mười lăm năm, kể từ khi ông ta mua tòa nhà cũ của dòng họ Halliday, một lâu đài hai mươi phòng trên một đỉnh đồi có một quang cảnh tuyệt đẹp của công viên Palisades Interstate.

Jason trên năm mươi tuổi, có chiều cao trung bình, mái tóc thưa thớt màu nâu, đôi mắt ướt át và một khuôn mặt thon thon. Ông ta đi rất nhiều nơi, nói một cách mập mờ về những vụ đầu tư ở phương Đông và thích những vật đẹp. Nhà ông ta, với những tấm thảm Ba tư độc đáo, đồ đạc cổ xưa, những bức tranh đẹp và đồ trang trí mỹ thuật tinh xảo, là cả một yến tiệc cho mọi con mắt. Là một chủ nhà tuyệt vời, Jason tiếp đãi khách một cách thịnh soạn và, đáp lại, liên tục nhận những thiệp mời của nhiều người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Thông thái và hóm hình, Jason tự cho là bà con xa với dòng họ Astor của nước Anh, mặc dầu phần đông những người quen biết ông ta đoán rằng đó chỉ là một ảo tưởng. Tuy nhiên, họ nhìn nhận ông ta sôi động, hơi bí ẩn và hoàn toàn hấp dẫn.

Điều họ không hề hay biết là Jason là một tên trộm. Điều dường như không một ai từng khám phá ra là sau một thời gian vừa phải, hầu như tất cả những nhà ông ta tới thăm đều bị ăn trộm bởi một kẻ nào đó với một phương pháp tưởng chừng như không thể sai lầm bằng cách tránh né hệ thống báo động. Vấn đề khó khăn duy nhất đối với Jason là ông ta có thể mang đi những chiến lợi phẩm của mình. Đồ mỹ thuật, công trình điêu khắc, nữ trang và thảm treo tường là những loại ông ta thích nhất. Chỉ một vài lần trong đời hoạt động lâu dài ông ta đã cuỗm trọn mọi thứ trong một tòa nhà. Công việc đó đòi hỏi cả một tổ chức tỉ mỉ bao gồm việc ngụy trang và huy động những kẻ ngoài vòng pháp luật để chất đồ lên chiếc xe tải lúc này đang ở trong gara tại căn nhà bí mật của ông ta ở một nơi xa xôi thuộc Catskills.

Ở đó, ông ta còn có một căn cước khác, được những người láng giềng ở cách nhau rất xa xem như một kẻ ẩn dật không quan tâm tới việc giao tiếp. Không một ai khác hơn bà giúp việc và một người sửa chữa đồ đạc, thỉnh thoảng mới đến, đã từng được mời vào bên trong nơi ẩn dật của ông ta, và kể cả bà giúp việc cũng như người sửa chữa đều không hiểu biết một chút nào về giá trị của những vật trong nhà.

Nếu tòa nhà của ông ta ở Alpine tuyệt đẹp, thì căn nhà ở Catskills thật hoang đường, bởi vì đây là nơi Jason cất giữ những vật ông ta đã lấy trộm mà ông ta không thể sống cách xa. Mỗi món đồ là cả một kho báu. Một bức tranh của Frederic Remington chiếm cứ bức tường của phòng ăn, ngay phía trên tủ buýt phê Sheraton, trên đó lấp lánh một cái bình Peachblow.

Tất cả mọi thứ ở Alpine đã được mua với số tiền Jason có được nhờ bán các tài sản ông ta đã lấy trộm. Jason không giữ tại đó bất cứ gì khiến cho bất cứ ai có khả năng liên tưởng tới một vật đã bị mất trộm. Ông ta có thể nói một cách thoải mái và đầy tự tin: "Vâng, cái đó thật đẹp, phải không? Tôi đã mua được tại Sotheby trong một cuộc bán đấu giá năm ngoái". Hoặc là: "Tôi đã đi đến quận Bucks khi tài sản nhà Parks được đưa ra bán đấu giá".

Jason đã phạm phải sai lầm duy nhất cách đây mười năm, khi bà giúp việc thường đến vào ngày thứ Sáu trong tuần ở Alpine đã làm đổ những đồ đựng trong ví của bà ta. Trong lúc nhặt những giấy tờ, bà ta đã bỏ sót một mảnh giấy ghi mã số khóa cửa của bốn ngôi nhà ở Alpine. Jason đã chép các mã số này, để lại mảnh giấy trước khi bà ta biết. Sau đó, không thể cưỡng lại sự cám dỗ, ông ta đã ăn trộm bốn ngôi nhà: Ellot, Ashton, Donnatelli. Và Reardon. Jason vẫn còn rùng mình với ký ức về cuộc tẩu thoát trong đường tơ kẽ tóc đêm khủng khiếp đó.

Nhưng chuyện đó cách đây đã nhiều năm rồi, và Skip Reardon đang an toàn trong tù, mọi cách khách án của anh ta đã cạn kiệt.

Đêm nay, cuộc chiêu đãi đang náo nhiệt, Jason mỉm cười nhận những lời khen không ngớt của Alice Bartlett Kinellen.

- Tôi hy vọng Bob sẽ có thể đến. - Jason nói với cô.

- Ồ, anh ấy sẽ đến thôi. Anh ấy biết tốt hơn không nên làm tôi thất vọng.

Alice là một phụ nữ tóc vàng giống Grace Kelly. Tiếc thay, cô không có được nét duyên dáng cũng như sự nồng nhiệt của bà hoàng quá cố đó.

Alice Kinellen lạnh lùng như một khối băng. Và vừa chán ngắt vừa tự chủ, Jason nghĩ. Kinellen làm sao chịu đựng được cô ta?

- Anh ấy đang ăn tối với Jimmy Weeks. – Alice thổ lộ trong lúc cô nhấm nháp champagne. - Anh ấy ngập tới đây trong vụ án đó. - Cô vừa nói vừa đưa bàn tay qua cổ.

- Chà, tôi nghĩ Jimmy cũng vậy. – Jason nói với vẻ thành thực. – Tôi rất mến ông ấy.

Nhưng ông ta biết Jimmy sẽ không đến. Weeks đã không hề tham dự một cuộc chiêu đãi nào của ông ta từ nhiều năm nay. Thực ra, ông ta đã giữ một khoảng cách khá xa với Alpine sau cái chết của Suzanne Reardon. Cách đây mười một năm, Jimmy Weeks đã gặp Suzanne trong một cuộc chiêu đãi tại nhà của Jason Arnott.

Chương 16

Rõ ràng là Frank Green bực tức. Nụ cười ông vẫn thường sẵn sàng nở trên môi để lộ hàm răng mới tẩy trắng đã biến đâu mất trong lúc ông nhìn Kerry, ngồi trước mặt ông ở bên kia bàn.

Mình đoán đây là phản ứng mình trông đợi, nàng nghĩ. Đáng lẽ nàng phải biết rằng, hơn ai hết, Frank sẽ không muốn bất cứ ai xét lại vụ án đã làm cho ông nổi tiếng, nhất là vào lúc này, lúc người ta đang ngày càng nói nhiều về việc ông ứng cử vào chức vụ thống đốc.

Đêm hôm qua, sau khi đọc hồ sơ báo chí về vụ án giết người yêu, Kerry đã đi ngủ và cố gắng quyết định những gì nàng cần phải làm đối với bác sĩ Smith. Nàng có cần phải đối chất, hỏi ông thẳng thừng về con gái của ông, hỏi ông lý do khiến ông tái tạo cô trong gương mặt của nhiều phụ nữ khác?

Có thể ông sẽ tống nàng ra khỏi cửa và phủ nhận tất cả. Skip Reardon đã tố cáo vị bác sĩ nói dối khi ông ta làm chứng về con gái ông. Giờ đây, sau bấy nhiêu năm, chắc chắn Smith sẽ không thừa nhận điều đó với Kerry. Và cho dù ông đã nói dối, vấn đề quan trọng nhất là tại sao?

Cuối cùng, trước khi ngủ thiếp đi, nàng đã quyết định sẽ bắt đầu bằng cách hỏi Frank Green, người đã xét xử vụ án. Lúc này nàng vừa giải thích với Green lý do khiến nàng quan tâm tới vụ án Reardon, rõ ràng câu hỏi của nàng: "Ông có nghĩ có khả năng bác sĩ Smith đã nói dối trong lúc làm chứng chống lại Skip Reardon?" sẽ không mang lại cho nàng một câu trả lời hữu ích, cũng như thân thiện.

- Kerry, - Green nói, - Skip Reardon đã giết vợ anh ta. Skip biết cô ta đang có quan hệ riêng tư với người khác. Đúng ngày anh ta giết cô ta, anh ta đã đến gặp kế toán viên của mình để tìm hiểu anh ta sẽ tốn bao nhiêu cho một vụ ly dị, và anh ta đã trở nên điên khùng khi hay biết phải mất rất nhiều tiền. Anh ta là một người giàu có, và Suzanne đã bỏ nghề làm người mẫu có bổng lộc cao để trở thành một người vợ chỉ lo việc nội trợ. Chắc hẳn anh ta đã chuyển cho cô ta rất nhiều của cải. Vì vậy, nghi ngờ tính

trung thực của bác sĩ Smith về vấn đề này dường như chỉ lãng phí thời gian và tiền bạc của những người đóng thuế.

- Nhưng có một chuyện không ổn đối với bác sĩ Smith, - Kerry từ từ nói. - Frank, tôi không cố gây rối, và không một ai hơn tôi muốn trông thấy một tên sát nhân phải ở tù, nhưng xin thề với ông rằng Smith còn hơn một người cha bị nỗi buồn đau đánh gục. Ông ta gần như điên cuồng. Nếu ông trông thấy nét mặt của ông ta khi ông ta lên lớp Robin và tôi về việc cần phải giữ gìn sắc đẹp, mà biết bao người đã được trời ban cho trong lúc nhiều người khác phải tự tìm lấy.

Green nhìn đồng hồ tay.

- Kerry, cô vừa kết thúc một vụ án lớn. Cô sắp sửa bắt tay vào một vụ khác. Cô đã được đề bạt chức vụ thẩm phán. Đáng tiếc là Robin đã được điều trị bởi cha của Suzanne Reardon. Có điều, ông ta không phải là một nhân chứng lý tưởng trước tòa. Ông ta đã không hề tỏ ra một chút xúc động khi ông ta nói về con gái. Quả thực, ông ta hết sức lạnh lùng, hết sức khắt khe đến mức tôi đã cám ơn trời đất khi thấy bồi thẩm đoàn chấp nhận lời khai của ông ta. Xin cô đừng lo nghĩ và hãy bỏ qua.

Rõ ràng cuộc gặp gỡ đã kết thúc. Kerry đứng lên, nói:

- Việc tôi đang làm là đưa tác phẩm của bác sĩ Smith vừa làm cho Robin đến kiểm tra tại phòng mạch của một nhà phẫu thuật chỉnh hình khác do Jonathan giới thiệu.

Trở về văn phòng của nàng, Kerry yêu cầu cô thư ký ghi lại những cú điện thoại và ngồi một hồi lâu nhìn vào khoảng không. Nàng có thể hiểu nỗi lo lắng của Frank Green khi nghĩ tới những vấn đề nàng nêu lên về lời khai của nhân chứng chính trong vụ án giết người yêu. Bất cứ một gợi ý nào cũng cho thấy khả năng có một sự sai lầm tư pháp chắc chắn sẽ gây nên một kết quả tai hại cho việc ứng cử của Frank vào chức vụ thống đốc.

Có lẽ bác sĩ Smith là một người cha đau buồn một cách bệnh hoạn đến nỗi có thể dùng tài năng của mình vào việc tái tạo con gái, nàng tự bảo, và Skip Reardon có lẽ là một trong vô số kẻ sát nhân luôn miệng nói: "Tôi đã không làm việc đó".

Dù sao đi nữa, nàng biết rằng nàng không thể dừng lại ở đó. Ngày thứ bảy, khi nàng dẫn Robin đến nhà phẫu thuật chỉnh hình Jonathan đã giới thiệu, nàng sẽ hỏi ông ta có bao nhiêu nhà phẫu thuật trong lĩnh vực của ông ta có khả năng tạo cùng một gương mặt cho nhiều phụ nữ.

Chương 17

Lúc sáu giờ rưỡi tối hôm ấy, Geoff Dorso miễn cưỡng liếc chồng tin nhắn đã được đưa đến trong thời gian anh ở tại tòa. Rồi anh quay mặt qua hướng khác. Từ những khung cửa sổ trong văn phòng của anh ở Newark, anh có một quanh cảnh tuyệt diệu về đường nét của thành phố New York trên nền trời, một cảnh tượng luôn luôn mang lại cảm giác êm dịu sau một ngày dài ở tòa án.

Geoff là một chàng trai thành phố. Ra đời và lớn lên tại Manhattan cho tới tuổi mười một, rồi gia đình anh chuyển đến New Jersey, anh cảm thấy đang đặt một bàn chân trên mỗi bên của sông Hudson, và anh thích được như thế.

Ba mươi tám tuổi, Geoff cao lớn và rắn chắc, với một thể chất không để lộ việc anh thích ăn ngọt. Mái tóc đen nhánh và nước da màu ô liu là bằng chứng tổ tiên Ý của anh. Đôi mắt màu xanh thẫm là thừa hưởng của bà ngoại anh người Ireland.

Anh vẫn còn độc thân và điều đó thấy rõ. Những chiếc cà vạt của anh được lựa chọn một cách dễ dãi, quần áo của anh thường có vẻ hơi nhàu nhò. Nhưng chồng tin nhắn là bằng chứng danh tiếng xuất sắc của anh, là một luật sư bào chữa hình sự và sự kính trọng anh đã có được trong cộng đồng tư pháp.

Anh đọc lướt qua tất cả, rút ra những tin quan trọng và gạt bỏ những tin khác. Đột nhiên anh nhếch mày. Kerry McGrath yêu cầu anh gọi lại nàng. Nàng đã để lại hai số điện thoại, số của văn phòng và số của nhà riêng. Chuyện gì đây? Anh tự hỏi. Anh không có một vụ án nào đang chờ xét xử ở quận Bergen, phạm vi xét xử của nàng.

Trong nhiều năm qua, anh đã gặp Kerry tại các bữa ăn tối của luật sư đoàn, và anh biết nàng sắp được đề cử chức thẩm phán. Cú điện thoại của nàng làm cho anh phải suy nghĩ. Đã quá trễ để gặp nàng ở văn phòng. Anh quyết định gọi tới nhà nàng lúc này.

- Con sẽ đi trả lời. - Robin nói lúc điện thoại reo chuông.

“Dù sao, không chừng của con đấy”, - Kerry thầm bảo trong lúc nàng nếm thử mấy sợi mì spaghetti. “Mình đã tưởng trẻ em trên mười tuổi mới thích điện thoại”, nàng nghĩ. Rồi nàng nghe Robin gọi nàng nhấc máy.

Nàng vội vàng đi qua bếp tới máy điện thoại gắn trên tường. Một giọng nói không quen thuộc vang lên:

- Kerry?

- Vâng.

- Geoff Dorso đây.

Trong một cơn bốc đồng, Kerry đã gửi tin nhắn cho anh. Ngay sau đó, nàng đã hối tiếc về việc đó. Nếu Frank Green nghe tin nàng liên lạc với luật sư của Skip Reardon, nàng biết ông sẽ không còn tử tế với nàng như trước. Nhưng dù sao việc cũng đã xảy ra rồi.

- Geoff, chuyện này có lẽ không có gì liên quan, nhưng… - Giọng nàng thấp dần. Cứ nói ra đi, nàng tự bảo. - Geoff, con gái tôi vừa bị một tai nạn và nó đã được điều trị bởi bác sĩ Charles Smith…

- Charles Smith, - Dorso chặn lời, - cha của Suzanne Reardon?

- Phải. Đó là vấn đề. Có một điều gì đó thật kỳ dị trong con người này. - Giờ đây nàng nói dễ dàng hơn. Nàng kể cho Dorso nghe về hai người phụ nữ giống hệt Suzanne.

- Chị muốn nói Smith đã cho họ gương mặt của con gái ông ta? - Dorso thốt lên. - Như thế nghĩa là gì?

- Đó chính là điều làm cho tôi lo lắng. Tôi sẽ đưa Robin tới một nhà phẫu thuật chỉnh hình khác vào ngày thứ Bảy.Tôi sẽ hỏi ông ta những hậu quả về phương diện giải phẫu của việc tái tạo một khuôn mặt. Tôi cũng đang có ý định nói chuyện với bác sĩ Smith, nhưng tôi chợt có ý nghĩ tôi có thể đọc trước biên bản toàn bộ vụ án hay không. Như vậy tôi sẽ có khả năng khống chế ông ta. Tôi có thể tìm được biên bản này thông qua văn phòng, nó ở đâu đó trong đống hồ sơ lưu trữ, nhưng việc đó sẽ mất thời gian và tôi không muốn nhiều người biết tôi đang quan tâm tới vụ này.

- Tôi sẽ gửi cho chị một bản sao chụp vào ngày mai. - Dorso hứa. - Tôi sẽ gửi tới văn phòng của chị.

- Không, tốt hơn hãy gửi tới đây. Tôi sẽ cho anh địa chỉ.

- Tôi muốn đích thân mang đến cho chị và nói chuyện với chị. Tối mai khoảng sáu giờ hoặc sáu rưỡi được chứ? Tôi sẽ không ở lại quá nửa giờ, tôi xin hứa.

- Tôi nghĩ thế là được.

- Sẽ gặp chị lúc đó. Cám ơn, Kerry. - Rồi Dorso ngắt máy.

Kerry nhìn vào ống nghe. Mình đã đâm đầu vào chuyện gì đây? Nàng tự hỏi. Nàng đã nhận thấy vẻ kích động trong giọng nói của Dorso. Đáng lẽ mình không nên dùng từ "kỳ dị", nàng nghĩ. Mình đã khởi động một chuyện gì đó mà có lẽ mình sẽ không thể kiềm chế.

Một tiếng động từ trong lò khiến nàng xoay người lại. Nước sôi từ trong nồi spaghetti đã tràn ra và đang chảy xuống bên hông lên trên các vòi ga. Không cần kiểm tra, nàng biết toàn bộ mì sợi chắc chắn đã biến thành một đống bột bầy nhầy.

Chương 18

Bác sĩ Charles Smith không khám bệnh vào buổi chiều thứ Tư. Đó là thời gian thường được dành cho những cuộc giải phẫu hoặc khám bệnh tại bệnh viện. Tuy nhiên, hôm nay, bác sĩ Smith đã hủy tất cả những cuộc hẹn. Trong lúc ông lái xe xuôi theo đường 68 phía Đông, và chạy qua trước tòa nhà bằng đá nơi đặt công ty giao tế mà Barbara Tompkins đang làm việc, mắt ông mở to vì một dịp may hiếm có. Có một điểm đậu xe ở bên kia cổng của tòa nhà; ông sẽ có thể ngồi tại đó và nhìn cô ta đi ra.

Cuối cùng khi cô ta xuất hiện ở cổng, ông không khỏi mỉm cười. Cô ta có vẻ đáng yêu thật, ông quả quyết. Như ông đã gợi ý, cô ta đã giữ một mái tóc dày và xõa quanh mặt; kiểu đẹp nhất, ông đã bảo, để tôn cao khuôn mặt mới của cô ta. Cô ta mặc áo khoác màu đỏ vừa khít, với chiếc váy đen quá dài tới bắp chân, và mang đôi giày nút thắt lỏng. Từ xa, cô ta có vẻ thanh nhã và thành đạt. Ông biết rõ từng chi tiết cô ta có vẻ như thế nào khi nhìn gần.

Trong lúc cô ta gọi một chiếc taxi, ông nổ máy chiếc Mercedes màu đen mười hai năm của ông và bắt đầu chạy theo sau. Mặc dầu xe cộ trên đại lộ Park nối đuôi nhau như thường lệ vào giờ cao điểm, ông bám sát chiếc taxi không mấy khó khăn.

Họ chạy xe về phía nam, cuối cùng chiếc taxi dừng lại trước quán Four Seasons trên đường 52 phía Đông. Chắc hẳn Barbara sắp gặp một người nào để uống một ly ở đó, ông nghĩ. Quán rượu chắc là đông người vào giờ này. Ông có thể lẻn vào bên trong không bị ai phát hiện.

Lắc đầu, ông quyết định nên lái xe về nhà thì hơn. Chỉ cần liếc nhìn cô ta là đủ lắm rồi. Thậm chí, hầu như quá nhiều. Trong giây lát, ông đã thực sự tin rằng cô ta là Suzanne. Lúc này ông chỉ muốn ở một mình. Một tiếng nấc dâng lên trong cổ họng ông. Trong lúc dòng xe cộ di chuyển hết sức chậm về phía dưới thành phố, ông nhắc đi nhắc lại:

- Xin lỗi, Suzanne. Xin lỗi, Suzanne.

Thứ Năm, ngày 26 tháng 10

Chương 19

Nếu Jonathan Hoover tình cờ đến Hackensack, ông thường cố gắng thuyết phục Kerry gặp ông để cùng ăn trưa. “Một người có thể ăn bao nhiêu chén xúp?” là câu ông hay hỏi đùa nàng.

Hôm nay, trong lúc ăn bánh hamburger tại Solar, nhà hàng ở góc đường gần tòa án, Kerry kể cho ông nghe về hai phụ nữ giống hệt Suzanne Reardon và cuộc trò chuyện của nàng với Geoff Dorso. Nàng cũng cho ông hay phản ứng không hài lòng của ông sếp khi nàng bày tỏ ý định tìm hiểu thêm về vụ án mạng cũ.

Jonathan tỏ ra hết sức lo lắng.

- Kerry, chú không nhớ nhiều về vụ án đó ngoại trừ chú đã nghĩ không còn nghi ngờ gì nữa về tội trạng của người chồng. Dù sao, chú nghĩ con không nên dính dáng tới, nhất là vì sự kiên trì của Frank Green - một sự kiên trì công khai, nếu chú còn nhớ rõ - trong việc buộc tội. Con hãy nhìn thẳng vào các sự kiện.Thống đốc Marshall vẫn còn trẻ. Ông ta đã phục vụ hai nhiệm kỳ và không thể tranh cử thêm một nhiệm kỳ thứ ba, nhưng ông ta rất thích công việc này. Ông ta muốn Frank Green kế nhiệm ông ta. Chú nói riêng với con, họ đã lập một giao ước. Green sẽ là thống đốc trong bốn năm, sau đó ông ta sẽ tranh cử vào thượng viện với sự ủng hộ của Marshall.

- Và Marshall sẽ trở vào Drumthwacket.

- Đúng vậy. Ông ta rất thích sống ở trong tòa lâu đài của thống đốc. Ngay từ lúc này, mọi người đều biết rằng Green sẽ được bổ nhiệm. Ông ta có ngoại hình tốt, nói năng lưu loát. Ông ta đã đạt thành quả trong sự nghiệp, mà vụ án Reardon là một phần quan trọng. Và, do một sự ngẫu nhiên đặc biệt, ông ta thực sự thông minh. Ông ta sẽ điều hành bang theo cách của Marshall. Nhưng nếu một việc rắc rối xảy ra làm lung lay kế hoạch tốt đẹp này, ông ta sẽ bị đánh bại ngay trong vòng bỏ phiếu đầu tiên. Còn có hai ứng cử viên khác đang cầu mong được bổ nhiệm.

- Chú Jonathan, ý định của con chỉ là xác minh một vấn đề nghiêm trọng có thể ảnh hưởng đến lời khai của nhân chứng buộc tội chính trong vụ án mạng này hay không. Con muốn nói, tất cả những người cha đều cảm thấy đau buồn vì cái chết của con gái mình, nhưng bác sĩ Smith đã vượt qua nỗi đau buồn thông thường.

- Kerry, Frank Green đã gây dựng danh tiếng trong lúc truy tố vụ này. Nhờ đó ông ta đã được giới truyền thông đại chúng chú ý là điều rất cần thiết cho ông ta. Khi Dukakis tranh cử tổng thống, một trong những nhân tố về sự thất bại của ông chính là buổi truyền hình trong đó người ta cho rằng ông đã thả một tên sát nhân sau đó lại tái phạm. Con có biết giới truyền thông đại chúng sẽ làm gì nếu người ta nghe nói Green đã tống một người vô tội vào tù với bản án chung thân?

- Chú Jonathan, chú đang đi quá xa ý nghĩ của con. Con không phỏng đoán như thế. Con chỉ cảm thấy Smith có một vấn đề lớn, và ông ta đã bị tác động mạnh khi ra làm chứng. Ông ta là nhân chứng chính của bên nguyên và, nếu ông ta đã nói dối, quả thực điều đó khiến con phải nghi ngờ về việc Reardon có tội hay không.

Người hầu bàn đang đứng trước mặt họ, với một bình cà phê trên tay.

- Thêm một chút cà phê, ông thượng nghị sĩ? - anh ta hỏi.

Jonathan gật đầu. Kerry vẫy nhẹ tay trên tách của nàng.

- Cám ơn, tôi đủ rồi.

Đột nhiên Jonathan mỉm cười.

- Kerry, con có nhớ thời gian con giữ nhà cho cô chú và con đã tưởng họa sĩ phong cảnh đã không trồng đủ các bụi cây như ông ta đã vẽ trong bản thiết kế?

Kerry có vẻ khó chịu.

- Con vẫn còn nhớ.

- Ngày cuối cùng, con đã đi một vòng trong vườn, con đã đếm tất cả những cây mới và, nghĩ rằng con đã nắm được bằng chứng về những điều con đã đưa ra trước đó, con đã trách mắng ông ta trước mặt đám nhân viên của ông ta. Đúng không?

Kerry nhìn xuống tách cà phê của nàng.

- Ờ… ờ…

- Con hãy nói với chú chuyện gì đã xảy ra?

- Ông ấy đã không vừa ý với một số bụi cây, đã gọi điện thoại cho chú và cô Grace ở Florida, rồi nhổ chúng lên, định thay thế chúng.

- Còn gì khác?

- Ông ấy là chồng của em họ của cô Grace.

- Con có hiểu chú muốn nói gì không? - Mắt ông ánh lên một tia sáng. Rồi nét mặt ông trở nên nghiêm trang. - Kerry, nếu con đặt Frank Green vào một tình thế khó xử và gây nguy hại cho việc bổ nhiệm của ông ta, con có thể vĩnh biệt chức thẩm phán của con. Tên của con sẽ bị chôn vùi dưới một chồng hồ sơ trên bàn của thống đốc Marshall, và người ta sẽ lặng lẽ yêu cầu chú giới thiệu một ứng cử viên khác. - Ông chợt im lặng, nắm lấy bàn tay của Kerry. - Con hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi làm bất cứ điều gì. Chú biết con sẽ có quyết định đúng.

Chương 20

Đúng sáu giờ rưỡi tối hôm ấy, chuông cửa reo và Robin chạy ra mở cửa cho Geoff Dorso. Kerry đã báo trước với nó anh sẽ đến và họ sẽ thảo luận về một vụ án trong khoảng chừng nửa giờ. Robin đã quyết định ăn sớm và hứa sẽ làm xong bài tập ở nhà trong phòng của nó trong thời gian Kerry bận rộn. Để bù lại, nó sẽ được quyền xem truyền hình thêm một tiếng đồng hồ.

Nó xem xét Dorso với vẻ thân thiện và đưa anh vào phòng khách.

- Mẹ cháu sẽ xuống ngay, - nó thông báo. - Cháu là Robin.

- Còn chú là Geoff Dorso. Anh chàng kia như thế nào? - Geoff hỏi. Với một nụ cười, anh chỉ những vết thương còn thấy rõ trên mặt cô bé.

Robin nhe răng cười.

- Cháu đã đánh bại.Thực ra đây là do kính chắn gió vỡ bắn mảnh ra.

- Có vẻ như sẽ không có vết sẹo.

- Bác sĩ chỉnh hình Smith đã nói như vậy. Mẹ nói chú biết ông ấy. Ông ấy là cháu nổi da gà.

- Robin! - Kerry vừa đi xuống gác.

- Trẻ con vẫn thường nói sự thật, - Dorso mỉm cười nói. - Kerry, tôi rất vui mừng được gặp chị.

- Tôi cũng vậy, Geoff. – Mình hy vọng mình thành thực, Kerry nghĩ trong lúc nàng nhìn chiếc cặp căng phồng bên dưới cánh tay của Dorso. - Robin…

- Con biết rồi. Đã tới giờ làm bài tập. - Robin vui vẻ nói. - Cháu không phải là người ngăn nắp nhất thế giới, - nó giải thích với Dorso. - Vừa qua, trong học bạ của cháu đã được ghi rõ: "Bài tập ở nhà cần phải làm tốt hơn".

- Và còn có câu: "Hãy sử dụng tốt thời gian". - Kerry nhắc nhỏ nó.

- Đó là vì, khi con làm xong một bài tập trong lớp, thỉnh thoảng con lại quên và nói chuyện với bạn. Được rồi. - Với một cái vẫy tay, Robin đi về phía cầu thang.

Geoff Dorso mỉm cười nhìn theo nó.

- Cô bé thật dễ thương, Kerry, và rất xinh. Trong vòng năm sáu năm nữa, chị phải chặn cửa đấy.

- Một viễn cảnh đáng sợ. Geoff, anh dùng cà phê, rượu mạnh hay rượu vang?

- Không, cám ơn. Tôi đã hứa sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của chị. - Anh đặt cái cặp trên chiếc bàn thấp. - Chị có muốn xem qua ngay tại đây?

- Tất nhiên. - Nàng ngồi bên cạnh anh trên chiếc sofa trong lúc anh lấy ra hai tập giấy dày. - Biên bản xét xử, - anh nói - một nghìn trang. Nếu quả thực chị muốn hiểu những gì đã diễn ra, tôi khuyên chị đọc tất cả một cách cẩn thận. Thành thực mà nói, từ đầu tới cuối, tôi xấu hổ vì sự biện hộ mà chúng tôi đã dựng lên. - Tôi biết Skip phải cung khai trước tòa, nhưng anh ta đã không chuẩn bị tinh thần một cách đúng mức. Các nhân chứng buộc tội đã không được chất vấn cặn kẽ. Và chúng tôi chỉ gọi hai nhân chứng về tư cách khi đáng lẽ chúng tôi phải gọi hai mươi người.

- Tại sao lại như vậy? - Kerry hỏi.

- Hồi đó tôi là một luật sự còn trẻ, vừa mới được Farrel và Strauss tuyển dụng. Farrell đã là một luật sư biện hộ giỏi, đó là điều không thể chối cãi. Nhưng khi Skip Reardon thuê ông ta, ông ta đã qua khỏi thời kỳ phát triển nhất và bắt đầu xuống dốc. Ông ta vừa mới bị gạt ra khỏi một vụ án giết người khác. Tôi thực sự nghĩ Skip sẽ thoát khỏi khó khăn dễ dàng hơn với một luật sư kém kinh nghiệm hơn nhiều nhưng có tâm.

- Anh đã không thể lấp khiếm khuyết đó?

- Không, quả thực không. Tôi mới ra trường và không có quyền phát biểu bất cứ gì. Tôi rất ít được tham dự vào việc xét xử. Tôi hầu như là một nhân viên làm các việc lặt vặt cho Farrell. Mặc dầu tôi còn chưa có kinh nghiệm, đối với tôi rõ ràng là việc xét xử đã tiến hành một cách tồi tệ.

- Và Frank Green đã quật ông ta tan tành trong cuộc thẩm vấn chéo?

-Như chị sẽ đọc, ông ta đã khiến cho Skip phải thú nhận rằng anh ta và Suzanne đã cãi nhau sáng hôm ấy, rằng anh ta đã nói với kế toán viên tìm xem một vụ ly dị sẽ tốn kém bao nhiêu, rằng anh ta đã trở về nhà lúc sáu giờ và lại cãi vã với Suzanne. Nhân viên pháp y đã ước tính giờ chết ở khoảng giữa sáu và mười giờ, vì vậy Skip có thể, theo lời khai của chính anh ta, có mặt tại hiện trường của án mạng vào lúc xảy ra vụ giết người.

- Theo báo cáo tôi đã đọc, Skip Reardon khai anh ta đã trở lại văn phòng, uống hai ly rượu và ngủ thiếp đi. Đó là điều hơi khó thuyết phục. - Kerry nhận xét.

- Điều đó khó thuyết phục nhưng là sự thật. Skip đã thành lập một xí nghiệp rất phát đạt, chủ yếu xây dựng những tòa nhà có chất lượng, mặc dầu trong thời gian gần đây anh ta đã khuếch trương vào việc thiết kế những trung tâm thương mại. Anh ta trải qua phần lớn thời gian ở văn phòng, chú tâm đến mục tiêu kinh doanh, nhưng anh ta rất thích mặc đồng phục và làm việc suốt ngày với nhân viên. Đó là những gì anh ta đã làm ngày hôm ấy, trước khi trở lại làm việc tại văn phòng. Anh ta đã mệt nhừ.

Geoff mở hồ sơ đầu tiên.

- Tôi đã đánh dấu vào lời khai của Charles Smith cũng như của Skip. Điều nan giải của vấn đề là chúng tôi chắc chắn có một kẻ nào khác dính líu vào, và chúng tôi có lý do để tin rằng đó là một người đàn ông khác. Thực ra, Skip đã tin chắc rằng Suzanne có liên quan mật thiết với một người đàn ông khác, thậm chí có lẽ với nhiều người. Điều đó đã làm xảy ra cuộc cãi vã thứ hai khi anh ta về nhà lúc sáu giờ và bắt gặp cô ta đang sắp xếp một bó hoa hồng đỏ - loại hoa dành cho những người yêu nhau, như báo chí thường gọi – mà anh ta chưa hề gửi tặng vợ. Bên khởi tố một mực cho rằng anh ta đã nổi giận, bóp cổ cô ta, rồi liệng những đóa hoa hồng lên xác cô ta. Lẽ tất nhiên, anh ta thề thốt rằng anh ta đã không làm điều đó, rằng khi anh ta bỏ đi, Suzanne vẫn còn nhởn nhơ xăm soi những đóa hồng.

- Có ai đã kiểm tra những nơi bán hoa lân cận để xem thử một nơi nào trong số đó đã được đặt mua hoa hồng hay không? Nếu không phải chính Skip đã mang hoa về nhà, chắc hẳn một người nào đó đã chuyển đến.

- Tối thiểu Farrell đã làm điều đó. Không có một nơi bán hoa nào trong quận Bergen không được kiểm tra. Không có kết quả gì.

- Tôi hiểu.

Geoff đứng lên.

- Kerry, tôi biết đây là một đòi hỏi rất lớn, nhưng tôi muốn chị đọc kỹ hồ sơ này. Tôi muốn chị đặc biệt chú ý tới lời khai của bác sĩ Smith. Và tôi cũng muốn chị sẽ để cho tôi được ở bên cạnh chị khi chị nói chuyện với bác sĩ Smith về việc ông ta tạo khuôn mặt của con gái ông ta cho nhiều phụ nữ khác.

Nàng đưa Geoff ra tận cửa.

- Tôi sẽ điện thoại cho anh vài ngày sắp tới. - Nàng hứa.

Tới cửa, anh chợt dừng chân, r`ồi quay người v`ề phía Kerry.

- Có một đi`ều tôi ước mong chị sẽ làm. Đi xuống nhà tù bang Trenton cùng với tôi. Chị hãy đích thân nói chuyện với Skip. Trên m`ồ của bà tôi, tô xin th`ề rằng chị sẽ nghe tiếng ngân thật sự khi anh chàng đáng thương đó kể cho chị nghe câu chuyện của anh ta.

Chương 21

Trong nhà tù bang Trenton, Skip Reardon nằm trên giường của xà lim, xem bản tin sáu giờ rưỡi trên truyền hình. Giờ ăn tối đã đến và trôi qua với thực đơn nhàm chán. Như thường lệ trong thời gian gần đây, anh bồn chồn và bực tức. Sau mười năm trong nơi này, hầu như anh đã cố gắng giữ được một thái độ ôn hòa. Lúc đầu, anh đã dao động giữa hy vọng như điên dại khi một đơn kháng án đang được xem xét và tuyệt vọng đến cùng cực khi đơn bị bác bỏ.

Giờ đây tâm trạng bình thường của anh là nhẫn nhục một cách chán nản. Anh biết rằng Geoff Dorso sẽ không bao giờ ngừng tìm căn cứ mới để xin kháng án một lần nữa, nhưng hoàn cảnh của đất nước này có nhiều báo cáo sẽ trích số đơn kháng án đang mỗi lúc một lớn làm tê liệt các tòa án và cần phải chấm dứt tình trạng này. Nếu Geoff không thể tìm ra những căn cứ để xin kháng án giúp Skip thực sự lấy lại tự do, thì điều đó có nghĩa là anh sẽ phải ở thêm hai mươi năm nữa trong nơi này.

Trong những lúc thoái chí nhất, Skip nhớ lại những năm trước khi xảy ra án mạng, và nhận thấy mình đã điên cuồng như thế nào. Anh và Beth đã gần như đính hôn. Thế rồi, theo lời đề nghị của Beth, anh đã một mình đến dự một cuộc chiêu đãi do chị Beth và chồng cô ta là một nhà phẫu thuật tổ chức. Vào phút cuối Beth đã bị sổ mũi, nhưng cô không muốn anh bỏ qua một dịp giải trí.

Phải, giải trí, Skip mỉa mai nghĩ, nhớ lại đêm hôm ấy. Suzanne và cha cô đã ở đó. Mãi tới lúc này anh vẫn không sao quên được cô có vẻ như thế nào khi lần đầu tiên anh trông thấy cô.Anh biết ngay cô tượng trưng cho sự nguy hiểm, nhưng không hiểu vì sao như một gã ngốc anh đã si mê cô.

Với cảm giác bứt rứt, Skip đứng lên khỏi giường, tắt TV và nhìn vào biên bản xét xử trên kệ phía trên lavabô. Anh cảm thấy tựa hồ anh có thể đọc thuộc lòng. Đó là nơi thích hợp cho nó, phía trên lavabô, anh cay đắng nghĩ. Vì lợi ích nó đã từng mang đến cho mình, lẽ ra anh nên xé nát nó ra và bỏ vào bồn cầu rồi dội nước.

Anh vươn vai. Anh vẫn thường giữ cho thân hình cân đối bằng cách phối hợp công việc nặng nhọc trên công trường với chế độ thể dục đều đặn. Lúc này mỗi đêm anh tập một cách khắc khổ một loạt động tác hít đất và nằm xuống ngồi dậy. Tấm gương nhỏ bằng nhựa gắn trên tường cho thấy mái tóc hung đã điểm bạc của anh và khuôn mặt của anh, trước kia hồng hào do làm việc ngoài trời, giờ đây đã xanh xao vì cuộc sống trong tù.

Mộng tưởng của anh là do một phép màu nào đó anh được tự do để trở lại với công việc xây dựng những ngôi nhà. Sự giam hãm ngột ngạt và tiếng ồn liên tục trong nhà giam đã khiến anh có những ý nghĩ về các căn nhà của giới trung lưu được cách âm vừa đủ để đảm bảo sự riêng tư, có nhiều cửa sổ để thông thoáng với ngoài trời. Anh có nhiều tập giấy rời đầy những bản thiết kế.

Khi nào Beth vào thăm anh, điều mà anh đã cố gắng can ngăn trong thời gian gần đây, anh sẽ cho cô xem những thiết kế mới nhất của anh, và họ sẽ cùng thảo luận tựa hồ quả thực một ngày nào đó anh sẽ có thể trở lại với công việc anh đã yêu thích, là xây dựng nhà cửa.

Chỉ lúc này anh mới phải tự hỏi thế giới sẽ như thế nào, và mọi người sẽ sống ra sao khi cuối cùng anh được ra khỏi nơi hắc ám này?

Chương 22

Kerry có thể tin chắc nàng sắp trải qua một đêm thức khuya khác. Nàng đã bắt đầu đọc tập biên bản ngay sau khi Geoff ra về và tiếp tục sau khi Robin ngủ.

Lúc chín giờ rưỡi, Grace Hoover gọi điện thoại.

- Chú Jonathan đã đi họp. Cô đã lên giường và cảm thấy thích trò chuyện. Cô không quấy rầy cháu chứ?

- Cô không bao giờ quấy rầy con cả, cô Grace - Kerry thành thực nói. Trong suốt mười lăm năm nàng quen biết Grace và Jonathan, nàng đã chứng kiến sự suy sụp thể chất của Grace. Bà đã phải dùng gậy, rồi 1 đôi nạng và cuối cùng là xe lăn. Sau một cuộc sống hăng say với những hoạt động xã hội, bà gần như hoàn toàn nằm liệt ở nhà. Bà vẫn giữ liên lạc với bạn bè và thường chiêu đãi họ bằng những bữa ăn tối đặt nhà hàng mang tới nhà, như bà nói với Kerry: "Đi ra ngoài quá khó khăn cho cô".

Kerry không bao giờ nghe Grace than vãn.

- Con phải làm những gì cần làm. - Bà đã nói bằng một giọng chế giễu khi Kerry kể cho bà nghe nàng đã khâm phục lòng can đảm của bà nhiều như thế nào.

Nhưng sau vài phút trò chuyện như thường lệ, rõ ràng là đêm nay cú điện thoại của Grace có một chủ đích.

- Kerry, con đã ăn trưa với chú Jonathan hôm nay và cô sẽ rất thành thực. Ông ấy đang lo lắng.

Kerry lắng nghe trong lúc Grace kể lại những nỗi lo âu của Jonathan, và kết luận:

- Kerry, sau hai mươi năm là thượng nghị sĩ, chú Jonathan có thế lực rất lớn nhưng không đủ để làm cho ông thống đốc bổ nhiệm con vào chức thẩm phán nếu con gây rắc rối cho người kế vị ông ta đã lựa chọn. À này, - bà nói thêm, - chú Jonathan không hay biết gì về việc cô gọi điện thoại cho con.

Chắc hẳn ông đã tâm sự với Grace, Kerry nghĩ. Mình tự hỏi bà sẽ nghĩ gì nếu bà thấy được việc mình đang làm. Vẫn dè dặt, Kerry cố hết sức trấn an Grace rằng nàng không có ý định gì hoặc muốn làm phiền lòng bất cứ ai.

- Nhưng, cô Grace, nếu chứng minh được lời khai của bác sĩ Smith là dối trá, con nghĩ rằng Frank Green sẽ được kính phục và tôn trọng nếu ông ấy kiến nghị tòa xét xử lại vụ án Reardon. Con không nghĩ rằng công chúng sẽ trách cứ ông ấy vì đã tin vào lời khai của Charles Smith. Ông ấy đã không có lý do nào để nghi ngờ ông ta.

Nàng dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Và xin cô đừng quên, con vẫn chưa tin chắc rằng công lý đã bị phủ nhận trong vụ án Reardon. Đó chỉ là vì do một sự ngẫu nhiên con đã bất ngờ biết vụ này, và con sẽ không thể sống với lương tâm yên ổn nếu con không thông suốt mọi chuyện.

Khi cuộc đàm thoại chấm dứt, Kerry quay trở lại với tập biên bản. Cuối cùng lúc nàng đọc xong nàng đã viết nhiều ghi chú và câu hỏi lên trên các trang giấy.

Những đóa hồng tặng người yêu; Phải chăng Skip Reardon đã nói dối khi khai rằng anh ta đã không mang hoa đến hoặc gởi tới. Nếu anh ta nói sự thật, nếu anh ta đã không gửi hoa tới, thì ai đã làm việc đó?

Dolly Bowles, cô gái giữ trẻ đang làm phận sự trong nhà đối diện với nhà của vợ chồng Reardon vào buổi tối xảy ra án mạng: cô ta khai đã trông thấy một chiếc xe hơi đậu ngay phía trước nhà lúc chín giờ tối. Nhưng những người láng giềng đang tổ chức một bữa tiệc vào giờ đó, và một số khách mời của họ đã đậu xe ngoài đường. Dolly đã là một nhân chứng không được tin tưởng trước tòa án. Frank Green đã nhấn mạnh sự kiện cô ta đã báo cáo nhiều người "có vẻ khả nghi" trong vùng lân cận vào sáu dịp khác nhau trong năm đó. Trong mọi trường hợp, kẻ tình nghi hóa ra là một người giao hàng hợp pháp. Kerry chắc chắc bồi thẩm đoàn đã không đếm xỉa đến lời khai của cô ta.

Skip Reardon không bao giờ vướng mắc với pháp luật và được xem là một công dân rất đáng tin cậy, thế mà chỉ có hai nhân chứng về tư cách được gọi ra: Tại sao???

Đã có nhiều vụ trộm ở Alpine vào thời gian Suzanne Reardon chết. Skip Reardon khai rằng một số nữ trang anh ta từng thấy Suzanne mang đã biến mất và phòng ngủ của họ đã bị lục soát. Nhưng người ta đã tìm thấy

nhiều món nữ trang có giá trị trên tủ com mốt, và bên khởi tố đã gọi ra tòa một bà giúp việc bán thời gian mà vợ chồng Reardon đã thuê mướn, người này khai rằng Suzanne luôn luôn để phòng ngủ trong một tình trạng hỗn độn. "Cô ấy đã thử ba bốn bộ quần áo rồi thả lên nền nhà nếu cô ấy không vừa lòng. Phấn đổ tung tóe trên bàn trang điểm, khăn ướt vứt trên nền. Tôi thường cảm thấy muốn bỏ việc".

Đêm hôm ấy, trong lúc thay quần áo để đi ngủ, Kerry thầm đánh giá lại những điều nàng đã đọc và ghi nhận có hai việc nàng cần phải làm: hẹn gặp bác sĩ Smith để nói chuyện và đi thăm Skip Reardon tại nhà tù bang Trenton.

Thứ Sáu, ngày 27 tháng 10

Chương 23

Trong chín năm từ khi ly dị, thỉnh thoảng Kerry vẫn hẹn hò với đàn ông, nhưng không bao giờ có ai đặc biệt. Cô bạn thân thiết nhất của nàng Margaret Mann, từng ở chung phòng với nàng ở trường đại học Boston. Marg có mái tóc vàng với thân hình nhỏ nhắn và ở trong trường Kerry cùng cô đã được đặt biệt danh là đôi bạn chí thiết. Hiện nay với cương vị một chủ ngân hàng đầu tư có căn hộ trên đường 86 phía Tây, Margaret là người để nàng trút mọi tâm sự. Một đôi khi, vào tối thứ sáu, Kerry gọi một cô giữ trẻ đến chăm sóc Robin và lái xe tới Manhattan. Nàng và Margaret cùng ăn tối và đi xem một cuộc trình diễn ở Broadway hay xem phim, hoặc chỉ rề rà hàng giờ vừa dùng món tráng miệng vừa trò chuyện.

Tối thứ sáu sau khi Geoff Dorso để lại tập biên bản, Kerry đến căn hộ của Margaret và buông mình một cách thoải mái trên chiếc sofa, trước một đĩa pho mát và nho.

Margaret đưa cho nàng một ly rượu vang.

- Hãy cạn ly. Trông cậu thật tuyệt vời.

Kerry mặc một bộ đồ mới màu lục sẫm hơi ngả ánh vàng, áo khoác dài và một cái váy dài ngang bắp chân. Nàng nhìn xuống và nhún vai.

- Cảm ơn. Cuối cùng mình đã có dịp mua một ít quần áo mới và đã chưng diện suốt cả tuần.

Margaret bật cười.

- Cậu có nhớ mẹ cậu vẫn thường tô son môi như thế nào và nói: “Con không bao giờ biết được mối diễm tình nào đang chờ con ở đâu"? Bà ấy có lý, phải không?

- Có lẽ. Bà ấy và chú Sam đã thành hôn được mười lăm năm nay và mỗi lần họ đến bờ biển phía Đông hoặc Robin cùng mình đi thăm họ ở bờ biển Colorado, họ vẫn nắm tay nhau như một cặp tình nhân.

Margaret cười để lộ hàm răng.

- Chúng ta cần phải may mắn như thế. - Rồi sắc mặt của cô trở nên nghiêm nghị. - Robin ra sao rồi? Mình hi vọng mặt nó sẽ không còn sẹo.

- Dường như vậy. Mình đang định đưa nó tới một nhà phẫu thuật chỉnh hình khác vào ngày mai. Chỉ để khám lại.

Margaret chợt do dự, rồi nói:

- Mình đang cố gắng tìm cách gợi ý như thế. Hôm trước, ở văn phòng, mình đã nói về tai nạn, và mình đã nhắc tới tên bác sĩ Smith. Một trong những người môi giới, Stuart Grand, đã nhận ra ngay tên ông ta. Anh ta kể lại rằng vợ anh ta đã nhờ Smith khám bệnh. Cô ta muốn ông ta cắt bỏ thịt thừa dưới đôi mắt, nhưng cô ta đã không bao giờ trở lại sau lần khám đầu tiên. Cô ta nghĩ có điều gì đó không ổn.

Kerry đứng lên.

- Cô ta ngụ ý gì?

- Tên cô ta là Susan, nhưng viên bác sĩ cứ gọi cô ta là Suzanne. Rồi ông ta nói ông ta có thể sửa sang đôi mắt cô ta, nhưng ông ta đề nghị thay đổi toàn bộ khuôn mặt cô ta, sau đó cô ta sẽ có những đặc điểm cần thiết để trở thành một người tuyệt đẹp, và sẽ không lãng phí cuộc đời vì không tận dụng nó.

- Chuyện đó cách đây bao lâu?

- Khoảng chừng ba hoặc bốn năm. Ồ, còn một chuyện nữa. Smith cũng đã nói lung tung với Susan về trách nhiệm đối với sắc đẹp, về việc một số người đang lạm dụng nó và gây nên chuyện ghen tuông và bạo lực.- Margaret dừng lại một lát. - Kerry, cậu làm sao vậy? Mặt cậu có vẻ hết sức buồn cười.

- Marg, chuyện này rất quan trọng. Cậu có chắc chắn Smith đã nói về nhiều phụ nữ gây nên chuyện ghen tuông và bạo lực?

- Mình chắc chắn đó là những lời Stuart đã kể cho mình nghe.

- Cậu có số điện thoại của Stuart chứ? Mình muốn nói chuyện với vợ anh ta.

- Trong văn phòng. Họ sống ở Greenwich, nhưng mình tình cờ biết rằng số đó không được ghi trong niên giám, vì vậy phải chờ tới ngày thứ Hai. Có chuyện gì thế?

- Mình sẽ kể cho cậu nghe trong bữa ăn tối. - Nàng nói có vẻ lơ đãng.

Đối với Kerry, dường như tập biên bản xét xử vụ án đã được ghi vào đầu óc nàng. Bác sĩ Smith đã thề rằng con gái ông lo sợ cho cuộc đời của cô ta vì sự ghen tuông vô căn cứ của Skip Reardon. Phải chăng ông đã nói dối? Phải chăng Suzanne đã cho Skip lý do để ghen? Và nếu vậy, thì ghen với ai?

Thứ bảy ngày 28 tháng 10

Chương 24

Lúc tám giờ sáng ngày thứ Bảy, Geoff gọi điện thoại cho Kerry.

- Tôi đã ghé văn phòng và nhận được tin nhắn của chị. - Anh nói với nàng. - Tôi sẽ đi Trenton để gặp Skip chiều nay. Chị có thể đi cùng với tôi hay không?

Anh giải thích rằng để đăng ký tới thăm lúc ba giờ, họ sẽ phải có mặt tại nhà tù vào lúc 1 giờ 45.

Hầu như không suy nghĩ, Kerry trả lời:

- Tôi chắc chắn có thể đi với anh. Tôi sẽ phải sắp xếp cho Robin, nhưng tôi sẽ gặp anh ở đó.

Hai giờ sau, Kerry và Robin đến New Jersey, trong phòng mạch của bác sĩ Ben Roth, một chuyên gia giải phẫu thẩm mỹ nổi tiếng.

- Con sắp bỏ mất trận đấu bóng đá. - Robin bồn chồn nói.

- Con chỉ trễ một chút thôi, - Kerry trấn an. - Con đừng lo.

- Rất trễ - Robin phản đối. - Tại sao ông ấy không thể khám cho con vào chiều nay sau trận đấu?

- Có lẽ nếu con gửi cho bác sĩ bảng thời gian biểu của con từ trước ông ấy mới có thể sắp xếp cho con. - Kerry trêu.

- Ôi, mẹ!

- Bà McGrath, bây giờ bà có thể đưa Robin vào, - cô lễ tân thông báo.

Bác sĩ Roth, khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, nhiệt tình và niềm nở, là một hình ảnh trái ngược với bác sĩ Smith. Ông xem xét kỹ khuôn mặt của Robin.

- Các vết cắt chắc có vẻ đáng lo ngại ngay sau tai nạn, nhưng chỉ ở bên ngoài, không vào sâu. Cháu sẽ không gặp vấn đề gì.

Robin có vẻ nhẹ nhõm.

- Tuyệt. Xin cám ơn bác sĩ. Đi thôi, mẹ.

- Con hãy đợi mẹ trong phòng tiếp tân, Robin. Mẹ sẽ ra ngay trong chốc lát. Mẹ muốn nói chuyện với bác sĩ. - Giọng nói của Kerry ngụ ý: "Và mẹ không muốn nghe bất cứ lời phản đối nào".

- Thôi được. - Robin nói với một tiếng thở dài quá đáng trong lúc nó đi ra.

- Tôi biết bác sĩ có nhiều bệnh nhân đang chờ, vì vậy tôi sẽ không dài dòng, nhưng có một chuyện tôi phải hỏi bác sĩ, - Kerry nói.

- Tôi có thời gian mà. Chuyện gì thế, bà McGrath?

Kerry liền tóm tắt trong vài câu về những gì nàng đã trông thấy tại phòng mạch của bác sĩ Smith.

- Do đó, tôi xin có hai câu hỏi, nàng kết luận - Phải chăng bác sĩ có thể làm cho bất cứ một khuôn mặt nào trông giống như một người khác, hoặc cần phải có một yếu tố cơ bản, như cấu trúc xương tương tự? Và nếu có thể tái tạo một số khuôn mặt để cho tất cả đều giống nhau, phải chăng đây là việc nhiều nhà phẫu thuật chỉnh hình vẫn làm, tôi muốn nói cố ý làm cho một người nào đó trông giống như một người khác?

Hai mươi phút sau Kerry mới gặp lại Robin và họ hối hả đến sân bóng đá. Không giống như mẹ, Robin không phải là một người khỏe mạnh bẩm sinh, và Kerry đã trải qua nhiều giờ tập luyện với nó, bởi vì nó đã quyết tâm trở thành một cầu thủ giỏi. Hôm nay, trong lúc nàng xem Robin đá quả bóng một cách tự tin qua khỏi vạch cầu môn, Kerry còn đang nhớ lại lời phát biểu dứt khoát của bác sĩ Roth: "Quả thực một số nhà phẫu thuật vẫn tạo ra cho tất cả mọi người cùng một kiểu mũi hoặc cằm hoặc mắt, nhưng theo tôi thật hết sức hiếm thấy một nhà phẫu thuật nào lại sao chép cùng một khuôn mặt trên nhiều bệnh nhân của mình".

Lúc mười một giờ rưỡi, nàng bắt gặp ánh mắt của Robin và vẫy tay tạm biệt. Robin sẽ về nhà sau trận đấu cùng với cô bạn thân nhất của nó, Cassie, và sẽ trải qua buổi chiều ở nhà nàng.

Mấy phút sau, Kerry trên đường tới Trenton.

Nàng đã tới thăm nhà tù tiểu bang nhiều lần và luôn nhận thấy vẻ ảm đạm của dây kẽm gai và những tháp canh là một cảnh tượng trang nghiêm. Đây không phải là một nơi mà nàng muốn trông thấy lại.

Chương 25

Kerry tìm thấy Geoff đang chờ nàng trong khu vực đăng ký tên người đến thăm.

- Tôi quả thực vui mừng vì chị đã có thể đến, - anh nói.

Họ trò chuyện ít phút trong lúc chờ tới giờ vào thăm của họ. Geoff dường như hiểu rằng nàng không muốn trông thấy anh vẫn còn dè dặt vào lúc này.

Lúc ba giờ đúng, một cai ngục đến gần họ và yêu cầu họ đi theo anh ta.

Kerry không biết nàng trông đợi hôm nay Skip Reardon sẽ có vẻ như thế nào. Đã mười năm qua kể từ ngày nàng ngồi xem anh ta bị tuyên án. Hình ảnh nàng vẫn còn lưu lại trong tâm trí về anh ta là một thanh niên cao lớn, đẹp trai, vai rộng với mái tóc màu đỏ như lửa. Nhưng, hơn cả ngoại hình của anh ta, là lời phát biểu của anh ta đã được khắc sâu trong ký ức nàng: Bác sĩ Smith là một kẻ nói dối. Trước Chúa và phiên tòa này, tôi xin thề ông ta là một kẻ nói dối!

- Anh đã kể cho Skip Reardon nghe những gì về tôi? - nàng hỏi Geoff trong lúc họ chờ tù nhân được dẫn vào khu vực người đến thăm.

Tôi chỉ nói chị đã quan tâm một cách không chính thức tới trường hợp của anh ta và muốn gặp anh ta. Tôi hứa với chị, Kerry, tôi đã nói " một cách không chính thức".

- Như thế là tốt. Tôi tin cậy anh.

- Anh ta đây rồi.

Skip xuất hiện, mặc một bộ đồ của nhà tù với quần dài bằng vải jeans và sơ mi hở cổ. Có nhiều vệt nhuốm bạc trên mái tóc đỏ, nhưng ngoại trừ những nếp nhăn quanh đôi mắt, anh vẫn có vẻ giống như hình ảnh nàng còn nhớ. Một nụ cười làm khuôn mặt anh ta sáng lên khi Geoff giới thiệu họ với nhau.

Một nụ cười hy vọng, Kerry nhận thấy, và với một cảm giác se lòng nàng tự hỏi phải chăng nàng không cần phải tỏ ra thận trọng hơn, có lẽ nên

chờ cho tới lúc nàng biết rõ hơn về trường hợp của anh ta, thay vì chấp nhận hết sức dễ dàng cuộc gặp gỡ này.

Geoff đi thẳng vào điểm chính.

- Skip, như tôi đã nói với anh, bà McGrath muốn hỏi anh vài vấn đề.

- Tôi hiểu. Và, xin nghe tôi, tôi sẽ trả lời mọi câu hỏi bất kể vấn đề gì. - Anh ta nói một cách thành khẩn, mặc dầu có một chút nhẫn nhục. Chắc ông đã nghe lời nói cũ rích đó: Tôi không có gì để giấu diếm.

Kerry mỉm cười, rồi nàng đi thẳng vào vấn đế mấu chốt của cuộc gặp này.

- Trong lời khai của bác sĩ Smith, ông ta đã thề rằng con gái của ông ta, tức vợ của anh, đang sợ hãi anh và anh đã hăm dọa cô ấy. Anh đã xác nhận ông ta đang nói dối, nhưng ông ta nhằm mục đích gì khi nói dối như thế?

Hai bàn tay của Reardon chắp lại trên bàn trước mặt anh ta.

- Bà McGrath, nếu tôi có thể giải thích được hành động của bác sĩ, có lẽ tôi sẽ không ở đây lúc này. Suzanne và tôi kết hôn đã bốn năm, và trong thời gian đó, tôi rất ít khi gặp ông ta. Thỉnh thoảng cô ấy đi New York và ăn tối với ông ta, hoặc ông ta đến nhà chúng tôi, nhưng thường những dịp tôi đi vắng vì công việc. Vào thời gian đó, công ty xây dựng của tôi đang phát đạt. Tôi đang có nhiều công trình khắp mọi nơi trong bang, và đang đầu tư vào đất liền ở Pennsylvania cho việc phát triển trong tương lai. Gần như đều đặn tôi đi liền hai ngày. Mỗi lần tôi gặp bác sĩ Smith, ông ta đều dường như không có gì nhiều để nói, nhưng ông ta không bao giờ có thái độ tựa hồ ông ta không thích tôi. Và chắc chắn ông ta đã không có thái độ tựa hồ tính mạng con gái ông ta đang lâm nguy.

- Khi anh ở cùng với cả ông ta và Suzanne, anh có nhận thấy thái độ của ông ta như thế nào đối với cô ấy?

Reardon nhìn Dorso.

- Geoff, ông là người rành những từ ngữ khác thường. Nói thế nào cho đúng nhỉ? Xin chờ một phút. Tôi có thể cho bà một bà thí dụ. Hồi tôi còn đi học, trong một trường của giáo hội, các nữ tu sĩ thường la mắng chúng tôi bởi vì chúng tôi nói chuyện trong nhà thờ và bảo chúng tôi phải có lòng tôn kính đối với một nơi linh thiêng và những vật linh thiêng. Đó chính là cách ông ta đối xử với cô ấy. Smith tỏ ra "tôn kính" đối với Suzanne.

Một từ quả thật kỳ lạ khi dùng để diễn tả thái độ của một người cha đối với con gái, Kerry nghĩ.

- Và ông ta cũng luôn luôn bảo vệ cô ấy. - Reardon nói thêm. - Một đêm, trong lúc cả ba chúng tôi chạy xe tới một nơi nào đó để ăn tối, ông ta nhận thấy Suzanne đã không thắt đai an toàn. Thế là ông ta tuôn ra một bài thuyết trình về trách nhiệm của cô cần phải tự chăm sóc. Ông ta đã thực sự trở nên khá kích động vì việc này, có lẽ thậm chí hơi tức giận.

Chuyện đó nghe có vẻ giống như cách ông ta thuyết trình với Robin và mình, Kerry nghĩ. Hầu như miễn cưỡng, nàng phải nhìn nhận Skip Reardon có vẻ như một con người ngay thẳng và lương thiện.

- Cô ấy đã có thái độ như thế nào đối với ông ta?

- Kính trọng, trong phần lớn thời gian. Mặc dù tới lúc cuối - trước khi cô ấy bị giết - trong mấy lần sau cùng tôi ở với họ, cô ấy dường như bực tức với ông ta một cách khó hiểu.

Rồi Kerry đề cập một khía cạnh khác của vụ án, bằng cách hỏi anh ta về lời khai có tuyên thệ rằng ngay trước khi xày ra án mạng, anh ta đã nhận thấy Suzanne mang những nữ trang đắt tiền không phải do anh ta tặng.

- Bà McGrath, tôi mong bà sẽ nói chuyện với mẹ tôi. Bà ấy có thể kể cho bà nghe. Bà ấy có một tấm ảnh của Suzzanne đăng trên một trong những tờ báo địa phương, được chụp tại một buổi lễ từ thiện. Trong ảnh cô ấy mang một cây trâm kim cương kiểu cũ cài trên ve áo. Tấm ảnh được chụp chỉ hai tuần trước khi cô ấy bị giết. Tôi xin thề với bà rằng cây trâm đó và hai món nữ trang đắt tiền khác, tất cả đều không phải của tôi tặng, đã ở trong hộp nữ trang của cô ấy sáng hôm đó. Tôi còn nhớ rất rõ bởi vì đó là một trong những vấn đề chúng tôi đã cãi nhau. Những món này đã có ở đó sáng hôm ấy và chúng đã biến mất ngày hôm sau.

- Anh muốn nói một kẻ nào đó đã lấy chúng?

Reardon có vẻ khó chịu

- Tôi không biết một kẻ nào đó đã lấy chúng hay là cô ấy đã trả lại chúng cho một kẻ nào đó, nhưng tôi có thể nói với bà một số nữ trang đã biến mất sáng hôm sau. Tôi đã cố gắng kể tất cả chuyện này cho cảnh sát nghe, để họ kiểm tra lại, nhưng rõ ràng là từ lúc đầu họ đã không tin tôi. Họ đã nghĩ tôi đang cố gắng thuyết phục họ rằng cô ấy đã bị lấy trộm và bị giết bởi một kẻ xâm nhập.

Anh ta ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Một chuyện khác. Cha tôi đã tham dự Chiến tranh thế giới thứ hai và ở lại Đức hai năm sau chiến tranh. Ông ấy mang về một khung ảnh nhỏ và tặng cho mẹ tôi sau khi họ đính hôn. Mẹ tôi đã tặng khung ảnh đó cho

Suzanne và tôi sau khi chúng tôi kết hôn. Suzanne đã lồng vào đó bức ảnh của cô ấy mà tôi thích nhất và đặt trên bàn đầu giường trong phòng của chúng tôi. Khi mẹ tôi và tôi lựa chọn đồ đạc của Suzanne trước lúc tôi bị bắt giữ, mẹ tôi đã nhận thấy khung ảnh đã biến mất. Nhưng tôi biết nó vẫn ở đó sáng hôm ấy.

- Có phải anh đang cố gằng nói rằng đêm Suzanne chết, một kẻ nào đó đã vào nhà và lấy trộm một số nữ trang cùng khung ảnh? - Kerry hỏi.

Tôi đang kể cho bà những gì, theo tôi biết, đã biến mất. Tôi không rõ những vật đó đi đâu, và lẽ tất nhiên tôi không chắc chắn điều đó có liên quan tới cái chết của Suzanne hay không. Tôi chỉ biết rằng đột nhiên những vật đó không còn ở chỗ cũ và cảnh sát đã không kiểm tra lại.

Kerry ngước mắt lên khỏi bản ghi chép của nàng và nhìn thẳng vào mặt người đàn ông đối diện với nàng.

- Skip, quan hệ của anh với vợ anh như thế nào?

Reardon thở dài.

- Khi tôi vừa gặp Suzanne, tôi đã si mê cô ấy. Cô ấy tuyệt đẹp. Cô ấy thông minh. Cô ấy ngộ nghĩnh. Cô ấy là loại phụ nữ làm cho một chàng trai cảm thấy cao ngất trời. Sau khi chúng tôi kết hôn… Anh ta chợt dừng lại một lát. - Đó là tất cả sức nóng chứ không phải là nhiệt tình, bà McGrath. Tôi đã được nuôi dưỡng với ý nghĩ hôn nhân giúp cho người ta thành đạt, và ly dị là phương sách cuối cùng. Và, lẽ dĩ nhiên, cũng có một số thời gian êm đẹp. Nhưng phải chăng tôi đã hạnh phúc hoặc toại nguyện? Không, tôi đã không được như thế. Nhưng rồi tôi quá bận rộn với việc gây dựng công ty của tôi đến mức tôi càng ngày càng dành thời gian cho công việc và bằng cách này có thể trốn tránh việc giải quyết vấn đề kia. Về phần Suzanne, cô ấy dường như có mọi điều mà cô ấy muốn. Tiền đang tuôn vào như nước. Tôi đã xây cho cô ấy ngôi nhà cô ấy đã từng mơ ước có được. Ngày nào cô ấy cũng đến câu lạc bộ, chơi golf hoặc quần vợt. Cô ấy đã bỏ ra hai năm với một nhà trang trí nội thất, bày biện ngôi nhà theo cách cô ấy muốn. Có một người sống ở Alpine, Jason Arnott, biết rất rành về đồ cổ. Ông ta đã đưa Suzanne tới nhiều cuộc bán đấu giá và nói với cô ấy những gì nên mua. Cô ấy dần dần chỉ thích mặc những loại quần áo của các nhà thiết kế thời trang. Cô ấy giống như một đứa bé muốn ngày nào cũng là lễ Giáng sinh. Với cách tôi đang làm việc, cô ấy đã có thừa thời gian thảnh thơi đi đến bất cứ đâu cô ấy thích. Cô ấy rất thích có mặt tại những buổi lễ hội thu hút giới báo chí, để cho ảnh cô ấy có thể lên mặt báo.

Trong một thời gian dài, tôi đã tưởng cô ấy hạnh phúc, nhưng nghĩ kỹ lại, tôi chắc chắn cô ấy đã ở lại với tôi bởi vì cô ấy vẫn chưa tìm được một nơi nương tựa nào khác tốt hơn.

- Cho tới lúc… - Geoff nhắc khéo.

Cho tới lúc người cô ấy đã gặp trở nên quan trọng, - Reardon nói tiếp - Đó là lúc tôi nhận thấy loại nữ trang trước đó tôi chưa từng thấy. Một số thuộc loại cổ xưa, một số khác rất hiện đại. Cô ấy bảo là cha cô ấy đã cho cô ấy, nhưng tôi biết cô ấy đang nói dối. Giờ đây, cha cô ấy có tất cả nữ trang của cô ấy, kể cả mọi thứ tôi đã tặng cô ấy.

Khi người cai ngục cho hay thời gian của họ đã hết, Reardon đứng lên và nhìn thẳng vào Kerry.

- Bà McGrath, lẽ ra tôi không phải ở đây. Một nơi nào đó ngoài kia kẻ đã giết Suzanne đang thong dong đi lại và chắc chắn sẽ có một cách để chứng minh được điều đó.

Geoff và Kerry cùng thả bộ tới nơi đậu xe.

- Tôi cá chị đã không có thời gian để ăn trưa, - anh nói. - Tại sao chúng ta không nhấm nháp một thức ăn nhanh gì đó?

- Tôi không thể. Tôi phải quay về, Geoff, tôi phải nói với anh rằng theo những gì tôi đã nghe hôm nay, tôi không thể trông thấy dù chỉ một lý do khiến bác sĩ Smith nói dối về Skip Reardon. Reardon xác nhận rằng họ đã có một mối quan hệ thân thiết một cách hợp lý. Anh đã nghe anh ta nói rằng anh ta đã không tin Suzanne khi cô ta bảo cha cô ta đã cho cô ta một số nữ trang. Nếu anh ta đã bắt đầu trở nên ghen tuông vì những món đó, thì…

Nàng đã không nói hết câu.

Chủ nhật, ngày 29 tháng 10

Chương 26

Sáng chủ nhật, Robin đi lễ nhà thờ lúc mười giờ. Khi Kerry nhìn đám rước di chuyển từ phòng áo lễ xuống dọc theo lối đi giữa những dãy ghế, nàng nhớ lại, hồi còn bé, nàng cũng đã từng muốn ở trong ban đồng ca và đã nghe nói là không thể, chỉ có bọn con trai mới được phép.

Nhiều điều thay đổi, nàng nhủ thầm. Mình đã không bao giờ nghĩ mình sẽ trông thấy con gái mình trong đám rước. Mình đã không bao giờ nghĩ mình sẽ ly hôn, Mình đã không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ là một thẩm phán. Rất có thể là một thẩm phán, nàng tự đính chính. Nàng biết rằng Jonathan có lý. Gây rắc rối cho Frank Green ngay lúc này coi như là gây rắc rối cho thống đốc. Việc đó có thể là một tai hoạ cho việc bổ nhiệm của chính nàng. Việc đến thăm Skip Reardon ngày hôm qua có lẽ là một sai lầm nghiêm trọng. Tại sao nàng lại làm rối tung cuộc đời nàng? Nàng đã làm việc đó một lần.

Những năm chung sống với Bob Kinellen, chỉ là một chuỗi xung đột tình cảm, đầu tiên nàng đã yêu anh, rồi tan nát tâm can khi anh bỏ nàng, rồi tức giận anh và tự khinh thường mình đã không trông thấy anh là một kẻ cơ hội. Giờ đây, nàng chỉ cảm thấy lạnh nhạt đối với anh, ngoại trừ những vấn đề mà Robin quan tâm. Tuy nhiên, nhìn nhiều cặp trong nhà thờ, cùng lứa tuổi với nàng, trẻ hơn hoặc lớn hơn, nàng vẫn luôn cảm thấy đau nhói vì buồn. Ước gì anh là người đàn ông mà mình đã tưởng. Lúc này thì họ đã kết hôn được mười một năm. Lúc này thì nàng đã có thêm nhiều đứa con khác. Nàng vẫn luôn luôn mơ ước có ba đứa.

Trong lúc nàng quan sát Robin mang bình nước và chậu rửa tới bàn thờ chuẩn bị cho lễ thánh, con gái nàng chợt nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của nàng. Nụ cười ngắn ngủi của nó khiến lòng nàng xao xuyến. Mình đang than phiền về điều gì? Nàng tự hỏi. Bất kể chuyện gì xảy ra, mình đang có nó. Và như nhiều cuộc hôn nhân khác, cuộc hôn nhân của họ đã không được hoàn hảo, nhưng tối thiểu một điều tốt đẹp đã nảy sinh. Không một ai

khác ngoại trừ Rob Kinellen và mình có thể cho ra đời đứa con tuyệt vời này, nàng lý luận.

Trong lúc nàng quan sát, tâm trí nàng quay lại một mối quan hệ cha con khác, mối quan hệ giữa bác sĩ Smith và Suzanne. Cô là đứa con độc nhất của ông và bà vợ cũ. Trong lời khai của ông, bác sĩ Smith đã nói rằng sau khi họ ly dị vợ ông đã chuyển tới California rồi tái giá, và ông đã cho phép người chồng thứ hai nhận Suzanne làm con nuôi, nghĩ rằng như thế có lợi cho cô hơn.

- Nhưng sau khi mẹ nó chết, nó đã đến gặp tôi. - Ông đã nói. - Nó cần tôi.

Skip Reardon đã nói rằng thái độ của bác sĩ Smith đối với con gái gần giống như tôn kính. Khi nàng nghe điều đó, một vấn đề khiến Kerry nín thở và lướt qua tâm trí nàng. Bác sĩ Smith đã biến đổi nhiều phụ nữ khác giống như con gái ông. Nhưng không một ai hỏi ông đã từng giải phẫu cho Suzanne hay không.

Kerry và Robin vừa ăn trưa xong khi Bob điện thoại, đề nghị dẫn Robin ra ngoài ăn tối đêm hôm đó. Anh giải thích rằng Alice đưa bọn trẻ đi Florida một tuần, và anh đang lái xe tới Catskills để xem một chòi trượt tuyết mà họ dự tính mua. Robin có muốn đi cùng với anh không? - anh hỏi.

- Anh còn mắc nợ nó một bữa ăn tối, và anh hứa sẽ đưa nó về nhà vào khoảng chín giờ.

Robin đồng ý một cách phấn khởi, và Rob đến đón nó một giờ sau.

Kerry lợi dụng buổi chiều tự do bất ngờ đó để xem tiếp tập biên bản xét xử vụ án Reardon. Chỉ cần đọc những lời khai, nàng đã có một khái niệm khá rõ về vụ án, nhưng nàng biết rằng có một sự khác biệt lớn giữa việc đọc một biên bản nhạt nhẽo và xem các nhân chứng trong lúc họ trình bày lời khai. Nàng đã không trông thấy những khuôn mặt của họ, những giọng nói của họ hoặc xem những phản ứng của cơ thể họ trong khi bị chất vấn. Nàng biết rằng thái độ của họ chắc chắn đã có tác dụng đáng kể trong quyết định của bồi thẩm đoàn. Các bồi thẩm đoàn đã quan sát và đánh giá bác sĩ Smith. Và rõ ràng họ đã tin ông.

Chương 27

Geoff Dorso rất thích bóng đá và là một người hâm mộ nồng nhiệt đội Giants. Đó không phải là lý do đã thúc đẩy anh mua một căn hộ trong chung cư ở Meadowlands, nhưng như anh nhìn nhận, nơi đó khá tiện nghi. Tuy nhiên, suốt buổi chiều Chủ nhật này, ngồi trong sân vận động Giants, Geoff ít quan tâm tới trận đấu rất cân sức hôm nay với đội Dallas Cowboys mà chỉ nghĩ tới cuộc gặp gỡ Skip Reardon hôm qua, và phản ứng của Kerry McGrath đối với Skip và biên bản xét xử.

Anh đã đưa tập biên bản cho nàng vào ngày thứ Năm, Nàng đã đọc chưa? Anh tự hỏi. Anh đã hy vọng nàng sẽ nhắc tới nó trong lúc họ chờ gặp Skip, nhưng nàng đã không nhắc tới. Anh cố gắng tự bảo rằng sự hoài nghi của nàng là méo mó nghề nghiệp, và thái độ có vẻ tiêu cực của nàng sau cuộc tới thăm Skip không có nghĩa là nàng quan tâm tới vụ án.

Khi đội Giants thắng khít khao với một bàn thắng vào giây cuối cùng của trận đấu, Geoff vỗ tay hoan hô với đám đông, nhưng từ chối đề nghị của các bạn anh cùng đi uống vài lon bia. Thay vì vậy, anh về nhà và điện thoại cho Kerry.

Anh hoan hỉ khi nàng nói là nàng đã đọc tập biên bản và nàng có một số câu hỏi.

- Tôi muốn gặp lại chị, - anh nói. Rồi anh chợt có một ý nghĩ. Chắc chắc nàng sẽ trả lời là không, anh nghĩ nhưng vẫn hỏi: - Chị có rảnh để đi ăn tối đêm nay?

Chương 28

Dolly Bowles đã sáu mươi tuổi khi bà chuyển đến sống với con gái của bà ở Alpine. Chuyện đó cách đây đã mười hai năm, khi bà mất người chồng đầu tiên. Bà đã không muốn áp đặt, nhưng sự thật là bà luôn luôn sợ hãi về việc phải ở một mình và quả thực không nghĩ bà có thể tiếp tục sống trong ngôi nhà rộng lớn mà bà và chồng bà đã từng chung sống.

Và, thực ra, có một cơ sở, tối thiểu về mặt tâm lý, đối với nỗi lo sợ của bà. Cách đây nhiều năm, khi bà còn là một đứa bé, bà đã mở cửa cho một người giao hàng hoá ra là một tên trộm. Bà vẫn còn nhiều cơn ác mộng về cách gã đã trói cả bà cùng mẹ bà và đã lục lọi khắp nhà. Hậu quả là giờ đây, bà có xu hướng nghi ngờ bất cứ người lạ nào, và nhiều lần đã làm cho con rể bà bực tức bằng cách hốt hoảng bấm nút hệ thống báo động khi bà ở nhà một mình và nghe những tiếng động khác lạ hoặc trông thấy một người đàn ông ngoài đường mà bà không nhận ra.

Con gái của bà là Dorothy và con rể của bà là Lou thường xuyên đi xa. Con cái của họ vẫn còn ở tại nhà khi Dolly dọn đến sống với họ, và bà đã giúp họ trong việc chăm sóc bọn trẻ. Nhưng mấy năm gần đây, tụi trẻ đã ra ở riêng, và Dolly hầu như không có việc gì để làm. Bà đã cố gắng hăng say với mọi công việc có thể có, nhưng người giúp việc ở luôn trong nhà không muốn bà phụ giúp.

Có quá nhiều thời giờ rảnh rang, Dolly trở thành người giữ trẻ cho láng giềng, một việc làm vô cùng thích hợp với bà. Bà thích trẻ con và vui vẻ đọc truyện cho chúng nghe hoặc chơi nhiều trò chơi với chúng suốt mấy giờ liền. Bà được mọi người quý mến. Người ta chỉ trở nên bực mình khi bà thường xuyên gọi điện thoại cho cảnh sát để báo cáo nhiều người có vẻ khả nghi. Suốt mười năm qua bà đã không làm việc đó nữa, kể từ khi bà được gọi ra làm nhân chứng trong vụ án Reardon. Bà rùng mình mỗi lần bà nghĩ tới chuyện đó. Công tố viện đã cư xử với bà như một mụ ngốc. Dorothy và Lou đã rất xấu hổ. "Mẹ, con đã yêu cầu mẹ đừng gọi điện thoại cho cảnh sát", hồi ấy Dorothy đã nói với bà.

Nhưng, Dolly cảm thấy bà phải làm việc đó. Bà đã quen biết Skip Reardon và quý mến anh ta. Bà chỉ muốn giúp đỡ anh ta. Vả lại, quả thực bà đã trông thấy chiếc xe hơi đó, như Michael đã thấy, cậu bé năm tuổi đã hết sức vất vả với việc học mà bà đang cố kèm nó đêm hôm ấy. Nó cũng đã trông thấy chiếc xe, nhưng luật sư của Reardon đã khuyên Dolly đừng nhắc tới điều đó.

-Điều đó chỉ làm cho mọi chuyện rối tung, - ông Farrell đã nói. - Tất cả những gì chúng tôi muốn bà làm là kể lại những gì bà đã trông thấy, đó là một chiếc xe hơi màu đen đã đậu trước nhà của vợ chồng Reardon lúc chín giờ tối và đã chạy đi mấy phút sau.

Bà chắc chắn đã nhận ra một trong những con số và một trong những chữ cái: 3 và L. Nhưng rồi công tố viên đã đưa ra một tấm bảng số ở cuối phòng xét xử và bà đã không thể đọc được bất cứ gì trên đó. Ông ta đã buộc bà phải thú nhận rằng bà rất có cảm tình với Skip Reardon bởi vì một đêm nọ anh ta đã lôi chiếc xe của bà ra khỏi một ụ tuyết.

Dolly biết rằng không phải chỉ vì Skip đã tử tế với bà mà anh ta không thể là một tên sát nhân, nhưng tận trong đáy lòng bà cảm thấy anh ta vô tội, và bà cầu nguyện cho anh ta mỗi ngày. Thỉnh thoảng, ngay lúc này chẳng hạn, khi bà đang giữ trẻ ở bên kia đường đối diện với nhà Reardon, bà vẫn nhìn qua cửa sổ và hồi tưởng đêm Suzanne bị giết. Và bà lại nghĩ tới cậu bé Michael – gia đình cậu đã chuyển đi xa cách đây nhiều năm - giờ đây chắc đã mười lăm tuổi, và cách cậu đã vừa chỉ tay về phía chiếc xe hơi lạ màu đen vừa nói: “Xe của Poppa”.

Dolly không thể biết rằng tối Chủ nhật hôm ấy, trong lúc bà nhìn qua cửa sổ về phía ngôi nhà đã từng thuộc về Reardon, thì cách đó khoảng mười lăm kilômét, tại biệt thự Cesare ở Hillsdale, Geoff Dorso và Kerry McGrath đang nói chuyện về bà.

Chương 29

Do thoả thuận ngầm, Kerry và Geoff tránh thảo luận về vụ án Reardon, cho tới lúc uống cà phê. Trong phần đầu của bữa ăn, Geoff nói chuyện về thời thơ ấu của anh ở New York.

- Tôi đã tưởng những anh chị em họ của tôi sống ở miền quê, - anh nói. - Rồi, sau khi gia đình tôi dọn đến và tôi đã lớn lên tại đó, tôi đã quyết định ở lại.

Anh kể với Kerry anh có bốn cô em gái.

- Tôi ganh tỵ với anh, - nàng nói. - Tôi chỉ có một đứa con, và tôi thường thích đến thăm nhà những người bạn có một gia đình lớn. Tôi vẫn luôn luôn nghĩ sẽ thích thú khi có rất nhiều anh chị em chung quanh. Ba tôi đã qua đời lúc tôi mười chín tuổi và mẹ tôi đã tái giá khi tôi hai mươi mốt tuổi và bà ấy chuyển tới Colorado. Tôi gặp bà ấy hai lần mỗi năm.

Ánh mắt của Geoff dịu xuống.

- Như vậy chị đã không nhận được nhiều hỗ trợ của gia đình, - anh nói.

- Không, tôi nghĩ là không, nhưng Jonathan và Grace Hoover đã lấp đầy khoảng trống. Họ đã rất tuyệt vời đối với tôi, hầu như là cha mẹ.

Họ nói chuyện về trường luật, đồng ý rằng năm thứ nhất là một nỗi kinh hoàng mà họ ghét phải tiếp tục chịu đựng.

- Điều gì đã khiến anh quyết định trở thành một luật sư biện hộ? - Kerry hỏi.

- Hồi tôi còn là một đứa bé, một phụ nữ trong cùng toà nhà của chúng tôi, Anna Owens, là một trong những người tử tế nhất mà tôi từng quen biết. Tôi nhớ khi tôi khoảng tám tuổi và chạy qua tiền sảnh để bắt kịp thang máy, tôi đã đâm sầm vào bà ấy và làm cho bà ấy ngã. Bất cứ một ai khác chắc đã điên tiết gào lên, nhưng bà ấy chỉ gượng đứng lên và nói: "Geoff, thang máy sẽ trở xuống, cháu biết mà". Rồi bà ấy cười. Bà ấy thấy rõ tôi đang hổ thẹn tới mức nào.

- Điều đó đã không làm cho anh trở thành một luật sư biện hộ, - Kerry mỉm cười.

- Không. Nhưng ba tháng sau, khi bị chồng bỏ rơi bà ấy đã theo dõi ông ta đến tận căn hộ của cô bạn gái mới của ông ta và bắn ông ta. Tôi tin chắc đó là một cơn mất trí nhất thời, luật sư của bà ấy đã biện hộ như thế, nhưng dù sao đi nữa bà ấy đã phải vào tù hai mươi năm. Theo ý tôi, cách nói then chốt là "tình tiết giảm nhẹ". Khi tôi tin đó là sự thật, hoặc khi tôi tin bị cáo vô tội, như trường hợp của Skip Reardon, tôi sẽ nhận biện hộ. - Anh ngừng lại một lát. - Và điều gì đã khiến chị trở thành một công tố viên?

- Nạn nhân và gia đình của nạn nhân, - nàng chỉ nói. - Căn cứ theo giả thuyết của anh, tôi đã có thể bắn Rob Kinellen và biện hộ theo dạng tình tiết giảm nhẹ.

Đôi mắt của Geoff anh lên vẻ hơi bực tức, rồi trở nên thích thú.

- Chẳng hiểu vì sao tôi không thấy chị bắn bất cứ ai, Kerry.

- Tôi cũng không, trừ phi… - Kerry chợt do dự, rồi nói tiếp. - Trừ phi Robin gặp nguy hiểm. Lúc đó tôi sẽ làm bất cứ gì để cứu nó. Tôi chắc chắn như vậy.

Trong bữa ăn tối, Kerry tự nhiên nói tới cái chết của cha nàng.

- Hồi ấy tôi là sinh viên năm thứ hai trường đại học Boston. Sau một thời gian làm cơ trưởng của Pan Am, ông ấy chuyển qua bộ phận hành chính và được đề cử chức vụ phó chủ tịch. Từ khi tôi mới lên ba, ông ấy đã đưa mẹ tôi và tôi đi khắp nơi. Đối với tôi, ông ấy là người đàn ông vĩ đại nhất thế giới. - Nàng nuốt hơi. - Thế rồi, một cuối tuần khi tôi từ trường về nhà, ông ấy than phiền là cảm thấy mệt. Nhưng ông ấy đã không nghĩ tới việc đi khám bác sĩ bởi vì ông ấy vừa được kiểm tra sức khoẻ hàng năm. Ông ấy nói sáng hôm sau ông ấy sẽ ổn thôi. Nhưng sáng hôm sau ông ấy đã không thức dậy.

- Và mẹ chị đã tái giá hai năm sau đó?

- Phải, ngay trước năm tôi tốt nghiệp đại học. Sam goá vợ và là một người bạn tốt của ba tôi. Chú ấy sắp sửa nghỉ hưu ở Vali khi ba tôi mất. Chú ấy có một ngôi nhà tuyệt đẹp ở đó. Nơi đó rất tốt cho cả hai người.

- Ba chị đã nghĩ như thế nào về Bob Kinellen?

Kerry bật cười.

- Anh thật là tinh tế, Geoff Dorso. Tôi nghĩ chắc ông ấy đã có ấn tượng không được tốt.

Cuối cùng, trong lúc uống cà phê, họ thảo luận về vụ án Reardon. Kerry bắt đầu bằng cách nói thẳng thắn:

- Tôi đã ngồi nghe toà tuyên án cách đây mười năm, và nét mặt cũng như lời nói của anh ta đã khắc sâu vào ký ức của tôi. Tôi đã từng nghe nhiều kẻ phạm tội thề thốt họ vô tội - xét cho cùng, họ có phải mất gì đâu? - nhưng trong lời nói của anh ta có một điều gì đó khiến tôi xúc động.

- Bởi vì anh ta đang nói sự thật.

Kerry nhìn thẳng vào mặt anh.

- Tôi báo trước với anh, Geoff, tôi có ý định chơi trò biện hộ cho kẻ đã bị kết án, và trong lúc đọc tập biên bản có nhiều vấn đề khiến tôi chú ý, chắc chắn nó vẫn không thuyết phục tôi rằng Reardon là một người vô tội. Chuyến đến thăm ngày hôm qua cũng vậy. Hoặc là anh ta đang nói dối, hoặc là bác sĩ Smith đang nói dối. Reardon có một lý do rất xác đáng để nói dối. Smith thì không. Tôi vẫn nghĩ thật đáng tiếc là đúng ngày Suzanne chết, Reardon đã bàn cãi chuyện ly hôn và hiển nhiên đã nổi giận khi anh ta hay biết việc đó sẽ khiến anh ta mất nhiều tiền.

- Kerry, Skip Reardon là một con người tự lập. Anh ta xuất thân từ cảnh ngộ nghèo khổ và đã trở nên rất thành đạt. Suzanne đã khiến anh ta mất rất nhiều tiền. Chị đã nghe anh ta nói. Cô ta là một phụ nữ có bản chất thích tiêu pha, mua bất cứ gì hợp ý cô ta. - Anh dừng lại một lát. - Không. Nổi giận và nói toạc điều đó ra là một việc. Nhưng có cả một cách biệt rất lớn giữa việc thổ lộ cơn bực tức và việc giết người. Cho dù việc ly dị vẫn rất tốn kém, thậm chí anh ta vẫn nhẹ nhõm trong lòng vì cuộc hôn nhân dối trá sắp chấm dứt, như vậy anh ta sẽ có thể ổn định cuộc sống.

Họ nói chuyện về những đoá hoa hồng.

-Tôi hoàn toàn tin Skip đã không mang đến hoặc gửi tới, - Geoff nói trong lúc anh ta nhấm nháp cà phê. - Vì vậy, nếu chúng ta chấp nhận điều đó, thì có nghĩa là còn có một nhân vật khác.

Trong lúc Geoff thanh toán phiếu tính tiền, cả hai người đồng ý rằng lời khai của bác sĩ Smith là mấu chốt đã buộc tội Skip Reardon.

-Bác sĩ Smith đã khai rằng Suzanne sợ hãi Skip và những cơn giận vì ghen của anh ta. Nhưng nếu cô ta sợ hãi anh ta như thế, làm sao cô ta có thể đứng trước mặt anh ta và bình tĩnh cắm vào bình những đoá hoa mà người đàn ông kia đã gửi cho cô ta, và chẳng những cắm vào bình mà còn có vẻ khoe khoang, tối thiểu theo lời của Skip. Điều đó có lý không?

- Nếu Skip đã nói thật, nhưng chúng ta không có bằng chứng, phải không? - Kerry nói.

- Riêng điều đó tôi tin anh ta, - Geoff quả quyết nói. - Vả lại, không có một nhân chứng nào xác nhận lời khai của bác sĩ Smith. Hai vợ chồng Reardon được nhiều người biết tới. Chắc chắn nếu anh ta tỏ ra quá đáng đối với vợ, một người nào đó sẽ ra mặt nói rõ.

-Có lẽ như vậy, - Kerry nhượng bộ, - nhưng thế thì tại sao không có một nhân chứng gỡ tội nào xác nhận anh ta đã không ghen một cách điên khùng? Tại sao chỉ có hai nhân chứng về tư cách được gọi ra để chống lại lời khai của bác sĩ Smith? Không, Geoff, tôi e rằng căn cứ theo việc trình bày tình tiết vụ án cho bồi thẩm đoàn, họ không có lý do nào để không tin hoặc tin bác sĩ Smith. Hơn nữa, không phải chúng ta vẫn thường tin tưởng một bác sĩ hay sao?

Họ im lặng trong lúc chạy xe về nhà. Trong lúc Geoff đưa Kerry vào tận cửa, anh lấy chìa khoá khỏi tay nàng.

- Mẹ tôi bảo phải luôn luôn mở cửa cho phụ nữ. Tôi hy vọng như thế không có tính chất phân biệt giới tính.

- Không, không đâu. Tối thiểu đối với tôi. Nhưng có lẽ tôi hơi cổ hủ.

Bầu trời phía trên đầu họ có màu xanh thẫm và lấp lánh nhiều vì sao. Một cơn gió mạnh đang thổi, và Kerry rùng mình vì lạnh.

Geoff nhận thấy và xoay nhanh chìa khoá rồi đẩy cánh cửa mở ra.

- Chị không mặc đủ ấm cho thời tiết buổi tối. Chị nên vào nhà ngay đi.

Trong lúc nàng bước vào bên trong, anh vẫn đứng ngoài cổng, không có một biểu hiện nào tỏ ra anh trông đợi nàng mời anh vào nhà. Thay vì vậy, anh nói:

- Trước khi ra về, tôi cần hỏi, sau đây chúng ta sẽ đi đâu?

- Tôi định gặp bác sĩ Smith ngay sau khi ông ta cho tôi một cuộc hẹn. Nhưng tốt hơn tôi nên đi một mình.

- Thế thì chúng ta sẽ nói chuyện trong vài ngày tới. - Geoff nói.

Anh thoáng mỉm cười và bước xuống các bậc tam cấp. Kerry đóng cửa và bước vào phòng khách nhưng không bật đèn ngay. Nàng nhận ra nàng còn đang thưởng thức giây phút khi Geoff lấy chìa khoá khỏi tay nàng và mở cửa cho nàng. Rồi nàng tới bên cửa sổ và chăm chú nhìn trong lúc anh lùi chiếc xe hơi ra khỏi lối đi và biến mất trong đường phố.

Thật hết sức thích thú khi được ở với ba, Robin nghĩ trong lúc ngồi xuống một cách mãn nguyện bên cạnh Rob Kinellen trong chiếc Jaguar. Hai cha con đã đi xem căn chòi trượt tuyết mà Rob đang định mua. Robin nghĩ căn chòi rất tuyệt, nhưng Bob bảo nó không được như ý của anh.

-Ba muốn chúng ta có thể trượt tuyết tới tận cửa, - anh nói rồi bật cười. - Chúng ta chỉ cần tiếp tục tìm kiếm.

Robin mang theo máy ảnh, và cha em để cho em có thời gian chụp hai cuộn phim. Mặc dầu chỉ có một chút tuyết trên các đỉnh, cô nghĩ ánh sáng trên những ngọn núi thật huyền ảo. Em chụp được những tia nắng cuối cùng của mặt trời đang lặn, rồi hai cha con bắt đầu quay về. Bob nói anh biết một nơi tuyệt diệu họ co thể ăn món tôm rất ngon.

Robin biết rằng mẹ đang giận ba bởi vì Bob đã không nói chuyện với Kerry sau khi xảy ra tai nạn, nhưng Bob đã để lại một tin nhắn. Và quả thực, Kerry đã không gặp Bob nhiều, nhưng mỗi lần hai bố con ở bên nhau, Bob thật tuyệt vời.

Lúc sáu giờ rưỡi, họ dừng lại ở nhà hàng. Họ vừa ăn tôm và sò vừa trò chuyện. Bob hứa chắc chắn năm nay họ sẽ đi trượt tuyết, chỉ hai cha con với nhau.

- Một ngày nào đó, khi mẹ bận đi chơi với ai. - Bob nháy mắt.

- Ồ! Mẹ không đi chơi nhiều đâu, - Robin nói - Mùa hè năm nay có một người con có cảm tình đã đưa mẹ đi chơi hai lần, nhưng mẹ nói ông ta chán ngắt.

- Ông ta làm nghề gì?

- Ông ta là một kỹ sư, con nghĩ thế.

- Khi mẹ trở thành một thẩm phán, có lẽ cuối cùng mẹ sẽ làm bạn với một thẩm phán khác. Sẽ có rất nhiều người vây quanh mẹ.

- Đêm hôm trước, một luật sư đã đến nhà. - Robin nói. - Chú ấy rất tử tế. Nhưng con nghĩ đó chỉ là công việc.

Nãy giờ Bob Kinellen chỉ lơ đễnh theo dõi cuộc trò chuyện. Lúc này, anh chợt trở nên chăm chú.

- Chú ấy tên là gì?

- Geoff Dorso. Chú ấy mang đến một hồ sơ dày cộm cho mẹ đọc.

Khi cha em đột nhiên trở nên im lặng, Robin có cảm tưởng tội lỗi rằng có lẽ em đã nói quá nhiều, có lẽ cha cô đang giận em.

Trở lại xe hơi, em ngủ trong đoạn đường còn lại, và khi cha em cho em xuống xe lúc chín giờ rưỡi, em vui mừng vì đã về nhà.

Thứ Hai, ngày 30 tháng 10

Chương 30

Thượng viện và việc hội họp của bang New Jersey đang trải qua một mùa thu bận rộn. Những phiên họp hai lần mỗi tuần hầu như đông đủ một trăm phần trăm, chỉ vì một lý do: cuộc bầu cử thống đốc sắp tới, mặc dầu còn một năm nữa, đang tạo ra một sự căng thẳng phía sau hậu trường làm kích động bầu không khí của cả hai viện trong Quốc hội.

Sự kiện thống đốc Marshall có vẻ muốn ủng hộ công tố viên Frank Green kế nhiệm ông ta không có nghĩa là không có nhiều ứng cử viên khác thuộc đảng của ông ta cũng đang ngấp nghé chức vụ này. Jonathan Hoover biết chắc rằng bất cứ khe hở nào trong khả năng được bầu chọn của Green đều sẽ được các đối thủ khác triệt để lợi dụng. Họ sẽ chộp lấy và gây rối tối đa. Nếu nội vụ gây ra tiếng vang đủ lớn, các cơ may của Green sẽ tiêu tan. Ngay lúc này, đã biết rõ là khó có thể thành công.

Là chủ tịch thượng viện, Hoover có một quyền lực lớn trong lãnh vực chính trị của đảng. Một trong những lý do đã giúp ông đắc cử năm lần trong nhiệm kỳ bốn năm là khả năng xem xét mọi vấn đề có tầm xa khi quyết định hoặc khi biểu quyết. Một phẩm chất được các cử tri đánh giá cao.

Vào những ngày thượng viện nhóm họp, thỉnh thoảng ông ở lại Trenton và ăn tối cùng bạn bè. Đêm nay, ông sẽ ăn tối với thống đốc.

Sau phiên họp buổi chiều, Jonathan trở về văn phòng riêng, yêu cầu cô thư ký lấy tập tin nhắn và đóng cửa lại. Trong một giờ kế tiếp, ông ngồi tại bàn làm việc, hai bàn tay xếp dưới cằm. Đó là tư thế Grace thường gọi là "Jonathan đang cầu nguyện".

Cuối cùng, ông đứng lên, đi tới cửa sổ và ngắm bầu trời sẫm tối. Ông đã có một quyết định quan trọng. Cuộc điều tra mà Kerry McGrath đang tiến hành trong vụ án Reardon đã đặt ra một vấn đề thực sự. Đó chính là loại sự việc mà giới truyền thông đại chúng sẽ quy tụ lại, tìm mọi cách biến thành một chuyện giật gân. Cho dù rốt cuộc vẫn không được gì, là điều

Jonathan đoán chắc, chuyện này sẽ tạo ra một hình ảnh tiêu cực của Frank Green và làm hỏng việc ứng cử của ông ta.

Lẽ tất nhiên, rất có thể Kerry sẽ bỏ cuộc trước khi mọi việc đi quá xa - ông hy vọng nàng sẽ làm thế, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Tuy nhiên, Jonathan biết ông có bổn phận báo cho thống đốc biết về những cuộc điều tra của nàng cho tới nay và đề nghị rằng trong tình hình hiện tại, không nên đệ trình tên nàng lên thượng viện để xin bổ nhiệm chức vụ thẩm phán. Ông biết điều đó sẽ khó xử đối với thống đốc khi một người được chính ông đề cử lại đang có hành động thực sự chống lại ông.

Chương 31

Sáng thứ Hai, Kerry nhận thấy một gói đồ trong văn phòng của nàng, và bên trong là một bức tượng nhỏ hình người bằng sứ có tên là "Gió thu". Một bức thư ngắn kèm theo:

Kính gửi bà McGrath,

Ngôi nhà của mẹ chúng cháu đã được bán, và chúng cháu đã dọn sạch mọi đồ đạc. Chúng cháu chuyển tới Pennsylvania để sống với cô và chú của chúng cháu.

Mẹ chúng cháu vẫn luôn luôn giữ bức tượng này trên bàn trang điểm của bà. Đó là một kỷ vật của bà ngoại. Mẹ chúng cháu đã nói bà cảm thấy sung sướng mỗi khi nhìn đó.

Chúng cháu muốn tặng bà bức tượng, bởi vì chính nhờ bà chúng cháu đã cảm thấy sung sướng tin chắc rằng kẻ giết mẹ đang đền tội. Đây là cách chúng cháu bày tỏ lòng biết ơn bà.

Bức thư được ký tên bởi Chris và Ken, hai cậu con trai của bà giám sát đã bị phụ tá của bà ta giết chết.

Kerry cố nén nước mắt trong lúc nàng cầm món đồ xinh xắn. Nàng gọi cô thư ký vào và đọc cho cô ta một thư phúc đáp ngắn:

Theo pháp luật, tôi không được phép nhận quà, nhưng, Chris và Ken, tôi hứa với các cháu, nếu gặp trường hợp khác, đây sẽ là món tôi rất thích. Xin các cháu hãy giữ lại nó cho tôi và cho mẹ các cháu.

Trong lúc ký tên vào bức thư, nàng nghĩ tới tình thương yêu đang gắn bó hai anh em và đã gắn bó chúng với mẹ chúng, Robin sẽ ra sau nếu có chuyện gì xảy đến với mình? nàng tự hỏi. Rồi nàng lắc đầu. Chán chường chẳng được gì, nàng nghĩ. Vả lại, nàng còn có một quan hệ cha con khác khẩn cấp hơn cần tìm hiểu.

Đã tới giờ đi gặp bác sĩ Charles Smith. Khi nàng gọi điện đến phòng mạch của ông, bộ phận phụ trách các thuê bao đi vắng trả lời:

- Không có ai trước mười một giờ hôm nay. Tôi có thể ghi lại lời nhắn?

Gần mười hai giờ trưa, bà y tá Carpenter trả lời tin nhắn của Kerry.

- Tôi muốn có một cuộc hẹn để nói chuyện với bác sĩ càng sớm càng tốt, - Kerry nói - Việc quan trọng.

- Về vấn đề gì bà McGrath?

Kerry quyết định xử sự thẳng thắn:

- Xin bà nói với bác sỹ đó là việc liên quan đến Suzanne.

Nàng chờ đợi gần năm phút, rồi nghe giọng nói lạnh lùng, chuẩn xác của bác sĩ Smith.

- Bà muốn gì, bà McGrath? - ông hỏi.

- Tôi muốn nói chuyện với bác sĩ về lời khai của ông trong phiên tòa xét xử Skip Reardon, và tôi sẽ rất biết ơn ông nếu ông cho tôi được gặp ông càng sớm càng tốt.

Lúc nàng gác máy, ông đã đồng ý gặp nàng trong phòng mạch của ông vào lúc bảy giờ rưỡi sáng hôm sau. Nàng ngẫm nghĩ điều đó có nghĩa là nàng sẽ phải rời khỏi nhà lúc sáu giờ. Và như thế có nghĩa là nàng sẽ phải thu xếp cho một người láng giềng gọi điện thoại cho Robin để chắc chắn Robin sẽ không ngủ trở lại sau khi Kerry đã đi.

Ngoại trừ việc đó, Robin sẽ biết cách tự xoay xở. Nó luôn luôn đi bộ tới trường cùng hai đứa bạn gái, và Kerry tin chắc nó đủ lớn để khuấy cho mình một tô bột ngũ cốc.

Sau đó, nàng gọi điện thoại cho cô bạn Margaret tại văn phòng của nàng và hỏi số điện thoại của Stuart Grant.

- Mình đã nói chuyện với Stuart về cậu và những điều quan tâm của cậu về nhà phẫu thuật chỉnh hình đó, và anh ta đã nói với vợ anh ta sẽ ở nhà suốt buổi sáng. - Margaret kể với nàng.

Susan Grant trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Cô ta nhắc lại đúng những lời Margaret đã tường thuật.

- Tôi thề với chị, Kerry, thật là kinh khủng. Tôi chỉ muốn gạt bỏ những túi thịt thừa dưới mắt. Nhưng bác sỹ Smith cứ cố nài. Ông ta đã không ngừng gọi tôi là Suzanne, và tôi biết rằng nếu tôi để cho ông ta làm theo ý ông ta, chắc tôi không còn là chính mình nữa.

Ngay trước bữa ăn trưa, Kerry yêu cầu Joe Palumbo ghé qua văn phòng nàng.

- Tôi có một chuyện nhỏ ngoài chương trình cần sự giúp đỡ của anh, - nàng nói với anh ta khi anh ta buông mình lên một chiếc ghế trước mặt nàng. - Vụ án Reardon.

Nét mặt tinh quái của Joe đòi hỏi một câu trả lời. Nàng liền kể cho anh ta nghe về những người giống hệt Susan Reardon và về bác sĩ Charles Smith. Với vẻ do dự, nàng nhìn nhận rằng nàng cũng đã đi thăm Reardon trong tù và, mặc dù mọi việc nàng đang làm là hoàn toàn không chính thức, nàng đang bắt đầu nghi ngờ về cách tiến hành vụ án.

Palumbo huýt sáo.

- Joe, tôi muốn chuyện này chỉ một mình chúng ta hay biết. Frank Green sẽ không vui mừng nếu ông ta biết tôi đang quan tâm tới vụ này.

- Tôi tự hỏi vì sao. - Palumbo khẽ nói.

- Điểm quan trọng là ngày hôm kia chính Green đã nói với tôi rằng bác sỹ Smith đã là một nhân chứng vô cảm. Thật kỳ lạ đối với người cha của một nạn nhân vừa bị giết, phải không? Ra trước tòa, bác sỹ Smith đã khai ông ta và vợ ông ta đã chia tay nhau khi Suzanne còn là một đứa bé rồi mấy năm sau đó ông ta đã cho phép cha dượng cô ta nhận cô ta làm con nuôi, một người đàn ông tên là Wayne Stevens, và cô ta đã lớn lên ở Oakland, California. Tôi muốn anh tìm ra nơi Stevens đang ở. Tôi muốn biết từ miệng ông ta Suzanne thuộc loại con gái lớn lên như thế nào, nhất là tôi cần xem một tấm ảnh của cô ta lúc cô ta chưa tới tuổi hai mươi.

Nàng đã rút ra mấy trang trong tập biên bản xét xử vụ án Reardon. Lúc này nàng bày lên bàn cho Palumbo xem.

- Đây là lời khai của một bà giữ trẻ đang ở trong ngôi nhà đối diện trong đêm xảy ra vụ án mạng, và đã xác nhận đã trông thấy một chiếc xe hơi lạ đậu trước nhà vợ chồng Reardon vào khoảng chín giờ đêm hôm ấy. Bà ta sống - hoặc đã sống - với con rể và con gái ở Alpine. Anh hãy truy ra giúp tôi, được chứ?

Đôi mắt của Palumbo ánh lên một vẻ hứng thú không che giấu.

- Xin vui lòng, Kerry. Chị đang cho tôi một đặc ân. Tôi rất thích trông thấy nhà lãnh đạo của chúng ta trong một lần được nhiều người dòm ngó.

- Này, Joe, Frank Green là một người tử tế. - Kerry phản đối - Không phải tôi đang gây chuyện rắc rối cho ông ấy. Tôi chỉ cảm thấy có một số vấn đề còn bỏ ngỏ trong vụ án, và thành thực mà nói, việc gặp bác sỹ Smith và việc trông thấy những bệnh nhân giống hệt nhau của ông ta làm cho tôi khiếp sợ. Nếu có khả năng một người vô tội phải ngồi tù, tôi cảm thấy mình có bổn phận phải kiểm tra lại chuyện đó. Nhưng tôi chỉ sẽ làm việc này nếu tôi đã biết chắc.

- Tôi hoàn toàn hiểu, - Palumbo nói - Và xin chị đừng hiểu lầm tôi. Trong hầu hết tình huống, tôi đồng ý với chị rằng Green là một ông sếp đứng đắn. Chỉ có điều, tôi thích không có ai tìm chỗ núp mỗi khi một người nào đó trong văn phòng này đang gây chuyện căng thẳng.

Chương 32

Lúc bác sỹ Charles Smith gác máy sau khi nói chuyện với Kerry McGrath, ông nhận ra cơn run nhẹ thường phát sinh và truyền khắp bàn tay phải của ông đang bắt đầu trở lại. Ông chụp bàn tay trái lên đó, nhưng dù vậy, ông vẫn cảm thấy những rung động trong khắp các đầu ngón tay.

Ông biết rằng bà Carpenter đang nhìn ông với vẻ tò mò khi bà ta kể cho ông nghe về cú điện thoại của McGrath. Cái tên Suzanne không gợi ra điều gì với Carpenter, bà chắc chắn đã thắc về lý do của cú điện thoại bí ẩn này.

Ông mở hồ sơ của Robin Kinellen và xem xét kỹ. Ông còn nhớ cha mẹ của nó đã ly dị nhưng ông không xem xét kỹ các dữ liệu cá nhân mà Kerry McGrath đã khai báo cùng với tiền sử y tế của Robin. Theo đó nàng là phụ tá công tố viên của quận Bergen. Ông dừng lại một lát. Ông không nhớ đã trông thấy nàng trong phiên tòa xét xử.

Có tiếng gõ cửa. Bà Carpenter thò đầu vào văn phòng để nhắc nhở ông rằng ông có một bệnh nhân đang chờ ông trong phòng khám.

- Tôi biết, - ông vừa nói một cách lạnh nhạt vừa xua tay với bà ta.

Ông lại quay về với hồ sơ của Robin. Nó đã đến để kiểm tra vào ngày 11 và ngày 23. Barbara Tompkins đã có mặt để kiểm tra vào ngày 11 và Pamela Worth vào ngày 23. Sắp xếp thời gian không tốt, ông nghĩ. Chắc hẳn Kerry McGrath đã bắt gặp cả hai, và điều đó chẳng hiểu vì sao đã gợi lại ký ức của nàng về Suzanne.

Ông ngồi tại bàn làm việc một hồi lâu. Cú điện thoại của Kerry McGrath quả thực có ý nghĩa gì? Nàng quan tâm tới vấn đề nào trong vụ án? Đã không có gì thay đổi. Các sự kiện vẫn như cũ. Skip Reardon còn ở trong tù, và anh ta sẽ vẫn ở trong đó. Smith biết lời khai của ông đã khiến anh ta bị tống vào đó. Và mình sẽ không thay đổi một lời nào, ông gay gắt nghĩ. Không một lời nào.

Chương 33

Với hai luật sư của ông ta ở hai bên, Robert Kinellen và Anthony Bartlett, Jimmy Weeks ngồi trong tòa án liên bang quận trong lúc thủ tục tựa hồ bất tận về việc lựa chọn một bồi thẩm đoàn cho phiên tòa trốn thuế thu nhập cứ kéo dài.

Sau ba tuần, chỉ tìm ra sáu bồi thẩm được cả hai bên khởi tố và bị cáo chấp thuận. Người phụ nữ đang được thẩm vấn lúc này thuộc loại ông ta sợ hơn hết. Làm ra vẻ đoan trang và tự tin, theo kiểu một nhân vật trụ cột của cộng đồng, chủ tịch câu lạc bộ phụ nữ Westdale, lời bà ta khai; chồng bà ta là giám đốc điều hành của một công ty thiết kế kỹ thuật; hai con trai đang học tại Yale.

Jimmy Weeks quan sát bà ta trong lúc cuộc thẩm vấn tiếp tục và thái độ của bà ta mỗi lúc một trở nên hạ mình hơn. Chắc chắn bà ta đang làm hài lòng bên khởi tố, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng ông ta biết bà ta xem ông ta là kẻ chẳng ra gì, qua cái liếc mắt khinh miệt của bà ta về phía ông ta.

Khi thẩm phán kết thúc việc thẩm vấn nữ nhân chứng, Jimmy Weeks nghiêng mình về phía Kinellen và nói:

- Hãy chấp nhận bà ta.

- Ông mất trí hay sao? - Bob kêu lên với vẻ nghi hoặc.

- Anh cứ tin tôi đi, Bobby. - Jimmy hạ thấp giọng. - Đây sẽ là một món quà tặng không.

Rồi ông ta tức giận nhìn xuống bàn bị cáo nơi Barney Haskell đang điềm tĩnh ngồi quan sát trình tự tố tụng với luật sư của anh ta. Nếu Haskell thương lượng với bên khởi tố là trở thành nhân chứng buộc tội, Kinellen quả quyết anh có thể bác bỏ lời khai của Barney.

Có lẽ được. Và cũng có thể không. Jimmy Weeks không hoàn toàn chắc chắn, và ông ta là một con con người luôn luôn thích những điều chắc chắn. Tối thiểu ông đã có một bồi thẩm thân thiết. Lúc này có lẽ ông ta có được hai người.

Cho tới nay, Bob chỉ nhắc tới việc cô vợ cũ của anh đang cố gắng tìm sự thật trong vụ án Reardon, Weeks nghĩ, nhưng nếu mọi chuyện đi xa hơn, điều này sẽ có thể trở nên khó xử đối với ông ta. Nhất là nếu Haskell nghe được tin đó. Rất có thể anh ta sẽ nảy ra ý nghĩ anh ta đang có một cách khác để cố gắng thương lượng với bên khởi tố.

Chương 34

Cuối buổi chiều, cô thư kí của Geoff Dorso gọi anh bằng điện thoại nội bộ.

- Cô Taylor đang ở đây, tôi đã nói với cô ta chắc chắn ông không thể gặp cô ta nếu không có hẹn trước. Cô ta bảo việc chỉ mất vài phút thôi và đó là chuyện quan trọng.

Nếu Beth Taylor đến gặp anh mà không điện thoại trước, đó nhất định là vì một lý do nghiêm trọng.

- Thôi được, - Geoff nói - Cô hãy cho cô ta vào.

Mạch anh đập nhanh hơn trong lúc anh chờ đợi. Miễn sao cô ta không đến đây để báo tin đã có chuyện gì bất hạnh xảy ra với mẹ của Skip Reardon. Bà Reardon đã lên một cơn đau tim một thời gian ngắn sau khi phiên tòa tuyên án Skip, và một lần nữa cách đây năm năm. Bà đã thoát nạn hai lần và tuyên bố rằng không có cách nào trên đời này khiến bà phải chết trong lúc con trai bà còn ở trong tù vì một tội ác mà anh ta không phạm.

Bà viết thư cho Skip mỗi ngày - những bức thư vui vẻ, đầy hào hứng với nhiều dự tính cho tương lai của anh ta. Trong một cuộc tới thăm nhà tù gần đây, Goeff đã nghe Skip đọc cho anh một trích đoạn từ bức thư anh ta đã nhận được trong ngày hôm ấy. "Tại buổi lễ nhà thờ sáng hôm nay, mẹ đã nhắc nhở Chúa rằng trong lúc người ta thường bảo có chí thì nên, mẹ con chúng ta đã chờ đợi quá lâu rồi. và mẹ cho con biết, Skip, cảm giác tuyệt vời nhất đã đến với mẹ. Tựa hồ mẹ đang nghe một giọng nói vang lên: "Không còn lâu nữa đâu".

Skip đã bật cười một cách chế giễu:

- Ông nên biết, Geoff, khi tôi đọc những dòng này, tôi đã hầu như đã tin tưởng.

Khi cô thư ký dẫn Beth vào trong văn phòng, Geoff đi vòng quanh bàn và hôn cô ta với vẻ thân ái. Mỗi lần anh trông thấy cô ta, cùng một ý nghĩ lại lướt qua tâm trí anh: Chắc Skip đã có một cuộc sống khác hẳn nếu anh ta kết hôn với Beth Taylor và không bao giờ gặp Suzanne.

Beth cùng tuổi với Skip, giờ đây đã gần bốn mươi, cao hơn một mét sáu, dáng dấp xinh đẹp, có mái tóc nâu cắt ngắn và dợn sóng, đôi mắt nâu sống động và một khuôn mặt tỏ ra sự thông minh và sự nồng nhiệt. Cô ta là giáo viên khi cô ta và Skip hẹn hò với nhau cách đây mười lăm năm. Từ đó cô ta đã thi đậu bằng cao học, và hiện nay là cố vấn hướng nghiệp trong một trường lân cận.

Trông vẻ mặt của cô ta lúc này, rõ ràng là cô ta đang hết sức bối rối. Chỉ một chỗ ngồi thoải mái ở cuối phòng, Geoff nói :

- Tôi biết họ vừa mới pha một bình cà phê cách đây nửa giờ. Cô uống một tách nhé ?

Một nụ cười thoáng qua trên mặt cô ta.

- Xin sẵn lòng.

Anh xem xét nét mặt của cô ta trong lúc họ nói chuyên bâng quơ và anh rót cà phê cho cả hai người. Cô ta có vẻ lo lắng hơn là buồn rầu. Bây giờ thì anh chắc chắn đã không có chuyện gì xảy đến với bà Reardon. Rồi một khả năng khác nảy ra trong đầu anh. Lạy Chúa, phải chăng Beth đã gặp gỡ và để ý tới một người đàn ông khác và không biết ăn nói như thế nào với Skip? Anh biết rằng một chuyện như thế vẫn có thể xảy ra - thậm chí có lẽ phải xảy ra - nhưng anh cũng biết rằng điều đó sẽ rất đau khổ đối với Skip.

Ngay sau khi họ ổn định chỗ ngồi, Beth đi thẳng vào vấn đề

- Geoff, đêm hôm qua, tôi đã nói chuyện trên điện thoại với Skip. Anh ấy có vẻ suy sút tinh thần một cách đáng sợ. Tôi thực sự lo lắng. Anh biết người ta đã nói nhiều về việc bác bỏ đơn kháng án lại của những kẻ sát nhân đã bị kết án. Skip hầu như vẫn còn sống với hy vọng một ngày nào đó một trong những đơn kháng án của anh ấy sẽ được cứu xét. Nếu anh ấy mất hy vọng đó, tôi biết rõ anh ấy chỉ sẽ muốn chết. Anh ấy đã kể cho tôi nghe về việc cô phụ tá công tố viên đó đến thăm anh ấy. Anh ấy chắc chắn cô đó không tin anh ấy.

- Cô có nghĩ anh ấy có thể tự tử? - Geoff hỏi nhanh - Nếu thế, chúng ta phải làm gì đó. Là một tù nhân gương mẫu, anh ấy được nhiều đặc ân hơn. Tôi cần báo cho cai ngục.

- Đừng, đừng! Thậm chí anh không nên nêu vấn đề này ra! - Beth kêu lên - Tôi không có ý nói anh ấy sẽ làm bất cứ gì như thế lúc này. Anh ấy biết như vậy là anh ấy sẽ giết chết luôn bà mẹ. Tôi chỉ… - Cô ta vung hai bàn tay ra tỏ vẻ bất lực, rồi cô ta thốt lên - Geoff, tôi có thể cho anh ấy

chút hy vọng nào không? Hoặc có lẽ tôi muốn hỏi thực anh có tin anh có thể tìm ra căn cứ để xin kháng án một lần nữa hay không?

Cách đây một tuần, Geoff nghĩ, chắc mình đã trả lời cô ta rằng mình đã rà xét kỹ vụ án này mà vẫn không tìm ra một căn cứ nhỏ bé nào. Tuy nhiên, cú điện thoại của Kerry McGrath đã tạo nên một tình thế mới.

Thận trọng không tỏ ra phấn khởi một cách thái quá, anh kể cho Beth nghe về hai phụ nữ Kerry đã trông thấy trong phòng mạch của bác sỹ Smith và về mối quan tâm mỗi lúc một lớn của Kerry đối với vụ án này. Trông thấy niềm hy vọng ngời sáng trên mặt của Beth, anh cầu nguyện không phải anh đang dẫn cô ta và Skip vào một lối đi cuối cùng hóa ra là một ngõ cụt khác.

Đôi mắt của Beth tràn đầy lệ.

- Thế là Kerry McGrath vẫn còn đang quan tâm tới vụ án?

- Chắn chắn như vậy. Chị ấy thật tuyệt vời, Beth.

Trong lúc Geoff nghe mình nói những lời đó, anh đang hình dung Kerry; cách nàng nhét một món tóc vàng vào sau vành tai trong lúc nàng đang tập trung tư tưởng, vẻ buồn rười rượi trong mắt nàng khi nàng nói chuyện về cha nàng, thân hình thanh nhã mảnh mai của nàng, nụ cười tối tiếc, tự hạ mình của nàng mỗi lần tên của Kinellen được nhắc nhở, niềm kiêu hãnh đầy vui thú của nàng mỗi lần nàng nói chuyện về con gái nàng.

Anh dường như đang nghe thấy giọng nói hơi khàn của nàng và trông thấy nụ cười tựa hồ rụt rè của nàng buổi tối anh đã lấy chìa khóa và mở cửa cho nàng. Rõ ràng là sau cái chết của cha nàng, không từng có ai chăm sóc Kerry.

- Geoff, nếu có đủ căn cứ để kháng án, anh có nghĩ chúng ta đã phạm một sai lầm trong lần sau cùng vì đã không nói về tôi?

Câu hỏi của Beth đưa anh trở về với thực tại. Cô ta đang đề cập tới một khía cạnh của vụ án đã không được nêu lên trong phiên tòa. Một thời gian ngắn trước cái chết của Suzanne Reardon, Skip và Beth đã gặp nhau. Mấy tuần trước đó họ đã tình cờ gặp nhau, và Skip đã nài nỉ mời cô ta đi ăn trưa. Bữa ăn đã kéo dài nhiều tiếng đồng hồ, anh đã thú thật với cô anh đã khổ sở như thế nào và anh hối tiếc nhiều tới mức nào về sự đổ vỡ của họ. "Anh đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn", Skip đã kể với Beth, "nhưng, dù phải trả giá như thế nào, việc đó sẽ không kéo dài lâu hơn nữa. Anh đã kết hôn với Suzanna trong bốn năm, nhưng tối thiểu trong ba năm anh cứ tự hỏi tại sao anh lại để cho em bỏ đi".

Đêm Suzanna chết, Beth và Skip đã dự tính cùng đi ăn tối. Tuy nhiên, cô ta đã phải hủy cuộc hẹn vào phút cuối, và lúc đó Skip đã về nhà để nhìn thấy Suzanne đang cắm hoa hồng.

Trong thời gian xét xử vụ án, Geoff đã đồng ý với Tim Farrel, luật sư của Skip, rằng việc gọi Beth ra tòa làm chứng là một con dao hai lưỡi. Bên khởi tố chắc chắn sẽ cố gắng nhấn mạnh rằng chẳng những Skip muốn tránh phí tổn của một vụ ly dị, mà anh ta còn có thêm một lý do thuyết phục để giết vợ.

Mặt khác, lời khai của Beth có thể đã có hiệu quả trong việc bác bỏ ý kiến của bác sỹ Smith về việc ghen tuông điên rồ của Skip đối với Suzanne.

Cho tới khi Kerry kể cho anh nghe về bác sỹ Smith và về những phụ nữ giống hệt nhau, Geoff vẫn tin chắc họ đã có quyết định đúng. Giờ đây, anh ít chắc chắn hơn. Anh nhìn thẳng vào mặt Beth.

- Tôi vẫn chưa nói về cô với Kerry. Nhưng lúc này tôi muốn cô ấy gặp cô, và nghe câu chuyện của cô. Nếu chúng tôi có bất cứ khả năng nào để một lần nữa xin kháng án và thành công, tất cả mọi việc sẽ phải phơi bày ra ánh sáng.

Thứ Ba, ngày 31 tháng10.

Chương 35

Khi nàng đã sẵn sàng rời khỏi nhà để tới cuộc hẹn trong buổi sáng với bác sỹ Smith, Kerry đánh thức Robin.

- Nào, Rob, - Nàng hối thúc trong lúc nó cự nự. - Con vẫn luôn luôn nói mẹ đối xử với con như một em bé.

- Đúng như mẹ đang làm đấy, - Robin lẩm bẩm.

- Được lắm. Mẹ đang cho con một cơ hội chứng tỏ tính độc lập của con. Mẹ muốn con thức dậy ngay và thay quần áo. Nếu không, con sẽ ngủ trở lại. Bà Weiser sẽ gọi điện thoại cho con lúc bảy giờ để chắc chắn con đã không ngủ trở lại. Mẹ đã để sẵn bột ngũ cốc và nước ép trái cây. Con đừng quên khóa cửa khi con đi học.

Robin ngáp và nhắm mắt trở lại.

- Rob, mẹ xin con.

- Đồng ý.

Với một tiếng thở dài, Robin xoay hai chân qua cạnh giường. Mái tóc của nó xõa lên trên mặt trong lúc nó dụi mắt.

Kerry vuốt tóc Robin ra sau.

- Mẹ có thể tin tưởng con chứ?

Robin ngẩng đầu lên với một nụ cười ngái ngủ.

- Dạ

- Tốt. - Kerry hôn lên đỉnh đầu nó. - Bây giờ con hãy nhớ, vẫn là những quy tắc như mọi lần khác. Đừng mở cửa cho bất cứ ai. Mẹ sẽ bật hệ thống báo động. Con chỉ tắt khi con sắp sửa ra khỏi nhà, rồi bật lại. Đừng đi nhờ xe của bất cứ ai trừ phi con đi cùng với Cassie và Courtney và đó là ba hoặc mẹ của các bạn ấy.

- Con biết. Con biết. - Robin thở dải một cách khôi hài.

Kerry nhe răng cười.

- Mẹ biết mẹ đã nhắc nhở con cùng những lời căn dặn cả nghìn lần. Mẹ sẽ gặp lại con tối nay. Alison sẽ đến đây lúc ba giờ.

Alison là nữ sinh viên sẽ đến trông Robin sau khi đi học về cho tới lúc Kerry về nhà. Kerry đã nghĩ tới việc nhờ cô ta đến sáng hôm nay để đưa Robin tới trường, nhưng nàng đã tán thành sự phản đối mãnh liệt của con gái rằng nó không phải là một em bé và có thể tự đi học.

- Hẹn gặp mẹ tối nay.

Robin lắng nghe tiếng bước chân của Kerry đang xuống cầu thang, rồi bước tới cửa sổ để xem chiếc xe hơi chạy ra khỏi lối đi.

Căn phòng khá lạnh. Vào khoảng bảy giờ, khi Robin thường thức dậy, ngôi nhà rất ấm. Chỉ trong một phút thôi, Robin nghĩ trong lúc nó tuột trở vào giường. Mình sẽ chỉ nằm ở đây trong một phút nữa.

Lúc bảy giờ, sau khi chuông điện thoại reo sáu lần, Robin ngồi dậy và trả lời.

- Ôi, cám ơn bà Weiser. Vâng, cháu đã dậy rồi.

Lúc này mình đã thức, nó vừa nghĩ vừa vội vàng ra khỏi giường.

Chương 36

Mặc dầu vẫn còn sớm, tình trạng lưu thông trong Manhattan đã rất nhộn nhịp. Nhưng tối thiểu xe cộ chạy với tốc độ vừa phải. Tuy nhiên, Kerry phải mất một tiếng đồng hồ để đến New York từ New Jersey, chạy trên một đoạn của xa lộ Westside, và băng ngang thành phố để tới phòng khám của bác sỹ Smith ở đại lộ 5. Nàng đến trễ ba phút.

Charles Smith đích thân ra mở cửa cho nàng. Ngay cả một chút lịch sự mà ông đã bày tỏ trong hai lần Robin đến khám bệnh cũng không còn. Ông không chào nàng, mà chỉ nói:

- Tôi có thể dành cho bà hai mươi phút, bà McGrath, không hơn một giây.

Rồi ông dẫn nàng vào văn phòng riêng.

Nếu đó là cách ông ta sẽ xử sự, Kerry nghĩ, thì càng hay. Sau khi ngồi xuống trước bàn làm việc của ông ta, nàng nói ngay:

- Bác sỹ Smith, ngay sau khi trông thấy hai phụ nữ ra khỏi phòng mạch này giống hệt một cách đáng kinh ngạc với cô con gái đã bị giết của ông là Suzanne, tôi đã băn khoăn về thực trạng liên quan đến cái chết của cô ấy đến mức tôi đã dành phần lớn thời gian trong tuần vừa qua để đọc biên bản xét xử vụ án Skip Reardon.

Nàng nhận thấy vẻ thù hận hiện rõ trên mặt của bác sỹ Smith khi nàng nhắc tới cái tên Reardon. Đôi mắt ông ta nheo lại, miệng ông mím chặt, nhiều nếp nhăn hằn sâu trên trán ông và hai vết ngoặc chạy dọc hai bên má ông.

Nàng nhìn thẳng vào mắt ông.

- Bác sỹ Smith, ông nên biết tôi thành thực lấy làm tiếc về việc ông đã mất con gái. Ông là một người cha ly hôn. Tôi là một người mẹ ly hôn. Giống như ông, tôi chỉ có một đứa con, một cô con gái. Tôi đã trải qua nỗi đau đớn khi tôi nhận được cú điện thoại báo tin Robin đã gặp tai nạn. Tôi có thể hình dung được ông đã cảm thấy như thế nào khi ông nghe nói về Suzanne.

Smith nhìn nàng với vẻ trầm tĩnh, các ngón tay siết chặt vào nhau. Kerry cảm thấy có một rào chắn không thể vượt qua giữa họ. Nếu vậy, phần còn lại của cuộc trò chuyện có thể đoán trước. Ông sẽ để cho nàng nói, thỉnh thoảng mới bày tỏ vài lời về tình yêu và sự mất mát, và sau đó đưa nàng ra cửa. Làm sao nàng có thể vượt qua rào chắn đó?

Nàng nghiêng mình về phía trước.

- Bác sỹ Smith, chính vì lời khai của ông đã khiến Skip Reardon phải vào tù. Ông đã nói anh ta ghen một cách điên cuồng, và con gái ông sợ hãi anh ta. Nhưng anh ta thề đã không hề đe dọa Suzanne.

- Anh ta nói dối. - Giọng nói dứt khoát, lạnh lùng. - Anh ta đã ghen một cách bệnh hoạn. Như bà vừa nói, Suzanne là đứa con duy nhất của tôi. Tôi rất yêu quý nó. Tôi đã trở nên thành đạt đủ để cho nó tất cả mọi thứ tôi đã không bao giờ có thể cho nó khi nó còn bé. Tôi có niềm vui sướng khi thỉnh thoảng mua cho nó một món nữ trang xinh đẹp. Thế nhưng, thậm chí khi tôi nói chuyện với Reardon, anh ta vẫn không chịu tin rằng đó là những quà tặng của tôi. Anh ta cứ buộc tội nó đang gặp gỡ nhiều gã đàn ông khác.

Điều đó có thể đúng hay không? Kerry tự hỏi.

- Nhưng nếu Suzanne lo sợ cho tính mạng của mình, tại sao cô ấy vẫn ở lại với Skip Reardon? - Nàng hỏi.

Ánh nắng buổi sáng đang tràn ngập căn phòng, chiếu lên cặp kính không vành của Smith, khiến cho Kerry không còn có thể trông thấy đôi mắt của ông. Phải chăng chúng cũng dứt khoát như giọng nói lạnh lùng của ông? Nàng hỏi thầm.

- Bởi vì, không giống mẹ nó, người vợ đầu tiên của tôi, Suzanne đã thiết tha một cách sâu sắc với cuộc hôn nhân của nó, - Ông trả lời sau khi im lặng một hồi lâu. - Sai lầm nghiêm trọng trong đời nó là đã lỡ yêu Reardon. Một sai lầm khác còn nghiêm trọng hơn là nó đã xem thường những lời đe dọa của anh ta.

Kerry nhận thấy nàng đang chẳng đạt được kết quả gì. Đã tới lúc đặt câu hỏi vừa nảy ra trong đầu nàng, nhưng việc đó có thể gây nên nhiều điều rắc rối mà nàng không tin chắc mình sẵn sàng đương đầu.

- Bác sỹ Smith, có bao giờ ông tiến hành bất cứ loại phẫu thuật nào cho con gái ông?

Ngay lập tức, rõ ràng câu hỏi đó đã làm ông giận dữ.

- Bà McGrath, tình cờ tôi đã học trong một trường đào tạo những bác sỹ, ngoại trừ trường hợp khẩn cấp, sẽ không bao giờ điều trị cho một thành

viên nào trong gia đình. Hơn nữa, câu hỏi của bà là một sự xúc phạm. Suzanne là một con người đẹp một cách tự nhiên.

- Tối thiểu ông đã làm cho hai phụ nữ giống hệt con gái ông tới mức đáng kinh ngạc. Tại sao?

Bác sỹ nhìn đồng hồ tay.

- Tôi sẽ trả lời câu hỏi cuối cùng này, rồi sau đó xin bà thứ lỗi cho tôi, bà McGrath. Tôi không rõ bà biết bao nhiêu về phẫu thuật chỉnh hình. Cách đây năm mươi năm, so với nhiều tiêu chuẩn của ngày nay, vấn đề đó còn hết sức thô sơ. Sau khi người ta sửa chữa mũi, họ phải sống với lỗ mũi loe. Phẫu thuật chỉnh hình cho các nạn nhân dị dạng bẩm sinh như sứt môi thường là một biện pháp thô thiển. Giờ đây việc đó rất tinh vi, và các kết quả rất tốt. Chúng tôi đã có rất nhiều tiến bộ. Phẫu thuật chỉnh hình không còn chỉ dành riêng cho những người giàu có và nổi tiếng, mà cho bất cứ ai, đàn ông hoặc phụ nữ cần tới, hay chỉ muốn có.

Ông gỡ cặp kính ra và chùi trán tựa hồ ông đang bị một cơn đau đầu.

- Nhiều bậc cha mẹ mang con nhỏ tới, con trai cũng như con gái, chỉ vì chúng có một khuyết tật hình thể khiến chúng không thể sinh hoạt một cách bình thường. Ngày hôm qua, tôi đã giải phẫu cho một cậu bé mười lăm tuổi có hai vành tai vểnh ra ngoài đến nỗi người ta chỉ trông thấy tai mà không trông thấy khuôn mặt của nó. Khi băng được tháo ra, người ta sẽ nhìn thấy mọi nét thú vị của cậu bé trước kia đã bị che khuất vì khuyết tật đó. Tôi giải phẫu cho nhiều phụ nữ soi gương và trông thấy làn da nhăn nhúm hoặc những túi thịt bên dưới mắt, nhiều phụ nữ đã từng xinh đẹp trong thời còn trẻ. Tôi làm cho trán họ phẳng lại, tôi căng da mặt họ tới tận phía sau tai. Tôi giúp họ trẻ lại hai mươi tuổi, nhưng còn hơn thế, tôi biến đổi mặc cảm tự ti của họ thành lòng tự trọng.

Giọng nói của ông chợt cao hơn.

- Tôi có thể cho bà xem những tấm ảnh trước và sau của những nạn nhân mà tôi đã từng giúp đỡ. Bà hỏi tại sao một số bệnh nhân của tôi giống như con gái tôi. Tôi sẽ nói cho bà nghe lý do. Bởi vì trong mười năm gần đây, một vài phụ nữ trẻ tầm thường và không vui đã đến phòng mạch này và tôi có thể cho họ sắc đẹp của Suzanne.

Kerry biết ông sắp bảo nàng ra về. Nàng vội vàng hỏi:

- Thế thì tại sao cách đây mấy năm, ông đã nói với một phụ nữ tên Susan Grant đến nhờ ông khám, rằng một đôi khi sắc đẹp đã bị lạm dụng và hậu quả là ghen tuông và bạo lực? Có phải ông đã liên tưởng tới Suzanne?

Không phải Skip Reardon đã có một lý do để ghen hay sao? Có lẽ ông đã mua cho cô ấy tất cả nữ trang mà Skip Reardon không thể giải thích, nhưng anh ta đã thề không gửi bó hoa hồng mà Suzanne đã nhận được vào ngày cô ấy chết.

Bác sĩ Smith đứng lên.

- Bà McGrath, tôi nghĩ trong nghề nghiệp của bà, bà phải biết rằng hầu hết bọn sát nhân đều khẳng định mình vô tội. Và giờ đây, cuộc thảo luận này đã kết thúc.

Kerry không thể làm được gì khác hơn là đi theo ông ra khỏi phòng. Trong lúc bước sau ông, nàng nhận thấy ông đang giữ chặt bàn tay phải sát hông. Có phải đó là một cơn run trong lòng bàn tay của ông? Phải, đúng vậy.

Ra tới cửa, ông nói:

- Bà McGrath, bà phải hiểu rằng chỉ cần nghe cái tên của Skip Reardon là tôi đã buồn nôn. Xin hãy gọi bà Carpenter và cho bà ta biết tên của một bác sỹ khác mà bà ta có thể chuyển hồ sơ của Robin tới. Tôi không muốn nghe nói tới bà hoặc trông thấy bà cũng như con gái bà một lần nào nữa.

Ông ở sát bên nàng đến nỗi Kerry phải vội bước lùi lại. Trong con người này có một vẻ gì đó thực sự đáng sợ. Đôi mắt của ông, tràn đầy tức giận và căm thù, dường như đang xuyên thủng người nàng. Nếu ông có một khẩu súng trong tay ngay lúc này, mình chắc chắn ông sẽ sử dụng, nàng thầm nghĩ.

Chương 37

Sau khi khóa cửa và bắt đầu xuống mấy bậc thềm, Robin nhận thấy chiếc xe hơi nhỏ màu đen đậu phía bên kia đường. Rất ít khi có những chiếc xe lạ trên đường phố này, nhưng Robin không biết tại sao chiếc xe đó gây cho nó một cảm giác kỳ quặc một cách đặc biệt.

Trời lạnh. Robin chuyển mấy cuốn sách sang cánh tay trái và kéo dây khóa của chiếc áo khoác lên tận cổ, rồi em bước nhanh hơn. Em sắp gặp Cassie và Courtney tại góc đường cách một khối nhà và biết bọn chúng đang đợi ở đó. Em đã trễ hai phút.

Đường phố yên tĩnh. Lúc này những ngọn lá hầu như đã rụng hết, những thân cây có một vẻ trơ trụi, không thân thiện. Robin tiếc đã quên mang găng tay.

Lúc tới vỉa hè, em liếc mắt qua bên kia đường. Cửa sổ phía tài xế trong chiếc xe lạ đang từ từ mở, dừng lại sau khi thụt xuống khoảng năm phân. Em cố hết sức nhìn chăm chú vào đó, hy vọng trông thấy một khuôn mặt quen bên trong, nhưng ánh nắng sáng chói phản chiếu nên em không thể thấy gì. Rồi em chợt trông thấy một bàn tay với ra chĩa một vật gì đó vào em. Đột nhiên hoảng sợ, Robin bắt đầu chạy. Với một tiếng gầm, chiếc xe hơi phóng qua đường, dường như nhắm thẳng về phía em. Ngay lúc em nghĩ chiếc xe sắp leo lên lề và đụng phải em, nó bỗng rẽ theo hình chữ U rồi chạy qua khỏi khối nhà.

Robin vừa nức nở khóc vừa chạy băng qua bãi cỏ nhà bên cạnh và bấm chuông cửa một cách hoảng loạn.

Chương 38

Khi Joe Palumbo hoàn tất việc điều tra về vụ trộm ở Creskill, anh nhận ra mới chín giờ rưỡi. Vì anh đang ở cách Alpine chừng mấy phút chạy xe, đây là một cơ hội rất tốt để ghé thăm Dolly Bowles, bà giữ trẻ đã ra tòa làm chứng trong vụ án Reardon. May mắn thay, anh vô tình mang theo số điện thoại của bà.

Thoạt tiên, Dolly tỏ vẻ hơi cảnh giác khi Palumbo giải thích rằng anh đang điều tra cho văn phòng công tố viên của quận Bergen. Nhưng sau khi anh kể cho bà nghe rằng anh là một trong những phụ tá công tố viên, Kerry McGrath, rất muốn nghe về chiếc xe hơi Dolly đã trông thấy trước nhà Reardon đêm xảy ra án mạng, bà liền thông báo rằng bà đã liên tục theo dõi phiên tòa xét xử mà Kerry MdGrath mới đây đã khởi tố và hết sức vui mừng vì gã đàn ông bắn bà giám sát đã bị kết án. Bà kể cho Palumbo nghe về thời gian bà và mẹ bà đã bị một kẻ xâm nhập trói chặt trong nhà họ.

- Vì vậy, - bà kết luận, - nếu ông và Kerry McGrath muốn nói chuyện với tôi thì hay lắm.

- Được, thực ra, - Joe nói với bà một cách hơi yếu ớt, - tôi muốn đến nói chuyện với bà ngay bây giờ. Có lẽ Kerry sẽ nói chuyện với bà sau.

Không ai nói gì trong một lúc. Palumbo không thể biết rằng, trong tâm trí bà, Dolly đang trông thấy lại vẻ nhạo báng trên mặt công tố viên Green khi ông thẩm vấn chéo bà tại phiên tòa.

Cuối cùng, bà nói, với vẻ trang nghiêm:

- Tôi nghĩ tôi sẽ dễ chịu hơn khi thảo luận về đêm hôm đó với Kerry McGrath. Tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên đợi cho tới lúc bà ấy rảnh.

Chương 39

Kerry đến tòa án lúc 9 giờ 45, trễ hơn nhiều so với thường lệ. Đoán trước khả năng nhận được một vài lời than phiền về điều đó, nàng đã điện thoại cho hay nàng bận một chút việc và sẽ đến trễ. Frank Green vẫn luôn luôn có mặt tại bàn việc lúc bảy giờ đúng. Trong văn phòng người ta đang đùa cợt một chuyện gì đó, nhưng hiển nhiên ông tin tưởng toàn bộ nhân viên sẽ hợp tác chặt chẽ với ông. Kerry biết ông sẽ nổi cơn tam bành nếu ông hay rằng công việc của nàng là gặp bác sĩ Charles Smith.

Khi nàng bấm mã số cho nàng vào văn phòng công tố viên, cô nhân viên tổng đài ngẩng đầu lên và nói:

- Kerry, chị hãy vào ngay văn phòng ông Green. Ông ấy đang chờ chị.

Ôi, lạy Chúa, Kerry nghĩ.

Ngay sau khi nàng bước vào văn phòng của Green, nàng có thể trông thấy ông không có vẻ tức giận. Nàng biết ông khá rõ để có thể phát hiện tính khí của ông. Như thường lệ, ông đi thẳng vào vấn đề:

- Kerry, Robin vẫn khỏe. Cháu đang ở nhà người láng giềng của chị, bà Weiser. Cháu rất khỏe.

Kerry cảm thấy cổ họng thắt chặt.

- Có chuyện gì không ổn hay sao?

- Chúng tôi không biết chắc và có lẽ không có gì. Theo lời Robin, chị đã rời khỏi nhà lúc sáu giờ rưỡi.

Có một vẻ gì kỳ lạ trong mắt của Green.

- Đúng vậy.

-Khi Robin ra khỏi nhà sau đó, cháu nói cháu đã nhìn thấy một chiếc xe lạ đậu bên kia đường. Đúng lúc cháu vừa tới vỉa hè, cửa sổ phía tài xế hé mở, và cháu có thể trông thấy một bàn tay nắm lấy một vật gì đó. Cháu không thể nói đó là gì, và cũng không thể nhìn rõ mặt tài xế. Rồi chiếc xe nổ máy và đổi hướng băng qua đường một cách đột ngột đến nỗi cháu đã nghĩ nó sẽ leo lên lề và đụng vào cháu, nhưng nó đã rẽ theo hình chữ U và chạy đi. Robin liền chạy tới nhà người láng giềng của chị.

Kerry buông mình lên một chiếc ghế.

-Lúc này nó vẫn còn ở đó?

- Phải. Chị có thể gọi điện thoại cho cháu, hoặc về nhà nếu như thế chị sẽ an tâm hơn. Điều khiến tôi lo lắng là: phải chăng Robin đã tưởng tượng quá đáng, hay là có khả năng một kẻ nào đó đang cố gắng làm cho cháu hoảng sợ và cơ bản là làm cho chính chị phải hoảng sợ?

- Tại sao một kẻ nào đó muốn làm cho Robin hoặc tôi hoảng sợ?

- Chuyện đó đã từng xảy ra tại văn phòng này sau một vụ án sáng giá. Chị vừa hoàn tất một vụ án đã khiến cho giới truyền thông đại chúng rất chú ý. Tên đã bị chị kết án sát nhân rõ ràng là một kẻ rác rưởi, nhưng hắn ta vẫn còn thân nhân và bạn bè.

- Phải, nhưng tất cả những người tôi đã gặp dường như đều khá đứng đắn, - Kerry nói. - Và, để trả lời câu hỏi đầu tiên của ông, Robin là một đứa bé biết xét đoán. Nó không bao giờ bịa đặt ra những chuyện như thế. - Nàng chợt do dự. - Đây là lần đầu tiên tôi để cho nó ra khỏi nhà một mình vào buổi sáng, và tôi đã dặn dò nó phải cảnh giác những việc gì cần làm và không được làm.

- Chị hãy điện thoại cho cháu từ đây.

Robin trả lời điện thoại của bà Weiser ngay sau tiếng chuông đầu tiên.

- Con đã biết mẹ sẽ gọi. Lúc này con ổn rồi. Con muốn đi đến trường. bà Weiser nói sẽ lái xe đưa con đi. Mẹ này, con còn phải ra ngoài chiều hôm nay. Đó là Halloween.

Kerry suy nghĩ nhanh. Robin đến trường tốt hơn ngồi ở nhà suốt ngày, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra.

- Cũng được, nhưng mẹ sẽ đến đón con tại trường lúc ba giờ kém mười lăm. Mẹ không muốn con đi bộ về nhà. - Và mẹ sẽ luôn luôn ở bên con mỗi khi con cần, nàng thầm hứa. - Bây giờ, để mẹ nói chuyện với bà Weiser, Rob.

Sau khi gác máy, nàng nói với Green:

- Hôm nay tôi có thể về sớm được chứ?

Nụ cười của ông có vẻ chân thật.

- Tất nhiên được. Kerry, tôi không cần nói với chị hãy hỏi Robin một cách cặn kẽ. Chúng ta cần biết phải chăng có khả năng một kẻ nào đó quả thực đang dò xét cháu.

Trong lúc Kerry ra về, ông nói thêm:

-Nhưng Robin không phải còn hơi nhỏ để một mình đi đến trường hay sao?

Kerry biết ông đang tìm cách khám phá chuyện gì quan trọng đến mức nàng đã để Robin ra khỏi nhà một mình lúc sáu giờ rưỡi.

- Vâng, đúng vậy, - nàng đồng ý. - Việc đó sẽ không xảy ra một lần nữa.

Sau đó trong buổi sáng, Joe Palumbo ghé qua văn phòng của Kerry và kể cho nàng nghe về cú điện thoại của anh gọi tới Dolly Bowles.

- Bà ta không muốn nói chuyện với tôi, Kerry, nhưng tôi vẫn thích đi với chị khi chị gặp bà ta.

- Để tôi gọi điện thoại ngay cho bà ta.

Tám từ tự giới thiệu của nàng: "Xin chào bà Bowles, tôi là Kerry McGrath" đã khiến nàng phải nghe mười phút độc thoại.

Palumbo gác chéo hai chân và ngửa người trong chiếc ghế bành trong lúc anh thích thú ngắm nhìn Kerry cố gắng xen vào một từ hoặc một câu hỏi. Rồi anh bực tức khi, cuối cùng Kerry có một cơ hội nói rằng nàng sẽ cùng đến với điều tra viên của nàng là ông Palumbo, rõ ràng câu trả lời là không.

Cuối cùng nàng gác máy.

-Dolly Bowles vẫn còn giữ một kỷ niệm không tốt đẹp về cách văn phòng này đã cư xử với bà ta cách đây mười năm. Đó là điểm chính của một cuộc đàm thoại. Phần còn lại là con gái và con rể của bà ta không còn muốn nhắc tới vụ án mạng và những gì bà ta đã trông thấy, và ngày mai họ se trở về nhà sau một chuyến du lịch. Nếu tôi muốn gặp bà ta, thì phải khoảng năm giờ chiều hôm nay. Đó là điều cần phải cân nhắc. Tôi đã nói với bà ta lát nữa tôi sẽ trả lời.

- Chị có thể ra khỏi đây kịp giờ chứ? - Joe hỏi.

- Tôi có vài cuộc hẹn nhưng tôi sẽ hủy bỏ.

Rồi nàng kể cho Palumbo nghe về Robin và chuyện vừa xảy ra sáng nay.

Joe từ từ đứng lên và cố gắng khép chiếc áo vét một cách vất vả vì cái bụng khá lớn của anh.

-Tôi sẽ gặp chị tại nhà chị lúc năm giờ. - Anh đề nghị. - Trong lúc chị nói chuyện với bà Bowles, để tôi đưa Robin đi ăm hamburger. Tôi muốn nói chuyện với cháu về buổi sáng hôm nay. - Anh chợt trông thấy vẻ không tán thành trên mặt Kerry và vội vàng nói tiếp trước khi nàng có thể phản

đối. - Kerry, chị rất thông minh, nhưng chị không nên vô tư về vấn đề này. Chị đừng làm công việc thay tôi.

Nàng nhìn anh với vẻ trầm tư. Bề ngoài của anh luôn luôn hơi nhếch nhác, và công việc văn phòng của anh thường khá lủng củng, nhưng anh vẫn là người giỏi nhất trong phạm vi của anh. Kerry đã từng trông thấy anh chất vấn bọn trẻ con một cách khôn khéo đến mức chúng không nhận thức được từng từ chúng nói ra đang được phân tích. Sẽ rất hữu ích nếu có ý kiến của Joe trong vụ này,

- Đồng ý.

Chương 40

Buổi chiều ngày thứ Ba, Jason Arnott lái xe hơi rời khỏi Alpine để đến ngôi nhà rộng lớn của ông ta ở nông thôn, nằm khuất giữa những ngọc đồi trong một vùng hẻo lánh của Catskills, nơi ông ta cất giấu kho tàng vô giá ông ta đã ăn trộm.

Ông ta biết ngôi nhà này là một thứ ma túy, một sự phát triển đôi khi không thể kiềm chế thúc đẩy ông ta ăn trộm những đồ vật đẹp ông ta thấy trong nhà những người quen biết. Vì, xét cho cùng, chính vẻ đẹp đã khiến cho ông ta làm những việc đó. Ông ta mê vẻ đẹp, ông ta mê dáng dấp của vẻ đẹp, cảm giác của vẻ đẹp. Một đôi khi, sự khao khát nắm lấy một vật nào đó, vuốt ve nó, mãnh liệt đến nỗi gần như không chống lại được. Đó là một đặc tính bẩm sinh, và như vậy, vừa là một phúc lành vừa là một tai họa. Một ngày nào đó nó sẽ gây rắc rối cho ông ta. Hầu như đã có một vài dấu hiệu. Ông ta bắt đầu bồn chồn mỗi khi khách đến nhà trầm trồ những tấm thảm, đồ đạc, bức tranh hoặc đồ mỹ nghệ trang hoành trong nhà ông ta ở Alpine. Thường thường ông ta cười thầm với ý nghĩ họ sẽ sửng sốt như thế nào nếu ông nói toạc ra: "Nơi này là bình thường theo những tiêu chuẩn của tôi".

Nhưng, lẽ tất nhiên, ông ta sẽ không bao giờ nói ra, bởi vì ông ta không ước mong san sẻ bộ sưu tập riêng của mình với bất cứ một ai. Đó là của một mình ông ta. Và sẽ luôn luôn như thế.

Hôm nay là ngày lễ Halloween, ông ta nghĩ với ý gạt bỏ điều làm ông ta bận tâm, trong lúc ông ta lái xe chạy nhanh trên đường 17. Ông ta vui mừng vì đã thoát ra ngoài lễ hội. Ông ta không ước mong bị quấy rối bởi những đứa bé giả trang liên tục gọi cửa. Ông ta đang mệt mỏi.

Vào kỳ cuối tuần, ông ta đến một khách sạn ở Bethesda, trong bang Maryland, và lợi dụng thời gian này để ăn trộm trong một ngôi nhà ở Chevy Chase nơi ông ta đã tham dự một bữa tiệc trước đó vài tháng. Trong bữa tiệc tối đó, Myra Hamilton, đã nói không ngừng về cuộc hôn nhân sắp tới của con trai bà ta, sẽ diễn ra vào ngày 28 tháng Mười tại Chicago,

dường như có nghĩa thông báo cho những ai muốn biết rằng ngày hôm đó nhà bà ta sẽ không có ai ở nhà.

Ngôi nhà của Hamilton không lớn, nhưng tuyệt đẹp, đầy những món có giá trị mà gia đình Hamilton đã sưu tập trong nhiều năm. Jason đã chảy nước bọt khi nhìn một khuôn dấu để bàn Fabergé bằng xa phia màu xanh gắn trên một nắm tay bằng vàng hình quả trứng. Cái đó và một tấm thảm Aubusson tinh xảo chín-tấc-một-mét-rưỡi có một bông hoa hồng ở chính giữa mà họ dùng làm vật treo tường là hai món ông ta muốn chiếm đoạt hơn hết.

Giờ đây cả hai món đó đang nằm trong ngăn hành lý của xe ông ta, trên đường đến nơi ẩn dật của ông ta. Bất giác, Jason cau mày. Ông ta không có cái cảm giác chiến thắng như thường lệ mỗi lần đạt tới mục đích. Một nỗi lo lắng mơ hồ, không sao xác định đang day dứt ông ta. Ông ta thầm xem xét lại từng bước một trong quá trình đột nhập nhà của Hamilton.

Hệ thống báo động đã được bật lên nhưng cũng dễ tắt đi. Rõ ràng ngôi nhà không có ai, như ông ta đã đoán trước. Trong chốc lát, ông ta đã định thăm dò ngôi nhà một cách nhanh chóng, tìm kiếm bất cứ gì có giá trị lớn mà ông ta đã không nhận thấy trong buổi tiệc. Nhưng ông ta thực hiện theo đúng kế hoạch ban đầu, chỉ lấy những món ông ta đã để ý từ trước.

Ông ta đã nhích từng phân trong luồng xe cộ lưu thông trên đường 240 khi hai chiếc xe cảnh sát, hụ còi và chớp đèn, chạy qua mặt ông ta và rẽ trái vào con đường ông ta vừa rời khỏi. Hiển nhiên, họ đang trên đường đến nhà Hamilton. Điều đó, tất nhiên, có nghĩa là không biết bằng cách nào ông ta đã kích hoạt hệ thống báo động ngầm độc lập đối với hệ thống chính.

Gia đình Hamilton còn có kiểu báo động nào khác? Ông ta tự hỏi. Lúc này người ta rất dễ che giấu các máy quay phim. Ông ta đã mang bít tất làm mặt nạ mà ông ta luôn luôn trùm lên mặt mỗi khi bước vào một trong những ngôi nhà ông ta đã lựa chọn, nhưng vào một lúc trong đêm hôm nay ông ta đã cởi mặt nạ ra để xem kĩ một bức tượng hình người nhỏ bằng đồng, một việc làm ngu xuẩn - hóa ra bức tượng nhỏ đó chẳng có giá trị gì.

Chỉ một phần triệu khả năng có một máy quay phim đã chụp được mặt của mình, Jason tự trấn an. Ông ta sẽ xua tan mọi nỗi lo âu và tiếp tục với cuộc sống, mặc dầu phải thận trọng hơn một chút trong một thời gian.

Mặt trời buổi chiều gần như mất dạng phía sau những ngọn núi khi ông ta chạy xe vào nhà. Cuối cùng ông ta cảm thấy lên tinh thần. Người láng giềng gần nhất ở cách đây nhiều cây số. Maddie, bà giúp việc đến một lần

một tuần - một phụ nữ cao lớn, lãnh đạm, kém tưởng tượng và không thắc mắc - vừa mới đến ngày hôm qua. Mọi vật sẽ bóng loáng.

Jason biết rằng bà ta sẽ không nhận ra sự khá biệt giữa một tấm thảm Aubusson và một tấm thảm có giá mười đô la mỗi mét, nhưng bà ta là một trong những con người hiếm hoi lấy làm hãnh diện vì công việc của mình và chỉ bằng lòng với sự hoàn hảo. Trong mười năm, bà ta không bao giờ làm mẻ một cái tách.

Jason mỉm cười một mình, nghĩ tới phản ứng của Maddie khi bà ta nhận thấy tấm thảm Aubusson treo trong tiền sảnh và cái khuôn dấu để bàn Feberge trong phòng ngủ chính. Ông ấy không có đủ đồ cần phải hút bụi hay sao? Chắc bà ta sẽ tự hỏi trong lúc tiếp tục các công việc lặt vặt của mình.

Ông ta đậu xe trước cửa bên, rồi, với sự nôn nóng luôn luôn xâm chiếm đầu óc mỗi lần ông ta đến đây, ông ta bước vào trong nhà và với tay tìm công tắc đèn. Một lần nữa, nhìn những vật hết sức đẹp như thế môi và bàn tay của ông ta lại ẩm ướt vì thích thú. Mấy phút sau, sau khi cất túi thực phẩm qua đêm và an toàn mang các tài sản mới vào bên trong, ông ta khóa cửa và gài chốt. Buổi tối của ông ta bắt đầu.

Công việc đầu tiên của ông ta là đem cái khuôn dấu Feberge lên gác và đặt nó lên bàn trang điểm kiểu cổ. Sau đó, ông ta thụt lùi lại để ngắm nó, rồi cúi người xuống và so sánh nó với cái khung ảnh nhỏ đã ở trên bàn đầu giường suốt mười năm nay.

Cái khung ảnh này tượng trưng cho một trong mấy lần ông ta bị lừa gạt. Đó chỉ là một bản sao Fabergé đứng đắn, chắc chắn không phải là thứ thật. Điều đó giờ đây dường như đã quá rõ ràng. Nước men màu xanh trông có vẻ xỉn, so sánh với màu sẫm của khuôn dấu. Đường viền bằng vàng khảm ngọc trai không là gì so với tài nghệ Fabergé đích thực. Nhưng từ bên trong khung ảnh đó, khuôn mặt của Suzanne đang mỉm cười với ông ta.

Ông ta không thích nghĩ tới đêm hôm ấy, cách đây gần mười một năm. Ông ta đã lẻn vào qua cửa sổ mở sẵn của phòng khách kế phòng ngủ chính. Ông ta biết ngôi nhà được xem là không có người ở. Chính ngày hôm ấy, Suzanne đã kể cho ông ta nghe cô đã hứa đi dự bữa tiệc trong buổi tối, và Skip sẽ không có mặt ở nhà. Ông ta đã biết mã số hệ thống báo động, nhưng khi ông ta đến đó, ông ta trông thấy cửa sổ mở rộng. Lúc ông ta lên gác, khắp nơi tối đen. Trong phòng ngủ, ông ta nhận ra khung ảnh nhỏ mà

ông ta đã trông thấy trước đó; nó đang ở trên mặt bàn đầu giường. Nhìn từ xa trông nó có vẻ đích thực. Ông ta còn đang xem xét nó kỹ hơn thì chợt nghe một giọng nói. Suzanne! Hoảng hồn, ông ta đã bỏ khung ảnh vào túi và ẩn trốn trong một tủ quần áo.

Giờ đây, Jason nhìn xuống khung ảnh. Nhiều năm qua,thỉnh thoảng ông ta vẫn tự hỏi lý do kỳ quái nào đã khiến ông ta không gỡ tấm ảnh của Suzanne ra khỏi cái khung, hoặc vứt bỏ toàn bộ đi. Xét cho cùng, khung ảnh chỉ là một vật sao chép.

Nhưng, đêm này, trong lúc nhìn chăm chú vào nó ông ta mới hiểu được vì sao ông ta vẫn để nguyên tấm ảnh và cái khung. Đó là vì nó đã giúp ông ta xóa khỏi ký ức gương mặt ghê rợn, méo mó của Suzanne khi ông ta tìm đường tẩu thoát.

Chương 41

- Cuối cùng, chúng ta đã chọn được bồi thẩm đoàn và đó là một bồi thẩm đoàn tốt. - Bob Kinellen thông báo cho khách hàng của anh với một vẻ nồng nhiệt mà thực ra anh không cảm thấy.

Jimmy Weeks nhìn anh một cách lạnh nhạt.

- Bobby, ngoại trừ một vài điểm, tôi nghĩ bồi thẩm đoàn đó là một đống rác.

- Ông hãy tin tưởng tôi.

Anthony Barlett ủng hộ con rể.

- Bob có lý đấy, Jimmy. Anh hãy tin tưởng Bob.

Rồi Barlett quay nhìn về phía bên kia của bàn bị cáo nơi Barney Haskell đang ngồi, vẻ mặt rầu rĩ, hai bàn tay ôm đầu. Ông thấy Bob cũng đang nhìn Haskell, và ông biết những gì Bob đang nghĩ.

Haskell đang mắc bệnh tiểu đường. Anh ta sẽ không muốn liều mạng trong tù. Anh ta nắm trong tay những ngày tháng, những sự kiện về những con số mà chúng ta sẽ mất nhiều thời gian để bác bỏ… Anh ta biết tất cả về Suzanne.

Những cuộc tranh luận sẽ mở màn sáng hôm sau. Rời khỏi tòa án, Jimmy Weeks đi thẳng tới xe hơi của ông ta. Trong lúc viên tài xế mở cửa cho ông ta, ông ta luồn vào ghế sau không lên tiếng chào như thường lệ.

Kinellen và Barlett nhìn chiếc xe chạy đi.

- Con sẽ trở về văn phòng. - Kinelle nói với ông bố vợ. - Con có việc cần phải làm.

Barlett gật đầu.

- Ba cũng nghĩ vậy. - Giọng ông có vẻ như lạnh nhạt. - Gặp con sáng mái, Bob.

Chắc chắn ông muốn thế, Kinellen nghĩ trong lúc anh bước tới nhà để xe. Ông đang giữ một khoảng cách với mình để cho nếu tay mình vấy bẩn, ông sẽ không dính líu tới.

Anh biết rằng Barlett đã bỏ túi riêng hàng triệu đô la. Cho dù Weeks bị kết án và công ty luật phá sản, ông vẫn sẽ không sao. Có lẽ ông sẽ phải dành nhiều thời gian hơn ở Palm Beach cùng với vợ của ông, Alice Senior.

Mình đang chịu rủi ro, Bob Kinellen nghĩ trong lúc anh đưa tấm vé cho viên thủ quỹ. Mình là kẻ có nguy cơ chìm xuồng. Phải có một lý do khiến Jimmy khăng khăng muốn người phụ nữ có tên Wagner ở trong bồi thẩm đoàn. Đó là gì?

Chương 42

Kerry sắp sửa rời khỏi văn phòng khi Geoff gọi điện thoại.

-Tôi đã gặp bác sĩ Smith sáng nay, - nàng nói nhanh với anh, - và tôi sẽ gặp Dolly Bowles khoảng năm giờ. Tôi không thể nói chuyện với anh lúc này. Tôi phải gặp Robin tại trường.

- Kerry, tôi nóng lòng muốn biết chuyện gì xảy ra với bác sĩ Smith và chị sẽ nghe Dolly Bowles nói những gì. Chúng ta có thể ăn tối chứ?

- Tôi không muốn đi ra ngoài đêm nay, nhưng nếu anh không ngại món xà lách và bột ngào…

- Tôi có gốc Ý, chị quên hay sao?

- Vào khoảng bảy giờ rưỡi nhé?

- Đ`ông ý.

Khi nàng đón Robin tại trường, Kerry thấy rõ con gái nàng đang quan tâm tới những trò đùa của lễ hội Halloween hơn chuyện đã xảy ra h`ôi sáng. Thực ra, Robin dường như đang lo nghĩ v`ê chuyện đó. Theo con gái, Kerry bỏ qua tất cả, tối thiểu trong lúc này.

Khi họ v`ê tới nhà, nàng cho cô sinh viên vẫn thường chăm sóc Robin được nghỉ buổi chi`êu. Đây là cách sống của nhi`êu bà mẹ, nàng nghĩ trong lúc, cùng với mấy người trong số họ, nàng gia nhập một đám trẻ con thích đùa bỡn. Nàng và Robin quay trở v`ê nhà vừa kịp để đón tiếp Joe Palumbo.

Anh mang một cái cặp dày cộm, mà anh vỗ nhẹ với một nụ cười mãn nguyện.

- H`ô sơ của cơ quan đi`êu tra v`ê vụ án Reardon, - anh nói với nàng. - Có cả lời khai ban đ`âu của Dolly Bowles.

Ta sẽ xem có phù hợp với những đi`êu bà ta sẽ nói với chị hôm nay hay không.

Anh nhìn Robin, đang mặc một bộ đ`ô phù thủy.

-Bộ đ`ô tuyệt đấy, Rob.

-Bộ đ`ô này hoặc bộ đ`ô xương người, - Robin nói với anh.

Kerry không nhận thức nàng đã nhăn mặt cho tới lúc nàng bắt gặp vẻ thông cảm trong mắt của Palumbo.

- Tôi phải đi đây. - Nàng hối hả nói.

Trong hai mươi phút lái xe tới Alpine, Kerry cảm thấy cân não kích động dữ dội. Cuối cùng nàng đã làm cho Robin nói vắn tắt về chuyện xảy ra sáng hôm ấy. Đến lúc đó, Robin vẫn cố gắng giảm nhẹ sự việc. Kerry muốn tin rằng Robin đã thổi phồng câu chuyện. Nàng muốn kết luận rằng một người nào đó đã dừng lại để kiểm tra một địa chỉ rồi chợt nhận ra mình đã nhầm đường. Nhưng nàng biết con gái nàng đã không thổi phồng hoặc tưởng tượng sự việc đó.

Kerry nhận thấy rõ ràng Dolly đang đợi nàng. Ngay sau khi nàng đậu xe trong lối đi vào ngôi nhà nguy nga kiểu Tudor, cánh của mở mạnh ra.

Dolly là một phụ nữ nhỏ nhắn với mái tóc thưa chớm bạc và một khuôn mặt hẹp có cái nhìn tò mò. Bà đã lên tiếng khi Kerry vừa tới gần.

-… giống hệt ảnh của chị trong tạp chí The Record. Tôi dã hết sức lấy làm tiếc vì bận giữ trẻ và không thể chứng kiến phiên tòa xét xử gã đàn ông kinh khủng đã giết cấp trên của mình.

Bà dẫn Kerry vào trong một tiền sảnh sâu như một cái hang và chỉ một căn phòng nhỏ bên trái.

- Chúng ta hãy vào đây. Phòng khách bên kia quá lớn, không hợp với sở thích của tôi. Tôi nói với con gái tôi trong đó giọng nói cứ vang dội, nhưng nó vẫn thích nơi đó bởi vì nơi đó rất thuận lơi cho những cuộc liên hoan. Dorothy rất thích tổ chức những cuộc liên hoan. Khi bọn chúng ở nhà, vẫn thế. Lúc này Lou đã nghĩ hưu, bọn chúng không bao giờ ở yên một chỗ; bọn chúng cứ nay đây mai đó, khắp mọi nơi. Tại sao bọn chúng cần thuê một người quản gia túc trực là điều tôi không hiểu nổi. Tôi nói, tại sao không thuê một người đếm đây mỗi tuần một lần. Như thế sẽ tiết kiệm tiền. Lẽ tất nhiên, quả thực tôi không thích ở một mình ban đêm, và tôi đoán đó là một phần lý do, mặt khác…

Ôi, lạy Chúa, Kerry nghĩ, bà là một phụ nữ dễ thương, nhưng thực tình nàng không muốn nghe những chuyện như thế. Nàng chọn một chiếc ghế lưng thẳng, trong lúc bà Bowles ngồi trên một chiếc sofa bọc vải hoa sặc sỡ.

-Bà Bowles, tôi không muốn làm mất quá nhiều thời gian của bà và tôi đang nhờ một người chăm sóc con gái của tôi, vì vậy tôi không thể ở lại quá lâu…

-Chị có một cô con gái. Tốt quá. Cháu bao nhiêu tuổi rồi?

-Mười. Bà Bowles, điều tôi muốn biết…

- Chị không có vẻ lớn tuổi để có con gái mười tuổi.

-Cám ơn bà. Tôi có thể cam đoan với bà tôi cảm thấy khá già rồi. - Kerry có cảm tưởng tựa hồ nàng bị kéo xuống một cái rãnh và không bao giờ thoát ra khỏi. - Bà Bowles, chúng ta hãy nói về đêm Suzanne đã chết.

Mười lăm phút sau, sau khi nàng đã nghe tất cả về việc Dolly giữ trẻ trong một ngôi nhà đối diện với nhà của gia đình Reardon, và Michael là cậu bé bà đang chăm sóc đêm hôm ấy có vấn đề phát triển như thế nào, Kerry đã có được một tin tức đáng giá.

-Bà nói bà quả quyết rằng chiếc xe hơi bà đã trông thấy đậu trước nhà gia đình Reardon không thuộc về một ai trong số khách mời tại bữa tiệc của những người láng giềng. Tại sao bà chắc chắn như thế?

-Bởi vì tôi đã đích thân nói chuyện với những người đó. Họ đã chiêu đãi ba cặp vợ chồng. Họ đã cho tôi biết những người khách đó là ai. Tất cả đều là người Alpine, và sau khi ông Green biến tôi thành một kẻ ngu xuẩn giữa tòa, tôi đã đích thân gọi điện thoại cho từng người. Và chị biết gì không? Không một ai trong bọn họ lái xe của Poppa.

- Xe của Poppa? - Kerry thốt lên vẻ sửng sốt.

- Đó là cái tên do Michael đặt. Chị nên hiểu, nó có vấn đề thực sự về màu sắc. Nếu chị chỉ một chiếc xe và hỏi nó chiếc xe màu gì, nó sẽ không biết. Nhưng bất kể có bao nhiêu chiếc xe chạy quanh đây nó có thể phân biệt chiếc nào quen thuộc, hoặc chiếc nào có vẻ giống như quen thuộc. Khi nó nói “chiếc xe của Poppa” đêm hôm ấy, nó đã chỉ một chiếc Mercedes bốn cửa sang trọng màu đen. Chị nên hiểu, nó gọi ông của nó là Poppa và rất thích đi với ông trong xe của ông cụ - chiếc Mercedes bốn cửa sang trọng màu đen. Lúc đó trời tối, nhưng ngọn đèn đường ở cuối lối đi vào nhà Reardon đang được bật lên cho nên nó có thể trông thấy rõ chiếc xe.

-Bà Bowles, bà đã khai trước tòa án rằng bà đã trông thấy chiếc xe.

-Phải, mặc dầu nó đã không ở đó lúc bảy giờ rưỡi khi tôi đến nhà của Michael, và khi cậu bé chỉ vào nó thì nó đang chạy đi cho nên tôi nhìn không được rõ. Tuy nhiên, tôi đã nhận thấy một số 3 và một chữ L trên bảng số xe. - Dolly Bowles nghiêng mình về phía trước, và sau cặp kính tròn đôi mắt bà mở to hơn. - Bà McGrath, tôi đã cố gắng kể chuyện này cho luật sư biện hộ của Skin Reardon. Tên ông ấy là Farrer - không, Farrell. Ông ấy bảo tôi bằng chứng theo lời người khác như thế thường không thể

chấp nhận được và, cho dù được chấp nhận, bằng chứng theo lời một đứa bé phát triển không bình thường chỉ làm giảm hiệu lực lời khai tôi đã trông thấy chiếc xe. Nhưng ông ấy đã nhầm. Tôi không hiểu tại sao tôi đã không thể kể cho bồi thẩm đoàn nghe rằng Michael đã vô cùng kích động khi nó nghĩ nó đã trông thấy chiếc xe của ông nó. Tôi nghĩ điều đó chắc sẽ có ích.

Giọng nói của bà không còn run nhẹ.

-Bà McGrath, lúc tám giờ hai phút đêm hôm ấy, một chiếc Mercedes màu đen bốn cửa sang trọng đã chạy ra khỏi nhà Reardon. Tôi biết đó là một sự thật. Hoàn toàn thật.

Chương 43

Buổi tối hôm ấy, Jonathan không cảm thấy thích thú khi uống ly rượu khai vị. Bình thường, ông thưởng thức thời gian này, nhấm nháp hương vị êm dịu của gin pha vào đúng ba giọt vermouth và hưng phấn thêm với hai trái ô liu, trong lúc ngồi trên chiếc ghế bành bên cạnh lò sưởi, trò chuyện với Grace về những chuyện xảy ra trong ngày.

Đêm nay, ngoài những mối ưu tư của riêng ông, rõ ràng một vấn đề nào đó đang làm cho bà bứt rứt. Nếu bà đau hơn thường lệ, ông biết bà sẽ không chịu thừa nhận. Họ không bao giờ thảo luận về sức khỏe của bà. Cách đây đã lâu, ông không biết nói gì khác hơn một câu hỏi chiếu lệ:

- Em cảm thấy thế nào, em yêu?

Câu trả lời vẫn là:

- Không tệ lắm.

Chứng bệnh thấp khớp mỗi ngày một gia tăng tấn công khắp cơ thể bà vẫn không ngăn cản bà tỏ vẻ thanh nhã thiên bẩm của bà. Giờ đây, bà luôn luôn mặc áo tay dài và rộng để giấu kín cổ tay sưng phồng và buổi tối, ngay cả khi bà ở một mình, bà vẫn chọn những chiếc áo đầm dài rũ xuống che khuất ống chân và bàn chân đang biến dạng.

Theo kiểu nửa ngồi nửa nằm của bà trên chiếc sofa, không ai trông thấy bà đang bị vẹo xương sống, và đôi mắt sáng màu xám của bà vẫn đẹp so với nước da trắng nuột. Chỉ hai bàn tay của bà, với những ngón sần sùi và méo mó, là những biểu hiện rõ ràng về chứng bệnh nặng nề của bà.

Bởi vì Grace luôn luôn ở trên giường cho tới giữa buổi sáng, và Jonathan là một người thức dậy sớm, buổi tối là thời gian họ gặp nhau và trò chuyện. Lúc này Grace mỉm cười với ông một cách giễu cợt.

- Em có cảm tưởng tựa hồ em đang nhìn vào một tấm gương, Jon. Anh đang có điều gì lo lắng, và em cá đó vẫn là điều khiến anh lo nghĩ trong thời gian gần đây, vì vậy hãy để em mở đầu. Em đã nói chuyện với Kerry.

Jonathan nhếch mày.

- Rồi sao?

- Em e rằng nó không có ý định bỏ qua vụ Reardon.

- Nó đã nói gì với em?

- Nó tỏ ra lẩn tránh. Nó đã lắng nghe em, rồi nói rằng nó có lý do để tin lời khai của bác sĩ Smith là giả dối. Nó thừa nhận không có lý do cụ thể để tin rằng Reardon không phải là kẻ sát nhân, nhưng nó cảm thấy có bổn phận xem xét kỹ khả năng có một vụ xét xử sai.

Khuôn mặt của Jonathan đỏ bừng vì một cơn tức giận sâu sắc.

- Grance, có lúc cảm nghĩ về công lý của Kerry gần như nực cười. Đêm hôm qua, anh đã có thể thuyết phục thống đốc hoãn đề nghị với thượng viện tên những ứng cử viên vào chức thẩm phán. Ông ấy đã đồng ý.

- Jonathan!

- Đó là điều duy nhất anh có thể làm nếu không yêu cầu ông ấy rút lại việc bổ nhiệm Kerry vào lúc này. Anh không thể làm gì khác hơn. Grace, Prescott Marshall là một thống đốc xuất sắc. Em biết rõ như thế. Làm việc với ông ấy, anh có thể hướng dẫn thượng viện trong việc biểu quyết những cải cách cần thiết, điều chỉnh cấu trúc thuế, lôi cuốn các doanh nghiệp tới bang, cải thiện phúc lợi xã hội bằng cách không tước đoạt của người nghèo và phát hiện những vụ lạm dụng phúc lợi. Anh mong Marshhall ở lại chức vụ trong bốn năm. Anh không phải là người tích cực ủng hộ Frank Green, nhưng với tư cách thống đốc ông ta sẽ là một người tích cực hoạt động và sẽ không hủy bỏ những gì Marshall và anh đã hoàn thành. Mặt khác, nếu Green thất bại, và nếu đảng khác nhảy vào, thì mọi việc bọn anh đã hoàn thành sẽ bị phá tan.

- Đột nhiên, sự căng thẳng do cơn tức giận gây ra mất hẳn trên mặt ông và Grace chỉ thấy ông có vẻ mệt mỏi, trở lại là một ông già sáu mươi hai tuổi.

- Em sẽ mời Kerry và Robin đến ăn tối vào Chủ nhật - Grace nói. - Như thế anh sẽ có một cơ hội khác để nói cho Kerry hiểu. Em không nghĩ tương lai của bất cứ một ai sẽ bị hy sinh vì anh chàng Reardon đó.

- Anh sẽ gọi điện thoại cho nó đêm nay. - Jonathan nói với bà.

Chương 44

Geoff Dorso bấm chuông cửa lúc bảy giờ rưỡi đúng, và một lần nữa được Robin đón tiếp. Nó vẫn còn mặc bộ đồ và hóa trang phù thủy. cặp lông mày được bôi đen bằng than. Một lớp phấn trắng dày bao phủ khuôn mặt của nó, ngoại trừ những chỗ vết sẹo vẫn còn lộ ra dưới cằm và hai bên gò má. Một bộ tóc giả rối bù màu đen xõa quanh vai nó.

Geoff nhảy lui.

- Cháu làm chú hoảng sợ.

- Tuyệt. - Robin nói một cách hứng thú. - Cảm ơn chú đã đến đúng giờ. Cháu sắp sửa dự một buổi liên hoan sẽ bắt đầu ngay bây giờ, và có một giải thưởng cho bộ đồ rùng rợn nhất. Cháu phải đi đây.

- Cháu sẽ thắng với đa số phiếu. - Geoff vừa nói với nó vừa bước vào tiền sảnh, rồi anh hít hơi. - Có cái gì thơm quá.

- Mẹ đang làm bánh mì tỏi, - Robin giải thích, rồi nó gọi lớn. - Mẹ, chú Dorso đã đến.

Căn bếp ở phía sau nhà. Geoff mỉm cười trong lúc cánh cửa mở ra và Kerry xuất hiện, lau tay vào một cái khăn. Nàng mặc quần dài màu lục và áo thun cổ cao, cùng màu. Geoff không thể làm gì khác hơn là đứng im nhìn ánh đèn phía trên đầu làm cho những lọn tóc vàng óng của nàng và những chấm tàn nhang trên mũi nàng thêm nổi bật.

Nàng có vẻ chỉ hai mươi ba tuổi, anh nghĩ, rồi nhận thấy nụ cười nhiệt tình của nàng không che giấu được nỗi lo lắng trong mắt nàng.

- Geoff, tôi rất vui mừng được gặp anh. Hãy vào bên trong và thoải mái đi. Tôi phải đưa Robin đi dự liên hoan cách đây một khối nhà.

- Tại sao chị không để tôi làm việc đó, - Geoff đề nghị, - Tôi còn đang mặc áo khoác.

- Tôi nghĩ thế cũng được, - Kerry nói từ từ, ước lượng tình thế, - nhưng anh hãy lưu ý đưa nó vào bên trong nhà nhé? Tôi muốn nói, đừng bỏ nó ngoài lối đi.

- Mẹ, - Robin phản đối, - Con không còn sợ đâu. Thành thật đấy.

- Mẹ cũng vậy.

- Chuyện gì thế? Geoff tự hỏi. Anh liền nói:

- Kerry, tôi chỉ có mấy cô em gái. Cho tới lúc chúng vào trường đại học, tôi vẫn luôn luôn đưa đón chúng, và có Chúa biết tôi đã không bao giờ rời khỏi chúng trước khi chúng đã an toàn vào bên trong nơi chúng cần đến. Cháu hãy lấy cây chổi, Robin. Chú đoán cháu đã có một cái.

Trong lúc họ bước dọc theo đường phố yên tĩnh, Robin kể cho anh nghe về chiếc xe hơi đã làm cho nó hoảng sợ.

- Mẹ làm ra vẻ mọi việc đều không đáng ngại, nhưng cháu tin chắc mẹ đang bị kích động. Mẹ lo lắng cho cháu quá nhiều. Cháu tiếc là đã kể chuyện đó cho mẹ nghe.

Geoff bỗng dừng lại và nhìn xuống nó.

- Robin, cháu hãy nghe chú nói. Sẽ tồi tệ hơn nhiều nếu không kể cho mẹ nghe khi một chuyện như thế xảy ra. Cháu hãy hứa với chú cháu sẽ không phạm sai lầm đó.

- Không đâu. Cháu đã hứa với mẹ. - Đôi môi tô son một cách quá đáng hé nở một nụ cười tinh nghịch. - Cháu rất giỏi giữ lời hứa, ngoại trừ việc dậy sớm. Cháu ghét dậy sớm.

- Chú cũng vậy, - Geoff hăng hái tán thưởng.

Năm phút sau, khi anh ngồi trên một chiếc ghế trước quầy trong bếp quan sát Kerry làm món xà lách, Geoff quyết định cố gắng đặt thẳng vấn đề.

- Robin đã kể cho tôi nghe chuyện đã xảy ra sáng hôm nay, - anh nói. - Có phải đó là một lý để lo lắng?

Kerry đang ngắt rau diếp vừa mới rửa sạch và bỏ vào tô xà lách.

- Một trong những điều tra viên của chúng tôi, Joe Palumbo, đã nói chuyện với Robin chiều hôm nay. Anh ta rất lo lắng. Anh ta nghĩ một chiếc xe rẽ ẩu trở ngược lại chỉ cách nơi bất cứ ai đang đi vài mét chắc sẽ khiến cho người đó hốt hoảng, nhưng Robin đã hết sức chính xác về việc cửa xe hé mở và một bàn tay thò ra chĩa một vật gì đó vào nó… . Joe cho rằng một kẻ nào đó đã chụp ảnh nó.

Geoff chợt nghe cơn run trong giọng nói của Kerry.

- Nhưng tại sao?

- Tôi không biết. Theo Frank Green, việc đó rất có thể liên quan tới vụ án tôi vừa khởi tố. Tôi không đồng ý với ông ấy. Tôi cũng có thể tưởng tượng một kẻ dở hơi nào đó trông thấy Robin và mê muội nó. Đó là một

khả năng khác. - Nàng bắt đầu ngắt rau diếp một cách giận dữ. - Vấn đề là: tôi có thể làm gì bây giờ? Tôi sẽ bảo vệ nó bằng cách nào?

- Thật hết sức gay go khi phải chịu đựng nỗi lo lắng đó một mình, - Geoff trầm ngâm nói.

- Có phải anh muốn nói bởi vì tôi đã ly hôn? Bởi vì không có một người đàn ông nào ở đây để chăm sóc cho nó. Anh đã trông thấy khuôn mặt của nó. Chuyện đó đã xảy ra khi nó ở bên cạnh cha nó. Nó đã không thắt đai an toàn, và anh ấy là loại người lái xe nhấn hết ga rồi bất thần phanh lại. Tôi không cần biết đó là một dạng nam tính hay Bob Kinellen là một kẻ thích mạo hiểm; trong trường hợp này, Robin và tôi sống một mình vẫn tốt hơn

Nàng bứt lá rau diếp cuối cùng, rồi nói bằng một giọng ngượng ngùng.

- Tôi rất tiếc. Tôi nghĩ là anh đã chọn sai một buổi tối để đến dùng món bột nhào trong nhà này, Geoff. Tôi không phải là một người bạn đồng nghiệp thú vị. Nhưng cũng chẳng sao. Điều quan trọng là những cuộc gặp gỡ của tôi với bác sĩ Smith và Dolly Bowles.

Trong lúc ăn xà lách và bánh mì tỏi, nàng kể cho anh nghe về cuộc đụng độ của nàng với bác sĩ Smith.

- Ông ta căm ghét Skip Reardon. - Nàng nói, - Đó là một mối thù hận khác thường.

- Nhận thấy vẻ bối rối trên mặt của Geoff, nàng nói thêm:

- Điều tôi muốn nói là mỗi lần tôi liên hệ với người thân của nạn nhân, hầu hết đều tỏ ra khinh miệt kẻ sát nhân và muốn anh ta bị trừng phạt. Những lời họ phát biểu đều chứa chất nỗi tức giận pha trộn với đau buồn một cách hết sức sâu sắc đến mức cả hai cảm xúc đó tung ra cùng một lúc. Các bậc cha mẹ vẫn thường cho ta xem những tấm ảnh hồi còn bé và lúc tốt nghiệp của đứa con gái đã bị giết, rồi họ kể cho ta nghe cô ta thuộc loại nào và có đỗ kỳ thi viết chính tả ở lớp tám hay không. Rồi họ suy sụp và bật khóc, nỗi đau buồn của họ hết sức to lớn, và một trong hai người, thông thường là người cha, sẽ nói với ta ông ta muốn năm phút ở một mình với kẻ sát nhân, hoặc ông ta nói rằng ông ta muốn đích thân bấm nút ghế điện. Nhưng tôi đã không trông thấy gì tương tự như thế nơi Smith. Nơi ông ta tôi chỉ nhận thấy lòng căm thù.

- Theo chị điều đó ngụ ý gì? - Geoff hỏi.

- Điều đó ngụ ý hoặc Skip Reardon là một tên sát nhân dối trá hoặc chúng ta cần phải tìm hiểu có phải lòng căm ghét cuồng nhiệt của Smith đối với Skip Reardon đã có trước cái chết của Suzanne. Trong trường hợp

sau cùng này, chúng ta cũng cần phải biết một cách chính xác mối quan hệ của Smith với Suzanne như thế nào. Anh đừng quên, theo lời khai của chính ông ta, ông ta đã không để mắt tới con gái từ khi cô ta còn là một đứa bé cho tới khi cô ta gần hai mươi tuổi. Rồi một hôm cô ta bỗng xuất hiện trong phòng mạch của ông ta và tự giới thiệu. Theo các tấm ảnh của cô ta anh có thể nhận thấy cô ta là một phụ nữ đẹp một cách lạ lùng.

Nàng đứng lên.

- Anh hãy suy nghĩ về điều đó trong lúc tôi làm món bột nhào. Rồi tôi muốn kể cho anh nghe về Dolly Bowles và " xe của Poppa".

Geoff hầu như không ý thức được món bột nhào với nước xốt sò có mùi vị ngon như thế nào trong lúc anh lắng nghe Kerry kể lại việc nàng đã gặp Dolly Bowles.

- Điều đáng chú ý là, - nàng kết luận,- theo những gì Dolly nói với tôi, cả văn phòng của chúng tôi lẫn những người bên anh thậm chí đã gạt bỏ khả năng cậu bé Michael có thể là một nhân chứng rất đáng tin cậy.

- Tim Farrell đã đích thân chất vấn Dolly Bowles, - Geoff nhắc nhở nàng. Tôi nhớ không rõ có người đã nói tới một đứa bé chậm phát triển năm tuổi trông thấy một chiếc xe hơi, nhưng tôi đã bỏ qua chuyện đó.

- Đó là một cây kim trong một đụn rơm, - Kerry nói, - nhưng Joe Paulumbo, điều tra viên đã trò chuyện với Robin, vừa mang hồ sơ Reardon đến cho tôi chiều hôm nay. Tôi muốn đọc qua để xem thử tôi có thể tìm thấy một vài cái tên của những người có khả năng thân mật với Suzanne. Chắc sẽ không quá khó khăn khi nhờ sở quản lý đăng ký xe hơi kiểm tra có ai trong số những người này làm chủ một chiếc xe Mercedes bốn cửa màu đen cách đây mười một năm. Lẽ tất nhiên, rất có thể chiếc xe đã được đăng ký bởi một người nào khác, hoặc thậm chí được cho thuê, trong trường hợp này chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu.

Nàng nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc phía trên lò nấu.

- Tôi còn nhiều thời gian.

Geoff biết nàng đang nói về việc đi đón Robin.

- Buổi liên hoan sẽ kết thúc lúc mấy giờ?

- Lúc chín giờ. Thông thường Robin không đi chơi buổi tối, nhưng Halloween quả thật là một đêm lễ hội cho trẻ con, phải không? Lúc này, anh muốn uống cà phê phin hay cà phê bình thường. Tôi vẫn định mua một máy pha sà phê sữa kiểu Ý nhưng chưa có dịp để mua.

- Cà phê phin là tốt lắm rồi. Và trong lúc chúng ta cùng uống, tôi sẽ kể cho chị nghe về Skip Reardon và Beth Taylor.

Sau khi anh đã cho nàng biết rõ bối cảnh về mối quan hệ của Beth với Skip, Kerry từ từ nói:

- Tôi có thể hiểu tại sao Tim Farrell e ngại dùng Taylor làm nhân chứng, nhưng nếu Skip yêu cô ta trong thời gian xảy ra án mạng, điều đó làm cho lời khai của bác sĩ Smith không còn hoàn toàn đáng tin.

- Đúng vậy. Phản ứng của Skip khi trông thấy Suzanne cầm hoa do một người đàn ông khác tặng có thể tóm tắt bằng hai từ: "Càng hay".

Điện thoại tường chợt reo và Geoff xem đồng hồ tay.

- Chị nói sẽ đi đón Robin lúc chín giờ, phải không? Tôi sẽ đến đó trong lúc chị trả lời điện thoại.

- Cám ơn, - Kerry với tay lấy ống nghe, - Alô.

Nàng lắng nghe, rồi nói một cách nồng nhiệt. - Ồ, chú Jonathan, con đang định gọi chú.

Geoff đứng lên và, với một kiểu chào tạm biệt bằng bàn tay, đi ra tiền sảnh và lấy áo khoác trong tủ.

Trên đường trở về nhà, Robin kể lại rằng nó đã trải qua một thời gian thích thú trong buổi liên hoan cho dù nó không đoạt được giải thưởng y phục.

- Em họ của Cassie đã đến đó, - Robin giải thích,- Nó mặc một bộ đồ vẽ hình bộ xương người, nhưng mẹ nó còn khâu thêm nhiều khúc xương trên đó. Cháu nghĩ là rất đặc biệt. Dù sao, cháu xin cảm ơn chú đã đến đón cháu, chú Dorso.

- Có khi cháu thắng, khi khác cháu lại thua, Robin. Nhưng tại sao cháu không gọi chú là Geoff?

Lúc Kerry mở cửa cho họ, Geoff hiểu ngay rằng có chuyện gì không ổn đã xảy ra. Rõ ràng là nàng đang hết sức cố gắng để giữ một nụ cười ân cần trên mặt trong lúc nàng lắng nghe Robin say sưa tả lại buổi liên hoan.

Cuối cùng Kerry nói:

- Được rồi, Robin, đã quá chín giờ, và con đã hứa…

- Con biết mà. Lên giường, và đừng lẽo đẽo theo gót mẹ. Robin ôm hôn nhanh Kerry. - Con yêu mẹ. Xin chào, chú Geoff, - Rồi nó nhảy lên cầu thang.

Geoff chăm chú nhìn trong lúc miệng của Kerry bắt đầu run. Anh nắm cánh tay nàng, dẫn nàng vào trong nhà bếp và đóng cửa.

- Có chuyện gì thế?

Nàng cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh.

- Theo dự tính thống đốc sẽ đệ trình ba cái tên lên thượng viện vào ngày mai để xin bổ nhiệm chức vụ thẩm phán. Tên của tôi là một trong ba cái tên đó. Jonathan đã yêu cầu thống đốc hoãn lại việc bổ nhiêm đó, chỉ vì tôi.

- Thượng nghị sĩ Hoover đã đối xử với chị như thế? - Geoff thốt lên. Tôi đã tưởng ông ta là người thân thiết của chị, - Rồi anh nhìn nàng - Khoan đã. Có phải chuyện này liên quan tới vụ án Reardon và Frank Green?

Anh không cần nàng gật đầu để biết anh nói đúng.

- Kerry, thật là tồi tệ. Tôi hết sức tiếc. Nhưng chị đã nói "hoãn lại", chứ không phải "rút lại"

- Jonathan sẽ không bao giờ rút lại việc bổ nhiệm tôi. Tôi biết như thế. - Lúc này, giọng nói của Kerry đã trở nên bình tĩnh hơn.- Nhưng tôi cũng biết rằng tôi không thể để cho ông ấy lâm vào tình thế khó xử vì tôi. Tôi đã kể cho Jonathan nghe tôi vừa gặp bác sĩ và Dolly Bowles.

- Ông ấy đã phản ứng như thế nào?

- Ông ấy đã tỏ ra lạnh nhạt. Ông ấy có cảm tưởng nếu tôi xin xét lại vụ án này, thì chẳng khác gì tôi đề nghị thảo luận lại một cách không cần thiết cả năng lực lẫn sự đáng tin của Frank Green, và như thế là tôi tự để cho người ta chỉ trích về việc lãng phí tiền bạc của những người đóng thuế cho một vụ án đã được xét xử cách đây mười năm. Ông ấy còn nhấn mạnh sáu phiên tòa kháng án đã xác nhận tội trạng của Reardon.

Nàng lắc đầu, tựa hồ đang cố gắng làm sáng tỏ đầu óc. Rồi nàng quay mặt sang phía khác.

- Tôi rất tiếc đã làm cho anh lãng phí thời gian như thế này, Geoff, nhưng tôi cho rằng tôi đã quyết định Jonathan có lý. Một tên sát nhân đang ở trong tù, bị đưa vào đó bởi một bồi thẩm đoàn cùng trang lứa, và các phiên tòa đã trước sau như một duy trì bản án của anh ta. Tại sao tôi nghĩ mình biết được một điều gì họ không biết?

Kerry xoay người lại và nhìn Geoff.

- Tên sát nhân đang ở trong tù, và tôi sẽ phải bỏ qua vụ này. - Nàng nói với vẻ hết sức tin chắc.

Mặt của Geoff căng cứng trong lúc anh kiềm chế nỗi tức giận và chán nản.

- Thế thì được lắm. Xin kính chào chị. Cảm ơn về món bột ngào.

Thứ Tư, ngày 1 tháng 11 .

Chương 45

Trong phòng thí nghiệm của trụ sở chính FBI ở Quantico, bốn nhân viên nhìn màn hình máy tính dừng lại với ảnh nhìn nghiêng của tên trộm đã lẻn vào nhà của gia đình Hamilton ở Chevy Chase trong kỳ nghỉ cuối tuần.

Y đã kéo bít tất trùm mặt lên để có thể nhìn rõ hơn bức tượng nhỏ. thoạt tiên, hình ảnh chụp được bởi máy quay phim giấu kín có vẻ lờ mờ không sao nhìn rõ, nhưng sau một số hiệu chỉnh bằng cơ cấu điện tử, một vài chi tiết của gương mặt đã có thể trông thấy, có lẽ không đủ để tạo ra một sự khác biệt thực sự, chánh thanh tra Si Morgan nghĩ.Tuy nhiên, đó là tất cả những gì họ có, và các chi tiết này rất có thể gợi lại ký ức của một người nào đó.

- Hãy in hình ảnh này ra hai trăm bản và đảm bảo cho chúng được thông báo tới những gia đình đã bị trộm tương tự như vụ Hamilton. Không có gì nhiều nhưng tối thiểu lúc này chúng ta có một khả năng tóm đuợc tên đểu giả đó.

Mặt của Morgan sa sầm lại.

- Và tôi hy vọng rằng khi chúng ta tóm được y chúng ta có thể tìm thấy dấu vân tay của y khớp với dấu chúng ta đã phát hiện đêm bà mẹ của nghị sĩ Peale mất mạng vì bà ta đã hủy bỏ kế hoạch đi nghỉ cuối tuần.

Chương 46

Buổi sáng vẫn còn sớm trong lúc Waynne Stevens ngồi đọc báo trong phòng khách của ngôi nhà đầy tiện nghi kiểu Tây Ba Nha của ông ở Oakland, thuộc bang Califonia. Nghỉ hưu từ hai năm nay khỏi công việc bảo hiểm không mấy thành công, ông có dáng vẻ của một người mãn nguyện. Nhờ tập thể dục thường xuyên, thân hình ông vẫn thon thả. Cả hai người con gái đã có chồng của ông cùng gia đình của họ đều sống cách đây chưa tới nửa giờ chạy xe. Ông đã kết hôn với người vợ thứ ba, Catherine, cách đây tám năm, và trong thời gian đó nhận thức được rằng hai cuộc hôn nhân đầu của ông đã để lại nhiều điều đáng mơ ước.

Đó là lý do khi điện thoại reo ông đã không hề có linh cảm rằng người vừa gọi sắp sửa gợi lại những kỷ niệm khó chịu.

Tiếng nói có giọng bờ biển phía đông.

- Ông Stevens, tôi là Joe Plumbo, một điều tra viên của văn phòng công tố viên quận Bergen, thuộc New Jersey. Có phải con gái riêng của ông là Suzanne Reardon?

- Suzanne Reardon? Tôi không biết ai có tên đó. Xin chờ một chút. Không phải anh đang nói tới Susie đấy chứ?

- Tôi có một con gái riêng mà chúng tôi gọi là Susie, nhưng tên thật của nó là Sue Ellen, chứ không phải là Suzanne.- Rồi ông chợt nhận ra điều tra viên đã dùng thì quá khứ. - Đã có chuyện gì xảy ra với nó hay sao?

Ở cách đó năm nghìn cây số, Joe Palumbo siết chặt máy điện thoại.

- Vậy là ông không biết Suzanne, hoặc Susie như ông gọi cô ấy, đã bị giết chết cách đây mười năm?

Anh ấn nút ghi lại cuộc đàm thoại.

- Chúa ơi, - Giọng nói của Wayne Stevens hạ thấp thành một tiếng thì thào. - Không, tất nhiên tôi không biết chuyện đó. Tôi vẫn gửi thư cho nó mỗi mùa giáng sinh qua địa chỉ của cha nó là bác sĩ Smith, nhưng tôi đã không nhận được tin tức của nó từ nhiều năm nay.

- Ông đã gặp cô ấy lần cuối vào lúc nào?

- Cách đây mười tám năm, một thời gian ngắn sau khi Jean, người vợ thứ hai của tôi, tức là mẹ của Susie, qua đời. Susie là một cô bé dễ bị kích động, không vui vẻ và, thành thực mà nói, rất khó tính. Tôi đã góa vợ khi mẹ nó và tôi kết hôn. Tôi đã có hai đứa con gái và nhận Susie làm con nuôi. Jean và tôi đã cùng nuôi nấng cả ba đứa. Rồi, sau khi Jean qua đời, Susie đã nhận được một số tiền từ một hợp đồng bảo hiểm và thông báo nó sẽ chuyển tới New York. Hồi ấy nó đã mười chín tuổi. Mấy tháng sau tôi đã nhận được một bức thư khá hằn học của nó bảo rằng nó đã luôn luôn khổ sở trong thời gian sống ở đây và không muốn liên hệ với bất cứ ai trong chúng tôi. Nó nói rằng nó sẽ sống với cha ruột của nó. Thế là, tôi đã điện thoại ngay cho bác sĩ Smith, nhưng ông ta đã tỏ ra vô cùng thô lỗ. Ông ta nói với tôi quả thực là một sai lầm to lớn khi đã để cho tôi nhận con gái ông ta làm con nuôi.

- Vậy là Suzanne, tôi muốn nói là Susie, đã không bao giờ đích thân nói chuyện với ông? - Joe hỏi nhanh.

- Không bao giờ. Không có gì khác ngoại trừ để cho mọi việc qua đi. Tôi đã hy vọng theo thời gian nó sẽ trở lại với chúng tôi. Chuyện gì đã xảy ra với nó?

- Cách đây mười năm, chồng cô ấy đã bị buộc tội giết chết cô ấy trong một cơn ghen.

Nhiều hình ảnh lướt qua trong đầu Wayne Stevens. Susie hồi còn là một đứa bé mới tập đi hay khóc ré lên, cho tới lúc trở thành một thiếu nữ tròn trĩnh cau có thường chơi golf và quần vợt để tiêu khiển nhưng dường như không cảm thấy thích thú với sự thành thạo của mình trong bất cứ môn thể thao nào. Susie lắng nghe những tiếng chuông điện thoại ầm ĩ vang lên nhưng không bao giờ dành cho cô, căm tức nhìn hai người chị con riêng của cha dượng mỗi lần bạn trai của họ đến đón rồi đóng mạnh cửa và nặng nề bước lên gác.

- Ghen vì nó đã quan hệ với một người đàn ông khác? - ông hỏi một cách từ từ.

- Phải, - Joe Palumbo nghe vẻ kinh ngạc trong giọng nói của người đàn ông ở đầu dây bên kia và biết rằng bản năng của Kerry đã đúng khi nàng yêu cầu anh đào bới trong quá khứ của Suzanne. - Ông Stevens, xin ông vui lòng mô tả ngoại hình của cô con gái nuôi?

- Sue là… - Stevens chợt do dự. - Nó không phải là một cô gái xinh đẹp, - ông hòa nhã nói.

- Chắc ông có một số hình ảnh của cô ấy và ông có thể gửi cho tôi chứ? - Palumbo hỏi. - Tôi muốn nói, những tấm ảnh chụp gần thời gian cô ấy chuyển sang bờ biển phía đông.

- Tất nhiên. Nhưng nếu chuyện này xảy ra cách đây mười năm, tại sao lúc này anh lại nhắc tới?

- Bởi vì một trong những phụ tá công tố viên của chúng tôi nghĩ rằng vụ này đã có nhiều điểm không rõ ràng.

- Vậy là trực giác của Kerry đã đúng! Joe nghĩ trong lúc anh đặt điện thoại xuống sau khi được Wayne Stevens hứa gửi những tấm ảnh của Susie ngay trong đêm nay.

Chương 47

Sáng thứ Tư, Kerry vừa yên vị trong văn phòng của nàng thì cô thư ký thông báo Frank Green muốn gặp nàng.

Ông không mất thời gian mở lời.

- Có chuyện gì xảy ra vậy, Kerry? Tôi hay tin thống đốc đã hoãn lại việc đệ trình bổ nhiệm chức vụ thẩm phán. Hình như có một vấn đề gì liên quan tới cô. Có chuyện gì không ổn hay sao? Tôi có thể làm gì hay không?

Phải, hẳn là ông có thể, Frank, Kerry nghĩ. Ông có thể nói với thống đốc rằng ông sẵn lòng mở bất cứ cuộc điều tra nào có thể phát giác một vụ xét xử sai, cho dù ông bị ném một quả trứng vào mặt. Ông có thể tỏ ra gan dạ, Frank.

Thay vì vậy nàng chỉ nói:

- Ồ, tôi tin chắc mọi việc sẽ ổn ngay thôi.

- Không phải vì cô đang bất hòa với thượng nghị sĩ Hoover đấy chứ?

- Ông ấy là một trong những người thân thiết nhất của tôi.

Trong lúc nàng quay người để đi, Frank Green nói thêm:

- Kerry, thật khó chịu khi phải nén lòng chờ đợi những cuộc bổ nhiệm này. Đúng không? Tôi đã gặp ác mộng trong lúc hy vọng vụ việc này không bị kẹt ở đâu đó.

Nàng gật đầu và đi ra.

Trở về văn phòng của mình, nàng cố gắng một cách tuyệt vọng giữ cho đầu óc tập trung vào lịch xét xử. Hội đồng xét xử vừa truy tố một kẻ tình nghi trong một vụ cướp trạm xăng. Tội trạng là mưu sát và trộm với vũ khí. Nhân viên trạm xăng đã bị bắn và còn đang được chăm sóc đặc biệt. Nếu người đó không qua khỏi, tội trạng sẽ trở thành cố sát.

Ngày hôm qua, tòa kháng án đã hủy bỏ phán quyết cáo buộc một phụ nữ vào tội ngộ sát. Đó đã là một vụ án vang dội khác, nhưng quyết định của tòa kháng án, căn cứ vào sự thiếu khả năng của bị cáo, may mắn thay đã không gây một hậu quả tiêu cực nào cho công tố viên.

Họ đã dự tính Robin sẽ cầm cuốn Thánh kinh trong lúc Kerry tuyên thệ. Jonathan và Grace đã nói họ muốn mua áo để nàng mặc khi ra tòa, hai cái loại thông thường và một cái đặc biệt cho những buổi lễ. Margaret không ngừng nhắc nhở với nàng rằng, với tư cách là bạn thân nhất của nàng, cô sẽ được phép giữ cái áo Kerry sẽ mặc ngày hôm ấy và giúp nàng mặc vào. "Tôi, Kerry McGracth, xin trang trọng thề rằng tôi sẽ.."

Những giọt lệ khiến nàng cay mắt trong lúc nàng nghe giọng nói thiếu kiên nhẫn của Joonathan một lần nữa. Kerry, năm phiên tòa kháng án đã xác nhận Reordon có tội. Con làm sao vậy? Ông nói đúng. Lát nữa, trong buổi sáng hôm nay, nàng sẽ gọi điện thoại cho ông và nói với ông rằng nàng đã bỏ qua toàn bộ chuyện này.

Nàng chợt nghe một người nào đó đã gõ cửa nhiều lần. Một cách nôn nóng, nàng chà lưng bàn tay qua mắt và gọi:

- Vào đi.

Đó là Joe Palumbo.

- Chị đúng là một phụ nữ thông minh, Kerry.

- Tôi không tin như vậy. Có gì thế?

- Chị có hỏi bác sĩ đã từng trổ tài đối với con gái ông ta hay không.

- Ông ta hầu như phủ nhận điều đó. Tôi đã kể cho anh nghe rồi mà.

- Tôi biết, và chị cũng đã yêu cầu tôi kiển tra quá khứ của Suzanne. Bây giờ, xin chị hãy nghe chuyện này.

Với một cái vẫy tay, Joe đặt cái máy ghi âm trên bàn.

- Đây là phần chính cuộc nói chuyện bằng điện thoại của tôi với ông Wayne Stevens, cha dượng của Suzanne Reardon. - Anh bấm nút.

Trong lúc Kerry lắng nghe, nàng cảm thấy một làn sóng mới với sự bối rối và những xúc động mâu thuẫn xâm chiếm tâm trí. Smith là một kẻ nói dối, nàng nghĩ trong lúc nhớ lại vẻ giận dữ của ông ta khi vừa nghe hỏi ông ta đã từng giải phẫu cho con gái hay không. Ông ta đúng là một kẻ nói dối và là một diễn viên đại tài.

Khi cuộc đàm thoại đã được ghi âm chấm dứt, Palumbo mỉm cười.

- Chuyện gì kế tiếp đây, Kerry?

- Tôi không biết, - Nàng từ từ nói.

- Chị không biết hay sao? Smith đang nói dối.

- Chúng ta còn chưa thể xác định được gì cả. Hãy chờ những tấm ảnh của Stevens trước khi chúng ta quá kích động. Nhiều cô bé đột nhiên trở

nên xinh đẹp sau khi cắt lại mái tóc hoặc được chăm sóc trong một thẩm mỹ viện.

Palumbo nhìn nàng với vẻ không tin.

- Đúng thế. Và heo sẽ mọc cánh.

Chương 48

Deidre Reardon nghe vẻ nản lòng trong giọng nói của con trai bà khi bà nói chuyện với anh hôm Chủ nhật và thứ Ba, đó là lý do khiến ngày thứ Tư bà quyết định thực hiện một chuyến đi dài bằng xe buýt và tàu hoả rồi lại xe buýt đến nhà tù Trenton để thăm anh.

Với tầm vóc nhỏ, đôi mắt xanh nồng nhiệt và nước da đặc trưng của vùng Bắc Âu, Deidre Reardon lúc này trông đúng với tuổi của bà, sắp sửa lên bảy mươi. Thân hình gọn gàng của bà có vẻ yếu đuối, và bước chân đã mất nhiều sinh động. Tình trạng sức khoẻ của bà đã bắt buộc bà từ bỏ công việc bán hàng ở tiệm A&A, và từ đó bà tăng thu nhập cho số bảo hiểm xã hội bằng cách làm công việc thư ký cho văn phòng giáo khu.

Số tiền bà đã dành dụm trong nhiều năm khi Skip ăn nên làm ra và tỏ ra rộng rãi với bà giờ đây đã cạn, phần lớn dùng để trang trải các chi phí trong nhiều cuộc chống án.

Bà đến nhà tù vào giữa buổi chiều. Vì hôm đó là ngày thường, họ chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại ngăn cách nhau bởi một tấm kính. Ngay từ lúc Skip được đưa vào và trông thấy vẻ mặt của anh, Deidre biết rằng điều bà lo sợ nhất đã xảy ra. Skip đã từ bỏ mọi hy vọng.

Thông thường, mỗi lần anh quá chán nản, bà cố gắng làm cho anh khuây khoả bằng cách kể cho anh nghe nhiều chuyện của những người láng giềng hoặc trong giáo khu, kiểu tán gẫu làm vui lòng người đang đi xa nhưng trông mong sớm trở về nhà và muốn cập nhật tin tức.

Hôm nay bà biết kiểu trò chuyện nhỏ nhặt như vậy là vô ích.

- Skip, có chuyện gì vậy? - bà hỏi.

- Mẹ, Geoff đã gọi điện thoại đêm hôm qua. Cô công tố viên đã đến gặp con, cô ta sẽ không tiếp tục. Cô ta không muốn dính líu tới con. Con đã yêu cầu Geoff hãy thành thực và đừng phỉnh phờ con.

- Cô ta tên là gì, Skip? - Deidre hỏi, cố gắng giữ giọng nói thản nhiên. Bà hiểu con quá rõ để tránh thốt ra những lời tẻ nhạt lúc này.

- McGrath. Kerry McGrath. Theo bề ngoài, cô ta sắp được đề cử chức vụ thẩm phán. Với cơ may của con, họ sẽ chỉ định cô ta ra toà kháng án cho con nên nếu Geoff tìm được một lý do khác để đưa đơn kháng án, cô ta sẽ ở đó để bác bỏ.

- Có phải cần mất một thời gian dài để các thẩm phán triệu tập phiên toà kháng án? - Deidre hỏi.

- Điều đó có gì quan trọng đâu? Chúng ta không có gì ngoại trừ thời gian, phải không, mẹ? - Rồi Skip kể với bà anh đã từ chối cú điện thoại của Geoff hôm nay. - Mẹ, Beth phải tiếp tục cuộc sống. Cô ấy sẽ không bao giờ sống vui vẻ nếu suốt đời cứ lo lắng cho con.

- Skip, Beth yêu con.

- Hãy để cô ấy yêu một người nào khác. Con đã muốn như thế mà, phải không?

- Ôi, Skip! - Deidre Reardon đột nhiên cảm thấy khó thở báo trước một cơn tê cứng cánh tay và một cơn đau nhói trong ngực. Bác sĩ đã cho biết bà cần phải được điều trị gấp chứng bệnh này. Bà vẫn chưa kể chuyện này với Skip. Lúc này bà sẽ không nói.

Deidre cố nén nước mắt trong lúc bà trông thấy vẻ đau đớn trong mắt con trai. Trước kia anh vẫn luôn luôn là một chàng trai nhân hậu. Bà đã không bao giờ trông thấy một thoáng ưu tư trong lúc anh lớn lên. Ngay cả khi anh còn là một đứa bé, mỗi lần anh mệt mỏi, anh vẫn không hề cáu kỉnh. Một trong những câu chuyện bà thích nhất về Skip là ngày anh bước chập chững từ phòng khách của căn hộ vào trong phòng ngủ và kéo tấm chăn qua song nôi, cuộn mình vào trong đó rồi ngủ trên nền nhà bên dưới cái nôi.

Bà đã bỏ con một mình trong phòng khách trong lúc bà chuẩn bị bữa ăn tối, và khi bà không thể tìm thấy con, bà vừa chạy khắp căn hộ nhỏ xíu vừa gọi tên con, hoảng hốt vì chẳng hiểu bằng cách nào đứa bé đã ra khỏi nhà, có lẽ đã bị lạc. Giờ đây, Deidre lại có cái cảm tưởng đó. Theo một cách khác, Skip đang bị lạc.

Không chú ý, bà với tay ra và chạm vào mặt kính. Bà muốn choàng hai cánh tay quanh mình anh, chàng trai nhân hậu vốn là con bà. Bà muốn nói với anh đừng lo lắng, mọi việc sẽ tốt đẹp, như nhiều năm về trước mỗi lần có chuyện gì khiến anh đau buồn. Lúc này bà biết điều bà cần phải nói.

- Skip, mẹ không muốn nghe con nói như thế này. Con không thể quyết định Beth sẽ không còn yêu con nữa, bởi vì cô ấy vẫn luôn luôn yêu con.

Và mẹ sẽ đi gặp người phụ nữ Kerry McGrath đó. Phải có một lý do nào đó xui khiến cô ta đến gặp con. Các công tố viên không bao giờ ngẫu nhiên ghé thăm những người đã bị kết án. Mẹ sẽ tìm hiểu tại sao cô ta đã quan tâm tới con, và tại sao bây giờ cô ta lại quay lưng với con. Nhưng con phải tích cực hợp tác, con không được bỏ rơi mẹ bằng cách nói như thế này.

Giờ vào thăm kết thúc quá nhanh chóng. Deidre cố gắng không khóc cho tới sau khi người cai ngục đã dẫn Skip đi. R`ồi bà dụi mạnh mắt. Miệng bà mím lại với vẻ quả quyết, bà đứng lên, chờ cho cơn đau nhói trong ngực lắng dịu và bước nhanh ra ngoài.

Chương 49

Tưởng chừng như đã giữa tháng Mười một, Barbara Tompkins nghĩ trong lúc cô bước qua mười khối nhà từ văn phòng của cô trên đường 68 và đại lộ Madison tới căn hộ của cô trên đường 61 và đại lộ 3. Lẽ ra cô nên mặc một áo khoác dày hơn. Nhưng phải đi qua mấy khối nhà thì có sao đâu khi cô đang cảm thấy hết sức vui vẻ.

Không có một ngày nào cô không thích thú với phép mầu bác sĩ đã thực hiện cho cô. Chuyện dường như không thể có khi cách đây chưa tới hai tuần cô đã được đưa vào làm việc giao tế khá nặng nhọc trong Albany, có nhiệm vụ ghi lại những lời đề cập trong các tạp chí dành cho khách hàng nhỏ.

Nancy Pierce là một trong số ít khách hàng mà cô thích. Nancy luôn luôn nói đùa mình thuộc loại con gái đầy mặc cảm tự ti bởi vì hàng ngày phục vụ cho những người mẫu lộng lẫy. Rồi Nancy xin nghỉ phép dài hạn và quay lại hoàn toàn khác hẳn. Cởi mở, thậm chí hãnh diện, cô ta đã kể với tất cả mọi người cô ta vừa trải qua một cuộc giải phẫu thẩm mỹ.

- Xin hãy nghe tôi, - cô ta nói. - Chị tôi có một gương mặt như hoa hậu nước Mỹ, nhưng liên tục đấu tranh với trọng lượng của mình. Chị ấy nói trong con người của chị ấy có một hình bóng mảnh mai đang cố gắng tìm cách thoát ra ngoài. Chị tôi đã đến khám tại cơ quan quản lý trọng lượng. Còn tôi đã đến gặp bác sỹ Smith.

Nhìn cô ta, nhìn vẻ thoải mái và tự tin của cô ta, Barbara đã tự hứa: "Nếu mình kiếm được tiền, mình cũng sẽ đi gặp bác sỹ đó". Thế rồi bà dì già Betty thân yêu đã được triệu hồi về với Chúa ở tuổi tám mươi bảy và để lại 35.000 đô la cho Barbara, với chỉ thị muốn làm gì thì làm và hưởng thụ cuộc sống.

Barbara nhớ lại lần đầu tiên đến gặp bác sĩ Smith. Ông đã vào trong phòng nơi cô đang ngồi chờ trên mép bàn khám. Thái độ của ông lạnh lùng, gần như đáng sợ.

- Cô muốn gì? - ông hỏi gằn.

- Tôi muốn biết ông có thể làm cho tôi trở nên xinh đẹp hay không, - Barbara đã nói với ông, một cách doạ dẫm. Rồi, thu hết can đảm, cô sửa lại. - Rất xinh đẹp.

Không thốt ra một lời nào, ông đã đứng trước mặt cô, bật một ngọn đèn chiếu vào cô, giữ cằm cô trong bàn tay, rà các ngón tay quanh khuôn mặt cô, thăm dò xương gò má vùng trán cô và xem xét kỹ cô trong mấy phút.

Rồi ông bước thụt lùi.

- Tại sao?

Cô liền kể cho ông nghe về người phụ nữ xinh đẹp đang vùng vẫy để cố ra khỏi lớp vỏ. Cô nói với ông cô biết cô không nên quá thiết tha như thế, rồi thốt lên:

- Nhưng tôi quá thiết tha.

Một cách bất ngờ, ông đã mỉm cười, một nụ cười thoáng qua, không vui, tuy nhiên có vẻ chân thực.

- Nếu cô đã không tha thiết, thì tôi cũng sẽ không bận tâm, - ông nói với cô.

Phương thức ông mô tả đã phức tạp một cách không thể ngờ tới. Những cuộc giải phẫu đã sửa lại cằm cô, làm nhỏ bớt hai vành tai, lấy những vòng tròn sẫm màu khỏi phía dưới mắt và hớt mỏng mí mắt, khiến cho đôi mắt trở nên to và sáng. Công việc giải phẫu đã biến đổi môi cô thành đầy đặn và khêu gợi, xoá những vết sẹo hai bên má, làm mũi cô hẹp lại và nâng cao lông mày. Thậm chí đã có một qui trình tạc hình cơ thể của cô.

Rồi vị bác sĩ gửi cô tới một thẩm mỹ viện để thay đổi màu tóc của cô, từ xám đen thành nâu đen, một màu làm tôn nước da màu kem ông đã tạo nên bằng cách lột với axít. Một chuyên gia khác ở thẩm mỹ viện đã chỉ dẫn cho cô những bi quyết về hoá trang.

Cuối cùng, vị bác sĩ khuyên cô đầu tư phần thừa kế còn lại của cô vào việc mua sắm quần áo và gửi cô cùng với một cố vấn đến các nhà thiết kế thời trang trên đại lộ 7. Theo sự hướng dẫn của cố vấn, cô tích lũy tủ quần áo sành điệu đầu tiên mà cô chưa từng sở hữu.

Bác sĩ Smith thuyết phục cô trở về New York, chỉ cho cô nơi tìm một căn hộ và thậm chí đích thân đến xem xét căn hộ cô đã tìm được. Rồi ông khẩn khoản yêu cầu cô đến gặp ông ba tháng một lần để kiểm tra toàn diện.

Đã một năm nhanh chóng trôi qua kể từ khi cô chuyển tới Manhattan và bắt đầu làm việc tại Price & Vellone. Nhanh chóng nhưng đầy hứng thú. Barbara đã có một thời gian tuyệt vời.

Nhưng trong lúc cô bước qua khối nhà cuối cùng tới căn hộ của cô, cô lo lắng liếc qua phía trên vai. Đêm hôm qua, cô đã ăn tối với một số khách hàng tại khách sạn Mark. Lúc họ rời khỏi nhà hàng, cô nhận thấy bác sĩ Smith ngồi một mình tại một bàn nhỏ ở đằng xa.

Tuần trước, cô đã thoáng trông thấy ông ở Oak Room tại Plaza.

Lúc đó, cô đã bỏ qua chuyện đó, nhưng trong đêm tháng vừa qua khi cô gặp mấy khách hàng ở Four Seasons, cô đã có cảm giác một kẻ nào đó đang canh chừng cô từ một chiếc xe hơi bên kia đường khi cô gọi taxi.

Barbara cảm thấy nhẹ nhõm trong lúc người gác cổng chào cô và mở cửa cho cô. Rồi một lần nữa cô nhìn qua vai.

Một chiếc Mercedes màu đen dừng lại giữa dòng xe cộ đang lưu thông trước chung cư cô ở. Không thể lầm lẫn người lái xe, cho dù mặt ông ta hơi ngoảnh sang phía khác, tựa hồ ông ta đang nhìn bên kia đường.

Bác sĩ Smith.

- Cô không sao chứ, cô Tompkins? - người gác cổng hỏi. - Cô có vẻ không được khoẻ.

- Không. Cám ơn anh. Tôi vẫn khoẻ.

Barbara bước nhanh vào tiền sảnh. Trong lúc chờ thang máy, cô nghĩ, hắn ta đang theo dõi mình. Nhưng mình có thể làm gì bây giờ?

Chương 50

Mặc dầu Kerry đã chuẩn bị cho Robin một bữa ăn mà hai mẹ con thích nhất - ức gà nướng lò, khoai tây chiên, đậu Hà Lan hột tươi, xà lách xanh và bánh quy – hai mẹ con vẫn hầu như ăn trong im lặng.

Kể từ lúc Kerry về nhà và Alison, cô sinh viên giữ trẻ khẽ nói: "Cháu nghĩ Ronbin đang lo lắng", Kerry vẫn chờ cơ hội thuận tiện mới lên tiếng.

Trong lúc nàng chuẩn bị bữa tối, Robin ngồi trước quầy để làm bài tập. Kerry đã chờ đợi một cơ hội thích hợp để nói chuyện với nó, một dấu hiệu nào đó, nhưng Robin dường như đang tập trung một cách khác thường vào công việc của nó.

Thậm chí Kerry đã hỏi: "Con có chắc chắn đã xong chưa, Rob?" trước khi nàng dọn thức ăn lên bàn.

Khi nó bắt đầu ăn, rõ ràng Robin trở nên thư giãn. Cuối cùng, Kerry phá tan sự im lặng, cố gắng hỏi bằng một giọng tỏ ra bình thường:

- Bữa trưa hôm nay, con có ăn đầy đủ hay không? Trông con có vẻ đang đói.

- Có, mẹ à. Gần hết.

- Mẹ hiểu.

Nó giống hệt mình, Kerry nghĩ. Nếu nó đau buồn, nó cứ giấu kín trong lòng. Một con bé hết sức kín đáo.

Rồi Robin chợt nói:

- Con rất thích Geoff. Chú ấy thật hay.

Geoff. Kerry cúi xuống và chăm chú vào việc cắt thịt gà. Nàng không muốn nghĩ tới giọng nói giễu cợt của anh khi anh ra về đêm hôm kia. Xin kính chào chị.

- Ờ, phải, - nàng đáp.

- Bao giờ chú ấy trở lại? - Robin hỏi.

Lúc này tới phiên Kerry lảng tránh.

- Ồ, mẹ không biết. Thực ra, chú ấy chỉ đến vì một vụ án chú ấy đang quan tâm.

Robin có vẻ bối rối.

- Con nghĩ đáng lẽ con không nên kể cho ba nghe về chuyện đó.

- Con muốn nói chuyện gì?

- Chuyện ba đã nói khi mẹ trở thành một thẩm phán có lẽ mẹ sẽ gặp nhiều thẩm phán và rốt cuộc mẹ sẽ kết hôn với một người trong số đó. Con đã không định kể chuyện về mẹ cho ba nghe, nhưng con đã nói một luật sư vừa đến nhà vì công việc đêm hôm kia, và ba đã hỏi đó là ai.

- Và con đã nói với ba đó là Geoff Dorso. Điều đó không có gì sai.

- Con không biết. Ba dường như có vẻ giận con. Ba và con đã trải qua một ngày thật vui vẻ, rồi ba trở nên lặng lẽ và bảo con hãy ăn cho xong món tôm. Đó là lúc trở về nhà.

- Rob, ba hoàn toàn không lưu tâm tới những người mẹ gặp gỡ, và chắc chắn Geoff Dorso không có mối liên hệ nào với ba cũng như bất cứ khách hàng nào của ba. Hiện giờ, ba đang bận rộn trong một vụ án rất gay go. Có lẽ con đã giúp ba thư thả trong tâm trí trong một thời gian, rồi tới cuối bữa ăn ba lại nghĩ đến chuyện đó.

- Quả thực mẹ nghĩ thế hay sao? - Robin hỏi với vẻ hy vọng trong lúc mắt nó sáng lên.

- Mẹ quả thực nghĩ thế, - Kerry quả quyết nói. - Con đã từng trông thấy mẹ rối trí như thế nào mỗi lần mẹ tham gia vào một vụ án.

Ronbin bật cười.

- Ồ, phải. Con hiểu!

Lúc chín giờ, Kerry nhìn vào phòng của Robin, trông thấy nó đang tựa người vào gối đọc sách.

- Tắt đèn. - Nàng cương quyết nói và bước tới đắp chăn cho nó.

- Đồng ý. - Robin miễn cưỡng nói. Trong lúc Ronbin rúc người vào chăn, nó nói tiếp. - Mẹ, con đang suy nghĩ. Chỉ vì Geoff đã đến đây do công việc không có nghĩa là chúng ta không thể yêu cầu chú ấy trở lại, phải không? Chú ấy có cảm tình với mẹ, con có thể thấy rõ.

- Ồ, Rob, chú ấy đúng là một trong những chàng trai có cảm tình với nhiều người, nhưng chắc chắn chú ấy không đặc biệt quan tâm đến mẹ đâu.

- Cassie và Courtney đã trông thấy chú ấy khi chú ấy đến đón con. Bọn chúng nghĩ chú ấy rất hấp dẫn.

Mình cũng vậy. Kerry nghĩ trong lúc nàng tắt đèn.

Nàng đi xuống gác, với ý định cân đối bản kê thu chi. Nhưng khi nàng ngồi vào bàn, nàng chăm chú nhìn thật lâu vào hồ sơ Reardon mà Joe Palumbo đã đưa cho nàng hôm qua. Rồi nàng lắc đầu. Hãy quên nó đi, nàng tự bảo. Hãy tránh xa nó.

Nhưng chắc sẽ không thiệt hại gì khi xem qua nó, nàng lý luận. Nàng liền cầm nó lên, mang đến chiếc ghế nàng thích nhất, để chồng hồ sơ trên chiếc gối quỳ bên cạnh chân nàng, mở nó ra và lấy tập giấy đầu tiên.

Theo bản báo cáo, cú điện thoại đã xảy ra lúc 12 giờ 20 khuya. Skip Reardon đã quay số tổng đài và gào lên yêu cầu cho anh nói chuyện với cảnh sát Alpine. "Vợ tôi đã chết. Vợ tôi đã chết". Anh ta đã nhắc đi nhắc lại. Cảnh sát báo cáo họ đã tìm thấy anh ta vừa quỳ bên cạnh vợ vừa khóc. Anh ta kể với cảnh sát rằng ngay sau khi anh ta bước vào trong nhà anh ta biết ngay vợ đã chết và đã không đụng tới cái xác. Cái bình cắm hoa hồng đã lật đổ. Những đoá hoa hồng rải trên khắp tử thi.

Sáng hôm sau, khi có mẹ anh ta ở bên cạnh., Skip Reardon đã khai anh ta chắc chắn một cây trâm kim cương đã biến mất. Anh ta nói anh ta đặc biệt nhớ tới nó bởi vì đó là một trong những món anh ta đã không tặng vợ. Anh ta cũng thề rằng một khung ảnh nhỏ lồng ảnh của Suzanne vào buổi sáng hôm ấy vẫn ở trong phòng ngủ giờ đã không còn.

Lúc mười một giờ, Kerry xem tới lời khai của Dolly Bowles. Chủ yếu giống như câu chuyện bà ta đã kể khi Kerry đến gặp bà ta.

Đôi mắt của Kerry nheo lại khi nàng phát hiện một người có tên Jason Arnott đã được thẩm vấn trong quá trình điều tra. Skip Reardon đã từng nhắc tới ông ta với nàng. Trong lời khai của ông ta, Arnott mô tả mình là một chuyên gia đồ cổ vẫn thường nhận tiền hoa hồng bằng cách tháp tùng nhiều phụ nữ tới những nơi bán đấu giá như Sotheby và Christie và cố vấn cho họ trong việc định giá một số cổ vật.

Ông ta nói rằng ông ta thích chiêu đãi và Suzanne đã tham dự những bữa tiệc cocktail và bữa ăn tối do ông ta tổ chức, thỉnh thoảng có Skip cùng đi, nhưng thông thường là một mình.

Nhận xét của điều tra viên cho thấy anh ta đã kiểm chứng với nhiều người bạn của cả Suzanne lẫn Arnott, và không một ai có ý nghĩ họ có tình ý với nhau. Thực ra, một người bạn đã nhận xét Suzanne vốn thích tán tỉnh và nói đùa về Arnott, gọi ông ta là "Jason thái giám".

Không có gì mới ở đây, Kerry khẳng định khi nàng đọc xong phân nửa hồ sơ. Cuộc điều tra đã được tiến hành một cách đúng đắn. Qua cửa sổ

mở, nhân viên đến ghi chỉ số điện kế đã nghe Skip lớn tiếng với Suzanne trong bữa điểm tâm. “Chúa ơi, anh chàng đó đang nổi khùng”, đó là lời nhận xét của anh ta.

Rất tiếc, Geoff, Kerry nghĩ trong lúc nàng gập hồ sơ lại. Mắt nàng cay xè. Nàng sẽ đọc lướt qua phần còn lại của hồ sơ vào ngày mai và trả lại cho anh. Rồi nàng liếc vào bản báo cáo kế tiếp. Đó là cuộc phỏng vấn một nhân viên mang gậy tại câu lạc bộ Palisades Country, nơi Suzanne và Skip là hội viên. Một cái tên chợt đập vào mắt nàng, và nàng nắm lấy tập giấy kế tiếp, mọi ý nghĩ về việc đi ngủ đột nhiên không còn.

Tên của nhân viên mang gậy là Michael Vitti. “Mọi người đều thích mang gậy cho cô ấy. Cô ấy rất tử tế. Cô ấy hay nói đùa với các nhân viên mang gậy và cho nhiều tiền thưởng. Cô ấy thường chơi golf với nhiều người đàn ông. Cô ấy chơi giỏi, quả thực giỏi. Nhiều bà vợ bực tức với cô ấy bởi vì tất cả đàn ông đều thích cô ấy”.

Vitti đã được hỏi anh ta có nghĩ Suzanne có quan hệ với một người đàn ông nào trong số đó. "Ồ, tôi không biết về chuyện đó", anh ta nói. "Tôi chưa bao giờ trông thấy cô ấy ở một mình với bất cứ một ai. Các bộ bốn vẫn luôn luôn cùng trở về phòng phục vụ thịt nướng, chắc các ông biết tôi muốn nói gì?".

Nhưng khi bị thúc ép anh ta nói rằng có lẽ có một điều gì đó đang diễn ra giữa Suzanne và Jimmy Weeks.

Chính cái tên của Jimmy Weeks đã lôi cuốn sự chú ý của Kerry. Theo những ghi chép của điều tra viên, nhận xét của Vitti đã không được xem trọng bởi vì, mặc dù Weeks nổi tiếng là người đàn ông có quan hệ với nhiều phụ nữ, khi được thẩm vấn về Suzanne, ông ta hoàn toàn phủ nhận rằng ông ta đã từng gặp Suzanne bên ngoài câu lạc bộ và nói rằng ông ta đang có một mối quan hệ nghiêm túc với một phụ nữ khác vào thời gian đó, và ngoài ra, ông ta có một chứng cứ ngoại phạm rất vững chắc cho trọn đêm xảy ra án mạng.

Rồi Kerry đọc đoạn cuối của cuộc phỏng vấn nhân viên mang gậy. Anh ta công nhận rằng ông Weeks cư xử khá đồng đều với tất cả phụ nữ và gọi hầu hết họ bằng những từ như “Nàng tiên”, “Cưng”, hoặc “Người đẹp”.

Nhân viên mang gậy được hỏi Weeks có gọi Suzanne bằng một từ đặc biệt nào hay không.

Câu trả lời là: À, một vài lần tôi đã nghe ông ta gọi cô ấy là “Em yêu”.

Kerry buông những tờ giấy rơi lên vế nàng. Jimmy Weeks. Khách hàng của Bob. Phải chăng đó là lý do khiến thái độ của anh đã đột ngột thay đổi khi Robin kể với anh chàng Geoff Dorso đã đến gặp nàng vì công việc?

Ai ai cũng biết rằng Geoff Dorso đại diện cho Skip Reardon và vẫn đang cố gắng một cách kiên trì, nhưng không thành công, trong mười năm để xin xét xử lại.

Với tư cách luật sư bào chữa của Jimmy Weeks, có phải Bob lo sợ một phiên toà mới có thể đưa đến những gì cho khách hàng của anh?

Một vài lần tôi đã nghe ông ta gọi cô ấy là Em yêu. Lời nói đó cứ ám ảnh Kerry.

Bối rối một cách sâu sắc, nàng gập hồ sơ lại và lên giường. Nhân viên mang gậy đã không được gọi ra làm nhân chứng trước phiên toà. Jimmy Weeks cũng vậy. Bên bị cáo đã từng phỏng vấn nhân viên mang gậy hay không? Nếu không, thì đáng lẽ họ nên làm việc đó, nàng nghĩ. Phải chăng họ đã nói chuyện với Jason Arnott vế bất cứ đàn ông nào khác Suzanne đã có thể quan tâm trong các buổi liên hoan của ông ta.

Mình sẽ chờ những tấm ảnh do cha dượng của Suzanne gửi đến, Kerry tự bảo. Có lẽ sẽ không có gì đặc biệt, hoặc tối thiểu không có gì khác hơn những điều mình đã nói với Joe hôm nay. Không chừng Suzanne chỉ được một mỹ viện biến đổi thành một phụ nữ đẹp khi cô ta đến New York. Cô ta đã có nhiều tiền nhờ hợp đồng bảo hiểm của mẹ cô ta. Và bác sĩ Smith đã dứt khoát phủ nhận rằng ông ta đã từng tiến hành bất cứ phẫu thuật nào cho Suzanne.

Hãy chờ xem, nàng tự bảo. Đây là một ý hay, bởi vì, dù sao đi nữa, đó là tất cả những gì nàng có thể làm lúc này.

Thứ Năm, ngày 2 tháng 11

Chương 51

Sáng thứ Năm, Kate đến phòng mạch lúc chín giờ kém mười lăm. Không có một cuộc giải phẫu hẹn trước nào, và bệnh nhân đầu tiên không đến trước mười giờ, vì vậy bác sĩ Smith vẫn chưa tới.

Phía sau bàn làm việc, cô nhân viên tiếp tân có vẻ mặt đầy lo lắng.

- Kate, Barbara Tompkins muốn bà điện thoại cho cô ta, và cô ta đã đặc biệt yêu cầu đừng kể lại cho bác sĩ Smith nghe về việc cô ta đã gọi. Cô ta nói đó là chuyện rất quan trọng.

- Cô ta không có vấn đề nào vì cuộc giải phẫu đấy chứ? - Kate lo lắng hỏi. - Đã quá một năm rồi kia mà.

- Cô ta không nói gì về chuyện đó. Tôi đã cho cô ta biết bà sắp sửa đến. Cô ta đang chờ tại nhà để nghe bà điện thoại.

Không dừng lại để cởi áo khoác, Kate đi vào văn phòng nhỏ mà nhân viên kế toán thường ngồi, đóng cửa lại và quay số điện thoại Barbara Tompkins.

Với sự hoang mang mỗi lúc một gia tăng, bà lắng nghe trong lúc Barbara kể lại với bà cô ta hoàn toàn chắc chắn bác sĩ Smith đang theo dõi cô ta một cách bệnh hoạn.

- Tôi không biết phải làm gì, - cô ta nói. - Tôi hết sức biết ơn ông ấy. Bà biết điều đó mà, bà Carpenter. Nhưng tôi bắt đầu hoảng sợ.

- Ông ấy đã không hề bắt chuyện với cô?

- Không.

- Thế thì hãy để tôi suy nghĩ kỹ và hỏi ý kiến một vài người quen. Tôi xin cô đừng bàn luận chuyện này với bất cứ ai khác. Bác sĩ Smith có một danh tiếng rất tốt, không thể bị huỷ hoại.

- Tôi sẽ không bao giờ có thể đền đáp cho bác sĩ Smith về những gì ông ấy đã làm cho tôi, - Barbara Tompkins trầm tĩnh nói. - Nhưng xin bà gọi lại cho tôi thật nhanh.

Chương 52

Lúc mười một giờ, Grace Hoover gọi điện thoại cho Kerry và mời nàng cùng Robin đến ăn tối Chủ nhật.

- Trong thời gian gần đây, chúng ta đã không gặp nhau nhiều. - Grace nói với nàng. - Cô hy vọng con có thể đến. Celia sẽ tự xoay xở được, cô xin hứa.

Celia là một cô đầu bếp giỏi không ai bằng. Mỗi lần cô biết Robin sắp đến, Celia thường làm bánh qui với sôcôla để cho Robin mang về nhà.

- Tất nhiên, chúng con sẽ đến. - Kerry nhiệt tình nhận lời.

Chủ nhật đúng là một ngày dành riêng cho gia đình, Kerry nghĩ trong lúc nàng gác ống nghe. Hầu hết những buổi chiều Chủ nhật nàng cố gắng làm một việc gì đó thật đặc biệt với Robin, như đến viện bảo tàng hoặc đi xem phim hoặc thỉnh thoảng xem trình diễn ở Broadway.

Ước gì ba còn sống, nàng nghĩ. Ông và mẹ chắc vẫn sẽ ở gần đây, tối thiểu một phần thời gian. Và ước gì Bob Kinellen là người đàn ông mà mình đã tin tưởng.

Nàng thầm lắc đầu để xua đuổi luồng suy tư. Robin và mình rất may mắn có được Jonathan và Grace, nàng tự nhủ. Họ sẽ luôn luôn có mặt để làm chỗ dựa cho hai mẹ con mình.

Janet, cô thư ký của nàng, đi vào và đóng cửa lại.

- Kerry, có phải chị đã có một cuộc hẹn với một bà tên là Deidre Reardon và quên cho em hay?

- Deidre Reardon? Không, tôi không hẹn.

- Bà ta đang ngồi trong phòng chờ và bảo bà ta sẽ cứ ngồi ở đó cho tới lúc chị gặp bà ta. Em sẽ gọi bảo vệ chứ?

Lạy Chúa, Kerry nghĩ. Mẹ của Skip Reardon? Bà ta muốn gì?

- Không. Hãy cho bà ta vào, Janet.

Deidre Reardon đi thẳng vào vấn đề.

- Thông thường tôi không tự tiện bước vào văn phòng của bất cứ ai, bà McGrath, nhưng chuyện này quá quan trọng. Bà đã đến nhà tù để gặp con

trai tôi. Bà phải có một lý do cho việc đó. Một điều gì đó đã khiến cho bà băn khoăn phải chăng đã có một vụ xét xử sai. Tôi biết là đúng như vậy. Tôi biết con trai tôi, và tôi biết rằng nó vô tội. Nhưng tại sao khi gặp Skip bà đã không muốn giúp nó. Nhất là tiếp theo những điều đã được phát giác về bác sĩ Smith.

- Không phải tôi không muốn giúp anh ấy, bà Reardon. Đó là tôi không thể giúp anh ấy. Không có chứng cứ nào mới. Quả thực kỳ quặc khi bác sĩ tạo khuôn mặt của con gái ông ta cho nhiều phụ nữ khác, nhưng việc đó không trái pháp luật, và rất có thể đó chỉ là cái cách mà ông ta sao chép mất mát của mình.

Sắc mặt của Deidre Reardon biến đổi từ lo lắng sang tức giận.

- Bà McGrath, bác sĩ Smith không biết ý nghĩa của từ "mất mát". Tôi không gặp ông ta nhiều trong bốn năm Suzanne và Skip thành hôn. Tôi không muốn. Có một điều gì đó hoàn toàn không lành mạnh trong thái độ của ông ta đối với cô ấy. Chẳng hạn, tôi còn nhớ một hôm trên má của Suzanne có một vết bẩn. Bác sĩ Smith đến bên cô ấy và chùi sạch. Tưởng chừng như ông ta đang phủi bụi cho một bức tượng theo cách ông ta xem xét kỹ mặt cô ấy để chắc chắn mình đã hoàn tất công việc. Ông ta hãnh diện vì cô ấy. Tôi phải công nhận điều đó. Nhưng yêu mến? Không một chút nào.

Geoff đã kể cho nàng nghe Smith không hề có chút xúc động nào trước toà, Kerry nhớ lại. Nhưng điều đó chẳng chứng minh được gì.

- Bà Reardon, tôi hiểu rõ những gì bà cảm thấy … - nàng mở lời.

- Không, rất tiếc, bà không biết, - Deidre Reardon ngắt lời. - Con trai tôi không thể sử dụng vũ lực. Nó cũng không thể khoan thai cởi sợi dây thừng đó ra khỏi thắt lưng của Suzanne và tròng vào cổ cô ấy rồi siết chặt. Bà hãy nghĩ tới loại người có thể phạm một tội ác như thế. Kẻ đó thuộc loại quái vật gì? Bởi vì quái vật có thể giết chết người một cách hết sức độc ác đã ở trong nhà của Skip đêm hôm ấy. Bây giờ bà hãy nghĩ tới Skip.

Những giọt lệ rướm từ đôi mắt của Deidre Reardon trong lúc bà thốt lên:

- Không lẽ bà đã không trông thấy bản chất của nó, lòng tốt của nó? Có phải bà mù và điếc, bà McGrath? Có phải bà thấy con trai của tôi có vẻ như một tên sát nhân?

- Bà Reardon, tôi đã xem xét vụ này chỉ vì tôi quan tâm tới ám ảnh của bác sĩ Smith với khuôn mặt của con gái ông ta, chứ không phải vì tôi nghĩ

con trai của bà vô tội. Điều đó do các phiên toà quyết định, và họ đã kết thúc mọi việc. Anh ấy đã trải qua nhiều phiên toà kháng án. Tôi không thể làm bất cứ gì.

- Bà McGrath, tôi nghe nói bà có một cô con gái, phải không?

- Phải, đúng vậy.

- Thế thì bà thử tưởng tượng cháu bị giam giữ tại một nơi suốt mười năm, có khả năng phải ở nơi đó hai mươi năm nữa vì một tội ác mà cháu đã không phạm phải. Bà có nghĩ con gái của bà có khả năng giết người vào một ngày nào đó?

- Không, tất nhiên là không.

- Con trai của tôi cũng không. Tôi van xin bà, bà McGrath, bà có khả năng giúp Skip. Xin bà đừng bỏ rơi nó. Tôi không biết vì sao bác sĩ Smith đã nói dối về Skip, nhưng có lẽ tôi bắt đầu hiểu. Ông ta đã ganh ghét nó bởi vì Skip đã thành hôn với Suzanne, với tất cả những gì điều đó ám chỉ. Xin bà hãy nghĩ kỹ lại.

- Bà Reardon, với tư cách là một người mẹ tôi hiểu bà đau lòng như thế nào, - Kerry dịu dàng nói trong lúc nàng nhìn vào bộ mặt mệt mỏi và lo lắng.

Deidre Reardon đứng lên.

- Tôi có thể trông thấy bà đang gạt bỏ mọi điều tôi vừa kể cho bà nghe, bà McGrath. Geoff nói bà sắp trở thành một thẩm phán. Xin Chúa hãy cứu giúp những người sẽ đứng trước mặt bà cầu xin công lý.

Rồi, trong lúc Kerry chăm chú nhìn, sắc mặt của bà cụ trở nên tái mét.

- Bà Reardon, chuyện gì thế? - nàng kêu lên.

Với đôi bàn tay run rẩy, bà cụ mở ví, lấy ra một cái chai nhỏ và đổ một viên thuốc vào lòng bàn tay. Bà đút nó vào dưới lưỡi, quay người và lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Trong một hồi lâu, Kerry ngồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã được đóng lại. Rồi nàng lấy một tờ giấy. Trên đó, nàng viết:

1. Phải chăng bác sĩ Smith nói dối về việc giải phẫu cho Suzanne?

2. Phải chăng cậu bé Michael trông thấy một chiếc Mercedes bốn cửa màu đen trước nhà vợ chồng Reardon khi Dolly Bowles đang giữ nó đêm hôm ấy? Chuyện bảng số xe bà ta xác nhận đã trông thấy một phần như thế nào?

3. Phải chăng Jimmy Weeks có liên hệ mật thiết với Suzanne, và nếu vậy, Bob có hay biết gì về chuyện đó, và anh có lo sợ chuyện đó bị tiết lộ?

Nàng xem kỹ bản liệt kê trong lúc gương mặt trung thực và đau buồn của Deidre Reardon hiện ra trong tâm trí nàng với vẻ buộc tội.

Chương 53

Geoff Dorso đang xét xử một vụ án ở tòa án Newark. Tới phút cuối cùng anh ta đã thu xếp được một cuộc thương lượng cho khách hàng của anh, một thiếu niên mười tám tuổi đang dạo chơi với bạn bè trong chiếc xe hơi của cha cậu khi cậu đâm vào một chiếc xe tải khiến cho người tài xế của xe tải bị gãy một cánh tay và một ống chân.

Nhưng không có vấn đề say rượu, và cậu thiếu niên là một chàng trai tử tế thành thực hối tiếc hành vi của mình. Theo cuộc thương lượng cậu bị treo bằng lái xe hai năm và phải làm việc một trăm giờ cho một dịch vụ công cộng. Geoff rất hài lòng - tống cậu ta vào tù thay vì để cậu ta tiếp tục đến trường sẽ là một sai lầm nghiêm trọng.

Lúc này là chiều thứ Năm, Geoff không có hẹn với ai và có thể tự do cho mình được thảnh thơi một lát. Anh quyết định lợi dụng thời gian này để ghé xem phiên tòa xét xử Jimmy Weeks. Anh muốn nghe những cuộc tranh cãi mở đầu. Và, anh tự thú nhận, anh cũng ao ước trông thấy Bob Kinellen hoạt động.

Anh ngồi trên ghế ở cuối phóng xét xử. Có rất nhiều đại diện giới truyền thông đại chúng đến dự, anh nhận thấy Jimmy Weeks đã xoay xở tránh né những lời luận tội nhiều lần đến nỗi người ta gọi ông ta là "Teflon Jimmy", nhại cái tên của một trùm Mafia nổi tiếng với biệt danh "The Teflon Don", hiện nay đang ngồi ở tù chung thân.

Kinellen vừa phát biểu mở đầu. Anh ta thật giỏi ăn nói, Geoff nghĩ. Anh ta biết cách vận dụng bồi thẩm đoàn, biết khi nào cần tỏ ra phẫn nộ, rồi gây sốc, biết cách xoay chuyển những lời buộc tội thành lố bịch. Anh ta đúng là mẫu người hoàn hảo trong dáng vẻ bề ngoài và cách trình bày một vấn đề, Geoff nghĩ, cố gắng tưởng tượng Kerry đã từng kết hôn với anh chàng này. Chẳng hiểu vì sao anh không thể hình dung được. Tối thiểu, anh nghĩ, anh cảm thấy dễ chịu một chút vì chắc chắn nàng dường như đã không còn lưu luyến với Kinellen.

Nhưng thế thì, tại sao chuyện đó vẫn quan trọng? Anh tự hỏi, trong lúc quan tòa tuyên bố nghỉ giải lao.

Trong hành lang, Nick Klein, một phóng viên của tờ Star Ledger, bắt chuyện với anh. Sau những lời chào hỏi như thường lệ, Geoff nhận xét:

- Các anh đến đông lắm, phải không?

- Người ta đồn sẽ có chuyện rùm beng. - Nick nói với anh. - Tôi có một nguồn tin từ văn phòng tổng biện lý. Barney Haskell đang cố gắng thương lượng với đối phương. Những gì họ đề nghị ông ta cho là chưa đủ. Lúc này ông ta đang gợi ý ông ta sẽ có thể cáo buộc Jimmy vào một vụ sát nhân mà một người khác đang gánh hộ cho ông ta.

- Tôi ao ước có được một nhân chứng như thế cho một trong những khách hàng của tôi. - Geoff bình luận.

Chương 54

Lúc bốn giờ, Joe Palumbo nhận được một phong bì dày do Wayne Stevens gửi bằng phát chuyển nhanh từ Oakland, thuộc California. Anh mở ngay và hăm hở lấy ra hai tập ảnh buộc lại bằng dây thun. Một mảnh giấy kẹp vào một trong hai tập ảnh.

Thân gửi anh Palumbo,

Chỉ khi bắt đầu gom lại những tấm ảnh nảy cho anh, tôi mới nhận thức một cách trọn vẹn rằng Susie đã chết. Tôi hết sức hối tiếc. Susie không phải là một đứa bé dễ nuôi dạy. Tôi nghĩ những tấm ảnh này sẽ cho anh thấy rõ phần nào. Những cô con gái riêng của tôi đều rất xinh đẹp từ hồi còn bé. Susie thì không như thế. Trong lúc bọn chúng lớn lên, sự khác biệt này đã khơi dậy một nỗi ganh tỵ và khổ sở trong lòng Susie.

Mẹ của Susie, vợ kế của tôi, đã hết sức đau buồn khi nhìn các cô con gái riêng của chồng vui hưởng tuổi thiếu niên trong lúc con gái của chính mình thiếu tin tưởng một cách vô vọng và cơ bản không có bạn bè. Tôi lo sợ tình trạng này sẽ gây ra nhiều xích mích trong gia đình. Tôi đã luôn luôn nuôi hy vọng vào một ngày nào đó Susie sẽ trưởng thành và thay đổi tính nết, gõ cửa nhà chúng tôi và mọi người cùng nhau hòa hợp một cách tuyệt vời. Nó có nhiều năng khiếu mà nó không nhận thấy.

Dù sao đi nữa, tôi hy vọng những tấm ảnh này sẽ có ích cho anh.

Thân mến chào anh.

WAYNE STEVENS.

Hai mươi phút sau, Joe đi vào văn phòng của Kerry. Anh đặt những tấm ảnh trên bàn làm việc của nàng.

- Chỉ trong trường hợp chị nghĩ Susie… xin lỗi, tôi muốn nói Suzanne, đã trở thành một mỹ nhân nhờ một kiểu làm tóc mới. - Anh dẫn giải.

Lúc năm giờ, Kerry điện thoại đến phòng mạch của bác sĩ Smith. Ông ta đi vắng. Đoán trước điều đó, nàng hỏi:

- Bà Carpenter có ở đó hay không?

Khi Kate đến bên máy điện thoại, Kerry nói:

- Bà Carpenter, bà làm việc với bác sĩ Smith bao lâu rồi?

- Bốn năm, bà McGrath. Tại sao bà hỏi?

- Theo lời bà đã từng nói, tôi có ý nghĩ bà đã làm việc với ông ấy lâu hơn thế.

- Không đúng.

- Bởi vì tôi muốn biết bà có mặt lúc bác sĩ Smith giải phẫu cho con gái ông ấy là Suzanne, hoặc nhờ một đồng nghiệp làm việc đó hay không. Tôi có thể kể cho bà nghe cô ta có vẻ như thế nào. Trong phòng mạch của bà, tôi đã trông thấy hai bệnh nhân và hỏi tên của họ, Barbara Tompkins và Pamela Worth đều giống hệt con gái của bác sĩ Smith, tối thiểu sau khi cô ấy được giải phẫu chứ không phải lúc cô ấy ra đời.

Nàng nghe người phụ nữ thở hổn hển.

- Tôi không biết bác sĩ Smith có một cô con gái. - Bà Carpenter nói.

- Cô ấy đã chết cách đây gần mười một năm, bị giết, theo bồi thẩm đoàn quyết định, bởi chồng cô ấy. Anh ta vẫn còn ở trong tù và tiếp tục kháng án mình vô tội. Bác sĩ Smith là nhân chứng chính chống lại anh ta.

- Bà McGrath, - bà Carpenter nói, - tôi cảm thấy vô cùng bất nghĩa đối với bác sĩ, nhưng tôi nghĩ bà cần phải nói chuyện với Barbara Tompkins ngay tức khắc. Để tôi cho bà biết số điện thoại của cô ta.

Rồi bà y tá kể lại cho Kerry nghe về cú điện thoại hoảng hốt của cô ta.

- Bác sĩ đang lén lút đi theo Barbara Tompkins! - Kerry nói, trong lúc đầu óc nàng nghĩ nhanh những khả năng có thể xuất phát từ hành động đó.

- Phải, dù sao đi nữa, đúng là đang theo dõi, - bà Carpenter dè dặt nói. - Tôi có cả hai số điện thoại của cô ta, nhà và văn phòng.

Kerry liền ghi lại.

- Bà Carpenter, tôi phải nói chuyện với bác sĩ Smith và tôi tin chắc ông ấy sẽ đồng ý tiếp tôi. Ngày mai ông ấy sẽ có mặt ở phòng mạch chứ?

- Vâng, nhưng lịch làm việc của ông ấy dày đặc. phải vào khoảng sau bốn giờ ông ấy mới hoàn tất.

- Lúc đó tôi sẽ có mặt, nhưng bà đừng nói với ông ấy tôi sẽ đến. - Một câu hỏi chợt nảy ra trong đầu Kerry. - Bác sĩ Smith có xe hơi riêng chứ?

- Ồ, phải. Nhà ông ấy ở Washington Mews. Ông ấy sống trong một ngôi nhà kiểu di động có cả ga ra, do đó ông ấy dễ dùng xe riêng.

- Ông ấy đang lái xe thuộc loại nào?

- Vẫn chiếc xe ông ấy đã lái từ lâu. Một chiếc Mercedes bốn cửa.

Kerry siết chặt ống nghe.

- Màu gì?

- Màu đen.

- Bà nói "đã lái từ lâu". Bà muốn nói ông ấy vẫn lựa chọn một chiếc Mercedes màu đen?

- Tôi muốn nói ông ấy đã lái cùng một chiếc xe tối thiểu trong mười hai năm. Tôi biết rõ, bởi vì tôi đã nghe ông ấy nói điều đó với một trong những bệnh nhân của ông ấy tình cờ là một vị giám đốc điều hành của công ty Mercedes.

- Cám ơn, bà Carpenter.

Trong lúc Kerry đặt ống nghe xuống, Joe Palumbo lại xuất hiện.

- Này, Kerry, có phải mẹ của Skip Reardon đã đến đây gặp chị?

- Phải.

- Nhà lãnh đạo của chúng ta đã nhận ra bà ta. Ông ấy hối hả chạy ra ngoài để gặp thống đốc. Ông ấy muốn biết bà ta đang làm quỷ quái gì ở đây khi đi tìm chị.

Chương 55

Khi Geoff Dorso về nhà đêm thứ Năm, anh đứng ở cửa sổ căn hộ của mình và nhìn đăm đăm đường nét của thành phố New York trên bầu trời. Suốt ngày anh cứ nghĩ tới hai từ "kính chào" mà anh đã nói với Kerry bằng giọng chế giễu, nhưng anh đã quyết tâm xua ra khỏi tâm trí. Giờ đây, một mình trong lúc màn đêm buông xuống, anh phải nhìn thẳng vào việc này.

Mình thật là kỳ quặc, anh nghĩ. Kerry đủ chín chắn để gọi điện thoại cho mình và yêu cầu đọc các biên bản của vụ án. Nàng đủ tư cách để nói chuyện với bác sĩ Smith và Dolly Bowles. Nàng đã vất vả đến tận Trenton để gặp Skip. Tại sao nàng phải lo lắng về việc mất chức vụ thẩm phán, nhất là nếu nàng thành thực không tin rằng Skip vô tội?

Mình không có quyền nói với nàng theo cách đó,và mình mắc nợ nàng một lời xin lỗi, anh nghĩ, mặc dầu mình sẽ không trách móc nàng nếu nàng dằn máy xuống. Hãy nhìn thẳng vào sự việc, anh tự bảo. Mình chắc chắn rằng nàng càng xem xét kỹ vụ án Reardon nàng sẽ càng tin rằng Skip vô tội. Nhưng tại sao nàng cần phải chắc chắn như thế? Nhất định nàng có quyền đồng ý với bồi thẩm đoàn và với tòa kháng án, và đúng là một sự lăng nhục đầy ác ý nếu mình ám chỉ nàng đang tỏ ra vị kỷ.

Anh đút hai bàn tay vào trong túi quần. Hôm nay là ngày 2 tháng 11. Sau ba tuần nữa sẽ là lễ Tạ ơn. Một lễ Tạ ơn khác trong tù cho Skip. Và trong thời gian đó bà Reardon lại phải điều trị bệnh tim mạch. Mười năm trông chờ một phép lạ đã làm cho bà suy kiệt.

Tuy nhiên, có một điều kiện nổi bật hơn tất cả, anh tự nhủ. Kerry có thể không tin vào sự vô tội của Skip, nhưng nàng đã mở ra hai hướng điều tra mà Geoff sẽ lần theo. Câu chuyện của Dolly Bowles về "xe của Poppa", một chiếc Mercedes bốn cửa màu đen, là một hướng, và hướng kia là nhu cầu kì dị của bác sĩ Smith về việc sao chép gương mặt của Suzanne trên nhiều phụ nữ khác. Tối thiểu, hai yếu tố này sẽ mang lại những góc cạnh mới cho một câu chuyện đã trở thành rất quen thuộc.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang luồng suy nghĩ của anh. Anh toan không nhấc máy lên, nhưng nhiều năm nghe mẹ anh nói đùa: “ Con làm sao có thể không trả lời điện thoại, Geoff? Biết đâu có tin tức gì quí giá đang chờ con ở đầu dây bên kia” khiến anh nhấc máy lên.

Đó là Deidre Reardon gọi để kể cho anh nghe về việc bà đi thăm Skip, rồi đi gặp Kerry McGrath.

- Deidre, bà đã không nói chuyện đó với Kerry đấy chứ? - Geoff hỏi. Anh không cố gắng che giấu sự phật ý của anh về việc bà ta đã làm.

- Tôi đã nói. Và tôi không hối tiếc. - Bà Reardon nói với anh. - Geoff, điều duy nhất giữ cho Skip tiếp tục sống là hy vọng. Người phụ nữ đó đã một mình lấy mất hy vọng của nó.

- Deidre, nhờ Kerry tôi có được một vài yếu tố mới mà tôi sẽ lần theo. Những yếu tố đó có thể rất quan trọng.

- Bà ta đã đi gặp con tôi, nhìn vào mặt nó, chất vấn nó và quyết định nó là một tên sát nhân, - bà Reardon nói. - Tôi rất lấy làm tiếc, Geoff. Tôi cho là mình đang già đi, mệt mỏi và gay gắt. Tôi không hối tiếc một chút nào về những gì tôi đã nói với Kerry McGrath. - Bà ta gác máy mà không chào tạm biệt.

Geoff thở một hơi thật sâu và quay số điện thoại của Kerry.

Khi Kerry về nhà và cô giữ trẻ đã đi, Robin nhìn nàng với vẻ phê phán.

- Mẹ có vẻ rất mệt.

- Đúng là mẹ rất mệt.

- Một ngày gian khổ?

- Con có thể nói như thế.

- Có chuyện khó chịu với ông Green?

- Sắp sửa thôi. Nhưng chúng ta đừng nói tới chuyện đó. Mẹ nghĩ lúc này nên quên tất cả đi. Hôm nay con thế nào?

- Tốt. Con nghĩ Andrew thích con.

- Thật vậy sao? - Kerry biết rằng Andrew được xem là cậu bé lạnh lùng nhất lớp năm. - Làm sao con biết được điều đó?

- Nó nói với Tommy rằng cho dù mặt của con có bị thương tích, trông con vẫn đẹp hơn hầu hết bọn con gái ngốc nghếch trong lớp.

Kerry cười vui vẻ.

- Đó là một cách khen ngợi.

- Con cũng nghĩ vậy. Mình có gì để ăn tối?

- Mẹ đã ghé qua siêu thị. Con có thích hamburger với phó mát?

- Tuyệt.

- Không, không được như thế, nhưng mẹ sẽ cố gắng. Phải mà, mẹ đoán con sẽ không bao giờ khoác lác về tài nấu ăn của mẹ.

Điện thoại chợt reo và Robin cầm lấy ống nghe. Có người gọi nó. Nó vẫy ống nghe với Kerry.

- Mẹ hãy gác máy sau một phút, được không? Con sẽ lên gác nói chuyện. Đó là Cassie.

Khi nàng nghe giọng nói vui vẻ của Robin: “Mình đây”, Kerry đặt ống nghe xuống, mang thư từ vào trong bếp, để tất cả lên quầy và bắt đầu lựa chọn. Một phong bì màu trắng với tên và địa chỉ của nàng bằng chữ in đập vào mắt nàng. Nàng liền mở, rút ra một tấm ảnh, nhìn vào đó và sững sờ.

Đó là một tấm ảnh màu Polaroid chụp Robin đang bước xuống lối đi bên ngoài nhà họ. Hai cánh tay của nó ôm đầy sách. Nó mặc cái quần màu xanh sẫm mà nó đã mặc hôm thứ Ba, ngày nó đã hoảng hồn vì chiếc xe hơi mà nó nghĩ sắp đụng vào nó.

Kerry cảm thấy môi khô khốc. Nàng hơi cúi người về phía trước tựa hồ vừa bị một cú đấm vào bụng. Hơi thở của nàng hụt hẫng, hổn hển. Ai làm việc này? Ai đã chụp ảnh Robin, lao xe vào nó, rồi gửi bức ảnh cho mình, nàng tự hỏi, đầu óc nàng bàng hoàng và mờ mịt.

Nàng nghe Robin ồn ào bước xuống cầu thang. Một cách nhanh nhẹn, nàng đút tấm ảnh vào trong túi.

- Mẹ, Cassie gọi hỏi con lúc này chắc con đang xem kênh Discovery trên truyền hình. Chương trình này nói về đề tài con đang học. Đó không được kể là giải trí, phải không, mẹ?

- Không, tất nhiên là không. Con cứ xem đi.

Điện thoại lại reo trong lúc Kerry buông mình trên một chiếc ghế. Đó là Geoff Dorso. Nàng không để cho anh kịp ngỏ lời xin lỗi.

- Geoff, tôi vừa xem thư từ. - Nàng kể cho anh nghe về tấm ảnh. - Robin nói đúng. - Nàng gần như thì thầm. - Đã có một kẻ nào đó canh chừng nó từ chiếc xe đó. Lạy Chúa, giả sử hắn ta đã lôi nó vào trong xe. Thế là nó mất tích, giống như những đứa bé đã bị mất tích ở New York cách đây hai năm. Ôi, lạy Chúa.

Geoff nghe được nỗi sợ hãi và thất vọng trong giọng nói của nàng.

- Kerry, chị đừng nói bất cứ gì khác. Không được để cho Robin trông thấy tấm ảnh đó hoặc nhận thấy chị đang lo lắng. Tôi đến ngay, tôi sẽ có mặt tại nhà chị trong vòng nửa giờ.

Chương 56

Suốt ngày bác sĩ Smith đã cảm thấy một điều gì khác lạ trong thái độ của bà ta đối với ông. Nhiều lần, ông đã bắt gặp bà ta nhìn chằm chằm vào ông với vẻ dò hỏi. Tại sao? Ông tự hỏi.

Tối hôm ấy, lúc ông ngồi trong thư viện trên chiếc ghế, nhấp nháp ly cocktail sau giờ làm việc như thường lệ, ông suy đi nghĩ lại các lý do khả dĩ cho cách xử sự kỳ dị của bà ta. Ông tin chắc Carpenter đã phát hiện cơn run nhẹ trong bàn tay của ông khi ông thực hiện cuộc giải phẫu mũi ngày hôm kia, nhưng điều đó không giải thích được những ánh mắt của bà ta đối với ông. Bất cứ những gì đang vương vấn trong đầu óc bà ta lúc này đều đáng lo ngại, đó là điều ông chắc chắn.

Việc ông theo dõi Barbara Tompkins đêm vừa qua là một sai lầm nghiêm trọng. Khi xe ông bị kẹt trong vụ tắc nghẽn lưu thông trước chung cư của cô ta, ông đã cố hết sức quay sang hướng khác, nhưng dù vậy, ông nghĩ cô ta rất có thể đã trông thấy ông.

Mặt khác, trung tâm Manhattan là một nơi người ta vẫn thường bắt gặp người quen liếc nhìn mình. Như vậy, việc ông ở đó quả thực không có gì là khác thường.

Nhưng một cái liếc nhanh sơ qua là không đủ. Ông muốn gặp lại Barbara. Gặp cô ta một cách thực sự. Nói chuyện với cô ta. Cô ta chưa đến hạn kiểm tra hai tháng một lần. Ông phải gặp cô ta trước đó. Ông không thể chờ đợi lâu như thế để xem cái cách đôi mắt của cô ta, giờ đây hết sức sáng không có cặp mí mắt dày che giấu vẻ đẹp như trước kia, mỉm cười với ông từ bàn khám.

Cô ta không phải là Suzanne. Không ai có thể. Nhưng giống như Suzanne, Barbara càng trở nên quen thuộc với sắc đẹp của mình, tính cách cô ta càng tôn nó lên. Ông hồi tưởng cô gái ủ dột, mộc mạc lần đầu tiên xuất hiện trong phòng mạch của ông; trong vòng một năm giải phẫu, Suzanne đã hoàn thiện sự biến đổi với tính cách hoàn toàn khác hẳn.

Smith thoáng mỉm cười, nhớ lại vẻ khêu gợi trong thân hình của cô, những cử động sắc sảo khiến cho mọi người đàn ông đều phải ngoảnh lại nhìn cô. Rồi cô đã bắt đầu hơi nghiêng đầu sang một bên, để cho bất cứ ai cô đang nói chuyện đều có cảm nghĩ mình là người duy nhất trong vũ trụ.

Thậm chí cô đã hạ thấp giọng nói cho tới lúc trở nên khàn khàn, khêu gợi. Trong lúc trêu ghẹo một người đàn ông, một ngón tay của cô vuốt nhẹ bàn tay anh ta, và cô chỉ trò chuyện với đàn ông.

Khi ông bày tỏ nhận xét về sự biến đổi của cô, cô đã nói:

- Con có hai giáo sư giỏi: hai cô con gái riêng của người cha dượng. Họ là hai cô gái xinh đẹp còn con là Cinderella xấu xí. Nhưng chính ba mới là ông tiên của con.

Tuy nhiên, tới lúc cuối, sự hoang tưởng của ông đã bắt đầu biến thành một cơn ác mộng. Sự kính trọng và lòng yêu mến của cô đối với ông đã bắt đầu phai nhạt. Cô dường như không còn muốn nghe theo lời khuyên của ông. Tới lúc cuối, cô đã vượt qua giới hạn tán tỉnh. Không biết bao nhiêu lần, ông đã cảnh giác cô rằng cô đang đùa với lửa, rằng Skip Reardon sẽ có khả năng sát nhân nếu anh ta phát giác cách cô đang xử sự?

Người chồng nào có cô vợ khêu gợi như thế mà không có khả năng sát nhân, bác sĩ Smith nghĩ.

Với một cơn rùng mình, ông bực tức nhìn xuống chiếc ly đã vơi. Từ nay trở đi, sẽ không bao giờ có một cơ hội nào khác để đạt đến sự hoàn hảo như ông đã từng thực hiện cho Suzanne. Ông sẽ phải từ bỏ công việc giải phẫu, trước khi một tai họa giáng xuống. Mọi việc đã quá muộn. Ông biết mình đang trải qua những giai đoạn khởi đầu của chứng bệnh Parkinson.

Nếu Barbara không phải là Suzanne, trong số những bệnh nhân còn sống của ông, cô ta là thí dụ nổi bật nhất cho tài năng của ông. Ông với ta lấy máy điện thoại.

Chắc chắn đó không phải là sự căng thẳng trong giọng nói của cô ta, ông nghĩ, khi cô ta nhấc ống nghe và lên tiếng chào.

- Barbara, có gì không ổn hay sao? Tôi là bác sĩ Smith đây.

Hơi thở hổn hển của cô ta nghe khá rõ, nhưng cô ta nói nhanh:

- Ồ, không, tất nhiên là không. Còn bác sĩ thì sao?

- Tôi vẫn khỏe, nhưng tôi nghĩ cô có thể giúp tôi một việc. Tôi phải ghé bệnh viện Lenox Hill một lát để thăm một người bạn cũ đang hấp hối, và tôi biết mình sẽ cảm thấy xuống tinh thần. Cô có thể vui lòng đến ăn tối với tôi hay không? Tôi có thể ghé đón cô vào khoảng bảy giờ rưỡi.

- Tôi, tôi không biết…

- Tôi xin cô, Barbara. - Ông cố gắng tỏ ra bông đùa. - Cô đã nói cô còn mắc nợ tôi về cuộc đời mới của cô. Tại sao cô không thể dành cho tôi hai tiếng đồng hồ trong cuộc đời đó?

- Tất nhiên là tôi có thể.

- Tuyệt vời, thế thì bảy giờ rưỡi nhé.

- Được rồi, bác sĩ.

Khi Smith gác máy, ông nhếch mày. Phải chăng đó là một dấu hiệu nhẫn nhục trong giọng nói của Barbara? Ông tự hỏi. Cô ta hầu như có vẻ ông đã ép buộc cô ta nhận lời gặp ông.

Nếu vậy, đây là một cách nữa cô ta đang bắt đầu giống như Suzanne.

Chương 57

Jason Arnott không sao xua đuổi cảm giác có chuyện gì đó không ổn. Ông ta đã trải qua trọn ngày ở New York với Vera Shelby Todd đã năm mươi hai tuổi, lê lết theo bà ta không ngừng đi tìm những tấm thảm Ba tư.

Vera đã điện thoại cho ông ta sáng hôm ấy và hỏi ông ta có rảnh cả ngày hay không. Là một người thuộc dòng họ Shelby ở Rhode Island, bà ta sống trong một tòa lâu đài tuyệt đẹp ở công viên Tuxedo và vẫn thường làm theo ý mình. Sau khi người chồng đầu tiên qua đời, bà ta đã kết hôn với Stuart Todd nhưng quyết định giữ tòa nhà ở công viên Texudo. Giờ đây, sử dụng tập chi phiếu dường như vô giới hạn của Todd, Vera thường xuyên tranh thủ biệt tài tìm kiếm và trả giá những vật quý hiếm của Jason.

Jason đã gặp Vera lần đầu tiên không phải ở New Jersey, mà tại một cuộc liên hoan từ thiện do gia đình Shelby tổ chức ở Newport. Mấy anh em họ của bà ta đã giới thiệu hai người với nhau, và khi Vera nhận ra Jason sống tương đối gần nhà bà ta ở công viên Tuxedo, bà ta đã bắt đầu mời ông ta tới những buổi chiêu đãi của bà ta và cũng nhiệt tình nhận lời mời đến dự tiệc tại nhà ông ta.

Jason vẫn luôn luôn thích thú vì Vera đã kể cho ông ta nghe từng chi tiết về cuộc điều tra của cảnh sát trong vụ trộm ở Newport mà ông ta đã thực hiện nhiều năm trước.

- Cô em họ Judith của tôi đã hết sức hoang mang. - Bà ta tâm sự. - Cô ấy không thể hiểu vì sao một kẻ nào đó lại lấy bức Picasso và Gainsborough mà bỏ qua bức Van Eyck. Vì vậy cô ấy đã mời một chuyên gia đến, và ông ta bảo rằng tên trộm là một tay sành điệu. Bức Van Eyck là tranh giả. Judith rất tức giận, nhưng đối với những người khác trong đám chúng tôi vẫn thường phải lắng nghe cô ấy khoe khoang về kiến thức không thể sai lầm của cô ấy đối với các nhà danh họa lớn, chuyện đó đã trở thành một đề tài đùa cợt trong gia đình.

Hôm nay, sau khi đã xem xét cặn kẽ nhiều tấm thảm đắt giá đến nực cười, từ những tấm của người Turkoman đến những tấm của người

Safavid, mà Vera nhận thấy không có tấm nào vừa ý, Jason hoan hỉ về nhà và tránh xa bà ta.

Nhưng trước hết, theo lời nài nỉ của Vera, họ đã ăn một bữa trưa muộn ở nhà hàng Four Seasons, và tiết mục thích thú này đã làm cho Jason phấn khởi một cách đáng kể. Tối thiểu cho tới lúc, uống cà phê xong, Vera thốt lên:

- Ồ, có phải tôi đã quên kể cho ông nghe? Chắc ông còn nhớ cách đây năm năm ngôi nhà cô em họ Judith của tôi ở Rhode Island đã bị trộm như thế nào?

Jason mím môi.

- Phải, tất nhiên tôi còn nhớ. Một chuyện thật khủng khiếp.

Vera gật đầu.

- Thật vậy. Nhưng hôm qua, Judith đã nhận được một tấm ảnh do FBI gửi đến. Có một vụ trộm vừa mới xảy ra ở Chevey Chase, và một máy quay phim được giấu kín đã chụp ảnh tên trộm. Cơ quan FBI nghĩ rằng có thể đó là cùng một kẻ đã xâm nhập nhà của Judith và hàng tá nhà khác.

Jason đã cảm thấy từng dây thần kinh trong khắp cơ thể ông ta nóng ran. Ông ta đã gặp Judith Shelby vài lần và đã không hề trông thấy bà ta gần năm năm nay. Hiển nhiên, bà ta đã không nhận ra ông ta.

- Đó là một bức ảnh khá rõ chứ? - ông ta hỏi một cách lơ là.

Vera bật cười.

- Không, hoàn toàn không. Tôi muốn nói, theo lời Judith, đó là một tấm ảnh nhìn nghiêng trong ánh sáng không đủ và một mặt nạ bằng bít tất đã được kéo lên trán nhưng vẫn còn phủ kín đầu hắn ta. Cô ấy bảo cô ấy chỉ có thể trông thấy lờ mờ mũi và miệng.

- Jason nén một tiếng thở dài tự phát nhẹ nhõm, mặc dầu ông ta biết mình không có gì để vui mừng. Nếu tấm ảnh được gửi tới nhà Shelby, có lẽ nó cũng được gửi tới hàng tá nhà khác mà ông ta đã từng xâm nhập.

- Nhưng tôi nghĩ Judith cuối cùng đã bỏ qua vụ bức tranh Van Eyck, - Vera nói tiếp. - Theo tin tức cùng với tấm ảnh, gã đàn ông đó được xem là rất nguy hiểm. Hắn ta đang bị truy nã để chất vấn trong vụ giết chết bà mẹ của nghị sĩ Peale. Rõ ràng bà ấy đã tình cờ bắt gặp hắn ta trong lúc hắn ta trộm nhà bà ấy. Judith đã suýt về nhà sớm trong đêm nhà cô ấy bị trộm. Thử tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy nếu cô ấy phát hiện hắn ta ở đó.

Jason lại mím môi một cách bồn chồn. Họ đã buộc ông ta vào cái chết của Peale.

Ra khỏi nhà hàng Four Seasons, họ dùng chung một chiếc taxi tới nhà để xe trên đường 57 phía Tây nơi cả hai đậu xe. Sau một hồi chào tạm biệt dạt dào tình cảm và lời hứa sôi nổi của Vera: “Chúng ta vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm. Tấm thảm tuyệt hảo đối với tôi chắc chắn có ở đâu đó”, cuối cùng Jason trở về nhà ở Alpine.

Tấm ảnh do chiếc máy giấu kín chụp không được rõ như thế nào, ông ta tự hỏi trong lúc ông ta lái xe giữa luồng giao thông đang di chuyển nhanh và đều trên đại lộ Henry Hudson. Chắc một kẻ nào đó sẽ nhìn vào tấm ảnh đó và liên tưởng tới Jason Arnott?

Phải chăng ông ta cần chuồn đi, biến mất? Ông ta tự hỏi trong lúc qua cầu George Washington và rẽ vào đại lộ Palisades. Không một ai hay biết ngôi nhà của ông ta ở Catskill. Ông ta đã mua nó dưới một cái tên giả. Dưới nhiều tung tích khác luân phiên thay đổi, ông ta đã gửi nhiều số tiền lớn trong những tín phiếu có thể đổi thành tiền mặt. Thậm chí ông ta có cả một hộ chiếu giả. Rất có thể ông ta sẽ phải rời khỏi nước ngay lúc này.

Mặt khác, nếu tấm ảnh không thể phân biệt được như Judith Shelby đã nhận thấy, cho dù một vài người nhìn ra một điểm nào giống ông ta, hiển nhiên họ sẽ nhận thấy không thể cáo buộc ông ta là một tên trộm.

Lúc Jason rẽ vào con đường tới Alpine, ông ta đã có quyết định. Ngoại trừ tấm ảnh này, ông ta gần như chắc chắn đã không để lại vết tích cũng như vân tay. Ông ta đã vô cùng thận trọng, và sự cẩn thận của ông ta đã đạt kết quả tốt. Ông ta không sao từ bỏ lối sống tuyệt vời của mình chỉ vì những gì có thể xảy đến. Ông ta đã không bao giờ là một con người e ngại. Nếu vậy, chắc chắn ông ta đã không sống cuộc đời này trong bấy nhiêu năm nay.

Không, ông ta sẽ không hoảng hốt. Ông ta chỉ cần ngồi yên. Nhưng không được làm thêm một công việc nào trong một thời gian dài, ông ta tự hứa. Ông ta không cần tiền, và đây là một sự cảnh bảo.

Ông ta về nhà lúc bốn giờ kém mười lăm và xem qua thư từ. Một phong bì đập vào mắt ông ta, và ông ta mở nó, rút ra một tờ giấy, đọc kỹ và bật cười.

Chắc chắn sẽ không có một ai liên kết ông ta với hình dáng khôi hài một cách mơ hồ mang chiếc mặt nạ bằng bít tất được đẩy lên trán và khuôn

mặt nhìn nghiêng lờ mờ, đầy mụn giống như một bức tượng sao chép của Rodin.

- Hoan hô đồ rẻ tiền! - Jason thốt lên.

Ông ta nằm ngủ một giấc trong văn phòng. Câu chuyện tràng giang đại hải của Vera đã khiến ông ta kiệt sức. Khi ông ta thức dậy, vừa đúng lúc có bản tin sáu giờ. Ông ta với tay lấy bộ phận điều khiển từ xa và bật máy truyền hình.

Câu chuyện dẫn đầu là có tin đồn rằng đồng bị cáo trong vụ án Jimmy Weeks, Barney Haskell, đang thu xếp một cuộc thương lượng với tổng biện lý.

Không giống như cuộc thương lượng mà mình có thể thu xếp, Jason nghĩ. Nhưng lẽ tất nhiên điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Chương 58

Robin tắt chương trình Discovery ngay lúc tiếng chuông cửa vang lên. Nó thích thú khi nghe giọng nói của Geoff Dorso và vội vàng chạy ra chào đón anh. Nó có thể trông thấy cả hai bộ mặt của anh và của mẹ nó đều nghiêm trọng. Có lẽ họ đã cãi nhau, nó tự bảo, và muốn giảng hòa.

Trong suốt bữa ăn, Robin nhận thấy mẹ nó im lặng một cách khác thường, trong lúc Geoff vui vẻ, kể nhiều chuyện về các cô em gái của anh.

Geoff thật tử tế, Robin nghĩ. Anh làm nó nhớ tới Jimmy Stewart trong cuốn phim nó thường xem với mẹ nó vào mỗi ngày Giáng sinh. Một cuộc sống tuyệt vời. Anh có cùng kiểu mỉm cười rụt rè, nhiệt tình, giọng nó ngập ngừng, và mái tóc có vẻ tựa hồ chưa từng được chải gọn gàng.

Nhưng Robin nhận thấy mẹ nó dường như chỉ thoáng nghe những câu chuyện của Geoff. Rõ ràng có một điều gì đó đã xảy ra với họ và họ cần nói chuyện – không có nó trong phòng. Vì vậy nó quyết định tự hy sinh và đi lên gác làm bài tập trong phòng riêng của nó.

Sau khi giúp đỡ thu dọn bàn, nó thông báo ý định của mình và bắt gặp vẻ nhẹ nhõm trong ánh mắt của mẹ. Mẹ muốn nói chuyện một mình với chú Geoff, Robin vui mừng nghĩ. Có lẽ đây là một dấu hiệu tốt.

Geoff lắng tai ở chân cầu thang. Khi anh nghe tiếng cửa phòng ngủ của Robin đóng, anh trở vào trong bếp.

- Ta hãy xem tấm ảnh.

Kerry luồn bàn tay vào túi, rút tấm ảnh ra và đưa nó cho anh.

Geoff xem xét nó một cách thận trọng.

- Tôi thấy tựa hồ Robin mô tả rất đúng chuyện đã xảy ra, - anh nói. - Nhất định cái xe đó đã đậu ngay bên kia đường. Một kẻ nào đó đã chụp ảnh nó trong lúc nó đi ra khỏi nhà.

- Thế thì nó nói đúng khi kể lại chiếc xe đã chạy thẳng vào nó. - Kerry nói. - Giả sử chiếc xe đã không rẽ trở lui? Nhưng vì sao, Geoff?

- Tôi không biết, Kerry. Nhưng tôi biết chắc việc này cần phải được xử lý một cách nghiêm túc. Chị nghĩ phải làm gì bây giờ?

- Đưa tấm ảnh này cho Frank Green xem trong sáng nay. Kiểm tra lại để xem thử có tên tội phạm tình dục nào lai vãng vùng này hay không. Lái xe đưa Robin đến trường trên đường đi làm. Không để cho nó đi bộ về nhà với những đứa trẻ khác, mà nhờ cô giữ trẻ đón nó. Báo cho nhà trường để cho họ để ý xem có kẻ nào theo dõi nó hay không.

- Có nói cho Robin biết mọi chuyện?

- Tôi không chắc. Dù sao lúc này chưa nên.

- Chị vẫn chưa cho Bob Kinellen biết?

- Lạy Chúa, tôi chưa hề có ý nghĩ đó. Lẽ tất nhiên Bob phải biết chuyện này.

- Tôi sẽ muốn biết, nếu đó là con của tôi, - Geoff nói. - Này, tại sao chị không gọi một cú điện thoại cho anh ấy và để tôi pha thêm cà phê.

Bob không ở nhà. Alice lịch sự một cách lạnh nhạt với Kerry.

- Anh ấy vẫn còn ở tại văn phòng. - Cô ta nói. - Anh ấy gần như sống luôn ở đó suốt ba ngày nay. Tôi có cần nhắn tin cho anh ấy hay không?

Chỉ là đứa con lớn nhất của anh đang gặp nguy hiểm, Kerry nghĩ, và nàng không có một cặp gia nhân ở luôn tại nhà để bảo vệ nó khi mẹ nó đang đi làm.

- Tôi sẽ gọi Bob ở văn phòng. Chào Alice.

Bob Kinellen nhấc điện thoại lên ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Anh tái mặt trong lúc nghe Kerry kể lại chuyện đã xảy ra với Robin. Anh biết chắc ai là kẻ đã chụp tấm ảnh. Việc này mang đậm dấu vết của Jimmy Weeks. Đó là cách ông ta hành động. Mở đầu một cuộc chiến tranh cân não, rồi gia tăng áp lực. Tuần tới chắc sẽ có một tấm ảnh khác, chụp từ xa. Không bao giờ có một lời hăm dọa. Không có những bức thư. Chỉ có tấm ảnh. Một kiểu nhắn gửi "hãy hiểu ý hoặc gặp chuyện khác".

Kinellen không cần cố gắng để tỏ ra lo lắng và đồng ý với Kerry rằng sẽ tốt hơn nếu Robin được đưa đến trường và đón về nhà bằng xe hơi trong một thời gian.

Khi anh gác máy, anh đấm nắm tay lên bàn. Jimmy đang mất bình tĩnh. Cả hai người đều biết rằng mọi việc sẽ tiêu tan nếu Haskell hoàn tất việc thương lượng với tổng biện lý liên bang.

Weeks tính toán rằng Kerry có lẽ sẽ gọi điện thoại cho mình về chuyện tấm ảnh, Bob nghĩ. Đó là cách ông ta nói với mình cảnh giác nàng hãy tránh xa vụ án Reardon. Và đó là cách ông ta nói với mình tốt hơn mình phải tìm một cách giúp ông ta không bị buộc tội trốn thuế. Nhưng điều

Weeks không biết, anh tự bảo, là Kerry sẽ không để cho bất cứ ai uy hiếp. Thực ra, nếu nàng nhận thức được tấm ảnh đó là để cảnh báo nàng, thì chẳng khác gì vẫy một lá cờ đỏ trước một con bò đực.

Nhưng Kerry không hiểu rằng mỗi khi Jimmy Weeks quay sang một người nào đó, thì kể như người đó tàn đời, anh nghĩ.

Tâm trí của Bob bỗng trở lại cái ngày cách đây gần mười một năm khi Kerry, đang mang thai ba tháng, đã nhìn vào anh với đôi mắt vừa ngạc nhiên vừa giận dữ. "Anh đang định rời khỏi văn phòng công tố để đi theo công ty luật đó hay sao? Anh điên đấy à? Tất cả các khách hàng của họ đều đang có một bàn chân trong tù. Và bàn chân kia phải ở đó", nàng đã nói.

Họ đã tranh cãi nhau một trận nảy lửa và kết thúc bằng lời cảnh báo khinh miệt của Kerry: "Anh hãy nhớ chuyện này, Bob. Tục ngữ có câu: "Cứ nằm ngủ với chó và sẽ thức dậy với bọ chét".

Chương 59

Charles Smith đưa Barbara Tompkins tới Le Cirque, một nhà hàng rất sang trọng, đắt tiền ở trung tâm Manhattan.

- Một số phụ nữ thích những nơi yên tĩnh, hơi lỗi thời, nhưng tôi đoán cô thích những chỗ thời thượng ở đó người ta có thể trông thấy hoặc được trông thấy. - Ông nói với người phụ nữ trẻ đẹp.

Ông đã đón cô ta tại căn hộ của cô ta, và sự việc cô ta sẵn sàng đi ngay đã không thoát khỏi mắt ông. Áo khoác của cô ta vắt trên một chiếc ghế trong tiền sảnh nhỏ, ví của cô ta nằm trên bàn bên cạnh đó. Cô ta đã không mời ông uống một ly rượu khai vị.

Cô ta không muốn ở một mình với mình, ông ta nghĩ.

Nhưng, tại nhà hàng, với hết sức nhiều người chung quanh và chủ nhà hàng xun xoe bên cạnh, Barbara thư giãn thấy rõ.

- Nơi này khác hẳn Albany. - Cô ta nói. - Tôi vẫn còn giống như một đứa bé con nhận mỗi ngày một món quà sinh nhật.

Ông sửng sốt trong một lúc vì lời nói của cô ta. Hết sức giống với Suzanne, vẫn thường tự so sánh một đứa bé con với một cây Noel và nhiều gói quà luôn luôn chờ sẵn để được mở ra. Nhưng từ một đứa bé trong truyện cổ tích, Suzanne đã biến đổi thành một người trưởng thành bội bạc. Mình đã đòi hỏi nó hết sức ít, ông nghĩ. Đáng lẽ một nghệ sĩ phải được quyền ngắm công trình sáng tạo của mình? Tại sao công trình sáng tạo này lại bị lãng phí giữa đám cặn bã dâm ô của xã hội trong lúc nhà nghệ sĩ đau khổ vì chỉ được liếc mắt nhìn nó.

Một cảm giác ấm áp lan khắp người ông trong lúc ông nhận thấy rằng trong căn phòng này có nhiều phụ nữ quyến rũ, lịch thiệp, nhưng thiên hạ vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Barbara. Ông nói rõ nhận xét đó với cô ta.

Cô ta khẽ lắc đầu như thể gạt bỏ lời khen đó.

- Thật mà. - Smith quả quyết. Mắt ông chợt trở nên lạnh lùng. - Đừng cho đó là dĩ nhiên, Suzanne. Như thế là sỉ nhục tôi.

Chỉ sau đó, sau khi bữa ăn trầm lặng kết thúc và ông đưa cô ta trở về căn hộ của cô ta, ông mới tự hỏi có phải ông đã gọi cô ta là Suzanne. Và nếu vậy, ông đã buột miệng bao nhiêu lần rồi?

Ông thở dài và ngửa người trên lưng ghế, nhắm mắt lại. Trong lúc chiếc taxi chen lấn xuống phía dưới thành phố, Charles Smith hồi tưởng việc ông lái xe chạy qua trước nhà của Suzanne dễ dàng biết bao mỗi lần ông khao khát liếc nhìn cô. Những khi cô không ra ngoài chơi golf, cô vẫn thường ngồi lì trước máy truyền hình và không bao giờ bận tâm kéo màn che khung cửa sổ rộng trong phòng khách của cô.

Ông có thể trông thấy cô cuộn mình trong chiếc ghế bành êm ái, hoặc thỉnh thoảng ông buộc lòng chứng kiến cô ngồi trên chiếc ghế sofa bên cạnh Skip Reardon, vai kề vai, chân duỗi ra trên bàn nước, với một vẻ thân mật tự nhiên mà ông không thể chia sẻ.

Barbara chưa lấy chồng. Theo như ông biết, không có một người nào đặc biệt trong đời cô ta. Đêm nay ông đã yêu cầu cô ta gọi ông là Charles. Ông nghĩ tới vòng đeo tay Suzanne đã mang khi cô chết. Ông có nên tặng nó cho Barbara? Phải chăng điều đó sẽ làm cho cô ta yêu mến ông?

Ông đã từng tặng Suzanne nhiều món nữ trang. Những nữ trang có giá trị. Nhưng rồi cô đã bắt đầu nhận nhiều món khác từ nhiều đàn ông khác, và yêu cầu ông nói dối giúp cô.

Smith cảm thấy niềm thích thú được ở bên cạnh Barbara tan biến. Một lát sau, ông nhận ra giọng nói của viên tài xế taxi vang lên lần thứ hai:

- Này, ông, ông ngủ hay sao? Ông đến nhà rồi.

Chương 60

Geoff không ở lại lâu sau khi Kerry đã gọi điện thoại cho Bob Kinellen.

- Bob đồng ý với tôi. - Nàng nói trong lúc nhấm nháp cà phê.

- Không gợi ý gì khác?

- Không, tất nhiên là không. Cách thông thường của anh ấy: "Em đang nắm rõ tình hình. Bất cứ điều gì em quyết định đều rất tốt".

Nàng đặt tách xuống.

- Tôi đang tỏ ra bất công. Bob có vẻ lo lắng một cách thành thực, tôi không biết anh ấy có thể gợi ý gì khác.

Họ đang ngồi trong bếp. Nàng đã tắt ngọn đèn phía trên đầu, nghĩ họ sẽ mang cà phê vào trong phòng khách. Lúc này ánh sáng duy nhất trong phòng là từ một bóng đèn mờ gắn trên tường.

Geoff quan sát bộ mặt trang nghiêm bên kia bàn, nhận thức được nỗi buồn qua đôi mắt màu nâu của Kerry, sự quyết tâm trong dáng vẻ của cái miệng đầy đặn và chiếc cằm thanh tú của nàng, tính chất dễ bị tổn thương trong thái độ của nàng. Anh chợt muốn choàng hai cánh tay quanh nàng, bảo nàng tựa người vào anh.

Nhưng anh biết nàng không muốn thế. Kerry McGrath không trông chờ và dựa vào bất cứ ai. Một lần nữa anh cố gắng xin lỗi về nhận xét miệt thị của anh đối với nàng đêm hôm trước, cho rằng nàng đang vị kỷ, và về cuộc đến thăm không báo trước của Deidre Reardon trong văn phòng của nàng.

- Tôi đã hết sức trơ trẽn, - anh nói. - Tôi biết nếu trong lòng chị đã tin rằng Skip Reardon vô tội, chị sẽ là người đầu tiên không do dự cố gắng giúp anh ta. Chị là một con người gan dạ, McGrath.

Thật vậy sao? Kerry tự hỏi. Không phải là lúc chia sẻ với Geoff tin tức nàng đã tìm được trong hồ sơ của văn phòng công tố về Jimmy Weeks. Nàng sẽ kể cho anh nghe, nhưng trước hết nàng muốn gặp bác sĩ Smith một lần nữa. Ông đã giận dữ phủ nhận rằng ông không hề đụng chạm tới Suzanne về mặt giải phẫu, nhưng ông ta không bao giờ nói rằng ông ta

không gửi cô ta đến một người nào khác. Điều đó có nghĩa là nói theo ngôn ngữ pháp luật ông không phải là một kẻ nói dối.

Trước lúc Geoff ra về, họ cùng đứng một lát trong tiền sảnh.

- Tôi thích được ở bên cạnh chị, - anh nói với nàng, - và điều đó không liên quan gì với vụ án Reardon. Chị nghĩ sao về việc chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối vào đêm thứ Bảy và mang theo Robin?

- Nó sẽ rất thích.

Trong lúc Geoff mở cửa, anh nghiêng mình và lướt môi trên má nàng.

- Tôi biết không cần dặn chị hãy khóa cửa hai lần và bật hệ thống báo động, nhưng tôi có ý kiến chị không nên suy nghĩ quá nhiều về tấm ảnh đó sau khi lên giường.

Khi anh đã đi, Kerry lên gác để kiểm tra Robin. Nó đang chăm chú vào bài báo cáo khoa học và không nghe mẹ bước vào. Từ ngưỡng cửa, Kerry quan sát con. Lưng của Robin xoay về phía nàng, mái tóc màu nâu sẫm của nó xõa trên vai, đầu cúi xuống trong lúc tập trung tư tưởng, hai chân gác lên thanh ngang của chiếc ghế.

Nó là nạn nhân ngây thơ của kẻ đã chụp tấm ảnh, Kerry nghĩ. Robin giống như mình. Không phụ thuộc vào ai. Nó sẽ ghét được đưa đến trường và đón về nhà, ghét không thể đi bộ một mình tới nhà của Cassie.

Thế rồi, trong tâm trí, nàng lại nghe giọng van nài của Deidre Reardon cầu xin nàng hãy tự hỏi nàng sẽ như thế nào nếu trông thấy đứa con của nàng bị giam giữ trong mười năm vì một tội ác mà nó đã không phạm.

Thứ sáu, ngày 3 tháng 11

Chương 61

Cuộc thương lượng cho việc biện hộ đang có chiều hướng không thuận lợi cho Barney Haskell. Lúc bảy giờ sáng thứ Sáu, ông gặp luật sư Mark Young trong văn phòng luật thanh lịch của ông ta ở Summit, chỉ cách tòa án liên bang Newark nửa giờ chạy xe nhưng trong một thế giới khác hẳn.

Trưởng đoàn luật sư biện hộ của Barney, Young trạc tuổi của ông, năm mươi lăm, nhưng họ chỉ giống nhau điểm đó, Barney chua chát nghĩ. Young thanh lịch một cách kín đáo, ngay vào lúc sáng sớm này, trong bộ comlê sọc nhỏ của luật sư phù hợp với ông ta như một lớp da thứ hai. Tuy nhiên, Barney biết rằng khi chiếc áo vét được cởi ra, đôi vai đầy ấn tượng đó sẽ chẳng còn gì đáng kể. Mới đây tờ Star Ledger đã phác họa một bức chân dung về vị luật sư lừng danh, không quên ghi chú rằng ông ta mặc những bộ comlê một nghìn đô la.

Barney chỉ mặc những bộ comlê may sẵn. Tiền lương do Jimmy Weeks trả cho ông không cho phép ông làm khác hơn. Hôm nay, ông có nguy cơ bị nhiều năm tù nếu ông cứ tiếp tục bảo vệ Jimmy. Cho tới lúc này, các nhà chức trách liên bang đã tỏ ra rất khó tính. Họ chỉ nói tới việc giảm án, chứ không phải miễn tố. Họ nghĩ họ có thể kết án Jimmy Weeks không cần sự giúp sức của Barney.

Có lẽ được. Nhưng cũng có thể không, Barney nghĩ. Ông đoán họ đang bịp. Trước đây ông đã từng trông thấy nhiều luật sư của Jimmy giải thoát cho ông ta. Kinellen và Barlett rất giỏi, và họ vẫn luôn luôn giúp ông ta vượt qua nhiều cuộc điều tra trong quá khứ với tổn thất không đáng kể.

Mặc dầu lần này, căn cứ theo bản tường trình mở đầu của tổng biện lý, các nhà chức trách liên bang có nhiều chứng cứ cụ thể. Tuy nhiên, họ vẫn lo sợ Jimmy sẽ tung ra một trò ảo thuật khác.

Barney chà bàn tay trên gò má phúng phính. Ông biết mình có cái vẻ vô tội của một nhân viên ngân hàng đần độn, một diện mạo luôn luôn hữu ích. Người ta thường không nhận ra hoặc nhớ tới ông. Thậm chí những người thân cận nhất với Weeks không bao giờ chú ý nhiều tới ông. Họ tưởng ông

chỉ là một nhân viên phục vụ. Không một ai trong bọn họ nhận thức được ông là một người chuyển đổi tiền đút lót thành những khoản đầu tư và quản lý nhiều tài khoản ngân hàng trên khắp thế giới.

- Chúng tôi có thể đưa ông và chương trình bảo vệ nhân chứng, - Young nói. - Nhưng chỉ sau khi ông đã ngồi tù tối thiểu năm năm.

- Lâu quá. - Barney lẩm bẩm.

- Này, ông đã ám chỉ rằng ông có thể gán cho Jimmy một tội sát nhân, - Young vừa nói vừa xem xét vết xước trên móng tay cái.- Barney, tôi đã tìm hiểu được điều đó. Bây giờ, ông phải hoặc là nói toạc ra hoặc là ngậm miệng lại. Nhiều người ao ước kết tội sát nhân cho Jimmy. Bằng cách đó họ sẽ không bao giờ phải đối phó với ông ta nữa. Nếu ông ta lãnh án chung thân, tổ chức của ông ta có lẽ sẽ sụp đổ. Đó là tất cả những gì người ta đang bới lông tìm vết.

- Đúng là tôi có thể gán tội cho ông ta. Thế thì họ phải chứng minh ông ta đã làm điều đó. Không phải người ta đồn rằng tổng biện lý liên bang phụ trách vụ án này đang nghĩ tới việc tranh cử chức thống đốc với Frank Green hay sao?

- Nếu mỗi người được đảng của mình đề cử, - Young nói trong lúc ông ta lục lọi trong hộc bàn để tìm một cây giũa móng tay. - Barney, tôi e rằng ông sẽ phải ngừng vòng vo. Tốt hơn ông nên kể hết cho tôi nghe những gì ông đang ám chỉ. Nếu không, tôi sẽ không thể giúp ông lựa chọn một giải pháp thông minh.

Một nếp nhăn lướt qua trên gương mặt tròn trĩnh của Barney. Rồi trán ông nhẵn trở lại và ông nói:

- Thôi được. Tôi sẽ kể cho ông nghe. Chắc ông còn nhớ vụ án hoa hồng đỏ, vụ cô vợ trẻ khêu gợi đã được phát hiện với nhiều hoa hồng rải lên khắp tử thi? Chuyện xảy ra cách đây đã mười năm, nhưng đó chính là vụ án đã làm cho Frank Green nổi tiếng.

Young gật đầu.

- Tôi vẫn còn nhớ. Ông ta đã kết án người chồng. Thực ra, vụ đó không rắc rối lắm nhưng đã gây ra nhiều dư luận và các báo đã hốt bạc. - Đôi mắt ông ta chợt nheo lại. - Chuyện gì thế? Có phải ông đang nói Weeks đã dính líu vào vụ đó, hay không?

- Chắc ông còn nhớ người chồng khai rằng anh ta đã không tặng hoa hồng cho vợ, rằng chắc hẳn chúng đã được gửi đến bởi một người đàn ông nào đó mà cô ta có quan hệ? - Trông thấy Young gật đầu, Haskell nói tiếp. -

Chính Jimmy Weeks đã gửi những hoa hồng đó cho Suzanne Reardon. Tôi biết rõ, bởi vì tôi đã mang chúng tới nhà cô ta lúc sáu giờ kém hai mươi chiều hôm cô ta chết. Có cả một tấm thiếp do ông ta đích thân viết. Tôi sẽ chỉ cho ông xem những gì trên đó. Ông hãy cho tôi một mảnh giấy.

Young liền đẩy tập giấy nhắn tin điện thoại tới trước mặt. Barney lấy bút. Một lát sau, ông ta trả lại tập giấy.

- Jimmy đã gọi Suzanne là “em yêu”, - ông giải thích. - Ông ta đã hẹn hò với cô ta đêm hôm ấy. Ông ta đã viết như thế trên tấm thiếp.

Young xem xét mảnh giấy Barney vừa đẩy lại cho ông ta. Có sáu nốt nhạc khóa đô, với ba chữ viết bên dưới: “Anh yêu em”. Cuối cùng là chữ ký tắt “J”.

Young ngân nga mấy nốt nhạc, rồi nhìn Barney.

- Đó là đoạn mở đầu của bài ca Xin cho tôi gọi cô là em yêu, - ông ta nói.

- Đúng vậy. Kế đó là phần còn lại trong dòng đầu tiên của bài ca, Anh yêu em.

- Tấm thiếp này đang ở đâu?

- Đó là vấn đề chính yếu. Không một ai để ý tới nó khi tử thi được phát hiện. Và những bông hoa hồng đã được rải lên người cô ta. Tôi chỉ mang chúng tới, rồi tiếp tục đi. Lúc đó tôi đang trên đường đến Pennsylvania lo công việc cho Jimmy. Nhưng sau đó, tôi đã nghe những người khác bàn tán. Jimmy đang say mê người phụ nữ đó, và điều này khiến cho ông ta trở nên điên dại vì cô ta vẫn không ngừng đùa bỡn với nhiều chàng trai khác. Khi ông ta gửi hoa cho cô ta, ông ta đã ra một tối hậu thư buộc cô ta phải ly hôn… và tránh xa những gã đàn ông khác.

- Phản ứng của cô ta như thế nào?

- Ồ, cô ta muốn làm cho ông ta phát ghen. Có thể nói đó là một lạc thú tinh quái của cô ta. Một người trong bọn chúng tôi đã cố gắng làm cho cô ta hiểu rằng Jimmy có thể trở nên nguy hiểm, nhưng cô ta chỉ cười. Theo ý tôi, đêm hôm ấy chắc hẳn cô ta đã đi quá xa. Rải những đóa hoa hồng trên mình cô ta đúng là trò rất có thể Jimmy đã làm.

- Còn tấm thiếp đã biến mất?

Barney nhún vai.

- Chắc ông đã không nghe nói gì về điều đó trong lúc xét xử. Tôi đã được lệnh im miệng về chuyện cô ta. Tôi biết cô ta đã bắt Jimmy chờ đợi hoặc hẹn suông với ông ta. Hai trong số nhân viên của tôi đã kể lại ông ta

đã đùng đùng nổi giận và hăm he sẽ giết chết cô ta. Ông thừa biết tính khí của Jimmy. Ngoài ra còn một chuyện khác. Jimmy đã mua cho cô ta một số nữ trang đắt tiền. Tôi biết chuyện đó vì chính tôi đã trả tiền và tôi đã giữ lại bản sao các hóa đơn. Nhiều món nữ trang đã được bàn cãi tại tòa mà người chồng vẫn một mực phủ nhận đã tặng cho cô ta. Nhưng tất cả những món được tìm thấy trong nhà, người cha đã thề là chính ông đã tặng cho con gái.

Young xé tờ giấy Barney đã viết khỏi tập giấy, gấp lại và cất vào trong túi áo.

- Barney, tôi nghĩ rằng ông sẽ trải qua một cuộc sống mới thú vị ở Ohio. Ông nên hiểu chẳng những ông đã cho tổng biện lý liên bang một cơ hội buộc Jimmy vào tội sát nhân, mà ông còn tiêu diệt Frank Green vì đã tống một người vô tội vào tù.

Họ cùng mỉm cười với nhau.

- Ông hãy nói với họ tôi không thích sống ở Ohio. – Barney nói đùa.

Họ cùng nhau rời khỏi văn phòng và bước dọc theo hành lang tới dãy thang máy. Đúng lúc cửa một thang máy mở ra, Barney cảm thấy ngay có chuyện không ổn. Không có đèn ở bên trong. Theo bản năng cơ bản khiến ông vội quay người chạy trốn.

Nhưng mọi việc đã quá muộn. Ông chết ngay tức khắc, trước cả lúc Mark Young cảm thấy viên đạn đầu tiên xuyên qua ve áo của bộ comlê một nghìn đô la của ông ta.

Chương 62

Kerry nghe vụ án mạng đôi trên đài phát thanh CBS trong lúc nàng đi làm. Các tử thi được phát hiện bởi cô thư ký riêng của Mark Young. Bản tường thuật cho biết Young và khách hàng Barney Haskell của ông đã dự tính gặp nhau trong bãi đậu xe lúc bảy giờ sáng, và Young, lúc mở tầng trệt để ra khỏi tòa cao ốc nhỏ, chắc hẳn đã tắt hệ thống báo động của tòa nhà. Nhân viên gác cổng mãi đến tám giờ mới bắt đầu phiên trực.

Cửa ngoài không khóa khi cô thư ký đến lúc tám giờ kém mười lăm, nhưng cô ta chỉ tưởng Young đã quên khóa, vì cô ta khai rằng ông vẫn thường như vậy thời gian vừa qua. Rồi cô ta dùng thang máy lên gác và phát hiện vụ án mạng.

Bản tường thuật kết luận bằng một lời tuyên bố của Mike Murkowsky, công tố viên của quận Essex. Ông bảo rằng có vẻ hai người đã bị bọn trộm bắn. Chắc hẳn họ đã bị bọn trấn lột chuyên nghiệp theo dõi khi vào trong tòa nhà rồi bị mất mạng khi họ cố gắng chống cự bọn chúng. Barney Haskell đã bị bắn vào phía sau đầu và cổ.

Phóng viên của đài CBS hỏi phải chăng sự kiện Barney Haskell đang thương lượng với công tố trong vụ án Jimmy Weeks, và tin đồn Weeks dính vào một vụ giết người, đang được xem xét có thể là động cơ đối với vụ án mạng đôi. Câu trả lời dứt khoát của công tố viên là: "Miễn bình luận".

Cứ như một vụ đụng độ của Mafia, Kerry nghĩ trong lúc nàng tắt radio. Thế mà Bob lại đại diện cho Jimmy Weeks. Chà, chuyện quả thực rắc rối!

Như nàng đã đoán trước, có một tin nhắn của Frank Green đang chờ sẵn trên bàn làm việc của nàng. Tin nhắn rất ngắn: "Hãy gặp tôi". Nàng cởi nhanh chiếc áo khoác và đi qua tiền sảnh chính dẫn tới văn phòng riêng của ông.

Ông nói ngay:

- Chuyện gì đã khiến cho bà mẹ của Skip Reardon đến tận đây và yêu cầu gặp cô?

Kerry thận trọng chọn lời.

- Bà ấy đến bởi vì tôi đã đi xuống nhà tù để gặp Skip Reardon và anh ta đã nhận được từ tôi ý nghĩ chính xác rằng tôi đã không trông thấy bất cứ điều gì mới làm cơ sở cho việc nạp lại đơn kháng án.

Nàng có thể trông thấy những đường chung quanh miệng của Green giãn ra, nhưng rõ ràng ông đang tức giận.

- Kerry, chắc là tôi đã nói với cô, cách đây mười năm, nếu tôi đã nghĩ có một chút bằng chứng nào cho thấy sự vô tội của Skip Reardon, thì tôi đã đưa ra làm căn cứ. Nhưng đã không có gì cả. Và chị có biết giới truyền thông đại chúng sẽ nhốn nháo như thế nào nếu họ nghĩ văn phòng của tôi đang điều tra vụ đó vào lúc này? Họ sẽ rất thích mô tả Skip Reardon như một nạn nhân. Việc đó giúp cho báo chí bán chạy – và đó cũng là loại quảng cáo tiêu cực mà họ rất thích đăng về những ứng cử viên chính trị.

Đôi mắt của ông nheo lại, và ông đập mấy ngón tay lên bàn để nhấn mạnh.

- Tôi rất tiếc cô đã không có mặt tại văn phòng khi chúng tôi điều tra vụ án mạng đó. Tôi rất tiếc cô đã không trông thấy người phụ nữ đẹp đó đã bị siết cổ một cách độc ác đến nỗi hai con mắt gần như lòi ra ngoài. Trong buổi sáng Reardon đã gào thét với cô ta lớn tới mức nhân viên ghi chỉ số điện tình cờ nghe tiếng họ phải tự hỏi có nên gọi cảnh sát trước khi một chuyện gì đó xảy ra. Đó là lời khai của anh ta sau khi tuyên thệ trước tòa. Tôi nghĩ sẽ là một thẩm phán giỏi, Kerry, nếu cô có cơ hội, nhưng một thẩm phán giỏi cần rèn luyện óc phán đoán. Và hiện giờ tôi nhận thấy óc phán đoán của cô không được tốt cho lắm.

Nếu cô có cơ hội.

Có phải đó là một lời cảnh cáo? Nàng tự hỏi.

- Frank, tôi lấy làm tiếc nếu tôi đã làm cho ông lo lắng. Nếu không làm phiền ông, chúng ta hãy chuyển sang một đề tài khác. – Nàng lấy tấm ảnh của Robin ra khỏi túi áo vét và đưa cho ông. – Cái này được gửi tới trong một phong bì màu trắng trong số thư từ ngày hôm qua. Robin mặc bộ quần áo thông thường vào sáng thứ Ba khi nó nói nó đã trông thấy một chiếc xe lạ đậu bên kia đường và nghĩ một kẻ nào đó đang theo dõi nó. Nó đã nói đúng.

Vẻ tức giận biến mất khỏi mặt của Green.

- Chúng ta hãy thảo luận về việc bảo vệ cho cháu.

Ông đồng ý với ý định của Kerry thông báo với nhà trường, và đưa đón Robin.

- Tôi sẽ tìm hiểu xem có tên tù nào bị kết tội xâm phạm tình dục vừa được phóng thích hoặc di chuyển đến quanh đây hay không. Tôi còn nghĩ gã thiếu niên cô đã buộc tội tuần vừa qua không chừng còn có nhiều tên bạn muốn trả thù cô. Chúng tôi sẽ yêu cầu cảnh sát Hohokus xem chừng nhà cô. Cô có bình cứu hỏa chứ?

- Chỉ có một vòi phun nước.

- Cô nên mua hai bình cứu hỏa để phòng hờ.

- Ông muốn nói trong trường hợp bị đặt bom?

- Chuyện đó đã từng xảy ra. Tôi không muốn làm cô sợ hãi, nhưng phải đề phòng.

Chỉ khi nàng xoay người để đi ra ông mới nhắc tới vụ án mạng ở Summit.

- Jimmy Weeks đã rất nhanh chân, nhưng anh chồng cũ của cô sẽ phải vất vả lắm mới thoát thân được, cho dù không có sự lật ngược của Haskell.

- Frank, ông nói cứ như đây là một kết thúc đã được đoán trước chắc chắn sẽ xảy ra.

- Tất cả mọi người biết chuyện đó, Kerry. Điều đáng ngạc nhiên là Jimmy đã chờ đợi quá lâu mới triệt hạ Barney Haskell. Chúc mừng cô đã kịp thời không làm luật sư của Weeks.

Chương 63

Bob Kinellen không nghe tin tức về Barney Haskell và Mark Young trước khi anh tới tòa án lúc chín giờ kém mười và đám phóng viên đổ xô đến bên anh. Ngay sau lúc anh nghe chuyện đã xảy ra, anh nhận thấy không có gì đáng ngạc nhiên.

Haskell phải hết sức khờ khạo mới nghĩ rằng Jimmy sẽ để cho ông ta sống để làm chứng chống lại ông.

Anh làm bộ tỏ ra sửng sốt một cách vừa phải, và có vẻ tin tưởng khi, trả lời một câu hỏi, anh nói rằng cái chết của Haskell vẫn sẽ không thay đổi chiến lược biện hộ của ông Weeks.

- James Forrest Weeks vô tội đối với tất cả những cáo buộc. - Anh nói.- Bất kể những gì ông Haskell đang thương lượng với tổng biện lý liên bang sẽ được trình bày trước tòa, chúng ta sẽ tố giác tính chất bất lương của chúng. Tôi rất lấy làm tiếc về cái chết của ông Haskell và ông bạn luật sư Mark Young.

Anh tìm cách vào được một thang máy và tránh các phóng viên đang tụ tập trên tầng một. Jimmy đã có mặt trong phòng xử án.

- Anh hay tin về Haskell chứ?

- Vâng, tôi đã nghe, Jimmy.

- Không ai được an toàn. Bọn trấn lột đó ở khắp mọi nơi.

- Đúng thế, Jimmy.

- Điều đó khiến mọi việc trở lại số không, phải không Bobby?

- Vâng, có thể nói như vậy.

- Nhưng tôi không thích bắt đầu lại từ số không.

- Tôi biết điều đó, Jimmy.

- Đúng như anh đã biết.

Bob nói một cách thận trọng:

- Jimmy, một kẻ nào đó đã gửi cho cô vợ cũ của tôi một tấm ảnh của con gái chúng tôi, Robin. Tấm ảnh đã được chụp trong lúc nó rời nhà đi học vào ngày thứ Ba bởi gã đàn ông lái một chiếc xe hơi bât thần rẽ ngược

lại ngay phía trước nó. Robin đã tưởng hắn ta định leo lên vỉa hè và tông vào nó.

- Người ta vẫn thường hay nói đùa về các tay lái xe ở New Jersey, Bobby.

- Jimmy, tốt hơn là không có chuyện gì xảy ra với con gái tôi.

- Bobby, tôi không biết anh đang định nói chuyện gì. Bao giờ thì cô vợ cũ của anh được đề cử làm thẩm phán và rời khỏi văn phòng công tố? Cô ấy không nên xía vào công việc của người khác.

Bob hiểu rằng vấn đề của anh đã được hỏi và trả lời.

Một trong những nhân viên của Jimmy đã chụp tấm ảnh của Robin. Anh, Bob, sẽ phải buộc Kerry ngừng điều tra vụ án Reardon. Và tốt hơn anh nên làm sao cho được trắng án trong vụ này.

- Chào Jimmy.

- Chào Bob.

Bob nhìn lên và trông thấy ông bố vợ, Anthony Bartlett, buông mình vào chiếc ghế bên cạnh Jimmy.

- Rất đáng buồn cho Haskell và Young. – Bartlett khẽ nói.

- Bi thảm - Jimmy nói.

Ngay lúc đó, viên sỹ quan cảnh sát ra hiệu cho công tố viên. Bob và Bartlett bước vào bên trong phòng thẩm phán. Thẩm phán Benton nhìn lên từ bàn làm việc với vẻ mặt buồn bã.

- Tôi phỏng đoán tất cả các ông đều đã biết thảm kịch liên quan tới ông Haskell và ông Young.

- Các luật sư gật đầu trong im lặng.

- Tình thế trở nên khó xử, nhưng tôi tin rằng, với hai tháng đã được đầu tư cho vụ án này, chúng ta phải tiếp tục. May mắn thay, bồi thẩm đoàn đã được cô lập và sẽ không được cho biết chuyện này, kể cả những suy đoán liên quan đến ông Weeks. Tôi chỉ cần nói với họ rằng sự vắng mặt của ông Haskell và ông Young có nghĩa là vụ án của ông đã được tách riêng. Tôi sẽ chỉ thị cho họ đừng suy đoán về những gì vừa xảy ra và đừng để cho sự kiện này ảnh hưởng tới việc xem xét vụ án của ông Weeks.

- Hay lắm... cứ như thế.

Bồi thẩm đoàn tuần tự đi vào và ngồi vào khu dành riêng cho họ. Bob có thể trông thấy vẻ ngỡ ngàng trên mặt họ khi họ nhìn qua những chiếc ghế trống của Haskell và Young. Trong lúc vị thẩm phán yêu cầu họ không suy đoán về những gì vừa xảy ra, Bob biết chắc rằng đó chính là điều họ

đang làm. Họ nghĩ ông ta đã cung khai tội trạng của mình, Bob nghĩ. Như thế chẳng có ích gì.

Trong lúc Bob suy nghĩ điều này sẽ bất lợi cho Weeks như thế nào, mắt anh dừng lại trên bồi thẩm số 10. Lillian Wagner. Anh biết người phụ nữ này, có tiếng tăm trong cộng đồng, hết sức hãnh diện về ông chồng Ivy Wagner và các con trai, hết sức biết rõ tư thế và địa vị xã hội của mình. Phải có một lý do Jimmy mới yêu cầu anh chấp nhận bà ta.

Điều Bob không hay biết là một "đồng nghiệp" của Jimmy Weeks đã lặng lẽ tiếp cận Alfred Wight, bồi thẩm số 2, ngay trước khi bồi thẩm đoàn được cô lập. Weeks đã biết người có tên Wight đó có một bà vợ ốm nặng sắp chết và gần như khánh tận vì các chi phí y tế. Trong tình thế tuyệt vọng, Wight đã đồng ý nhận 100.000 đô la với điều kiện Weeks phải có một lá phiếu "vô tội".

Chương 64

Kerry sững sờ nhìn chồng hồ sơ trên cái bàn bên cạnh bàn làm việc của nàng. Nàng biết nàng phải giải quyết ngay; đã đến lúc chuyên tâm vào nhiều vụ án mới. Ngoài ra còn có một số cuộc thương lượng giảm tội mà nàng phải thảo luận với Frank hoặc Carmen, phụ tá thứ nhất. Có quá nhiều việc cần làm, và nàng phải tập trung tư tưởng.

Thay vì vậy, nàng yêu cầu cô thư ký cố gắng liên lạc với bác sỹ Craig Riker, chuyên gia thần kinh mà nàng thi thoảng dùng làm nhân chứng buộc tội trong những vụ án hình sự. Riker là một bác sỹ có kinh nghiệm, thẳng thắn và cùng triết lý với nàng. Ông tin tưởng rằng, trong lúc cuộc đời tống những cú đấm khốc liệt, con người chỉ biết tự liếm vết thương và tiếp tục sống. Quan trọng hơn hết, ông có một cách làm cho thuật ngữ khoa thần kinh bớt rối rắm do các luật sư biện hộ thốt ra trong những phiên tòa.

Nàng đặc biệt mến ông khi, được hỏi ông đã xem xét một bị cáo điên khùng hay chưa, ông đã trả lời: “Tôi nghĩ anh ta gàn dở, chứ không phải điên khùng. Anh ta biết chính xác những gì anh ta làm khi anh ta đến nhà bà cô và giết chết bà ấy. Anh ta đã đọc bản chúc thư”.

- Bác sỹ Riker đang khám bệnh. - Cô thư ký của Kerry thông báo. - Ông ấy sẽ gọi lại cho bà vào lúc mười một giờ kém mười.

Và đúng như đã hứa, đúng mười một giờ kém mười, Janet cho nàng hay bác sỹ Riker đang gọi tới.

- Có chuyện gì thế, Kerry?

Nàng liền kể cho ông nghe về bác sỹ Smith tạo khuôn mặt của con gái cho nhiều phụ nữ.

- Ông ta dứt khoát phủ nhận đã làm bất cứ cái gì cho Suzanne, - nàng giải thích, - đó là điều có thể đúng. Có lẽ ông ta đã gửi cô ta tới một bạn đồng nghiệp. Nhưng làm cho nhiều phụ nữ khác trông giống như Suzanne có phải là một hình thưc thể hiện sự đau buồn?

- Đó là một cách đau buồn bệnh hoạn, - Riker nói với nàng. - Chị nói ông ta trông thấy cô ta từ lúc cô ta còn là một đứa bé?

- Đúng vậy.

- Thế rồi cô ta đã xuất hiện trong phòng mạch ông ta?

- Vâng.

- Smith thuộc loại người nào?

- Khá gây ấn tượng.

- Ông ta sống một mình?

- Tôi sẽ không ngạc nhiên về điều đó.

- Kerry, tôi cần biết nhiều hơn và dù sao tôi muốn biết có phải ông ta đã giải phẫu cho con gái hoặc đã yêu cầu một đồng nghiệp làm công việc đó, hay là có phải cô ta đã được giải phẫu trước khi đến gặp ông ta.

- Tôi không nghĩ về khả năng sau cùng.

- Nhưng nếu, tôi nhân mạnh từ nếu, ông ta đã gặp Suzanne sau bấy nhiêu năm, đã trông thấy một phụ nữ trẻ tầm thường hoặc thậm chí xấu xí, đã giải phẫu cho cô ta, tạo nên một sắc đẹp thật sự rồi say mê vì việc mình đã làm, tôi nghĩ đây là trường hợp điên vì tình.

- Đó là gì? - Kerry hỏi.

- Nó bao trùm một lĩnh vực khá rộng. Nhưng nếu một bác sỹ sống đơn độc sau khi gặp con gái sau nhiều năm, biến đổi cô ta thành một người đẹp rồi có cảm tưởng mình vừa làm một điều tuyệt vời, chúng ta có thể cho ông ta thuộc loại đó. Ông ta nghĩ cô ta là sở hữu của mình, thậm chí si mê cô ta. Đó là một sự rối loạn ảo tưởng vẫn thường xảy ra cho những người thích theo dõi kẻ khác, chẳng hạn.

Kerry chợt nghĩ tới Deidre Reardon đã kể cho nàng nghe bác sỹ Smith đã cư xử với Suzanne như một đồ vật. Nàng liền kể cho bác sỹ Riker về việc Smith đã lau một vết bẩn trên má Suzanne rồi lên lớp cô ta về cách giữ gìn sắc đẹp. Nàng cũng kể cho ông nghe về cuộc trò chuyện của Kate Carpenter với Barbara Tompkins, và về nỗi sợ hãi của cô này vì bị Smith bám theo.

Im lặng một lát.

- Kerry, bệnh nhân kế tiếp của tôi vừa đến. Xin chị liên lạc với tôi, được chứ? Đây là một vụ tôi rất thích theo dõi.

Chương 65

Kerry đã định rời văn phòng sớm để nàng có thể có mặt tại phòng mạch của bác sỹ Smith đúng lúc ông ông khám xong bệnh nhân cuối cùng. Tuy nhiên, nàng đã đổi ý, nhận thức rằng tốt hơn nên chờ cho tới lúc nàng có được những yếu tố chính xác hơn về mối quan hệ giữa ông và con gái. Nàng cũng muốn về nhà với Robin.

Bà Reardon tin rằng thái độ của Smith đối với Suzanne là "bệnh hoạn", nàng nghĩ.

Vì Frank Green đã nhận thấy Smith tỏ ra hoàn toàn dửng dưng trước tòa như thế nào.

Skip Reardon đã nói bố vợ anh ta đã không đến nhà họ thường xuyên, và mỗi khi Suzanne gặp ông hai người thường gặp riêng.

Mình cần phải nói chuyện với một ai quen biết những người này và không có lợi ích trong vụ này, Kerry nghĩ. Mình cũng cần nói chuyện với bà Reardon một lần nữa, một cách bình tĩnh hơn. Nhưng mình có thể nói gì với bà ta? Rằng ngay lúc này tình cờ tòa đang xét xử một vụ trùm mafia được biết đã gọi Suzanne là Em Yêu khi ông ta chơi golf với cô ta hay sao? Rằng một nhân viên phục vụ đã nghĩ hai người có một chuyện gì đó hay sao?

Những phát hiện này chỉ có tác dụng đóng đinh quan tài của Reardon chặt thêm một chút mà thôi, nàng ngẫm nghĩ. Với tư cách một công tố viên, mình có thể tranh luận rằng cho dù Skip muốn ly hôn để có thể trở về với Beth, anh ta vẫn rất có thể tức giận nếu anh ta hay biết rằng Suzanne đang hẹn hò với một tay triệu phú và bắt anh ta trả ba nghìn đô la cho bộ đồ nhãn hiệu Saint Laurent.

Nàng vừa định rời khỏi văn phòng lúc năm giờ thì Bob gọi điện thoại. Nàng nghe được vẻ căng thẳng trong giọng nói của anh.

- Kerry, anh cần gặp em một lát. Em sẽ ở nhà trong khoảng một giờ nữa chứ?

- Vâng.

- Lúc đó anh sẽ gặp em. - Anh nói và cúp máy.

Chuyện gì khiến Bob phải đến nhà? Nàng tự hỏi. Lo ngại về tấm ảnh của Robin nàng đã nhận? Hay là anh vừa trải qua một ngày quá vất vả ở tòa án? Rất có thể như thế, nàng tự bảo, nhớ lại lời Frank Green đã tuyên bố cho dù không có lời chứng của Haskell Chính phủ vẫn có thể buộc tội Jimmy Weeks. Nàng lấy chiếc áo choàng và khoác túi qua cánh tay lên vai, buồn rầu nhớ lại trong một năm rưỡi hôn nhân của nàng, nàng đã vui sướng như thế nào khi nàng hối hả từ sở trở về nhà để trải qua buổi tối cùng với Bob Kinellen.

Khi nàng về tới nhà, Robin nhìn nàng bằng ánh mắt trách móc.

- Mẹ, tại sao Alison lại đón con tại trường và đưa con về tận nhà? Chị ấy không chịu nói rõ lý do và con cảm thấy mình như một con ngốc.

Kerry nhìn cô giữ trẻ.

- Cháu có thể về, Alinson. Cảm ơn cháu.

Khi họ chỉ còn lại một mình, nàng nhìn vào bộ mặt tức giận của Robin.

- Chiếc xe hơi đã khiến con hoảng hồn hôm kia... - nàng mở lời.

Khi nàng nói xong, Robin ngồi im.

- Đó là một kiểu hăm dọa, phải không mẹ?

- Phải, đúng vậy.

- Có phải đó là lý do khi mẹ về nhà đêm hôm qua mẹ đã có vẻ hết sức mệt mỏi và rã rời?

- Mẹ đã không nhận thức được mình đã như vậy, nhưng đúng là như thế, mẹ đã khá lo lắng.

- Và đó là lý do chú Geoff đã chạy đến?

- Phải, đúng vậy.

- Con ước gì mẹ đa kể cho con nghe đêm qua.

- Mẹ đã không biết phải nói như thế nào với con, Rob. Mẹ đã quá căng thẳng.

- Như vậy lúc này mình phải làm gì?

- Đề phòng mọi chuyện có thể gây rắc rối cho tới lúc chúng ta tìm ra kẻ đã ở bên kia đường hôm thứ Ba và tại sao hắn ta đã ở đó.

- Mẹ có nghĩ hắn ta sẽ trở lại, và lần tới hắn sẽ cho xe cán lên mình con?

Kerry muốn gào to lên: "Không, mẹ không nghĩ". Thay vì vậy, nàng đi đến gần chiếc sofa nơi Robin đang ngồi và choàng một cánh tay quanh mình nó.

Robin gục đầu lên vai mẹ.

- Nói một cách khác, nếu chiếc xe đó phóng vào con một lần nữa, con sẽ tránh.

- Chính vì vậy, chiếc xe đó sẽ không có cơ hội một lần nữa đâu, Rob.

- Ba biết chuyện này chứ?

- Mẹ đã gọi điện thoại cho ba đêm qua. Lát nữa ba sẽ tới.

Robin ngồi thẳng người.

- Bởi vì ba lo lắng vì chuyện này?

Nó có vẻ sung sướng, Kerry nghĩ, như thể Bob đã ban cho nó một đặc ân.

- Lẽ tất nhiên, ba lo lắng cho con.

- Tuyệt. Mẹ, con có thể kể cho Cassie nghe về chuyện này chứ?

- Không, lúc này chưa được. Con phải hứa, Robin. Cho tới lúc chúng ta biết được ai đang làm trò này…

- Và đã còng tay hắn ta? – Robin ngắt lời.

- Đúng vậy. Ngay sau khi việc đó được giải quyết xong, lúc đó con mới có thể kể ra.

- Đồng ý. Chúng ta sẽ làm gì đêm nay?

- Chỉ nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ bảo người ta mang bánh pizza tới. Trên đường về nhà, mẹ đã ghé thuê hai cuốn phim.

Vẻ láu lỉnh mà Kerry rất thích, chợt hiện ra trên mặt của Robin.

- Con hy vọng đó là những phim hay.

Nó đang cố gắng làm cho mình cảm thấy dễ chịu hơn, Kerry nghĩ. Nó sẽ không để lộ cho mình biết nó đang lo sợ như thế nào.

Lúc sáu giờ kém mười, Bob đến. Kerry nhìn Robin lao mình vào tay của anh với một tiếng reo mừng.

- Tại sao ba nghĩ con đang gặp nguy hiểm? - nó hỏi.

- Em sẽ để cho hai bố con trò chuyện trong lúc em lên gác thay quần áo. - Kerry thông báo.

Bob buông Robin ra.

- Đừng lâu quá, Kerry. – Anh vội vàng nói. anh chỉ có thể ở lại ít phút.

Kerry trông thấy nỗi đau đớn thoáng qua trên mặt Robin và chỉ muốn bóp cổ Kinellen. Anh nên thỉnh thoảng tỏ ra một chút thương mến, nàng tức giận nghĩ. Cố gắng giữ giọng nói bình thường, nàng trả lời:

- Em sẽ trở xuống ngay thôi.

Nàng nhanh chóng thay đổi y phục, mặc quần tây và áo thun, nhưng cố tình chờ trên gác chừng mười phút. Rồi, trong lúc nàng sắp sửa đi xuống,

có tiếng gõ cửa phòng nàng và Robin gọi:

- Mẹ.

- Con vào đi. – Kerry lên tiếng, - mẹ xong rồi, - rồi nói tiếp khi trông thấy vẻ mặt của Robin. – Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Ba muốn con chờ trên này trong lúc ba nói chuyện với mẹ.

- Mẹ hiểu.

Bob đang đứng ở giữa phòng khách, rõ ràng không thoải mái, rõ ràng nóng lòng muốn đi.

Anh thậm chí đã không cởi áo khoác, Kerry nghĩ. Và việc anh làm đã khiến Robin buồn?

- Anh quay người lại khi nghe thấy tiếng bước chân của nàng.

- Kerry, anh phải trở về văn phòng. Có nhiều việc anh phải làm cho phiên tòa ngày mai. Nhưng có một điều rất quan trọng anh phải nói với em.

- Anh rút một mảnh giấy nhỏ ra khỏi túi.

- Chắc em đã nghe nói tới chuyện vừa xảy ra với Barney Haskell và Mark Young?

- Tất nhiên.

- Kerry, Jimmy Weeks có một cách lấy thông tin. Anh không rõ bằng cách nào, nhưng đúng là như vậy. Chẳng hạn, ông ta biết em đã đi gặp Reardon trong tù hôm thứ Bảy.

- Thế à? – Kerry nhìn người chồng cũ. – Ông ta làm như vậy với mục đích gì?

- Kerry, em đừng đùa bỡn, anh hết sức lo ngại. Jimmy đang ở trong tình thế tuyệt vọng. Anh vừa nói với em ông ta có cách tìm ra bất cứ những gì ông ta muốn tìm. Em hãy xem cái này.

Kinellen đưa cho nàng một mẩu giấy dường như là một bản sao chụp một ghi chú viết trên một mảnh giấy xé từ một cuốn sổ tay. Trên đó là sau nốt nhạc khóa đô, với một dòng chữ gạch bên dưới, "Anh yêu em". Cuối cùng là chữ ký tắt "J".

- Cái này có nghĩa là gì? – Kerry hỏi, thậm chí trong lúc nàng trầm ngâm ngắm mấy nốt nhạc. Rồi, trước khi Bob kịp trả lời, nàng chợt hiểu và máu như đóng băng trong người nàng. Đó là những nốt nhạc mở đầu cho bài ca Xin cho tôi gọi cô là em yêu.

- Anh đã tìm thấy cái này ở đâu và nó có nghĩa là gì? – nàng dằn giọng hỏi.

- Người ta đã tìm thấy bản thảo gốc trong túi ngực của Young khi họ lục soát quần áo của ông ta tại nhà xác. Đó là nét chữ của Haskell, được viết trên một tờ giấy xé ra từ cuốn sổ bên cạnh máy điện thoại của Young. Cô thư ký nhớ vừa mới đặt cuốn sổ mới ở đó đêm qua; như vậy Haskell chắc hẳn đã viết lên đó trong khoảng bẩy giờ và bẩy giờ rưỡi sáng nay.

- Vài phút trước khi ông ta chết?

- Đúng thế, Kerry, anh biết việc này có liên quan với sự kiện Haskell đang thương lượng với công tố.

- Thương lượng? Anh muốn nói vụ giết người rải hoa hồng mà ông ta đang ám chỉ ông ta có thể buộc tội Jimmy Weeks? – Kerry không thể tin điều nàng đang nghe. – Jimmy đã liên hệ mật thiết với Suzanne Reardon, phải không? Bob, có phải anh đang nói với em rằng tên đã chụp ảnh Robin và suýt cán phải nó là tay chân của Jimmy Weeks, và đây là cách ông ta muốn làm cho em phải hoảng sợ?

- Kerry, anh không biết nói gì hết ngoài việc em hãy bỏ vụ này đi. Xin em hãy vì Robin, bỏ vụ này đi.

- Jimmy có biết việc anh đến đây?

- Ông ta biết, vì Robin, anh sẽ phải cảnh giác em.

- Chờ một lát. – Kerry nhìn người chồng cũ với vẻ hoài nghi. – Để em nói thẳng điều này. Anh đến đây để cảnh báo em hãy bỏ cuộc vì khách hàng của anh, tên côn đồ và sát nhân mà anh đại diện đã yêu cầu anh hăm dọa em, một cách gián tiếp. Lạy chú, Bob, anh đã thấp hèn đến thế hay sao?

- Kerry, anh đang cố gắng cứu tính mạng đứa con của anh.

- Đứa con của anh? Đột nhiên nó quan trọng đối với anh đến thế hay sao? Anh có biết đã bao nhiêu lần anh hủy hoại cuộc đời của nó khi anh đã không giữ lời hứa đến thăm nó? Thật đáng sỉ nhục. Bây giờ anh hãy đi đi.

Trong lúc anh quay người, nàng giật mảnh giấy khỏi bàn tay của anh.

- Nhưng em sẽ lấy cái này.

- Đưa cái đó cho anh.

Kinellen nắm chặt bàn tay của nàng, buộc mấy ngón tay của nàng mở ra và kéo mảnh giấy khỏi tay nàng.

- Ba, hãy bỏ mẹ ra!

Cả hai người cũng xoay người và trông thấy Robin đang đứng ở ngưỡng cửa, khuôn mặt xanh mét nhợt nhạt của nó càng làm nổi bật những vết sẹo đang mờ.

Chương 66

Bác sỹ Smith đã rời khỏi phòng mạch lúc 4 giờ 20, chỉ vào khoảng một phút sau khi khách hàng cuối cùng của ông ra về.

Kate Carpenter vui mừng khi thấy ông đi. Bà cảm thấy khó chịu khi phải theo dõi ông trong thời gian gần đây. Hôm nay bà lại nhận thấy tay ông khẽ run khi ông tháo chỉ trên đầu bà Pryce, người vừa được giải phẫu để nâng cao lông mày. Tuy nhiên không phải chỉ bề ngoài của vị bác sĩ này khiến bà y tá lo ngại, bà chắc chắn trong lòng ông cũng đang có chuyện gì không ổn.

Nhưng điều khó chịu nhất đối với Kate là bà không biết phải xoay sở như thế nào. Charles Smith là – hoặc tối thiểu đã là – một nhà phẫu thuật xuất sắc. Bà không muốn trông thấy ông mất uy tín, hoặc bị cấm hành nghề. Nếu tình thế khác, chắc bà đã nói chuyện với vợ ông hoặc với người bạn thân nhất của ông. Nhưng trong trường hợp của bác sỹ Smith, bà không thể làm điều đó – vợ của ông đã bỏ ông từ lâu, và dường như ông không có người bạn thân nào.

Cô em gái Jean của Kate là một nhà hoạt động xã hội. Jean có lẽ hiểu vấn đề và có thể cố vấn cho bà cách để giúp bác sỹ Smith việc rõ ràng ông đang cần. Nhưng Jean đang đi nghỉ ở Arizona, và Kate không biết làm cách nào liên lạc với cô em cho dù bà rất cần.

Lúc bốn giờ rưỡi, Barbara Tompkin gọi điện thoại.

- Bà Carpenter, tôi không thể chịu nổi được nữa. Đêm hôm qua, bác sĩ Smith gọi điện thoại và gần như đòi hỏi tôi phải đi ăn tối với ông ấy. Nhưng rồi ông ấy cứ gọi tôi là Suzanne. Và ông ấy muốn tôi gọi ông ấy là Charles. Ông ấy hỏi tôi đã có bạn trai thực sự hay chưa. Tôi rất lấy làm tiếc, tôi biết tôi mang ơn ông ấy rất nhiều, nhưng tôi nghĩ ông ấy quả thực làm tôi nổi da gà, và càng nhớ tới chuyện này, tôi lại càng thêm sợ. Ngay cả khi tôi đang làm việc, tôi cứ nhìn về phía sau, tưởng chừng ông ấy lảng vảng đâu đó. Tôi không sao chịu đựng nổi. Tình trạng này không thể tiếp diễn.

Kate Carpenter biết bà không thể thoái thác lâu hơn nữa. Người duy nhất hiện ra trong tâm trí bà mà bà có thể tin cậy là mẹ của Robin Kinellen, Kerry McGrath.

Kate biết Karry là một luật sư, một phụ tá công tố viên ở New Jersey, nhưng đó cũng là một người mẹ rất biết ơn về việc bác sỹ Smith đã chăm sóc cô con gái trong lúc khẩn cấp. Bà cũng nhận thức được rằng Karry McGrath biết về quá khứ của bác sỹ Smith nhiều hơn hẳn bà hoặc bất cứ ai khác trong phòng mạch này. Bà không rõ tại sao Kerry đã quan tâm tới ông bác sỹ, nhưng Kate không cảm thấy việc đó có bất cứ chủ đích gia hại nào. Kerry đã từng chia sẻ với bà tin tức về việc Smith chẳng những đã ly hôn mà còn là cha của một phụ nữ đã bị ám sát.

Cảm thấy mình là kẻ phản bội, Kate Carpenter cho Barbara Tompkins số điện thoại nhà của phụ tá công tố viên quận Bergen, Kerry McGrath.

Chương 67

Trong thời gian dài sau khi Bob Kinellen ra về, Kerry và Robin ngồi trên chiếc sofa, không trò chuyện, vai kề vai, chân gác lên cái bàn thấp.

Rồi, lựa chọn lời hết sức thận trọng, Kerry nói:

- Bất cứ gì mẹ đã nói, hoặc bất cứ gì con vừa chứng kiến đều có thể hàm ý: Ba rất thương con, Robin. Chính vì con mà ba lo lắng. Mẹ không thích những việc mà ba đang làm, nhưng mẹ tôn trọng cảm nghĩ của ba đối với con cho dù mẹ đã tức giận tới mức đuổi ba đi.

- Mẹ đã nổi giận khi ba nói ba lo lắng cho con.

- Ồ, đó chỉ là lời nói. Thỉnh thoảng ba vẫn làm cho mẹ hết sức tức giận. dù sao đi nữa, mẹ biết con sẽ không lớn lên và trở thành loại người để cho mình bị lôi cuốn vào những vấn đề bất cứ ai khác cũng thấy rõ là sai trái, rồi biện hộ thành lẽ phải,... có nghĩ là "điều này rất sai trái nhưng cần phải như thế".

- Đó là việc ba đang làm?

- Mẹ nghĩ vậy.

- Ba có biết ai đã chụp ảnh con?

- Ba tin ba biết. Đây là một chuyện liên quan tới một vụ án Geoff Dorso đang phụ trách và chú ấy đã cố gắng thuyết phục mẹ giúp chú. Chú ấy đang cố gắng đưa một người ra khỏi tù mà chú ấy tin là vô tội.

- Mẹ sẽ giúp chú ấy chứ?

- Thật sự, mẹ đã gần như tin chắc nếu mẹ dính vào vụ đó thì chẳng khác gì chọc phá một tổ ong bắp cày không vì một lý do nào. Giờ đây, mẹ đang bắt đầu nghĩ mẹ đã sai lầm, có tới hai lý do rất chính đáng để nghĩ rằng khách hàng của chú Geoff quả thực có thể đã bị kết án một cách oan uổng. Nhưng, mặt khác, chắc chắn mẹ sẽ không đặt con vào tình thế nguy hiểm nếu mẹ chứng minh điều đó. Mẹ hứa với con như vậy.

Robin đăm đăm nhìn về phía trước trong một lúc, rồi quay sang mẹ.

- Mẹ, như vậy là vô lý. Như vậy là hoàn toàn bất công. Mẹ tỏ ý xem thường ba, rồi mẹ định làm y hệt, bằng cách không giúp chú Geoff trong

lúc mẹ tin khách hàng của chú ấy là vô tội.

- Robin!

- Con nói nghiêm túc đấy. Mẹ hãy nghĩ kỹ lại đi. Bây giờ chúng ta có thể đặt mua pizza chứ? Con đang đói đây.

Sững sờ, Kerry nhìn trong lúc con gái nàng đứng lên và với tay lấy cái túi xách đựng mấy cuốn video phim mà họ đang định xem. Robin xem đầu đề, chọn một cuộn và cho vào máy VCR. Ngay trước khi nó cho máy chạy, nó nói:

- Mẹ, con thực sự nghĩ rằng cái gã trong chiếc xe ngày hôm kia chỉ định làm cho con hoảng sợ. Con không nghĩ hắn ta thực sự muốn cán lên con. Con không cần mẹ phải đưa con tới trường và Alison đón con về nhà. Có gì khác biệt đâu?

Kerry đăm đăm nhìn con gái trong một lúc, rồi lắc đầu.

- Sự khác biệt là mẹ tự hào vì con và tự xấu hổ vì mình.

Nàng ghì chặt Robin vào lòng trong giây lát, rồi buông nó ra và đi vào trong bếp.

Mấy phút sau, trong lúc nàng lấy đĩa ra để đựng pizza, chuông điện thoại reo và một giọng do dự lên tiếng.

- Chị McGrath, tôi là Barbara Tompkins. Tôi xin lỗi đã quấy rầy chị, nhưng bà Carpenter, ở phòng mạch của bác sỹ Smith, gợi ý tôi nên gọi chị.

Trong lúc nàng lắng nghe, Kerry lấy bút và bắt đầu ghi lên tập giấy nhắn tin. Bác sỹ Smith đã được Barbara hỏi ý kiến… Ông đã cho cô ta xem một bức ảnh… Đã hỏi cô ta có muốn giống như người phụ nữ này hay không… Đã giải phẫu cho cô ta… Đã bắt đầu khuyên nhủ cô ta… Đã giúp cô ta chọn một căn hộ… Đã giới thiệu cô ta tới cửa hàng mua sắm… Bây giờ đang gọi cô ta là “Suzanne” và đang lén lút bám theo cô ta…

Cuối cùng, Tompkins nói:

- Chị McGrath, tôi hết sức biết ơn bác sỹ Smith. Ông ấy đã biến đổi cuộc đời của tôi. Tôi không muốn báo với cảnh sát và yêu cầu họ kiềm chế ông ấy. Tôi không muốn gây thương tổn cho ông ấy bằng bất cứ cách nào. Nhưng tôi không thể để chuyện này tiếp diễn.

- Cô có bao giờ cảm thấy ông ấy có thể gây nguy hiểm về mặt thể chất hay không? – Kerry hỏi.

Tompkins do dự trong giây lát trước khi trả lời một cách chậm rãi:

- Không, quả thực không, tôi muốn nói ông ấy chưa bao giờ ép buộc tôi về mặt thể chất. Ông ấy thật sự hết sức ân cần, đối xử với tôi như thể tôi

rất dễ gãy vỡ, giống như con búp bê bằng sứ. Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng có cảm tưởng trong ông ấy có một nỗi giận dữ khủng khiếp, bị kiềm chế, và có thể rất dễ tuôn tràn ra, không chừng nhắm vào tôi. Chẳng hạn, khi ông xuất hiện để đưa tôi đi ăn tối đêm hôm qua, tôi có thể nói ông ấy không vui vẻ vì tôi đã sẵn sàng để ra khỏi căn hộ ngay. Và trong một lát tôi đã tưởng rất có thể ông ấy gây hấn. Chính vì vây, tôi không muốn ở một mình với ông ấy. Và giờ đây, tôi có cảm tưởng nếu tôi thẳng thừng từ chối gặp ông ấy, ông ấy có thể rất, rất tức giận. Nhưng, như tôi đẫ nói với chị, ông ấy đã hết sức tử tế đối với tôi. Và tôi biết một lệnh giám sát của cảnh sát có thể làm hại một cách nghiêm trọng uy tín của ông ấy.

- Barbara, tôi sẽ gặp bác sỹ Smith vào thứ Hai. Ông ấy không biết điều đó, nhưng tôi sẽ đi. Theo những gì cô vừa kể cho tôi nghe, và nhất là việc ông ấy gọi cô là Suzanne, tôi nghĩ ông ấy đang có một điều đau khổ trong lòng. Tôi hy vọng ông ấy chịu tìm người điều trị. Nhưng tôi không thể khuyên cô không nói chuyện với cảnh sát New York nếu cô hoảng sợ. Thực ra, tôi nghĩ cô phải nói.

- Tôi chưa nói được. Tôi định đi một chuyến công tác váo tháng sau, nhưng tôi có thể sắp xếp lại lịch và đi vào tuần tới. Tôi sẽ nói chuyện lại với chị khi tôi trở về, lúc đó tôi sẽ quyết định những gì tôi cần làm.

Khi cô ta gác máy, Kerry buông mình lên một chiếc ghế trong bếp, những ghi chép về cuộc đối thoại để trước mặt nàng. Tình hình đang trở lên phức tạp hơn. Bác sỹ Smith đang bám theo Barbara Tompkins. Phải chăng ông cũng đã bám theo con gái của chính ông? Nếu vậy, rất có thể chính chiếc Mercedes của ông đã bị Dolly Bowles và cậu bé Michael trông thấy đậu trước nhà của vợ chồng Reardon trong đêm xảy ra án mạng.

Nàng nhớ lại một phần của bảng số xe mà Bowles khai đã trông thấy. Phải chăng Joe Palumbo đã có cơ hội so sánh chúng với xe của Smith?

Nhưng nếu bác sỹ Smith đã quan tâm tới Suzanne theo cách Barbara Tompkins hoảng sợ khi ông quan tâm tới cô ta, nếu ông là kẻ chịu trách nhiệm về cái chết của Suzanne, thì tại sao Jimmy Weeks lại sợ bị dính líu tới vụ cô ta bị giết đến thế?

Mình cần biết thêm về mối quan hệ của Smith với Suzanne trước khi mình gặp ông, trước khi mình biết những câu hỏi nào mình sẽ đặt ra với ông, Kerry nghĩ. Nhà buôn bán đồ cổ, Jason Arnott... mình cũng cần phải nói chuyện. Theo những ghi chú nàng đã tìm thấy trong hồ sơ, ông ta chỉ là một người bạn nhưng thường xuyên đến New York cùng Suzanne tham gia

nhiều cuộc bán đấu giá và hoạt động khác. Có lẽ một đôi lần bác sỹ Smith đã gặp họ.

Nàng gọi một cú điện thoại cho Arnott, để lại một tin nhắn yêu cầu ông ta gọi lại cho nàng. Rồi Kerry do dự một lát trước khi gọi một cú điện thoại nữa.

Đó là Geoff: Nàng muốn yêu cầu anh sắp xếp một cuộc gặp khác ở nhà tù với Skip Reardon.

Nhưng lần này nàng muốn cả hai người mẹ và bạn gái của anh ta, Beth Taylor, cùng có mặt tại đó.

Chương 68

Jason Arnott đã định ở yên trong nhà ngày thứ Sáu và chuẩn bị bữa ăn tối đơn giản cho mình. Như đã tính trước trong đầu, ông ta bảo bà giúp việc đi mua đồ, và bà ta đã trở về với lườn cá bơn, xà lách xoong, đậu Hà Lan và bánh mỳ giòn kiểu Pháp mà ông ta đã yêu cầu. Nhưng khi Amanda Coble điện thoại lúc năm giờ để mời ông ta đến ăn tối tại câu lạc bộ Rigewood Country cùng với Richard và bà, ông ta đã vui vẻ nhận lời.

Vợ chồng Coble là loại người giống như Arnott, rất giàu nhưng không kiêu kì, rất vui tính và lịch sự. Richard là một chủ ngân hàng tầm cỡ thế giới và Amanda là một nhà thiết kế nội thất. Jason quản lý tốt công việc riêng tư của mình và rất thích trò chuyện với Richard về những vụ mua bán trả tiền sau và thị trường ở nước ngoài. Ông ta biết Richard tôn trọng sự phán đoán của ông ta và Arnott đánh giá cao kiến thức của ông ta trong lĩnh vực cổ vật.

Ông ta tin chắc họ sẽ khiến ông khuây khỏa sau thời gian mệt nhọc ông ta vừa trải qua ở New York ngày hôm qua với Vera Todd. Ngoài ra ông ta đã gặp nhiều người lý thú thông qua vợ chồng Coble. Thực ra, nhờ họ ông ta đã thực hiện một vụ trộm thành công nhất ở Palm Spring cách đây ba năm.

Ông ta chạy xe tới trước của câu lạc bộ đúng lúc vợ chồng Coble giao xe họ cho nhân viên bãi đậu. Ông ta theo sau họ đi qua tiền sảnh, rồi chờ đợi trong lúc họ chào hỏi một cặp vợ chồng có vẻ phong nhã đang ra về. Ông ta nhận ra ngay người đàn ông. Thượng nghị sĩ Jonathan Hoover. Ông ta đã hai lần tham dự bữa ăn tối với các chính trị gia trong đó có Hoover nhưng họ chưa từng dối diện với nhau.

Người phụ nữ ngồi trong một chiếc xe lăn nhưng trông vẫn còn có vẻ như một bà hoàng trong bộ dạ phục màu xanh sẫm với một chiếc váy vừa chạm phía trên đôi giày cổ cao có dây buộc. Ông ta đã từng nghe nói bà Hoover bị liệt chân, nhưng chưa hề trông thấy bà. Với con mắt ghi nhận

ngay chi tiết nhỏ nhặt nhất, ông ta để ý thấy vị trí hai bàn tay của bà, siết chặt vào nhau, che dấu một phần các khớp ngón tay sưng phồng.

Bà chắc hẳn là một giai nhân khi còn trẻ, trước khi mắc phải chứng bệnh này, ông ta nghĩ trong lúc quan sát nét mặt vẫn còn thanh tú, nổi bật nhất là đôi mắt màu ngọc bích.

Amand Coble chợt ngước mắt lên và trông thấy ông ta.

- Jason, ông đã đến rồi. - Bà vẫy tay gọi ông ta lại và giới thiệu mọi người với nhau. Chúng tôi đang nói chuyện về hai vụ giết người khủng khiếp ở Summit sáng hôm nay. Cả hai người, thượng nghị sĩ Hoover và Richard đều biết đến luật sư Mark Young.

- Rõ ràng đây là một vụ thanh toán mafia. Richrd Coble tức giận nói.

- Tôi đồng ý. – Tonathan Hoover nói- và ông thống đốc cũng nghĩ như vậy. Tất cả chúng ta đều biết ông ta có nhiều mối quan hệ vững chắc với giới tội phạm trong tám năm gần đây, và bây giờ chúng ta cần Frank Green tiếp tục công việc thật tốt. Tôi có thể nói với quý vị điều này "Nếu Weeks đang bị xét xử trong một tòa án tiểu bang quý vị có thể đoán chắc tổng biện lý đã đã hoàn tất việc thương lượng, đã có được lời khai của Haskell và những vụ sát nhân đó đã không bao giờ xảy ra. Và lúc này Royce, người đã làm hỏng bét toàn bộ vụ này, đang muốn trở thành thống đốc. Chắc chắc chắn không được nếu tôi có thể ngăn chặn!

- Jonathan. - Grace Hoover thì thầm với vẻ trách móc. - Bà có thể nói đây là một năm tuyển cử, phải không, Amanda? - Trong lúc mọi người mỉm cười, bà nói thêm. - Bây giờ chúng tôi không thể giữ quý vị lâu hơn nữa.

- Vợ tôi vẫn luôn luôn kèm cặp tôi kể từ khi chúng tôi quen biết nhau, năm đầu tiên ở trường đại học. - Jonathan Hoover giải thích với Jason. - Rất mong được gặp lại ông, ông Arnott.

- Ông Arnott, có phải trước đây chúng ta từng gặp nhau? - Grace Hoover đột nhiên hỏi.

- Jason cảm thấy hệ thống báo động trong đầu ông ta kích hoạt. Nó đang phóng ra một cáo giác nghiêm trọng.

- Tôi không nghĩ vậy. - Ông ta từ từ trả lời.

Mình chắc chắn vẫn còn nhớ, ông ta nghĩ. Vậy thì điều gì khiến bà ta nghĩ hai người đã gặp nhau?

- Tôi không hiểu tại sao, nhưng tôi có cảm tưởng tựa hồ tôi biết ông. Chà, chắc là tôi đã nhầm. Xin chào.

Mặc dầu vợ chồng Coble vẫn là những con người lý thú như thường lệ và bữa ăn tối thật ngon, trong suốt buổi tối Jason ước gì được ở nhà một mình và nấu món lườn cá bơn.

Khi ông ta trở về nhà lúc mười giờ rưỡi, cả ngày hôm nay của ông ta lại càng thêm tệ hại lúc lắng nghe tin nhắn trong máy điện thọai. dù tin nhắn của Kery McGrath, tự giới thiệu là phụ tá công tố viên quận Bergen, cho ông ta số điện thoại của cô, yêu cầu ông ta gọi tới nhà cô cho đến mười một giờ đêm nay hoặc sáng sớm ngày mai. Cô giải thích rằng cô muốn nói chuyện với ông ta một cách không chính thức về người bạn láng giềng quá cố của ông ta, nạn nhân của vụ án mạng, Suzanne Reardon.

Chương 69

Buổi tối thứ Sáu, Geoff Dorso đến ăn tối tại nhà cha mẹ anh ở Essez Fells. Đó quả thực là một bữa ăn vui vẻ. Một cách bất ngờ em gái của anh, Marian, chồng cô, Don, và hai đứa con sinh đôi lên hai của họ đến từ Boston vào kỳ nghỉ cuối tuần. Mẹ anh đã lập tức cố gắng quy tụ lại bốn người con khác, vợ chồng họ và con cái họ, để đón tiếp khách mời. Thứ Sáu là đêm duy nhất tất cả mọi người đều có thể rảnh rang.

- Như vậy con có thể hoãn mọi dự tính khác, được không, Geoff? - Mẹ anh đã nửa nài nỉ nửa ra lệnh khi bà gọi điện thoại cho anh buổi chiều hôm ấy.

Geoff không có dự tính, nhưng dự phòng một trường hợp khẩn cấp, anh né tránh trả lời thẳng.

- Con không chắc đâu, mẹ. Con cần phải sắp xếp lại một việc, nhưng…

Ngay lập tức anh hối tiếc vì đã chọn cách này. Giọng nói của mẹ anh thay đổi, tỏ ra hết sức quan tâm trong lúc bà ngắt lời anh.

- Ồ, con đã có hẹn, Geoff! Chắc con gặp được một cô bạn xinh xắn? Thế thì con đừng lỡ hẹn. Con hãy mang bạn theo. Mẹ rất muốn gặp cô ấy!

Geoff than thầm trong lòng.

- Thực ra, mẹ, con chỉ nói đùa thôi. Con không có hẹn với ai hết. Con sẽ gặp mẹ vào khoảng sáu giờ.

- Thôi được, con.

Hiển nhiên, niềm vui của mẹ anh khi nghe anh nhận lời đã có vẻ giảm bớt vì không được làm quen với cô gái rất có thể là con dâu tương lai của bà.

Trong lúc anh cúp máy, Geoff nghĩ nếu được mời vào tối mai, không chừng anh sẽ gợi ý với Kerry rằng nàng và Robin có thể đến ăn tối tại nhà cha mẹ anh. Có lẽ nàng sẽ từ chối ngay, anh nghĩ.

Đột nhiên anh cảm thấy lo ngại nhận ra rằng nhiều lần trong ngày hôm ấy một ý nghĩ cứ thoáng qua đầu anh: mẹ anh sẽ rất có cảm tình với Kerry.

Lúc sáu giờ, anh lái xe tới ngôi nhà kiểu Tudor xinh đẹp nhưng cây cối mọc bừa bãi mà cha mẹ anh đã mua được cách đây hai mươi bảy năm với giá chỉ bằng một phần mười giá trị hiện nay. Đây là một ngôi nhà lý tưởng cho cả gia đình khi mình còn bé, anh nghĩ, và giờ đây vẫn còn lý tưởng cho tất cả con cháu. Anh đậu xe phía trước căn nhà để xe nay là chỗ ở của cô em gái út vẫn còn độc thân. Tất cả bọn họ đã luân phiên sử dụng căn nhà này trong thời gian học đại học. Bản thân anh đã ở đấy lúc còn là sinh viên luật tại Columbia, rồi trong hai năm sau đó.

Mình đã rất may mắn, anh nghĩ trong lúc hít thở không khí lạnh tháng Mười một và thưởng thức hơi ấm của ngôi nhà mời mọc, thắp đèn sáng trưng. Suy nghĩ của anh chợt quay về Kerry. Mình vui mừng vì mình không phải con một, anh tự bảo. Mình cảm tạ Chúa vì ba đã không qua đời khi mình còn đang học đại học và mẹ không tái giá và đến ở cách đây ba nghìn cây số. Mọi chuyện không thể dễ dàng đối với Kerry.

Lẽ ra mình phải gọi điện thoại cho nàng hôm nay, anh nghĩ. Tại sao mình đã không gọi? Mình biết nàng không muốn bất cứ một ai lảng vảng quanh nàng, nhưng, mặt khác, nàng quả thực không có một ai cùng san sẻ những nỗi lo âu. Nàng không thể bảo vệ Robin theo cách gia đình mình có thể bảo vệ một trong những đứa con nếu có một mối đe dọa.

Anh bước lên lối đi và hòa vào không khí ấm áp ồn ào, hết sức tiêu biểu khi ba thế hệ của dòng họ Coble quy tụ.

Sau những lời chào mừng dạt dào tình cảm với nhánh Boston, và một tiếng hello bình thường với những người anh thường xuyên gặp gỡ, Geoff thoát khỏi bọn họ để đi tìm cha anh trong phòng khách.

Với những cuốn sách luật đều là bản in đầu tiên sắp thành hàng dài, đây là căn phòng bọn trẻ thường không được phép đặt chân vào. Edward Geoff rót một ly scotch cho con trai, và một ly cho chính ông. Bảy mươi tuổi, ông là một luật sư nghỉ hưu đã từng là chuyên gia trong lĩnh vực kinh doanh và nhiều khách hàng nằm trong số 500 công ty dẫn đầu của tạp chí Fortune.

Edward quen biết và quý mến Mark Young và đang nóng lòng nghe bất cứ tin tức hậu trường nào về vụ ông ta bị giết mà rất có thể Geof đã nghe qua ở tòa án.

- Con không thể kể gì nhiều với ba đâu. - Geoff nói. Thật khó tin nổi sự ngẫu nhiên là một hoặc mấy tên trấn lột chỉ tình cờ thất bại trong một vụ

trộm và giết Young, đúng lúc nạn nhân thứ hai, Haskell đang định thương lượng với công tố để làm chứng chống lại Jimmy Weeks.

- Ba đồng ý. Hôm nay, ba đã ăn trưa ở Trenton với Summer French. Ba đã hay biết một điều rất có thể con sẽ quan tâm. Cách đây mười năm, có một thành viên trong một ủy ban quy hoạch ở Philadenphia đã cung cấp nhiều tin tức nội bộ cho Weeks, về một xa lộ đang được dự tính xây dựng giữa Philly và Lancaster. Weeks đã chớp được một vài khu đất có giá trị và kiếm một số lãi khổng lồ khi bán lại cho các nhà phát triển khi kế hoạch về xa lộ được công bố.

- Đó không phải là lần đầu tiên người ta lợi dụng những tin tức nội bộ.- Geoff nhận xét. - Đây là một thực tế của cuộc sống mà cảnh sát cũng đành bó tay. Và thông thường rất khó chứng minh, con có thể nói thêm như thế.

- Ba đã nhắc tới chuyện này vì một lý do. Ba biết Weeks đã mua được những khu đất đó với giá chẳng đáng là bao bởi người được quyền bán đang rất cần tiền mặt.

- Con có quen biết người đó?

- Khách hàng thân thiết của con, Skip Reardon.

Geoff nhún vai.

- Chúng ta đang nói loanh quanh, ba biết rõ mà. Đó là một trong những nguyên nhân khiến Skip suy sụp. con còn nhớ hồi đó Tim Farrell đã nói rằng Skip thanh lý tất cả mọi thứ để thuê luật sư biện hộ. Trên giấy tờ, tình trạng tài chính của Skip có vẻ dồi dào, nhưng anh ta đã đứng tên nhiều lô đất, với hợp đồng cầm cố một ngôi nhà quá đáng, và một bà vợ dường như nghĩ mình đang kết hôn với một ông hoàng. Nếu Skip không vào tù, giờ đây anh ta sẽ là một người giàu có, bởi vì anh ta là một nhà kinh doanh tài giỏi. Nhưng con tin con còn nhớ anh ta đã bán các lô đất theo giá thị trường.

- Không đúng là giá thị trường, nếu người mua có những tin tức đặc biệt. - Cha anh nói với vẻ cau có. - Một trong những tin đồn mà ba nghe được là Haskell, kế toán viên của ông ta từ thời đó, cũng hay biết về dịch vụ này. Dù sao đi nữa, một phần của những tin tức như thế có thể hữu ích theo một cách nào đó, vào một ngày nào đó.

Trước khi Geoff kịp trả lời, nhiều giong nói vang lên từ bên ngoài phòng khách.

- Ông. Bác Geoff, bữa ăn tối đã sẵn sàng.

- Bổn phận đang kêu gọi chúng ta… - Edward Dorso vừa nói vừa đứng lên và vươn vai.

- Ba đi trước đi. Con sẽ đi ngay sau ba. Con muốn kiểm tra các tin nhắn.

Khi anh nghe giọng nói thấp, khàn của Kerry trên băng nhắn tin, anh áp ống nghe sát vào tai.

Phải chăng quả thực Kerry đang nói nàng muốn đi đến nhà tù và gặp lại Skip? Nàng muốn cả mẹ của anh ta và Beth Taylor cùng ở đó?

- Lạy chúa! - Anh lớn tiếng thốt lên.

Tóm lấy bàn tay của đứa cháu tên Justin đã được bảo tới gọi anh, Geoff vội vàng đi về phía phòng ăn, nơi anh biết mẹ anh đang nóng lòng chờ một người ngồi xuống để cùng cầu nguyện.

Khi cha anh kết thúc lời cầu nguyện, mẹ nói thêm:

- Và ba mẹ hết sức vui mừng vì có cả Marian và Don cùng hai cháu.

- Mẹ, nghe mẹ nói cứ như chúng con đang sống ở Bắc cực,- Marian vừa phản đối vừa nháy mắt với Geoff. - Boston chỉ cách đây khoảng ba giờ rưỡi.

- Nếu mẹ con có thể, chắc là đã có một đại gia đình ở đây. Cha anh bình luận với một nụ cười thích thú. Và tất cả các con sẽ ở ngay đây, dưới con mắt canh chừng của mẹ.

- Tất cả các con có thể cười mẹ. - Mẹ anh nói. - nhưng mẹ rất thích trông thấy toàn bộ gia đình với nhau. Thật là tuyệt vời khi có ba cô con gái đã có gia đình riêng và Vickey có một bạn trai vững vàng đáng mến như Kenvin.

Geoff chăm chú nhìn trong lúc bà hướng mắt rạng rỡ về phía Vickey và Kevin.

- Bây giờ nếu con trai duy nhất của mẹ có thể tìm được một cô gái tương xứng…- Giọng nói của bà chợt dừng lại trong lúc mọi người quay sang Geoff với một nụ cười trìu mến.

Geoff nhăn mặt, rồi mỉm cười theo, anh nhớ lại thời mẹ anh là một phụ nữ rất hấp dẫn, đã dạy văn chương trung đại ở trường đại học Dreww trong hai mươi năm. Thực ra, anh đã được đặt tên là Geoffey do bà rất ngưỡng mộ Chaucer.

Nhân lúc đổi món ăn, Geoff lẻn vào căn phòng nhỏ đặt máy điện thoại để gọi Kerry. Anh rất mừng nhận thấy giọng nói của nàng có vẻ vui.

- Kerry, chị có thể gặp Skip ngày mai hay không? Tôi biết mẹ anh ta và Beth sẽ bỏ mọi việc để tới đó khi chị đến.

- Tôi rất muốn Geoff, nhưng tôi không biết có thể được hay không. Tôi không an tâm khi rời xa Robin, thậm chí bỏ nó ở nhà Cassie. Bọn trẻ luôn luôn thích ra ngoài và nơi đó quá trống trải.

Geoff không biết anh đã có một giải pháp cho tới lúc anh nghe mình nói.

- Tôi có một ý hay hơn. Tôi sẽ đến đón cả hai mẹ con chị, và chúng ta có thể gửi Robin ở nhà cha mẹ tôi trong lúc chúng ta đi. Em gái tôi và chồng cô ấy cùng bọn trẻ đều đang ở đây. Mấy đứa cháu khác cũng sẽ đến chơi. Robin sẽ có nhiều người để làm bạn, và nếu như thế vẫn còn chưa đủ, em rể tôi là đại úy cảnh sát bang Massachusetts. Chị hãy tin tôi đi, Robin sẽ rất an toàn.

Thứ Bảy, ngày 4 tháng 11

Chương 70

Jason Arnott nằm thao thức gần suốt đêm, vất vả với việc cố gắng quyết định xử sự như thế nào với cú điện thoại của phụ tá công tố viên Kerry McGrath, mặc dầu, như cô đã nói một cách hết sức tế nhị, đây chỉ là một việc " không chính thức"

Vào khoảng bảy giờ sáng, ông ta đã dứt khoát. Ông ta sẽ gọi điện thoại trả lời cô và, bằng một giọng nhã nhặn, tử tế nhưng không thân thiện, thông báo với cô rằng ông ta sẽ rất vui lòng gặp gỡ cô, miễn là không quá lâu. Lý do là ông ta sắp sửa đi xa vì công việc kinh doanh.

Tới Catskills, Jason tự hứa. Mình sẽ trốn khỏi nhà. Sẽ không một ai tìm thấy mình ở đấy. trong thời gian đó, tất cả câu chuyện này sẽ lắng dịu. Nhưng mình không thể có vẻ như mình đang có điều gì lo lắng.

Quyết định xong, cuối cùng ông ta mới ngủ say được một giấc, theo kiểu giấc ngủ mà ông ta thường thưởng thức sau khi ông ta đã hoàn tất tốt đẹp một nhiệm vụ và biết mình an toàn ở nhà.

Ông ta gọi điện thoại cho Kerry McGrath ngay sau khi ngủ dậy lúc chín giờ rưỡi. Cô nhấc máy ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Ông ta cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra giọng nói của cô có vẻ biết ơn một cách chân thật.

- Ông Arnott, tôi quả thực cảm ơn cú điện thoại của ông, và tôi xin cam đoan đây chỉ là một việc không chính thức. - Cô nói. - Tên của ông đã được nêu lên với tư cách một người bạn và chuyện gia đồ cổ cho Suzanne Reardon, cách đây nhiều năm. Vụ án này vừa phát sinh một điều, và tôi sẽ rất cảm ơn ông khi ông vui lòng nói chuyện với tôi về mối quan hệ mà ông đã biết giữa Suzanne và cha cô ấy, bác sĩ Charles Smith. Tôi hứa, tôi chỉ xin ông vài phút thôi.

Cô có vẻ nói thật, Jason có thể nhận ra một sự dối trá, ông ta có nhiều kinh nghiệm về điều này, và cô không phải là một kẻ dối trá. Sẽ không khó khăn khi nói chuyện về Suzanne, ông ta tự bảo. Ông ta vẫn thường đi mua sắm với Suzanne, như ông ta vừa đi mua sắm với Vera Shelby Todd ngày

hôm qua. Cô ta đã có mặt trong nhiều cuộc chiêu đãi của ông ta, cũng như hàng tá người khác. Không một ai có thể chê bai những bữa tiệc đó.

Jason hoàn toàn tin tưởng vào lời giải thích của Kerry rằng cô có một cuộc hẹn quan trọng lúc một giờ và sẽ rất cám ơn ông ta nếu cô có thể đến gặp ông ta trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Chương 71

Kerry quyết định mang Robin theo khi nàng lái xe tới nhà của Jason Arnott. Nàng biết Robin rất hoang mang khi trông thấy nàng cãi vã với Bob đêm hôm trước để giành giật bản sao chụp mảnh giấy của Haskell, và nàng nghĩ chuyến chạy xe tới Alpine sẽ cho hai mẹ con nửa tiếng đồng hồ để trò chuyện. Nàng tự trách mình về vụ đã xảy ra với Bob. Đáng lẽ nàng phải biết anh sẽ không đời nào chịu để cho nàng lấy mảnh giấy đó. Dù sao đi nữa, nàng biết điều chứa đựng trong đó. Nàng đã ghi nhanh lại đúng như nàng trông thấy, như vậy nàng có thể đưa cho Geoff xem sau này.

Hôm nay là một ngày nắng, bầu trời quang đãng, nàng nghĩ thời tiết này khiến người ta lên tinh thần. Giờ đây nàng biết mình phải xem xét lại một cách nghiêm túc vụ án Reardon, và thực sự rà soát toàn bộ, nàng quyết tâm làm nhanh việc này.

Robin sẵn lòng đồng ý đi theo mẹ, mặc dầu nó nói thẳng nó muốn trở về vào khoảng mười hai giờ trưa. Nó muốn mời Cassie tới ăn trưa.

Lúc đó Kerry mới nói cho nó về dự tính của nàng tới thăm gia đình của Geoff trong thời gian nàng đến Trenton vì công việc.

- Bởi vì mẹ lo lắng cho con,- Robin nói với vẻ thản nhiên.

- Phải, mẹ muốn con ở nơi mẹ biết con sẽ an toàn, và mẹ biết con sẽ vui vẻ với gia đình Dorso. Thứ hai, khi mẹ đưa con đến trường, mẹ sẽ thảo luận với ông Frank Green về tất cả chuyện này. Bây giờ, Rob, khi chúng ta tới nhà ông Arnott, con cùng vào với mẹ, nhưng con cần biết mẹ phải nói chuyện riêng với ông ấy. Con có mang theo một cuốn sách đấy chứ?

- Dạ, con tự hỏi hôm nay sẽ có mặt bao nhiêu cháu trai cháu gái của chú Geoff. Xem nào, chú ấy có bốn người em gái. Người trẻ nhất còn chưa có chồng. Người kế tiếp chú Geoff có ba đứa con, một đứa con trai chín tuổi - nó là đứa gần tuổi con hơn hết- rồi một cô gái bảy tuổi, và một cậu trai lên bốn. Người em gái thứ hai của chú Geoff có bốn đứa con, nhưng tất cả hãy còn bé, theo con nghĩ đứa lớn nhất mới lên sáu. Rồi một cô sinh đôi, hai anh em mới hai tuổi.

- Rob, lạy Chúa, từ đâu con hay biết tất cả những điều này? - Kerry hỏi.

- Đêm hôm trước trong bữa ăn tối, chú Geoff đã nói chuyện về bọn chúng. Lúc đó, con đoán mẹ như đang ở trên mây xanh. Con muốn nói, mẹ đã không lắng nghe. Dù sao con nghĩ đi đến đó cũng thú vị. Chú ấy nói mẹ chú ấy nấu ăn rất ngon.

Trong lúc họ rời khỏi nhà Closter và vào vùng Alpine, Kerry nhìn bảng chỉ dẫn:

- Không còn xa nữa.

Năm phút sau họ lái xe lên một con đường quanh co tới tòa nhà theo kiểu châu Âu của Jason Arnott. Ánh nắng sáng chói vờn trên cấu trúc, tổng hợp một cách hùng vĩ bởi đá, vữa, gạch và gỗ, với nhiều khung cửa sổ ô kính trên cao.

- Chà! – Robin thốt lên.

- Nó làm cho chúng ta nhận thấy chúng ta sống một cách đạm bạc như thế nào. - Kerry công nhận, trong lúc nàng đậu xe trong một lối đi hình bán nguyệt.

Jason Arnott mở cửa cho họ trước khi họ có thể tìm ra nút chuông. Lời chào mừng của ông ta có vẻ thân tình.

- Bà McGrath, và đây là phụ tá trẻ tuổi của bà?

- Ông Arnott, tôi đã nói đây chỉ là cuộc viếng thăm không chính thức. - Kery nói, rồi nàng giới thiệu Robin. - Có lẽ cháu có thể đợi ở đây trong thời gian chúng ta nói chuyện. - Nàng chỉ một chiếc ghế bên cạnh một bức tượng bằng đồng tạc hình hai hiệp sĩ đang chiến đấu.

- Ồ, không. Cháu sẽ dễ chịu hơn nhiều trong phòng khách. - Arnott chỉ một căn phòng bên trái tiền sảnh. - Bà và tôi có thể đi vào trong thư viện, ở kế tiếp phòng khách.

Nơi này giống như một viện bảo tàng. Kerry nghĩ trong lúc nàng đi theo Arnott. Nàng mong có cơ hội dừng chân và quan sát những màn trướng phủ tường tuyệt vời, những đồ đạc tinh xảo, những họa phẩm, sự hài hòa toàn bộ của nội thất. Hãy tập trung tư tưởng vào việc mình đang làm, nàng tự nhắc nhở. Mình đã hứa với ông ta mình chỉ ở đây trong nửa tiếng đồng hồ.

Khi nàng và Arnott đã ngồi đối diện nhau trong hai chiếc ghế bành bọc da dê xinh đẹp, nàng nói:

- Ông Arnott, Robin đã bị nhiều vết thương ở mặt trong một tai nạn xe hơi cách đây mấy tuần và đã được bác sĩ Charles Smith chữa trị.

Arnott nhếch mày.

- Có phải bác sĩ Charles Smith là cha của Suzanne Reardon?

- Đúng. Trong cả hai lần đưa cháu đến khám sau đó, tôi đã trông thấy một bệnh nhân trong phòng mạch của ông ấy giống Suzanne Reardon một cách đáng kinh ngạc.

Arnott nhìn nàng chằm chằm.

- Tôi nghĩ là ngẫu nhiên thôi. Chắc là bà không định nói ông ấy đã chủ tâm tái tạo Suzanne?

- Ông chọn từ thật lý thú, ông Arnott. Tôi đến đây bởi vì, như tôi đã nói với ông trong điện thoại, tôi cần biết Suzanne rõ hơn. Tôi cần biết mối quan hệ của cô ấy đối với cha cô ấy thực sự như thế nào, và trong chừng mực ông đã biết, đối với chồng cô ấy.

Arnott tựa người vào lưng ghế, nhìn lên trần và chắp hai bàn tay dưới cằm.

Ông ta cố tình lấy tư thế đó, Kerry nghĩ. Ông ta làm như thế để gây ấn tượng với mình. Tại sao?

- Để tôi bắt đầu bằng việc gặp gỡ Suzanne. Chuyện cách đây đã mười hai năm rồi. Một hôm cô ấy chợt bấm chuông cửa. Tôi phải nói với bà cô ấy là một cô gái đẹp một cách lạ lùng. Cô ấy tự giới thiệu và giải thích rằng vợ chồng cô ấy đang xây dựng một ngôi nhà trong vùng lân cận, rằng cô ấy muốn hoàn tất nó với những món đồ cổ và cô ấy đã nghe nói tôi thường đưa nhiều bạn bè thân thiết đến tham dự những cuộc đấu giá và giúp họ định giá. Tôi bảo với cô ấy đó là sự thật, nhưng tôi không tự xem mình là một nhà thiết kế nội thất và tôi cũng không có ý định trở thành một nhà cố vấn chuyên nghiệp.

- Có phải ông tính chi phí theo số giờ phục vụ?

- Lúc đầu tôi không tính. Nhưng rồi, khi tôi nhận thấy mình đã bỏ ra khá nhiều thời gian đi theo những con người lý thú đó, khuyên can họ đừng lao vào các dịch vụ không tốt, giúp họ tìm được các vật đẹp với giá cả phải chăng, và tôi chỉ nhận một số tiền hoa hồng tương đối thấp. Thoạt tiên, tôi đã không muốn dính líu với Suzanne. Cô ta hơi sỗ sàng, chắc bà cũng biết.

- Nhưng ông đã dính líu?

Arnott nhún vai.

- Bà McGrath, mỗi khi Suzanne muốn một điều gì, cô ấy đều đạt được. Thực ra, khi cô ấy nhận thức được rằng việc tán tỉnh quá đáng chỉ khiến cho tôi khó chịu, cô ấy quay sang quyến rũ theo một cách khác. Cô ấy có

thể tỏ ra rất vui tình. Cuối cùng, chúng tôi đã trở thành một đôi bạn thân thiết; quả thực, tôi vẫn còn rất nhớ cô ấy. Cô ấy đã làm cho những cuộc chiêu đãi của tôi thêm thú vị.

- Skip đã đến cùng cô ấy?

- Rất ít khi. Anh ta có vẻ chán chường, và thành thực mà nói những khách mời của tôi không có cảm tình với anh ta. Mãi tới bây giờ tôi vẫn còn chưa hiểu. Anh ta là một thanh niên có thái độ lịch sự và thông minh, nhưng anh ta khác hẳn hầu hết những người tôi quen biết. Anh ta là loại người thức dậy sớm, làm việc cật lực và không hề quan tâm tới việc trò chuyện vô tích sự, như anh ta đã từng nói với Suzanne vào một đêm khi anh ta bỏ lại cô ấy ở đây và về nhà một mình.

- Tối hôm đó cô ấy không có xe riêng hay sao?

Arnott mỉm cười.

- Suzanne không bao giờ gặp khó khăn trong việc quá giang.

- Ông đánh giá như thế nào về mối quan hệ giữa Suzanne và Skip?

- Đang tan rã. Tôi quen biết họ trong hai năm cuối cuộc hôn nhân của họ. Thoạt tiên, họ có vẻ rất thích nhau, nhưng cuối cùng rõ ràng là cô ấy đã chán ghét chồng. Trong thời gian cuối cùng họ rất ít khi đi chung với nhau.

- Bác sĩ Smith nói rằng Skip đã điên lên vì ghen và anh ta đã hăm dọa vợ.

- Nếu anh ta làm việc đó, Suzanne đã không tâm sự với tôi.

- Ông có biết rõ bác sĩ Smith?

Cũng như bất cứ người bạn nào của cô ấy, tôi phỏng đoán như thế. Nếu tôi đến New York với Suzanne vào những hôm phòng mạch của ông ấy đóng cửa, ông ấy thường tìm cách tới gặp chúng tôi. Tuy nhiên, cuối cùng sự quan tâm của ông ấy dường như khiến Suzanne khó chịu. Cô ta thường nói, đại khái như: "Đáng lẽ em không nên cho ông ấy biết hôm nay chúng ta đến đây".

- Cô ấy có tỏ ra khó chịu với ông ấy?

- Cũng như cô ấy đã công khai tỏ ra lạnh nhạt đối với Skip, cô ấy không hề cố gắng che giấu vẻ bực tức đối với bác sĩ Smith.

- Ông có biết cô ấy đã được nuôi dưỡng bởi bà mẹ và người cha dượng?

- Có. Cô ấy đã kể cho tôi nghe thời niên thiếu của cô ấy thật là khốn khổ. Mấy người chị con riêng của ông cha dượng đã ganh tỵ với sắc đẹp

của cô ấy. Có một lần cô ấy đã nói: “ Kể ra em cũng có đôi nét giống như Cinderella”.

Điều đó giải đáp câu hỏi kế tiếp của mình, Kerry nghĩ. HIển nhiên, Suzanne đã không tâm sự với Arnott rằng cô ta đã lớn lên như một cô gái tầm thường có tên là Susie.

Một câu hỏi đột ngột nảy ra trong đầu nàng.

- Cô ấy đã gọi bác sĩ Smith là gì?

Arnott chợt ngập ngừng.

- Hoặc bác sĩ, hoặc Charles, - một lát sau ông ta nói.

- Không gọi là ba hay sao?

- Không bao giờ. Tối thiểu là không theo tôi còn nhớ. - Arnott chăm chú nhìn đồng hồ tay.

- Tôi biết tôi đã hứa sẽ không làm mất quá nhiều thời giờ của ông, nhưng còn có một điều tôi cần biết. Suzanne có quan hệ với một người đàn ông nào khác hay không? Đặc biệt là cô ấy có gặp gỡ Jimmy Weeks?

Arnott dường như suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

- Tôi đã giới thiệu cô ấy với Jimmy Weeks trong chính căn phòng này. Đó là lần duy nhất ông ta đến nhà tôi. Họ đã rất vui vẻ với nhau. Như bà có thể biết, Weeks luôn luôn tạo ra một ấn tượng uy quyền rất mạnh và Suzanne đã bị thu hút ngay tức khắc. Jimmy luôn luôn để mắt tới phụ nữ đẹp. Suzanne khoác lác rằng sau khi họ gặp nhau, ông ta đã bắt đầu thường xuyên xuất hiện tại các câu lạc bộ Palisades Country, nơi cô ấy trải qua phần lớn thời gian. Và tôi nghĩ Jimmy cũng là một thành viên ở đó.

Kerry nghĩ tới lời khai của nhân viên phục vụ sân golf trong lúc nàng hỏi:

- Cô ấy có vẻ vui mừng về chuyện đó chứ?

- Ồ, rất vui mừng. Mặc dầu, tôi không nghĩ cô ấy để cho Jimmy biết như thế. Cô ấy biết ông ta có nhiều bạn gái, và cô ấy thích làm cho ông ta ghen. Bà còn nhớ một trong những màn trong phàn đầu của truyện cuốn theo chiều gió, màn Scarlett thu hút tất cả bạn trai của những cô gái khác?

- Vâng, tôi nhớ.

- Đó chính là Suzanne của chúng tôi. Người ta có thể nghĩ cô ấy đã phát triển tự nhiên theo thời gian. Xét cho cùng, đó chỉ là một trò trẻ con, phải không? Nhưng không có một người đàn ông nào mà Suzanne không cố gắng quyến rũ. Điều đó khiến cho cô ấy không được lòng những phụ nữ khác.

- Và phản ứng của bác sĩ Smith đối với sự tán tỉnh của cô ấy?

- Phẫn nộ, tôi có thể nói như vậy. Tôi nghĩ rằng nếu có thể được, chắc là Smith đã dựng một rào cản chung quanh để giữ cho nhiều người khác không sao tới gần cô ấy, giống như những viện bảo tàng xây rào cản chung quanh các vật quý già nhất của họ.

Ông không biết ông đang tới gần mục tiêu như thế nào đâu, Kerry nghĩ. Nàng hồi tưởng những gì Deidre Rearde đã nói về mối quan hệ của bác sĩ Smith với Suzanne, rằng ông cư xử với cô như một mòn đồ.

- Nếu lý thuyết của ông đúng, ông Arnott, đó có phải là một lý do khiến cho bác sĩ Smith tức giận Skip Reardon?

- Tức giận anh ta? Tôi nghĩ còn sâu sắc hơn thế. Tôi nghĩ ông ấy căm ghét anh ta.

- Ông Arnott, ông có lý do nào để nghĩ rằng Suzanne đã có một người đàn ông nào khác ngoài chồng và cho cô ấy hay không?

- Nếu có, tôi không tham gia vào đó. Suzanne có một vài món thật đẹp, mà tôi biết rất rõ. Trong mỗi dịp sinh nhật và dịp lễ Giáng sinh hằng năm. Skip đã mua tặng cô ấy nhiều món quà sau khi cô ấy chỉ đúng những gì cô ấy muốn. Cô ấy cũng có một vài mòn xưa cũ thuộc loại độc nhất của Cartier mà tôi tin là do cha cô ấy cho.

Hoặc do ông ta mua. Kerry nghĩ. Nàng đứng lên.

Ông Arnott, ông có nghĩ Skip Reardon đã giết Suzanne?

Ông ta cũng đứng lên theo.

- Bà McGrath, tôi tự xem mình rất hiểu biết về mỹ nghệ và đồ đạc cổ, và tôi không giỏi trong việc xét đoán con người. Nhưng phải chăng đúng là tình yêu và tiền bạc là hai lý do lớn nhất để giết người? Tôi lấy làm tiếc phải nói rằng trong vụ án này cả hai lý do đó dường như đều thích hợp với Skip. Bà có đồng ý không?

Từ một cửa sổ, Jason Arnott quan sát chiếc xe hơi của Kerry mất dạng phía dưới lối đi. Nghĩ lại cuộc trao đổi ý kiến ngắn ngủi vừa qua, ông ta cảm thấy mình đã được biết các chi tiết một cách vừa đủ để tỏ ra hữu ích, mơ hồ một cách vừa đủ để cho Kerry, giống như cả hai bên nguyên cáo và bị cáo mười năm về trước, có thể quyết định không còn gì cần chất vấn ông ta.

Mình có nghĩ Skip Reardon đã giết Suzanne? Không, tôi không nghĩ như vậy, bà McGrath, ông ta nghĩ. Tôi nghĩ rằng giống như nhiều người

đàn ông khác, Skip đã có khả năng giết vợ. Tuy nhiên, đêm hôm ấy một người nào đó đã làm việc này thay thế anh ta.

Chương 72

Skip Reardon đã chịu đựng một trong những tuần rõ ràng là tồi tệ nhất của đời anh. Anh phát hiện vẻ hoài nghi trong mắt của phụ tá công tố viên McGrath khi cô đến thăm anh cùng với tin đồn sẽ không còn có việc kháng án nào nữa.

Tựa hồ một bản đồng ca Hy Lạp đang ngân nga không ngừng trong đầu anh: “Hai mươi năm nữa mới có khả năng phóng thích có điều kiện”. Cứ vang đi vang lại như thế. Suốt tuần, ban đêm thay vì đọc báo hoặc xem truyền hình, Skip cứ nhìn chằm chằm vào các bức ảnh lộng khung trên tường xà lim.

Trong hầu hết các bức ảnh là Beth và mẹ anh. Một vài bức đã được chụp cách đây mười bảy năm, khi anh hai mươi ba tuổi và chỉ mới hẹn hò với Beth. Cô vừa mới bắt đầu công việc dạy học, và anh vừa mới tạo lập Công ty xây dựng Reardon.

Trong mười năm nằm tù, Skip đã trải qua nhiều giờ nhìn những bức ảnh đó và tự hỏi tại sao mọi việc đã xoay chuyển tồi tệ đến thế. Nếu anh đã không gặp Suzanne đêm hôm ấy, giờ đây anh và Beth chắc đã thành hôn được mười bốn hoặc mười lăm năm. Có lẽ họ đã có hai hoặc ba đứa con. Ta sẽ cảm thấy như thế nào khi có một đứa con trai hoặc một đứa con gái?

Chắc là anh đã xây cho Beth một ngôi nhà mà họ đã cùng nhau dự tính – không phải là loại hiện đại, dở hơi mà một kiến trúc sư có thể tưởng tượng ra như Suzanne đã đòi hỏi anh và anh ghét cay ghét đắng.

Suốt những năm trong tù đó, anh giữ vững ý thức mình vô tội, niềm tin vào hệ thống công lý của nước Mỹ và tin tưởng rằng một ngày nào đó cơn ác mộng sẽ tan biến. Trong những giấc mơ, phiên tòa kháng án công nhận rằng bác sĩ Smith đã nói dối, và Geoff sẽ đến nhà tù và nói: "Chúng ta đi thôi, Skip. Anh là một người tự do".

Theo như quy định của nhà tù, Skip được phép gọi điện thoại người nghe trả tiền hai lần mỗi tuần. Thông thường anh gọi cho cả hai người là

mẹ anh và Beth hai lần mỗi tuần. Tối thiểu một trong hai người đến thăm anh vào thứ Bảy hoặc Chủ Nhật.

Tuần này, Skip đã không gọi điện thoại cho bất cứ ai trong hai người đó. Anh đã quyết định. Anh sẽ không để cho Beth đến thăm anh nữa. Cô phải tiếp tục cuộc sống của chính cô. Cô sẽ bốn mươi tuổi vào sinh nhật sắp tới, anh ngẫm nghĩ. Cô cần phải gặp một người nào khác, lấy chồng, có con. Cô rất thích trẻ con. Đó là lý do cô đã chọn nghề dạy học và sau đó là cố vấn sư phạm.

Ngoài ra, Skip còn quyết định một điều khác: anh sẽ không lãng phí thời gian thiết kế những căn phòng và những ngôi nhà với giấc mơ một ngày nào đó anh sẽ xây dựng. Vào lúc anh ra khỏi nhà tù - nếu anh ra được - anh sẽ trên sáu mươi tuổi. Lúc đó sẽ quá muộn để bắt đầu trở lại. Hơn nữa, sẽ không còn ai để cho anh chăm sóc.

Đó là lý do vào sáng thứ Bảy, khi Skip nghe nói luật sư của anh gọi điện thoại, anh tiếp nhận cú điện thoại với ý định kiên quyết bảo Geoff hãy quên anh đi. Geoff cũng có nhiều việc khác để làm. Cái tin Kerry McGrath sẽ đến gặp anh cùng với mẹ anh và Beth khiến anh tức giận.

- Kerry muốn làm gì vậy, Geoff? - anh hỏi. - Có phải chính là để chứng tỏ cho mẹ tôi và Beth biết rằng họ đang lãng phí thời gian vào việc cố gắng đưa tôi ra khỏi nơi này? Chứng tỏ với họ rằng mọi luận chứng biện hộ cho tôi đều chống lại tôi? Anh hãy nói với McGrath tôi không cần nghe chuyện đó nữa. Tòa án đã hoàn toàn thuyết phục được tôi.

- Im đi, Skip, - giọng nói quả quyết của Geoff dằn mạnh. - Sự quan tâm của Kerry đối với anh và vụ sát nhân này đang gây ra cho cô ấy rất nhiều rắc rối, kể cả một mối đe dọa một điều gì đó sẽ xảy ra với đứa con gái mười tuổi nếu cô ấy không chịu bỏ cuộc.

- Một mối đe dọa? Ai?

Skip nhìn vào ống nghe anh đang cầm tựa hồ như đột nhiên nó đã biến thành một vật khác lạ. Quả thực không sao hiểu được con gái của Kerry McGrath lại bị đe dọa vì anh.

- Không những là ai? Mà còn là vì sao? Chúng ta chắc chắn Jimmy Weeks chính là "ai". Còn "vì sao" chính là vì một lý do nào đó ông ta đang lo sợ cuộc điều tra lại được mở ra. Bây giờ, anh hãy nghe tôi nói, Kerry muốn xem xét lại mọi chi tiết của vụ án này cùng với anh, với cả mẹ anh và Beth. Cô ấy có một số câu hỏi cho cả ba người. Cô ấy cũng có nhiều điều kể cho anh nghe về bác sĩ Smith. Tôi không cần phải nhắc nhở anh lời

khai của ông ta đã có tác dụng gì đối với anh. Chúng tôi sẽ đến trong thời gian vào thăm sau cùng, tôi hy vọng anh sẽ tỏ ra hợp tác. Đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta để đưa anh ra. Cũng có thể đây là cơ hội cuối cùng.

Skip nghe tiếng cúp máy trong tai. Một người cai tù dẫn anh trở về xà lim. Anh ngồi xuống trên giường và úp mặt vào hai bàn tay. Anh không muốn để việc này xảy ra, tuy nhiên bất chấp bản thân anh, tia hy vọng mà anh tưởng đã tắt hẳn đột nhiên cháy bùng lên và lúc này đang lan tỏa khắp người anh.

Chương 73

Geoff đón Kerry và Robin lúc một giờ. Khi họ tới Essex Fells, Geoff dẫn Kerry và Robin vào trong nhà và giới thiệu họ với tất cả mọi người. Lúc cuối bữa ăn tối gia đình đêm hôm trước, anh đã giải thích vắn tắt với những người lớn tình huống khiến anh phải mang Robin theo.

Ngay lập tức bản năng của mẹ anh đã tập trung vào sự kiện người đàn bà mà Geoff cứ gọi là "mẹ của Robin" chắc hẳn có một ý nghĩa đặc biệt đối với con trai của bà.

- Tất nhiên, cứ để Robin ở đây suốt buổi chiều, - bà nói. - Tội nghiệp cho cháu, kẻ đó thậm chí có thể nghĩ tới việc hãm hại cháu. Còn Geoff, sau khi con và mẹ của cháu - có phải con đã nói tên cô ấy là Kerry? - trở về từ Trenton, tất cả phải ở lại ăn tối cùng với gia đình.

Geoff biết câu nói mơ hồ của anh "chúng con sẽ tính sau" không gây tác dụng gì. Trừ phi một chuyện bất ngờ nào đó xảy ra, chúng ta sẽ ăn ở bàn ăn của mẹ, anh tự bảo.

Ngay lúc đó, anh phát hiện sự đồng ý trong ánh mắt của mẹ anh khi bà trông thấy Kerry. Nàng mặc một cái áo khoác lông lạc đà có thắt lưng và một cái quần phù hợp. Một chiếc áo thun cổ lọ màu xanh lá cây càng làm nổi bật ánh nâu đỏ trong đôi mắt của nàng. Mái tóc của nàng buông lơi quanh cổ áo. Ngoại trừ chút son trên môi, nàng chỉ kẻ mí mắt.

Sau đó, anh có thể trông thấy mẹ anh rất hài lòng với lời cám ơn chân thật, không thái quá của Kerry về việc cho Robin ở lại trong lúc nàng đến nhà tù. Mẹ vẫn luôn luôn khó chịu vì những lời lẽ lễ độ quá mức, anh nghĩ.

Robin thích thú khi nghe nói tất cả chín người cháu đang ở đâu đó trong nhà.

- Don sẽ dẫn cháu và hai cháu lớn nhất đến Sports World, - bà Dorso nói với nó.

Kerry lắc đầu và khẽ nói:

- Cháu không biết…

- Don là người em rể tôi và hiện là đại úy trong sở cảnh sát bang Massachusetts, - Geoff trấn an nàng. - Cậu ấy sẽ bám sát bọn trẻ như keo.

Rõ ràng là Robin mong có một thời gian vui vẻ. Nó nhìn cặp song sinh hai tuổi bị cậu em họ bốn tuổi rượt đuổi, chạy thục mạng qua họ.

- Nơi đây cứ như giờ cao điểm của lũ trẻ, - nó vui vẻ nhận xét. - Con sẽ gặp lại mẹ sau.

Trong xe hơi, Kery tựa người vào lưng ghế và thở ra một hơi thật dài.

- Chị không lo lắng đấy chứ? - Geoff hỏi nhanh.

- Không, hoàn toàn không. Chỉ là một cảm giác nhẹ nhõm. Và bây giờ xin để tôi cho anh hay những chuyện tôi chưa kể với anh.

- Như chuyện gì?

- Như những năm thiếu thời của Suzanne, và cô ta đã trông thấy gì khi cô ta nhìn vào gương trong thời gian đó. Như chuyện của bác sĩ Smith. Như thái độ của bác sĩ Smith đối với một trong số bệnh nhân mà ông ta đã cho bộ mặt của Suzanne. Và như chuyện Jason Arnott vừa cho tôi biết sáng hôm nay.

Deidre Reardon và Beth Taylor đã có mặt trong phòng tiếp khách của nhà tù. Sau khi Geoff và Kerry cho viên thư ký biết tên, hai người đến gặp họ, và Geoff giới thiệu Kerry với Beth.

Trong lúc họ chờ được gọi tên, Kerry cố ý giữ một cuộc trò chuyện lạnh nhạt. Nàng biết những điều nàng muốn nói tới trước sự hiện diện của Skip, nhưng nàng muốn để dành cho tới lúc đó. Nàng không muốn đánh mất thời điểm cả ba người cùng hồi tưởng ký ức trong lúc nàng nêu ra nhiều điểm hệ trọng. Hiểu lời chào hỏi cố làm ra vẻ lạnh nhạt của bà Deidre Reardon, nàng tập trung vào cuộc trò chuyện với Beth Taylor, là người nàng có cảm tình ngay tức khắc.

Vào ba giờ đúng, họ được dẫn tới khu vực mà các thành viên trong gia đình và bạn bè được phép trực tiếp gặp tù nhân. Hôm nay ở đây động đúc hơn lúc Kerry đến tuần trước. Nản chí, Kerry nhận thấy đáng lẽ nàng nên chính thức yêu cầu được sử dụng một trong những phòng dành riêng cho công tố viên cũng như luật sư biện hộ. Nhưng như thế có nghĩa là sẽ phải nhân danh một phụ tá công tố viên của quận Bergen để đi gặp một tù nhân đã bị buộc tội giết người, điều mà nàng vẫn còn chưa sẵn sàng làm.

Họ đã xoay xở kiếm được một bàn trong góc, nơi ít ồn ào hơn hết. Lúc Skip được dẫn đến, cả Deidre Reardon lẫn Beth đều nhổm người lên. Sau

khi viên cai ngục mở còng tay của Skip, Beth thụt người lại trong lúc Deidre ghì chặt con trai bà.

Rồi Kerry quan sát Beth và Skip nhìn nhau. Vẻ mặt của họ và chính sự dè dặt trong nụ hôn bộc lộ nỗi lòng của họ hơn bất cứ cử chỉ nồng nàn nào. Lúc đó, nàng chợt nhớ lại hết sức sống động, trong phiên toà ngày hôm ấy nàng đã trông thấy nỗi đau đớn trên mặt Skip Reardon trong lúc anh ta bị kết một bản án tối thiểu ba mươi năm tù, và đã lắng nghe lời phản đối có vẻ chân thật của anh ta rằng bác sĩ Smith là một con người dối trá. Nghĩ lại chuyện đó, nàng nhận thức rằng, mặc dầu nàng biết rất ít về vụ án lúc bấy giờ, nàng vẫn còn cảm thấy rõ vẽ chân thật trong giọng nói của Skip Reardon ngày hôm ấy.

Nàng đã mang theo một tập giấy nhỏ màu vàng trên đó nàng đã viết một loạt câu hỏi, dành chỗ dưới mỗi câu để ghi chép câu trả lời. Một cách vắn tắt, nàng kể cho họ nghe những lý do đã thúc đẩy nàng tổ chức cuộc gặp gỡ thứ hai này: câu chuyện của Dolly Bowles về sự hiện diện của chiếc Mercedes đêm Suzanne chết; việc Suzanne đã lớn lên một cách vô cùng bình thường; việc tái tạo kỳ lạ khuôn mặt của cô ta khi bác sĩ Smith giải phẫu một số bệnh nhân của ông trong thời gian gần đây; sự thu hút của Smith đối với Barbara Tompkins; việc tên của Jimmy Weeks đã được nhắc nhở trong cuộc điều tra; và, cuối cùng, sự đe doạ đối với Robin.

Kerry cảm thấy mình được cả ba người tán thưởng; sau khi họ bàng hoàng nghe những điều tiết lộ đó, họ không mất thời gian bình luận với nhau. Beth Taylor nắm lấy bàn tay của Skip trong lúc cô hỏi:

- Chúng ta có thể làm gì bây giờ?

- Trước hết, rõ ràng là giờ đây tôi đã có những mối nghi ngờ nghiêm trọng về việc Skip có tội hay không, và nếu chúng ta khám phá ra loại bằng chứng mà tôi đang tìm, tôi sẽ cố hết sức để giúp Geoff xin huỷ bỏ bản án. Tôi nghĩ là rất có thể, - Kerry nói với họ. - Skip, cách đây một tuần anh đã phỏng đoán sau khi chúng ta nói chuyện, rằng tôi không tin anh. Thực ra, không đúng như vậy. Điều tôi cảm thấy, và điều tôi đã suy nghĩ, là không có điều gì, tôi đã nghe mà lại không thể suy diễn theo hai cách - có lợi hoặc bất lợi cho anh. Chắc chắn không có điều gì tôi đã nghe có thể cung cấp căn cứ cho một vụ kháng án mới. Không đúng như thế, phải không Geoff?

Geoff gật đầu.

- Lời khai của bác sĩ Smith là lý do chủ yếu khiến anh bị kết án, Skip. Hy vọng to lớn độc nhất là đánh đổ lời khai đó. Và tôi thấy chỉ có một

cách để làm việc này là dồn ông ta vào góc bằng cách tiết lộ một số điều dối trá của ông ta và buộc ông ta đối chất với những điều đó.

Nàng không chờ đợi bất cứ ai trong bọn họ nói.

- Tôi đã có sẵn câu trả lời cho câu hỏi đầu tiên mà tôi dự định đặt ra: Suzanne không bao giờ nói với ông cô ta đã được giải phẫu thẩm mỹ. Và tiện đây, chúng ta hãy bỏ qua thủ tục. Tên tôi là Kerry.

Trong một giờ mười lăm phút còn lại của cuộc đến thăm, nàng dồn dập hỏi họ nhiều câu.

- Skip, trước hết, có bao giờ Suzanne nhắc tới Jimmy Weeks?

- Chỉ ngẫu nhiên. - Anh ta nói. - Tôi biết ông ta là một thành viên của câu lạc bộ và thỉnh thoảng cô ấy đã chơi golf với ông ta. Cô ấy vẫn thường khoe khoang thành tích của mình. Nhưng khi cô ấy biết tôi đang nghi ngờ cô ấy có quan hệ mật thiết với một người nào đó, cô ấy bắt đầu chỉ nhắc tới tên của những phụ nữ cùng chơi golf với cô ấy.

- Có phải Weeks là người đang bị truy tố về tội trốn thuế thu nhập? - Deidre Reardon hỏi.

Kerry gật đầu.

- Thật là không thể tin nổi. Tôi nghĩ chính phủ quá bất công khi quấy rối ông ta. Năm ngoái, tôi đã tình nguyện tham gia cuộc vận động chống bệnh ung thư, và ông ta đã cho phép chúng tôi sử dụng khuôn viên của ông ta ở Peapack. Ông ta đã hỗ trợ toàn bộ hoạt động, lại còn quyên tặng một số tiền lớn. Thế mà cô nói ông ta đã có quan hệ mật thiết với Suzanne và đang đe doạ con gái của cô.

- Jimmy Weeks đã cẩn thận gìn giữ hình ảnh mình như một con người hào phóng đối với công chúng. - Kerry nói với bà ta. - Bà không phải là người duy nhất nghĩ ông ta là một nạn nhân bị chính phủ quấy rối. Nhưng bà hãy tin tôi đi, không có gì có thể xa rời sự thật. - Nàng xoay qua Skip. - Tôi muốn anh mô tả những món nữ trang mà anh tin Suzanne đã nhận của một người đàn ông khác.

- Một trong số đó là chiếc vòng ta bằng vàng khảm những ký hiện tử vi bằng bạc, ngoại trừ dấu Nam dương. Dấu này là nét hoa mỹ trung tâm, tất cả đều nạm kim cương. Suzanne là một người tuổi Nam dương. Đây rõ ràng là một món nữ trang rất đắt tiền. Khi tôi hỏi cô ấy sao cô ấy có cái vòng, cô ấy đã nói với tôi do cha cô ấy cho. Lần gặp ông ta sau đó, tôi đã cám ơn ông ta về sự hào phóng đối với cô ấy, và, đúng như tôi dự đoán, ông ta không biết tôi đang nói gì.

- Đó là loại nữ trang chúng ta có thể truy tìm nguồn gốc. Để bắt đầu, chúng ta sẽ mở một cuộc điều tra tại các tiệm kim hoàn ở New Jersey và Mannhattan. - Kerry nói. - Một số tiệm có khả năng xác định một món nữ trang mà họ đã bán ra nhiều năm trước hoặc nhận biết kiểu dáng nếu đó là loại chỉ có một cái.

Skip kể với nàng về một chiếc nhẫn nạm ngọc lục bảo và kim cương trông giống như một nhẫn cưới. Các viên kim cương và ngọc lục bảo được gắn xen nhau một cách tinh xảo trên một chiếc nhẫn nhỏ bằng vàng.

- Một món khác mà cô ấy bảo là cha cô ấy đã cho?

- Phải. Cô ấy nói ông ta muốn đền bù cho những năm ông ta không cho cô ấy gì cả. Cô ấy bảo một số trong đó là nữ trang gia đình của mẹ ông ta. Như thế nghe dễ tin hơn. Cô ấy còn có một cây trâm hình bông hoa rõ ràng là rất xưa cũ.

- Mẹ còn nhớ cái đó. - Deidre Reardon nói. - Nó có một nụ hoa gắn vào đó bằng một dây xích bằng bạc. Mẹ vẫn còn giữ một bức ảnh cắt từ một tờ báo địa phương trong đó Suzanne mang nó tại một lễ hội từ thiện. Suzanne còn mang một vòng kim cương khác thuộc loại gia bảo khi cô ấy chết, Skip.

- Những nữ trang của Suzanne đêm hôm ấy ở đâu? - Kerry hỏi.

- Ngoại trừ những món cô ấy đang đeo trên, tất cả những món khác đều ở trong hộp nữ trang trên mặt bàn phấn của cô ấy. - Skip nói. - Xem như cô ấy để nó trong hộp nữ trang khoá trong phòng trang điểm, nhưng cô ấy thường không quan tâm.

- Skip, theo lời khai của anh trước toà, một vài món đã biến mất trong phòng ngủ của anh đêm hôm ấy.

- Có hai món tôi chắc chắn đã biến mất. Một món là cây trâm hình bông hoa. Vấn đề quan trọng là tôi không thể quả quyết nó ở trong hộp nữ trang ngày hôm ấy. Nhưng tôi có thể cam đoan rằng một khung ảnh trên bàn đầu giường là không còn ở chỗ cũ.

- Anh hãy mô tả nó cho tôi. - Kerry nói.

- Hãy để cho mẹ, Skip. - Deidre ngắt lời. - Kerry, cô nên biết, cái khung nhỏ đó rất đẹp. Nó nổi danh là đã được làm bởi một viên phụ tá cho nhà chế tác đồ nữ trang Fabergé. Chồng tôi đã ở trong quân đội chiếm đóng sau chiến tranh và đã mua nó ở Đức. Đó là một cái khung hình bầu dục tráng men xanh có mép chung quanh bằng vàng khảm ngọc trai. Đó là quà cưới của tôi cho Skip và Suzanne.

- Suzanne đã lồng một tấm ảnh của cô ấy vào trong đó. - Skip giải thích.

Kerry trông thấy viên cai ngục ở cửa nhìn đồng hồ trên tường.

- Chúng ta chỉ còn vài phút, - nàng hối hả nói. - Skip, anh trông thấy khung ảnh đó lần cuối lúc nào?

- Nó vẫn còn ở đó buổi sáng cuối cùng khi tôi thay áo quần. Tôi nhớ rất kỹ, bởi vì tôi đã nhìn nó khi tôi bỏ các thứ linh tinh vào trong túi bộ đồ tôi vừa mặc. Đêm hôm ấy, khi các thám tử bảo họ sẽ đưa tôi về sở cảnh sát để thẩm vấn, một người trong bọn họ đã lên phòng ngủ cùng với tôi trong lúc tôi lấy cái áo thun. Lúc đó khung ảnh đã không còn.

- Nếu Suzanne đã có quan hệ mật thiết với một người nào khác, rất có thể cô ấy đã tặng tấm ảnh của cô ấy cho người đó vào ngày hôm ấy.

- Không. Đó là một trong những tấm ảnh đẹp nhất của cô ấy, và cô ấy rất thích nhìn ngắm nó. Và tôi không nghĩ cô ấy thậm chí đã cả gan đem cho quà cưới của mẹ tôi.

- Và nó không bao giờ xuất hiện trở lại? - Kerry hỏi.

- Không bao giờ. Và khi tôi cố gắng nói có thể nó đã bị lấy trộm, công tố viên đáp lại rằng nếu một tên trộm đã có mặt tại đó thì tất cả nữ trang đã không còn.

Tiếng chuông báo hiệu chấm dứt giờ thăm. Lần này, khi Skip đứng lên, anh ta choàng một cánh tay quanh mẹ anh, cánh tay kia quanh Beth, và kéo họ sát vào anh. Qua phía trên đầu họ, anh ta nhìn Kerry và Geoff. Nụ cười của anh ta làm cho anh ta có vẻ trẻ hơn mười tuổi.

- Kerry, chị tìm cách đưa tôi ra khỏi nơi này và tôi sẽ xây cho chị một ngôi nhà mà chị sẽ không bao giờ muốn rời khỏi trong phần đời còn lại của cuộc đời chị. - Rồi đột nhiên anh ta bật cười, nói tiếp. - Lạy Chúa, trong nơi này tôi không thể tin mình đã nói như thế.

Ở đầu kia của căn phòng, tù nhân Will Toth đang ngồi với bạn gái của anh ta, nhưng anh ta dồn hầu hết chú tâm vào nhóm người quanh Skip Reardon. Anh ta đã nhiều lần trông thấy mẹ của Skip, viên luật sư và cô bạn gái ở đây. Rồi tuần trước anh ta đã nhận ra Kerry MaGrath khi nàng đến gặp Skip. Anh ta sẽ nhận ra nàng ở bất cứ nơi đâu. - McGrath chính là lý do khiến anh ta sẽ phải trải qua mười lăm năm sắp tới trong địa ngục này. Nàng là công tố viên tại phiên toà xét xử anh ta. Rõ ràng là hôm nay nàng đang tỏ ra rất tử tế với Reardon; anh ta đã nhận thấy nàng dành toàn bộ thời gian vào việc ghi chép những gì Reardon kể với nàng.

Will và cô bạn gái của anh ta đứng lên khi có dấu hiệu thông báo thời gian tới thăm đã hết. Trong lúc anh ta hôn từ biệt cô, anh ta khẽ nói:

- Em hãy gọi điện thoại cho anh trai của em ngay sau khi về tới nhà và bảo anh ấy nhắn tin hôm nay MaGrath đã lại đến đây một lần nữa và ghi chép rất nhiều chuyện.

Chương 74

Si Morgan, nhân viên cao cấp của FBI phụ trách việc điều tra vụ trộm nhà Hamilton, ở trong văn phòng của ông tại Quantico vào chiều thứ Bảy, đang xem lại tài liệu in từ máy tính liên quan tới vụ này và những tài liệu khác dường như có liên hệ.

Họ đã yêu cầu vợ chồng Hamilton, cùng với nhiều nạn nhân bị trộm trong những trường hợp tương tự, cung cấp tên của tất cả khách mời đã từng tham dự tiệc tùng tại nhà họ trong mấy tháng trước khi họ bị trộm. Máy tính đã tạo ra một hồ sơ chủ rồi tách ra một danh sách những tên thường xuyên có mặt.

Điều rắc rối, Si nghĩ, là quá nhiều người trong cùng những nhóm thường qua lại với nhau, không có gì lạ khi trông thấy một số người thường xuyên xuất hiện, nhất là trong các lễ hội lớn.

Tuy nhiên, có chừng một tá tên có mặt rất đều đặn. Si xem xét kỹ danh sách theo thứ tự chữ cái.

Tên đầu tiên là Arnott, Jason.

Không có gì ở đó, Si nghĩ. Arnott đã được điều tra một cách thầm lặng cách đây hai năm và hồ sơ ông ta vẫn trắng tinh. Ông ta có một phần đầu tư trái phiếu lành mạnh, và trong những tài khoản cá nhân của ông ta không có các khoản nhập thêm đột xuất bằng tiền mặt tương ứng với các vụ trộm. Thu nhập bằng tiền lãi của ông ta cũng phù hợp với lối sống của ông ta. Bản kết toán thuế thu nhập của ông ta phản ánh một cách chính xác việc mua bán trên thị trường trái phiếu. Ông ta rất được tôn trọng với tư cách một chuyên gia mỹ thuật và đồ cổ. Ông ta thường xuyên chiêu đãi bạn bè và rất được lòng tất cả mọi người.

Nếu có một điểm mấu chốt trong lý lịch của ông ta, thì đó là Arnott có lẽ hơi quá hoàn hảo. Điều đó và sự kiện kiến thức sâu rộng của ông ta về đồ cổ và mỹ thuật phù hợp với tính chất chọn lọc của tên trộm chỉ lấy những vật có giá trị nhất. Có lẽ kiểm tra lại ông ta một lần nữa cũng không sao, nếu không có chuyện gì khác xảy ra, Si nghĩ. Nhưng ông ta quan tâm

nhiều hơn đối với một cái tên khác trong bản danh sách thường xuyên, Sheldon landi, một người đàn ông có một công ty giao tế xã hội.

Landi chắc chắn giao lưu với nhiều người đẹp, Si ngẫm nghĩ. Ông ta không kiếm được nhiều tiền, tuy nhiên ông ta sống xa hoa. Landi cũng phù hợp với lý lịch tổng quát về người đàn ông mà máy tính bảo họ nên tìm hiểu: tuổi trung niên, chưa lập gia đình, trình độ đại học, tự làm chủ.

Họ đã gửi đi sáu trăm bản thông báo có hình tới những cái tên chọn lọc từ danh sách khách mời. Cho tới lúc này họ đã nhận được ba mươi nguồn tin. Một trong số đó xuất phát từ một phụ nữ đã gọi điện thoại để nói bà ta nghĩ thủ phạm rất có thể là người chồng cũ của bà ta. "Ông ta liên tục lấy trộm trong suốt thời gian chúng tôi kết hôn và nói dối để nhận một số tiền phụ cấp lớn khi chúng tôi ly hôn. Ông ta có cái cằm nhọn như tôi thấy trong tấm ảnh", bà ta giải thích một cách hăm hở. "Tôi sẽ kiểm tra kỹ ông ta nếu tôi là ông".

Giờ đây, trong lúc ngửa người trên lưng ghế ở bàn viết, Si nghĩ về cú điện thoại đó và mỉm cười. Ông chồng cũ mà người phụ nữ nói tới chính là một thượng nghị sĩ Mỹ.

Chủ nhật, ngày 5 tháng 11

Chương 75

Jonathan và Grace Hoover đang trông đợi Kerry và Robin lúc một giờ. Đối với cả hai người bữa ăn trưa nhàn nhã kéo sang đ ầu buổi chi ều chủ nhật là một tập quán văn minh và yên tĩnh.

Rủi thay, sự sáng sủa của ngày thứ Bảy đã không kéo dài. Sáng sớm Chủ nhật trời u ám và giá lạnh, nhưng tới trưa trong nhà đã tràn đ ầy mùi thơm ngon lành của thịt cừu nướng. Lò sưởi đang bừng cháy trong căn phòng họ thích nhất, thư viện, và họ cùng ng ồi một cách thoải mái trong lúc chờ khách đến.

Grace say mê với ô chữ trên tờ Times và Jonathan chăm chú với mục Mỹ Thuật và sự thư nhàn, ông ngước mắt lên khi nghe Grace lẩm bẩm với vẻ khó chịu và thấy cây bút đã tuột khỏi tay bà rơi lên tấm thảm. Ông nhìn bà cúi xuống một cách nặng nhọc để nhặt lại cây bút.

- Grace. - Ông nói bằng một giọnn trách móc, trong lúc ông đứng bật lên để nhặt cây bút giúp bà.

Bà thở dài và nhận lại cây bút từ tay ông.

- Thành thực mà nói, em làm gì được nếu không có anh?

- Em đừng bao giờ ráng sức, em yêu. Và anh có thể nói tình cảm luôn luôn có tác động qua lại.

Bà giữ bàn tay ông sát mặt bà một h ồi lâu.

- Em biết như thế, anh yêu. Và anh hãy tin em, đó là một trong những đi ều cho em sức mạnh để tiếp tục sống.

Trên đường đến nhà ông bà Hoover, Kerry và Robin nói chuyện v ề buổi tối hôm trước.

- Đến nhà chú Geoff để ăn tối quả thực vui hơn đến một nhà hàng. - Robin hớn hở nói. - Mẹ, con rất thích họ.

- Mẹ cũng vậy. - Kerry thừa nhận không miễn cưỡng.

- Bà Dorso đã nói với con rằng không quá khó để trở thành một đ ầu bếp giỏi.

- Mẹ đ ồng ý. Mẹ e là mẹ làm cho con thất vọng.

- Ồ, mẹ. - Giọng nói của Robin có vẻ trách móc. Nó khoanh tay lại và nhìn thẳng về phía trước nơi con đường chật hẹp cho họ biết họ đang tới gần Riverdale. - Mẹ làm món mì ống rất ngon, - nó nói để bênh vực nàng.

- Đúng vậy, nhưng chỉ có thế.

Robin chợt thay đổi đề tài.

- Mẹ này, mẹ chú Geoff nghĩ chú ấy thích mẹ. Con cũng thế. Bà ấy và con đã nói về chuyện đó.

- Con làm sao?

- Bà Dorso nói rằng chú Geoff không bao giờ, không bao giờ đưa một cô bạn gái nào về nhà. Bà ấy cho con biết mẹ là người đầu tiên kể từ khi chú ấy còn là sinh viên. Bà ấy nói đó là vì mấy cô em gái của chú ấy thường chơi khăm những cô bạn gái của chú ấy và giờ đây chú ấy trở nên dè chừng.

- Có lẽ. - Kerry nói bằng giọng dửng dưng. Nàng muốn quên rằng sau khi quay về từ nhà tù, nàng đã qua mệt mỏi đến mức nàng đã nhắm mắt trong chỉ một phút và một lát sau thức dậy, tựa đầu trên vai của Geoff. Và điều đó đối với nàng hết sức tự nhiên, hết sức bình thường.

Như đã dự đoán, chuyến tới thăm Grace và Jonathan Hoover đã rất dễ chịu. Kerry biết chắc rằng vào một lúc nào đó họ sẽ gợi chuyện thảo luận vụ án Reardon, nhưng sẽ không bắt đầu trước khi uống cà phê. Đó là khi Robin được tự do rời khỏi bàn để đọc sách báo hoặc thử một trong những trò chơi mới trên máy tính mà Jonathan luôn luôn dành sẵn cho nó.

Trong bữa ăn, Jonathan kể cho họ nghe nhiều giai thoại về những phiên họp của quốc hội và ngân sách mà vị thống đốc đang cố gắng thông qua.

- Cháu nên hiểu, Robin, - ông giải thích, - chính trị như một trận đấu bóng đá. Vị thống đốc là huấn luyện viên sắp xếp các vị trí, và các nhà lãnh đạo đảng của ông trong thượng viện và quốc hội là những hậu vệ.

- Đó là ông, phải không? - Robin ngắt lời.

- Phải, trong thượng viện. Ông nghĩ cháu có thể gọi ông như thế, - Jonathan công nhận. - Phần còn lại trong đội của ông bảo vệ người đang giữ quả bóng.

- Còn những người khác?

- Những người trong đội kia làm tất cả những gì có thể để phá hỏng cuộc chơi.

- Jonathan. - Grace dịu dàng nói.

- Anh rất lấy làm tiếc, em yêu. Nhưng tuần này đã có nhiều âm mưu tranh cử bằng cách rút tiền của chính phủ để chi cho các dự án địa phương mà anh chưa từng trông thấy suốt nhiều năm qua.

- Thế là gì? - Robin hỏi.

- Đó là một tập quán xưa cũ nhưng không đáng tôn trọng trong đó các nhà lập pháp thêm nhiều khoản chi phí không cần thiết vào ngân sách để dành đặc ân cho cử tri trong quận của họ. Một vài người làm việc đó một cách rất khéo léo.

Kerry mỉm cười.

- Robin, mẹ hy vọng con nhận thức được con đã may mắn như thế nào khi được học hỏi những hoạt động của chính phủ từ một người như ông Jonathan.

- Trong một mục đích rất ích kỷ. - Jonathan cam đoan với họ. - Sau khi Kerry đã tuyên thệ trước toà án tối cao ở Washington, chúng ta sẽ giúp cho Robin được bầu vào cơ quan lập pháp và quảng cáo cho nó trên đường sự nghiệp.

Tới lúc rồi, Kerry nghĩ.

- Robin, nếu con đã ăn xong, con có thể đi xem trò chơi trong máy tính.

- Trong đó có thứ cháu sẽ thích đấy, Robin. - Jonathan nói với nó. - Ông bảo đảm như thế.

Bà quản gia đang đi vòng quanh với bình cà phê. Kerry chắc chắn nàng sẽ cần một tách nữa. Từ giờ trở đi mọi việc sẽ trở nên khó khăn, nàng nghĩ.

Nàng không đợi Jonathan hỏi về vụ án Reardon. Thay vì vậy, nàng trình bày mọi chuyện với ông và Garce đúng như nàng biết, và kết luận bằng cách nói:

- Rõ ràng là bác sĩ Smith đang nói dối. Vấn đề là ông ta nói dối bao nhiêu? Cũng rõ ràng là Jimmy Weeks có một lý do rất quan trọng khi không muốn vụ án này được xem xét lại. Nếu không, tại sao ông ta hoặc người của ông ta quan tâm tới Robin?

- Có thật là Kinellen đã hăm doạ một điều gì đó có thể xảy đến với Robin? - Giọng nói của Grace lạnh lùng và đầy kinh miệt.

- Con nghĩ cảnh giác mới là từ đúng hơn. - Kerry quay sang Jonathan với vẻ van nài. - Chú phải hiểu con không muốn xáo trộn bất cứ gì với Frank Green. Ông ấy sẽ là một vị thống đốc giỏi, và con biết chú đang nói chuyện với con cũng như giải thích cho Robin chuyện gì đang diễn ra trong ngành lập pháp. Ông ấy sẽ thực hiện các chính sách của thống đốc

Marshall. Và chú Jonathan, con muốn trở thành một thẩm phán. Con biết con có thể công bằng mà không tỏ ra dễ dãi hoặc đa cảm. Nhưng con sẽ là loại thẩm phán gì nếu, với tư cách một công tố viên, con đã quay lưng với một chuyện đang dần dần sáng rõ là một vụ án xử sai.

Nàng chợt nhận ra giọng nói của mình đã trở nên hơi cao.

- Con xin lỗi, - nàng nói. - Con đã bị lôi cuốn.

- Cô nghĩ chúng ta đã làm những gì phải làm. - Grace nói một cách trầm tĩnh.

- Ý nghĩ của con là không phải con đang cố gắng phi ngựa dọc theo Main Streets và vẫy tay với đám đông. Nếu có điều gì sai trái con muốn tìm xem đó là gì rồi để cho Geoff Dorso hành động. Chiều mai con sẽ gặp bác sĩ Smith. Vấn đề chủ yếu là gây nghi ngờ lên lời khai của ông ta. Con thành thực nghĩ ông ta đang sắp sửa suy sụp tinh thần. Bám theo một người là phạm tội. Nếu con có thể thúc đẩy ông ta đủ để làm cho ông ta suy sụp và thừa nhận rằng ông ta đã nói dối trước tòa án, rằng một kẻ nào khác rất có thể đã dính líu, thì mọi chuyện sẽ thay đổi. Geoff Dorso có thể tiếp nhận hồ sơ này và nạp đơn xin xét xử lại vụ án. Việc đó sẽ phải mất mấy tháng. Tới lúc bấy giờ Frank có thể đã được bầu làm thống đốc.

- Nhưng có lẽ con sẽ không phải là một thành viên của tòa án. - Jonathan lắc đầu. - Con có khả năng thuyết phục, Kerry, và chú rất ngưỡng mộ con ngay cả trong lúc chú lo lắng về cái giá con sẽ phải trả cho việc này. Đầu tiên và trên hết, là Robin. Sự đe dọa có lẽ chỉ là một sự đe dọa, nhưng con không được xem thường.

- Con sẽ không xem thường đâu, chú Jonathan. Ngoại trừ khi nó ở với gia đình của Geoff Dorso, nó không bao giờ ở xa khỏi tầm mắt của con trong suốt kỳ nghỉ cuối tuần. Nó sẽ không bị bỏ một mình dù chỉ trong một phút.

- Kerry, bất cứ lúc nào con cảm thấy nhà con không an toàn, con hãy đưa nó lại đây. - Grace nói nhanh. - Hệ thống an ninh của cô chú rất tốt, và cô chú luôn luôn khóa cổng ngoài. Nó được gắn thiết bị báo động, cho nên cô chú sẽ biết bất cứ ai tìm cách đi vào. Cô chú sẽ tìm một cảnh sát viên đã nghỉ hưu để lái xe đưa nó đến trường và về nhà.

Kerry đặt bàn tay lên những ngón tay của Grace và siết nhẹ.

- Con thương cả hai cô chú. - Nàng nói một cách đơn giản. - Chú Jonathan, xin chú đừng thất vọng vì con phải làm việc này.

- Chú rất hãnh diện vì con. - Jonathan nói. - Chú sẽ tìm mọi cách để giữ tên con trong danh sách những người được đề bạt, nhưng…

- Nhưng chú đừng quá tin tưởng. Con biết, - Kerry từ từ nói, - việc lựa chọn sẽ vô cùng gay go, phải không?

- Chú nghĩ tốt hơn chúng ta hãy thay đổi đề tài. - Jonathan nói nhanh, - nhưng con nhớ thông tin cho chú, Kerry.

- Lẽ tất nhiên.

- Để nói những chuyện vui vẻ hơn, Grace đã cảm thấy thoải mái khi ra ngoài ăn tối đêm trước. - Ông nói.

- Ồ, cô Grace, con hết sức vui mừng. - Kerry thành thực nói.

- Cô chú đã gặp một người ở đó mà từ hôm ấy cô không thể xua khỏi tâm trí, chỉ vì cô không sao nhớ trước kia gặp ông ta ở đâu. - Grace nói. - Một người tên Jason Arnott.

Kerry đã không nghĩ cần phải nói chuyện về Jason Arnott. Lúc này nàng quyết định không nói gì ngoại trừ hỏi bà:

- Tại sao cô nghĩ cô biết ông ta?

- Cô không biết. - Grace nói. - Nhưng cô chắc chắn hoặc trước đây cô đã gặp ông ta, hoặc cô đã trông thấy ảnh ông ta trên báo. - Bà nhún vai. - Nó cứ lảng vảng trong đầu óc cô. Luôn luôn như vậy.

Thứ Hai, ngày 6 tháng 11

Chương 76

Bồi thẩm đoàn bị cô lập trong vụ án Jimmy Weeks không hay biết gì về chuyện Barney Haskell và Mark Young bị sát hại, nhưng giới thông tin đại chúng đang làm rùm beng lên khiến mọi người khác đều biết. Trong mấy ngày cuối tuần, nhiều bài báo đã dành cho cuộc điều tra, và mọi chương trình tin tức truyền hình dường như không ngừng quay những cảnh nơi đã xảy ra án mạng.

Một nhân chứng hoảng sợ, mà tên tuổi không được tiết lộ, cuối cùng đã gọi điện thoại cho cảnh sát. Ông ta đang định rút tiền mặt từ một máy ATM và đã trông thấy một chiếc Toyota màu xanh sẫm chạy vào bãi đậu xe của tòa cao ốc nhỏ có văn phòng luật của Mark Young. Lúc đó là mười giờ bảy phút. Bánh xe trước bên phải của nhân chứng có vẻ xiêu vẹo, và ông ta đã dừng xe bên lề đường để xem xét. Ông ta ngồi xổm xuống bên hông xe khi ông ta trông thấy cánh cửa của cao ốc văn phòng lại mở ra và một người đàn ông vào khoảng trên ba mươi tuổi chạy tới chiếc Toyota. Mặt ông ta bị che khuất, nhưng ông ta đang cầm một vật có vẻ là một khẩu súng cỡ lớn.

Nhân chứng đã ghi được một phần bảng số của chiếc Toyota ở bang khác. Cảnh sát đã nhanh chóng truy tìm và nhận dạng đó là một chiếc xe đã bị lấy trộm đên thứ Năm tại Philadenphia. Đêm thứ Sáu, người ta đã tìm thấy khung xe bị đốt cháy tại Newark.

Giả thuyết theo đó Haskell và Young là nạn nhân của một vụ trấn lột ngẫu nhiên không còn đứng vững trước bằng chứng này. Đây rõ ràng là một vụ thanh toán của mafia, và chắc chắn đã được ra lệnh bởi Jimmy Weeks. Nhưng cảnh sát không có cách nào chứng minh được điều đó. Nhân chứng không thể nhận diện được gã đàn ông cầm súng. Chiếc xe đã không còn. Những viên đạn giết chết hai nạn nhân nhất định là từ một khẩu súng không có giấy phép và giờ đây có lẽ đang nằm dưới đáy một con sông, hoặc sẽ được đổi lấy một đồ chơi ngày Giáng Sinh không có ai hỏi tới.

Vào thứ Hai, một lần nữa Geoff Dorso tham dự vụ án Jimmy Weeks trong mấy tiếng đồng hồ. Chính phủ xây dựng luận chứng một cách có hệ

thống, căn cứ vào nhiều bằng chứng có vẻ không sao bác bỏ. Royce, vị công tố liên bang dường như có ý định tranh cử chức vụ thống đốc cùng Frank Green, đang tránh tạo ra những tác dụng yếu ớt. Dáng dấp của một sinh viên đại học, với mái tóc thưa và mang cặp kính gọng thép, ông ta có chiến lược chỉ dựa vào những sự kiện không thể tranh cãi, bác bỏ mọi giải thích cầu kỳ về những vụ giao dịch phức tạp một cách khác thường và những vụ chuyển tiền trong các doanh nghiệp của Weeks.

Ông ta đã chuẩn bị sẵn nhiều biểu đồ để trích dẫn bằng cách sử dụng một que dài, giống như cây que các nữ tu thường dùng lúc Geoff còn đi học trường trung học mà anh vẫn nhớ rõ. Geoff nhất quyết rằng Royce là bậc thầy trong việc làm cho những dịch vụ của Weeks trở nên dễ hiểu đối với các bồi thẩm viên. Không cần phải là một thiên tài toán học cũng có thể theo dõi những lời giải thích của ông ta.

Royce gọi viên phi công của chiếc phản lực ra làm chứng và hỏi dồn dạp nhiều câu.

- Anh đã bao nhiêu lần ghi vào sổ bay của chiếc phản lực của công ty?...

- Ông Weeks đã bao nhiêu lần sử dụng nó cho các tiệc riêng?...

- Ông ấy đã bao nhiêu lần cho bạn bè mượn nó cho những chuyến đi chơi của họ?...

- Có phải những chi phí đã không được tính cho công ty mỗi lần máy bay cất cánh?...

- Có phải những khoản khấu trừ thuế mà ông ấy gọi là chi phí công tác thực ra là chi phí cho các chuyến đi chơi cá nhân?

Khi tới phiên Bob Kinellen thẩm vấn chéo, Geoff trông thấy anh ta vẫn dụng mọi khả năng thuyết phục, cố gắng làm cho viên phi công phải lúng túng, cố gắng làm cho anh ta không nhớ rõ ngày tháng, lý do của những chuyến đi. Một lần nữa, Geoff khâm phục tài năng của Kinellen, nhưng lần này có lẽ anh không được giỏi cho lắm. Anh biết không có cách nào biết chắc những gì đang diễn biến trong đầu các bồi thẩm, nhưng Geoff không nghĩ họ đang bị thuyết phục.

Anh quan sát bộ mặt thản nhiên của Jimmy Weeks. Ông ta luôn luôn ra hầu tòa trong bộ comple nghiêm chỉnh của giới doanh nghiệp, với sơ mi trắng và cà vạt. Ông ta trông giống như vai trò ông ta đang cố gắng đóng, một doanh nhân ở tuổi ngũ tuần, làm chủ nhiều doanh nghiệp, đang bị các sở thuế vụ quấy rối.

Hôm nay Geoff vừa quan sát ông ta, vừa nghĩ tới mối liên hệ của ông ta với Suzanne Reardon. Đó là gì? Anh tự hỏi. Nó nghiêm trọng tới mức nào? Có phải Weeks là người đã cho cô ta những đồ nữ trang? Anh đã nghe nói đến mảnh giấy được tìm thấy trong túi vị luật sư của Haskell rất có thể có lời lẽ giống như trên mảnh giấy kèm theo những đóa hoa hồng đã được gửi cho Suzanne Reardon ngày cô ta chết, nhưng với việc Haskell đã chết và mảnh giấy vẫn còn mất tích, không ai có thể chứng minh bất cứ mối liên hệ nào với Weeks.

Mặc dầu các món nữ trang có thể cung cấp phương hướng hấp dẫn, Geoff nhận thức, nhưng còn phải mất công điều tra. Mình tự hỏi phải chăng ông ta luôn luôn đến cùng một nơi để mua quà tặng cho các cô bạn gái? Ai là người mình đã hẹn hò cách đây khoảng hai năm, và cô ta đã kể cho mình nghe cô ta đã từng đi chơi với Weeks? Anh tự hỏi. Anh không sao tên cô ta, nhưng anh sẽ xem lại những ghi chép hàng ngày hai ba năm về trước. Anh chắc chắc anh đã ghi chú ở đâu đó.

Khi vị chánh án thông báo tạm ngưng phiên tòa, Geoff lẻn nhanh ra ngoài phòng xét xử. Anh đi tới nửa hành lang khi từ phía sau anh nghe một người nào đó gọi tên anh. Đó là Bob Kinellen. Anh chờ anh ta bắt kịp.

- Anh không quan tâm tới khách hàng của tôi hay sao? - Kinellen thản nhiên hỏi.

- Quan tâm chung chung cho tới lúc này. - Geoff đáp.

- Có phải đó là lý do khiến anh gặp Kerry?

- Bob, tôi không nghĩ anh có quyền thậm chí nhỏ bé nhất để đặt câu hỏi đó. Tuy nhiên, tôi vẫn sẽ trả lời. Tôi vui mừng có mặt tại đây vì cô ấy sau khi anh tiết lộ một cách tàn nhẫn rằng khách hàng lừng danh của anh đang đe dọa cô ấy. Chưa có ai đề cử anh là Người Cha của Năm sao? Nếu không, anh chớ lãng phí thời gian chờ điện thoại reo chuông. Dù sao tôi không nghĩ anh sẽ có cơ hội.

Chương 77

Sáng thứ Hai, Grace Hoover nán lại trên giường lâu hơn thường lệ. Cho dù ngôi nhà ấm một cách dễ chịu, cái lạnh mùa đông dường như không biết bằng cách nào tìm ra đường thấm vào trong xương và khớp của bà. Bàn tay, ngón tay, chân, đầu gối và mắt cá chân của bà đều đau một cách dữ dội. Sau khi cơ quan lập pháp hoàn tất phiên họp hiện nay, bà và Jonathan sẽ đi tới ngôi nhà của họ ở New Mexico. Bà tự nhủ rằng nơi đó sẽ tốt hơn ở đây, rằng khí hậu nóng, khô luôn luôn có lợi cho sức khỏe của bà.

Cách đây nhiều năm, khi bào bắt đầu bị bệnh. Grace đã quyết định rằng không bao giờ để cho người khác phải động lòng thương hại. Đối với bà, đó là loại tình cảm buồn thảm nhất. Dù vậy, trong những ngày đen tối nhất và tự nhìn nhận rằng ngoài việc cơn đau không ngừng gia tăng, nó còn đang hủy hoại bà bằng cách cản trở các hoạt động của bà.

Bà là một trong số ít các bà vợ thực sự thích làm nhiều công việc mà một chính trị gia như Jonathan phải tham dự. Hẳn là bà đã không bỏ trọn ngày cho những việc đó, nhưng bà tận hưởng lời ca ngợi chung quanh Jonathan. Bà rất hãnh diện vì ông. Đáng lẽ ông đã được đề bạt làm thống đốc. Bà biết như thế.

Rồi, sau khi Jonathan phải hiện diện trong những lễ lạt đó, họ sẽ tận hưởng một bữa ăn tối muộn yên tĩnh, hoặc theo sự thúc đẩy bất chợt quyết định trốn tới một nơi nào đó trong kỳ nghỉ cuối tuần. Grace mỉm cười nhớ lại hai mươi năm sau khi họ thành hôn, một người nhận xét họ có vẻ như một đôi vợ chồng đang đi hưởng tuần trăng mật.

Giờ đây, sự khó chịu của chiếc xe lăn, và sự cần thiết phải mang theo một nữ y tá để giúp đỡ bà trong việc tắm rửa và thay quần áo biến một chuyến ở khách sạn thành một ác mộng đối với Grace. Bà sẽ không để cho Jonathan trợ giúp bà theo kiểu đó và thà rằng ở nhà, với một nữa y tá đến chăm sóc bà mỗi ngày.

Bà đã thích thú đi ăn tối ở câu lạc bộ đêm hôm trước. Đó là lần đầu tiên trong nhiều tuần nay bà ra khỏi nhà. Nhưng người đàn ông tên Jason

Arnott đó… thật kỳ lạ là bà không sao gạt ông ta ra khỏi tâm trí, bà nghĩ trong lúc bà bồn chồn cố gắng gấp mấy ngón tay lại. Bà đã hỏi Jonathan về ông ta một lần nữa, nhưng ông chỉ có thể lý luận cho rằng có lẽ bà đã cùng với ông đến một lễ hội mà Arnott cũng tham dự.

Từ mười hai năm nay Grace đã không tham dự những hội hè lớn. Từ lâu bà đã phải đi dựa vào hai cây gậy, và không thích bị các đám dông chen lấn. Không, bà biết có một điều gì khác kích động bà nhớ tới ông ta. Thôi được, bà tự bảo, rồi sự việc sẽ đến đứng lúc.

Bà quản gia, Carrie, vào trong phòng ngủ với một cái khay.

- Tôi nghĩ lúc này hẳn bà muốn uống thêm một tách trà. – Bà ta vui vẻ nói.

- Phải, Carrie. Cám ơn.

Carrie đặt cái khay xuống và dựng gối lên.

- Đó. Như thế tốt hơn. – Bà ta thọc tay vào túi và lấy ra một mảnh giấy gấp lại. - Ồ, bà Hoover, tôi đã tìm thấy cái này trong giỏ rác ở phòng làm việc của ông thượng nghị sĩ. Tôi biết ông thượng nghị sĩ định ném đi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi tôi lấy nó có được hay không. Đứa cháu trai của tôi cứ luôn miệng nói sẽ trở thành một nhân viên FBI vào một ngày nào đó. Nó sẽ thích thú như điên khi được xem một bản thông báo chính hiệu do họ gửi đi – Bà ta mở giấy ra và đưa nó cho Grace.

Grace liếc mắt xem qua rồi định trả lại, rồi chợt dừng lại. Jonathan đã đưa cái này cho bà xem vào chiều thứ Sáu và nói đùa: "Em có biết ai đây không?". Lời ghi chú kèm theo giải thích rằng thông tư này được gửi cho tất cả những người được mời đến những người nhà đã bị ăn trộm sau đó.

Tấm ảnh có nhiều hạt nổi rõ, gần như không thể nhìn rõ một tên trộm đang hành động. Người ta nghi ngờ y đã từng thực hiện nhiều vụ trộm tương tự, tất cả hầu như đã xảy ra kế tiếp sau một dạ tiệc hoặc lễ hội từ thiện. Rất may be y là một trong những khách mời.

Ghi chú kèm theo kết luận với lời hứa mọi thông tin sẽ được giữ kín.

- Anh biết ngôi nhà ở Washington của gia đình Peale đã bị trộm cách đây mấy năm. – Jonathan đã nói. - Một chuyện khủng khiếp. Anh đã đến đó dự bữa tiệc mừng chiến thắng của Jock. Hai tuần sau mẹ ông ta trở về nhà sớm hơn dự tính sau một chuyến đi nghỉ mát của cả gia đình và chắc hẳn đã bất ngờ bắt gặp tên trộm. Bà ta đã được tìm thấy ở chân cầu thang với cái cổ bị gãy, và bức tranh của Jonh White Alexander đã biến mất.

Có lẽ đó là vì mình quen biết với gia đình Peale nên mình mới để ý nhiều tới tấm ảnh này. Grace vừa nghĩ vừa nắm chặt các tờ thông báo. Máy ảnh chắc đặt ở phía dưới tên trộm, theo góc chụp mặt của y.

Bà xem xét kỹ hình ảnh lờ mờ, cái cổ nhỏ, chóp mũi nhọn, đôi môi siết chặt. Đó không phải là hình ảnh ta trông thấy khi nhìn thẳng vào mặt của một người nào, bà nghĩ. Nhưng khi ta ngước lên nhìn y từ chiếc xe lăn, ta sẽ trông thấy y theo góc độ này.

Mình có thể quả quyết gã này có vẻ giống như gã đàn ông mình gặp tại câu lạc bộ đêm hôm kia, Jason Arnott, Grace nghĩ. Có thể lắm chứ?

- Carrie, bà hãy đưa điện thoại cho tôi.

Một lát sau, Grace nói chuyện với Amanda Coble, người đã giới thiêu bà với Jason Arnott tại câu lạc bộ. Sau khi chào hỏi nhau như thường lệ, bà chuyển câu chuyện vào ông ta. Bà thú nhận rằng bà vẫn còn ám ảnh bởi cảm tưởng bà đã từng gặp ông ta trước kia. Ông ta sống ở đâu? Bà hỏi. Ông ta làm gì?

Khi bà gác máy, Grace nhấm nháp trà lúc này đã nguội lạnh và xem xét tấm ảnh một lần nữa. The Amanda, Arnott là một chuyên gia mỹ thuật và đồ cổ, và ông ta thường đi lại trong giới thượng lưu từ Washington đến Newport.

Grace gọi điện thoại cho Jonathan tại văn phòng của ông ở Trenton. Lúc đó ông ra ngoài, nhưng khi ông gọi lại bà lúc ba giờ rưỡi chiều hôm ấy, bà kể cho ông nghe điều bà tin bà đã khám phá ra, rằng Jason Arnott là tên trộm FBI đang truy tìm.

- Đó là một lời buộc tội nghiêm trọng, em yêu. - Jonathan nói một cách thận trọng.

- Em có đôi mắt vẫn còn tốt, Jonathan. - Anh biết rõ mà.

- Phải, anh biết. - Ông trầm tĩnh thừa nhận. - Và thành thực mà nói, nếu đó là một người nào khác hơn em, chắc anh sẽ do dự khi thông báo tên cho FBI. Anh không muốn nếu bất cứ gì bằng văn bản, nhưng em hãy cho anh biết mật số ghi trên bản thông báo đó. Anh sẽ thông báo bằng điện thoại.

- Không, - Grace nói. - Bởi vì anh nghĩ cần phải báo tin cho FBI, em sẽ đích thân gọi điện thoại. Nếu em nhầm lẫn, anh sẽ không liên quan tới chuyện đó. Nếu em đúng, tối thiểu em đã lại làm được một việc hữu ích. Em rất có cảm tình với bà mẹ của Jock Peale khi em gặp bà ấy cách đây mấy năm. Em rất muốn là người tìm ra kẻ đã giết bà ấy. Không một ai được phép không bị trừng trị vì tội sát nhân.

Chương 78

Bác sĩ Smith có tâm trạng hết sức tồi tệ. Ông đã trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần lẻ loi, lại càng cô đơn một cách khó chịu vì ông đã không thể tiếp xúc với Barbara Tompkins. Thứ Bảy là một ngày tuyệt đẹp, ông nghĩ cô có thể thích thú với một chuyến du ngoạn bằng xe hơi xuyên qua Westchester, ngừng lại một lát để ăn trưa tại một trong những quán ăn nhỏ dọc theo sông Hudson.

Ông đã để lại một tin nhắn trong máy điện thoại, tuy nhiên nếu cô có ở nhà đi nữa, cô đã không trả lời.

Chủ Nhật không có gì tốt đẹp hơn. Thông thường vào Chủ nhật, Smith buộc lòng xem mục Nghệ thuật và sự thư nhàn của tờ Times để tìm một vở kịch hoặc một buổi độc tấu hoặc một màn trình diễn mới ở trung tâm Lincoln để tham dự. Nhưng ngày hôm ấy ông không còn lòng dạ nào cho việc đó. Phần lớn Chủ nhật ông nằm dài trên giường, mặc quần áo đầy đủ, ngắm nghía bức ảnh của Suzanne trên tường.

Những gì mình đã hoàn thành thật hết sức kì diệu, ông tự bảo. Cô gái thô kệch một cách đau đớn đó, đứa con gái xấu tính mà ông bố bà mẹ lại rất đẹp đã được ra đời lần thứ hai, và nhiều thứ nữa. Ông đã cho cô sắc đẹp hết sức tự nhiên, hết sức rực rỡ khiến cho bất cứ ai trông thấy cũng phải sửng sốt.

Sáng thứ Hai ông thử gặp Barbara tại văn phòng và được người ta cho hay cô đang trên đường công tác đến California, hai tuần nữa mới trở về. Bây giờ ông thật sự bối rối. Ông biết đó là một sự dối trá. Trong lúc ăn tối vào đên thứ Năm, Barbara đã kể chuyện cô phải tham dự một bữa ăn trưa và công việc tại nhà hàng La Grenouille thứ Tư tuần này. Ông còn nhớ bởi vì cô đã nói cô chưa bao giờ tới nhà hàng đó và rất mong đợi cơ hội này.

Trong phần còn lại của ngày thứ Hai, Smith cảm thấy khó tập trung vào các bệnh nhân của ông. Không phải vì có quá nhiều cuộc hẹn. Dường như ông càng ngày càng có ít bệnh nhân, và những người đến khám bệnh lần

đầu tiên ít khi quay lại. Quả thực, không phải ông lo lắng: càng ít bệnh nhân càng có khả năng tạo nên sắc đẹp thật sự.

Và một lần nữa ông cảm thấy đôi mắt của Carpenter theo dõi ông. Bà ta rất được việc, nhưng ông đã quyết định có thể đã đến lúc để cho bà ta đi. Ông đã để ý thấy ngày hôm kia, trong lúc giải phẫu mũi, bà ta đã nhìn ông như một bà mẹ đầy lo âu, hi vọng đứa con của mình thực hiện vai diễn của nó không vấp váp trong một vở kịch ở trường.

Khi cuộc hẹn lúc ba giờ rưỡi của ông bị hủy bỏ, Smith quyết định về nhà sớm. Ông sẽ lấy xe chạy thẳng tới văn phòng của Barbara và đậu xe ở bên kia đường. Thông thường cô ra về mấy phút sau năm giờ, nhưng ông muốn đến đó sớm để phòng hờ. Ý nghĩ cô cố tình trốn tránh ông thật không sao chấp nhận được. Nếu ông hay biết đó là sự thật…

Ông vừa bước qua tiền sảnh của tòa nhà trên đại lộ 5 thì ông chợt trông thấy Kerry McGrath đang tới gần. Ông liếc nhanh chung quanh để tìm cách tránh mặt nàng, nhưng không thể được. Nàng đang chặn ngang lối đi của ông.

- Bác sĩ Smith, tôi vui mừng được gặp ông. - Kerry nói. - Có chuyện rất quan trọng tôi cần nói với ông.

- Bà McGrath, bà Carpenter và nhân viên tiếp tân vẫn còn ở trong văn phòng. Bất cứ bà cần việc gì hai người ấy cũng có thể xử lý. - Ông quay người và cố gắng bước qua mặt nàng.

Nàng liền bước theo ông.

- Bác sĩ Smith, bà Carpenter và cô tiếp tân không thể thảo luận với tôi về con gái của ông, và cả hai người đó không có ai chịu trách nhiệm về việc đẩy một người vô tội vào tù.

Charles Smith phản ứng tựa hồ nàng vừa tạt hắc ín nóng vào người ông.

- Làm sao bà dám? - Ông dừng chân và nắm chặt cánh tay của nàng.

Kerry đột nhiên nhận thức rằng ông sắp sửa đánh nàng. Mặt ông méo mó vì tức giận, miệng ông mím lại thành một vạch mỏng. Nàng cảm thấy cơn run của bàn tay ông trong lúc các ngón tay ông bấu vào cổ tay nàng.

Một người đàn ông đi qua nhìn họ một cách hiếu kỳ và dừng bước.

- Cô vẫn ổn chứ? - ông ta hỏi.

- Tôi vẫn ổn chứ, bác sĩ? - Kerry hỏi, giọng nàng vẫn bình tĩnh.

Smith buông cánh tay nàng.

- Tất nhiên. Tất nhiên. - Ông bắt đầu bước nhanh dọc theo đại lộ 5.

Kerry vẫn sải bước theo ông.

- Bác sĩ Smith, ông thừa biết cuối cùng ông sẽ phải nói chuyện với tôi. Và tôi nghĩ sẽ tốt hơn nhiều nếu ông chịu nghe lời tôi nói trước khi mọi việc ra khỏi tầm tay và một tình thế rất khó chịu xảy đến.

Ông không trả lời.

Nàng vẫn bên cạnh ông. Nàng nhận thấy hơi thở của ông nhanh hơn bình thường.

- Bác sĩ Smith, tôi bất kể ông bước nhanh như thế nào. Tôi có thể chạy theo kịp ông. Chúng ta có thể quay lại văn phòng của ông, hoặc có một nơi nào đó quanh đây để chúng ta uống một tách cà phê? Chúng ta cần phải nói chuyện. Nếu không, tôi em rằng ông sẽ bị bắt giữ và bị buộc tội theo dõi một người khác.

- Bị buộc tội… gì? – Một lần nữa Smith xoay người đối diện với nàng.

Ông đã chú ý tới Barbara Tompkins khiến cô ấy hoảng sợ. Có phải ông cũng đã làm cho Suzanne hoảng sợ? Ông đã ở đó đêm cô ấy chết, phải không? Hai người, một phụ nữ và một cậu bé, đã trông thấy một chiếc Mercedes màu đen ở trước nhà. Người phụ nữ đã trông thấy một phần của bảng số xe, một con số 3 và một chữ cái L. Hôm nay tôi được biết bảng số xe của ông có một con số 8 và một chữ cái L. Đủ để có thể liên tưởng. Bây giờ, chúng ta sẽ nói chuyện ở đâu?

Ông tiếp tục nhìn đăm đăm vào nàng một hồi lâu, vẻ tức giận vẫn còn lóe sáng trong mắt ông. Rồi nàng trông thấy vẻ nhẫn nhục dần dần xâm chiếm ông, trong lúc toàn thân ông dường như nhũn ra.

- Tôi sống phía dưới đường phố này. - Ông nói, không còn nhìn nàng nữa. Họ đang ở gần góc đường, và ông chỉ tay sang bên trái.

Kerry xem lời nói đó như một lời mời. Phải chăng mình đang phạm sai lầm khi đi vào trong nhà với ông ta? Nàng tự hỏi. Ông ta dường như không còn khả năng chịu đựng. Trong nhà có gia nhân nào không?

Nhưng nàng quyết định bất kể nàng có ở một mình với Smith hay không, nàng không thể bỏ qua cơ hội này một lần nữa. Những gì nàng vừa nói với ông có lẽ đã làm lung lạc một điều nào đó trong tâm thần của ông. Nàng tin chắc bác sĩ Smith không quan tâm tới việc gặp một người khác trong tù, nhưng sẽ không thích thú với triển vọng ra trước tòa tại ghế bị cáo.

Họ tới số 28 Washington Mews. Smith lấy chìa khóa, và với một cử chỉ chính xác đút nó vào trong ổ khóa, quay một vòng và đẩy cánh cửa mở ra.

- Xin mời bà vào nếu bà muốn, bà McGrath. – Ông nói.

Chương 79

Nhiều tin tức tiếp tục đến FBI từ những người đã từng là khách mời tại một hoặc nhiều nhà bị trộm. Giờ đây họ đã có mười hai đầu mối, nhưng Si Morgan nghĩ ông như bắt được vàng khi, trong buổi chiều thứ Hai, kẻ tình nghi số một của ông, Sheldon Landi, thú nhận rằng công ty của ông ta chỉ là một vỏ bọc cho hoạt động thực sự của ông ta.

Landi đã được mời tới thẩm vấn, và trong một lát Si nghĩ ông sắp sửa nghe một lời thú tội. Rồi Landi, mồ hôi toát ra trên trán, hai bàn tay xoắn vào nhau, khẽ nói:

- Ông đã từng đọc tờ Tell All?

- Đó là một loại báo khổ nhỏ của siêu thị, phải không? – Si hỏi.

- Vâng. Một tờ báo lớn nhất. Bốn triệu bản mỗi tuần – Trong một lát giọng nói của Landi có vẻ khoác loác. Rồi giọng nói hạ thấp tới mức hầu như không thể nghe rõ trong lúc ông ta tiếp. - Đây là điều không được lọt ra khỏi căn phòng này, nhưng tôi là người viết hầu hết các bài báo trong tờ Tell All. Nếu điều đó bị tiết lộ, tôi sẽ bị tất cả bạn bè bỏ rơi.

Không cần phải nói nhiều như vậy, Si nghĩ. Sau khi Landi ra về. Kẻ lừa đảo hèn nhát đó chỉ là một tên ngồi lê đôi mách; ông ta sẽ không có gan thực hiện bất cứ một vụ trộm nào như thế.

Lúc bốn giờ kém mười lăm, một trong những điều tra viên của ông bước vào.

- Si, có một người trên đường dây dành riêng cho vụ án Hamilton tôi nghĩ ông nên nói chuyện. Tên bà ta là Grace Hoover. Chồng bà ta là thượng nghị sĩ Hoover bang New Jersey, bà ta nghĩ bà ta đã trông thấy cái gã mà chúng ta tìm trong đêm hôm kia. Đó là một trong những kẻ bị tầm nã mà tên đã được nêu lên trước đây. Jason Arnott.

- Arnott! - Si chụp máy điện thoại. - Bà Hoover, tôi là Si Morgan. Cám ơn bà đã gọi.

Trong lúc ông lắng nghe. Ông quả quyết rằng Grace Hoover là loại nhân chứng lý tưởng cho cảnh sát. Bà ta có lô gích trong lý luận, chính xác trong

cách trình bày và rõ ràng trong lời giải thích lý do, trong lúc nhìn lên từ chiếc xe lăn, đôi mắt của bà ta có lẽ cùng góc với ống kính của máy quay phim giám sát trong nhà Hamilton.

- Nhìn thẳng vào ông Arnott, chắc ông sẽ nghĩ rằng gương mặt của ông ta có vẻ đầy đặn hơn là khi ông ở vị trí ngước nhìn lên ông ta, - bà ta giải thích. - Sau đó, khi tôi hỏi ông ta có phải chúng tôi có biết nhau, đôi môi ông ta mím chặt lại. Tôi nghĩ có lẽ là một thói quen khi ông ta tập trung tư tưởng. Hãy xem xét kỹ tấm ảnh của ông. Cảm nghĩ của tôi là khi máy quay phim chụp ảnh ông ta, ông ta đang hết sức tập trung vào bức tượng đó. Tôi phỏng đoán ông ta đang xác định đó có phải là thực hay không. Bạn tôi nói với tôi ông ta đúng là một chuyên gia về đồ cổ.

- Phải, đúng thế. - Si Morgan hớn hở. Cuối cùng ông đã bắt được vàng! - Bà Hoover, tôi không thể nói với bà tôi đánh giá cao cú điện thoại này như thế nào. Bà nên biết rằng nếu tin tức này dẫn tới một kết án, sẽ có một số tiền thưởng rất lớn, trên một trăm nghìn đô la.

- Ồ, tôi không quan tâm đến điều đó. - Grace Hoover nói. - Tôi sẽ gửi ngay tới một cơ quan từ thiện.

Khi Si Morgan cúp máy, ông nghĩ tới phiếu tính học phí còn nằm trên bàn làm việc của ông ở nhà cho học kỳ mùa xuân của con trai ông tại trường đại học. Lắc đầu, ông quay sang máy liên lạc nội bộ và gọi ba điều tra viên đang làm việc trong vụ án Hamilton.

Ông nói với họ ông muốn Arnott được theo dõi suốt ngày đêm. Căn cứ theo cuộc điều tra họ đã thực hiện cách đây hai năm, nếu ông ta chính là tên trộm, ông ta đã vô cùng tài giỏi trong việc xóa mọi dấu vết. Tốt hơn nên bám sát ông ta trong một thời gian. Rất có thể ông ta sẽ dẫn dắt họ đến nơi ông ta cất giấu chiến lợi phẩm.

- Nếu đây không phải là một vụ đánh lạc hướng khác, và chúng ta có thể tìm được bằng chứng ông ta đã thực hiện những vụ trộm, - Si nói, - công việc kế tiếp của chúng ta sẽ xác định ông ta đã phạm tội giết chết Peale. Sếp muốn vụ này phải được giải quyết sớm. bà mẹ của ông chủ tịch vẫn thường chơi bài với bà Peale.

Chương 80

Căn phòng của bác sĩ Smith khá sạch, nhưng Kerry nhận thấy nó có vẻ của một căn phòng tồi tàn đã không được quan tâm suốt nhiều năm. Những chụp đèn bằng lụa màu trắng ngà, giống như kiểu Kerry vẫn trông thấy ở nhà bà của nàng, đã bị tối sẫm theo tuổi tác. Một cái trong số đó có một chỗ bị cháy xém, và lụa chung quanh vết cháy rách ra. Những chiếc ghế bành bọc nhung lún sâu và sờn.

Đó là một căn phòng trần cao xưa kia có lẽ đẹp nhưng đối với Kerry dường như nó đã đóng băng theo thời gian, tựa hồ là bối cảnh cho một phim đen trắng trong thập niên bốn mươi.

Nàng cởi áo mưa, nhưng bác sĩ Smith không có ý định cất giúp nàng. Việc thiếu một cử chỉ lịch sự dường như ngụ ý rằng nàng sẽ không ở lại đủ lâu để cho ông quan tâm. Nàng gấp áo mưa và vắt nó trên tay dựa của chiếc ghế nàng đang ngồi.

Smith ngồi thẳng người một cách vững chắc trong một chiếc ghế lưng cao mà nàng tin chắc ông sẽ không bao giờ chọn nếu ông chỉ có một mình.

- Bà muốn gì, bà McGrath? - Cặp kính không viền phóng đại đôi mắt có cái nhìn lạnh lùng.

- Tôi muốn sự thật. - Kerry nói một cách ung dung. - Tôi muốn biết tại sao ông đã khai rằng chính ông đã cho Suzanne những món nữ trang đó, khi, thực ra, một người đàn ông khác đã cho cô ấy. Tôi muốn biết tại sao ông đã nói dối về Skip Reardon. Anh ta đã không hề đe dọa Suzanne. Rất có thể anh ta đã mất kiên nhẫn với cô ấy; rất có thể anh ta đã tức giận cô ấy. Nhưng anh ta đã không hề đe dọa cô ấy, phải không? Vì lý do gì mà ông đã khai rằng anh ta đã làm điều đó?

- Skip Reardon đã giết chết con gái tôi. Anh ta đã siết cổ nó. Anh ta đã siết cổ nó một cách hết sức tàn nhẫn đến nỗi mắt nó đã xuất huyết, một cách hết sức hung dữ đến nỗi những mạch máu trong cổ nó đứt lìa, lưỡi nó thò ra khỏi miệng giống như một con thú đần độn... - Giọng nói của ông tắc nghẹn. Nỗi giận dữ ban đầu trở thành một cơn nức nở.

- Tôi hiểu ông đã phải đau đớn như thế nào khi xem những tấm ảnh đó, bác sĩ Smith. - Kerry dịu dàng nói. Mắt nàng nheo lại khi nàng trông thấy Smith đang nhìn phía sau lưng nàng. - Nhưng tại sao ông cứ luôn luôn buộc tôi cho Skip?

- Anh ta là chồng của nó. Anh ta đã ghen, ghen một cách điên cuồng. Đó là một sự thực. Điều đó rõ ràng là đối với tất cả mọi người. - Ông ngừng lại một lát. - Lúc này, bà McGrath, tôi không muốn tranh cãi vấn đề này thêm nữa. Tôi muốn biết bà ngụ ý gì khi buộc tội tôi đang bám theo Barbara Tompkins.

- Khoan đã, bác sĩ, trước hết, chúng ta hãy nói chuyện về Reardon. Ông đã nhầm, Skip không ghen một cách điên cuồng với Suzanne. Anh ta đã biết cô ấy đang gặp gỡ một người khác. - Kerry chờ một lát rồi tiếp. - Nhưng anh ta cũng vậy.

Đầu của Smith giật mạnh tựa hồ nàng vừa tát ông.

- Không thể có chuyện đó. Anh ta đã kết hôn với một phụ nữ tuyệt diệu và anh ta tôn sùng vợ.

- Chính ông đã tôn sùng cô ấy, bác sĩ. - Kerry đã không định nói điều đó, nhưng khi nàng nói, nàng biết đó là sự thật. - Ông đã tự đặt mình vào vị trí của anh ta, phải không? Nếu ông là chồng của Suzanne và phát giác cô ấy đang giao du với một người đàn ông khác, chắc hẳn ông có khả năng giết người, phải không? - Nàng nhìn chằm chằm vào ông.

Ông vẫn không nháy mắt

- Làm sao bà dám! Suzanne là con gái tôi! - ông lạnh lùng nói. - Bây giờ bà hãy ra khỏi đây. - Ông đứng lên và đi về phía Kerry tựa hồ ông có thể tóm lấy nàng và ném nàng ra ngoài.

Kerry nhổm dậy, chộp cái áo mưa, và bước thụt lùi tránh xa ông. Nàng liếc mắt nhìn quanh, kiểm tra xem thử, nếu cần, nàng có thể chạy ra cửa trước.

- Không phải, bác sĩ, - nàng nói. - Susie Stevens mới là con gái của ông. Còn Suzanne là sáng tạo của ông. Và ông cảm thấy cô ấy là của ông, cũng như ông tin Barbara Tompkins là của ông. Bác sĩ, ông đã có mặt ở Alpine đêm Suzanne chết, có phải ông đã giết cô ấy?

- Giết Suzanne? Bà điên đấy à?

- Nhưng ông có mặt ở đó.

- Tôi không có mặt!

- Ồ có mà, và chúng tôi sẽ chứng minh điều đó. Tôi hứa với ông như thế. Chúng tôi sẽ mở lại vụ án và phóng thích người đàn ông vô tội mà ông đã kết án. Ông đã ghen với anh ta, bác sĩ Smith. Ông đã trừng phạt anh ta bởi vì anh ta thường xuyên gần gũi Suzanne còn ông thì không được. Nhưng ông đã cố hết sức! Thực ra, ông đã cố gắng đến mức cô ấy trở nên ghê sợ những đòi hỏi của ông buộc cô ấy phải quan tâm tới ông.

- Điều đó không đúng. - Mấy từ đó thoát ra qua hai hàm răng nghiến chặt.

Kerry trông thấy bàn tay của Smith run lẩy bẩy. Nàng hạ thấp giọng, tỏ vẻ hòa giải hơn.

Bác sĩ Smith, nếu ông đã không giết con gái ông, nhất định một kẻ nào đó đã làm việc này. Nhưng kẻ đó không phải là Skip Reardon. Tôi tin rằng ông đã yêu Suzanne theo cách của riêng ông. Tôi tin rằng ông đã muốn kẻ giết cô ấy bị trừng phạt. Nhưng ông có biết ông đã làm gì? Ông đã cho kẻ giết Suzanne cách thoát khỏi công lý. Giờ đây hắn ta đang tự do, đang cười vào mặt ông, đang vui mừng vì đã được ông bảo vệ. Nếu chúng tôi có những món nữ trang mà Skip quả quyết ông đã không cho Suzanne, chúng tôi sẽ có thể cố gắng truy cho ra nguồn gốc. Có lẽ chúng tôi sẽ có khả năng tìm được ai đã cho cô ấy. Skip chắc chắn rằng tối thiểu có một món đã mất tích và có lẽ đã bị lấy đi đêm hôm ấy.

- Anh ta nói dối.

- Không, anh ta không nói dối. Đó là lời anh ta đã khẳng định từ lúc đầu. Và một vật khác đã bị lấy trộm đêm hôm ấy, một tấm ảnh của Suzanne trong một cái khung nhỏ. Nó đã được đặt trên bàn đầu giường. Có phải ông đã lấy nó?

- Nó đã không ở trong ngôi nhà đó đêm Suzanne chết!

- Thế thì ai đã mượn chiếc Mercedes của ông đêm hôm đó?

Hai từ "Đi ra!" của Smith thốt ra khỏi cổ họng ông như một tiếng hét.

Kerry biết rằng nàng không nên ở lại lâu hơn nữa. Nàng đi vòng quanh ông, nhưng tới cửa còn quay mặt lại.

- Bác sĩ Smith, Barbara Tompkins đã nói chuyện với tôi. Cô ấy đang hoảng sợ. Cô ấy đã đi công tác chỉ để tránh xa ông. Khi cô ấy trở về trong vòng mười ngày, tôi sẽ đích thân hộ tống cô ấy tới sở cảnh sát New York để nộp đơn khiếu nại ông.

Nàng mở cánh cửa của ngôi nhà di động cũ kỹ, và một luồng không khí lạnh tạt vào trong tiền sảnh.

- Trừ phi, - nàng nói thêm, - ông thừa nhận cần một sự trợ giúp về cả hai mặt thể chất và tâm lý. Và trừ phi ông chịu kể cho tôi nghe toàn bộ sự thật về chuyện đã xảy ra đêm Suzzane chết. Và trừ phi ông đưa cho tôi những món nữ trang mà ông nghi ngờ do một người đàn ông khác ngoài ông hoặc chồng cô ấy đã tặng cô ấy.

Khi Kerry lật cổ áo mưa lên và đút hai bàn tay vào trong túi để bước qua ba dãy phố tới chiếc xe hơi của nàng, nàng không hề nhận thức được ánh mắt thăm dò của Smith đang theo dõi nàng từ phía sau song cửa sổ phòng làm việc, cũng như của người lạ mặt đang đậu xe trên đại lộ 5 vừa lấy điện thoại cầm tay để thông báo cuộc tới thăm của nàng ở Washington Mews.

Chương 81

Ủy viên công tố liên bang, phối hợp với các văn phòng công tố Middlesex và quận Ocean, phát lệnh lục soát nơi thường trú và nhà nghỉ mùa hè của Barney Haskell. Sống cách xa vợ trong phần lớn thời gian, Barney sống trong một ngôi nhà thú vị có những căn phòng ở các độ cao khác nhau trên một đường phố yên tĩnh ở Edison, một thành phố hấp dẫn có thu nhập trung bình. Những người láng giềng của ông ta kể cho giới thông tin đại chúng rằng Barney không bao giờ giao du với bất kì ai, nhưng luôn luôn tỏ ra lễ độ nếu họ giáp mặt nhau.

Ngôi nhà kia, một công trình kiến trúc hiện đại hai tầng trông ra đại dương trên Long Beach Island, là nơi vợ ông ta ở quanh năm. Nhiều người láng giềng ở đó kể cho những điều tra viên rằng vào mùa hè Barney thường đến đây, trải qua phần lớn thời gian câu cá trên chiếc xuồng máy Christ-Craft dài bảy mét của ông ta, và thú tiêu khiển khác của ông ta là làm đồ gỗ. Xưởng mộc của ông ta ở trong nhà để xe.

Một cặp vợ chồng láng giềng nói vợ ông ta đã từng mời họ vào nhà để chỉ cho họ xem cái kệ bằng gỗ sồi mà Barney đã làm để đặt dàn máy điện tử năm trước. Dường như đó là niềm vui và hãnh diện của ông ta.

Các điều tra viên biết rằng Barney phải có bằng chứng vững chắc chống lại Jimmy Weeks để hỗ trợ cho cuộc thương lượng với ủy viên công tố. Họ cũng biết rằng nếu họ không nhanh chóng tìm được bằng chứng, những kẻ thân cận với ông ta sẽ tìm ra và hủy diệt.

Bất chấp những lời gào thét phản đối của người góa phụ, la lớn rằng Barney là một nạn nhân, và đây là nhà của bà, cho dù nó vẫn còn mang tên Barney, và họ không có quyền hủy hoại nó, họ vẫn tháo rời tất cả mọi thứ, kể cả cái kệ gỗ sồi gắn chặt vào tường.

Khi họ xé toạc lớp gỗ lót ra, họ phát hiện một chiếc tủ sắt lớn đủ để chứa đựng hồ sơ lưu trữ của một văn phòng nhỏ.

Trong lúc giới thông tin đại chúng tụ tập bên ngoài, nhiều máy quay phim truyền hình ghi lại cảnh tượng một chuyên gia cạy tủ sắt đã nghỉ hưu

bây giờ được chính phủ Mỹ trả lương đến hiện trường. Mười lăm phút sau, tủ sắt đã được mở ra, và không lâu sau đó, lúc 4 giờ 15 chiều hôm ấy, ủy viên công tố liên bang Royce nhận một cú điện thoại từ Les Howard.

Một bộ sổ sách kế toán thứ hai của Weeks Enterprises đã được tìm thấy, cùng với mấy sổ nhật kí trong vòng mười lăm năm, trong đó Barney đã ghi lại những cuộc hẹn của Jimmy cũng như lời chú thích của chính ông ta về mục đích của những buổi gặp gỡ và những vấn đề đã được thảo luận.

Royce thích thú nghe nói rằng còn có nhiều hộp giày đựng bản sao biên nhận mua các món hàng đắt tiền, kể cả quần áo bằng da lông thú, nữ trang và xe hơi cho nhiều cô bạn gái của Jimmy, mà Barney đã ghi chú "Không trả thuế".

- Đây đúng là một mối lợi bất ngờ, một kho châu báu, - Howard cam đoan với Royce. - Chắc hẳn Barney đã nghe câu ngạn ngữ cổ: "Hãy cư xử với bạn của ta như thể người đó có thể trở thành kẻ thù của ta". Ông ta phải chuẩn bị kể từ ngày đầu tiên với ý định đổi chác khỏi ở tù bằng cách ném Jimmy vào tay chúng ta nếu họ bị buộc tội.

Thẩm phán đã hoãn phiên tòa tới buổi sáng hôm sau, thay vì bắt đầu với một nhân chứng mới lúc bốn giờ. Lại nghỉ giải lao, Royce nghĩ. Sau khi ông cúp điện thoại, một nụ cười vẫn tiếp tục nấn ná trên môi ông trong lúc ông thưởng thức những tin tức tuyệt vời. ông nói lớn:

- Cám ơn, Barney. Tôi luôn luôn biết ông sẽ vượt qua.

Rồi ông ngồi trong im lặng, suy nghĩ động tác sắp tới của mình.

Martha Luce, kế toán riêng của Jimmy, đã được gọi ra tòa là nhân chứng bào chữa. họ đã nghe cô ta tuyên thệ và khai rằng các tài liệu lưu trữ do cô ta giữ là hoàn toàn chính xác và chỉ có một bộ duy nhất. được bảo đảm giảm án ếu cô ta chấp nhận quay sang làm nhân chứng cho Chính phủ, cô Luce sẽ nhanh chóng nhận thấy bên nào có lợi cho cô ta hơn hết.

Chương 82

Sáng chủ nhật Jason Arnott thức dậy muộn với triệu chứng giống như cảm cúm và quyết định không tới ngôi nhà ở Catskill như đã dự tính. Thay vì vậy, ông ta nằm trên giường suốt ngày, chỉ đứng lên vừa đủ để chuẩn bị bữa ăn nhẹ cho chính mình. Vào những lúc như thế này, ông ta mới hối tiếc đã không thuê một người quản gia ở luôn trong nhà.

Mặt khác, ông ta rất thích được thảnh thơi một mình trong nhà không có một ai quẩn chân. Ông ta mang mấy cuốn sách và mấy tờ báo vào trong phòng riêng và cả ngày chỉ đọc sách báo, nhâm nhi nước cam và ngủ gà ngủ gật.

Tuy nhiên, cứ một vài giờ ông ta lại lấy tờ thông báo của FBI ra xem để tự trấn an không một ai có thể tìm thấy một nết giống nhau nào giữa ông ta và tấm ảnh lờ mờ trên đó.

Tối thứ Hai, ông ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều và hoàn toàn tin chắc rằng tờ thông báo không phải là một mối đe dọa. ông ta tự nhắc nhở rằng cho dù một nhân viên FBI xuất hiện ở cửa để buộc ông ta phải trải qua một cuộc thẩm vấn theo thủ tục bởi vì ông ta đã là một trong những khách mời tại buổi chiêu đãi của Hamilton, họ vẫn sẽ không bao giờ có thể kết nối ông ta với tên trộm.

Không thể với tấm ảnh kia. Không thể với những cuộc điện đàm của ông ta. Không thể dù chỉ với một món đồ cổ hoặc một bức tranh trong ngôi nhà này. Không thể với việc kiểm tra tài chính tỉ mỉ nhất. thậm chí không thể với việc giữ chỗ khách sạn ở Washington trong kỳ nghỉ cuối tuần xảy ra vụ trộm tại nhà Hamilton, vì ông ta đã sử dụng một trong những lý lịch giả khi ông ta đăng ký.

Không có vấn đề gì cả. ông ta đang an toàn. Ông ta tự hứa rằng ngày mai, hoặc chắc chắn là thứ Tư, ông ta sẽ lái xe tới Catskill và trải qua vài ngày vui thú với kho tàng của mình.

Jason không thể biết rằng các nhân viên FBI đã có lệnh của tòa án cho phép họ nghe lén máy điện thoại của ông ta và lúc này đang lặng lẹ giám sát

nhà ông ta. Ông ta không thể biết rằng từ đây trở đi nhất cử nhất động của ông ta đều được quan sát và theo dõi.

Chương 83

Lái xe lên phía bắc ra khỏi Greenwich Village thuộc Manhattan, Kerry gặp phải đợt đầu tiên của giờ cao điểm giao thông. Lúc đó là năm giờ kém hai mươi khi nàng rời khỏi bãi đậu xe của đường 12, sáu giờ năm khi nàng rẽ vào lối nhà nàng và trông thấy chiếc Volvo Geoff đậu trước cửa kia của nhà xe hai chỗ.

Nàng đã gọi về nhà từ điện thoại trong xe lúc nàng rời khỏi bãi đậu xe, và chỉ yên tâm phần nào sau khi nói chuyện với cả Robin và Alison. Nàng đã dặn cả hai không được ra khỏi nhà trong bất cứ trường hợp nào và không mở cửa cho bất cứ ai cho tới lúc nàng về nhà.

Trông thấy xe của Geoff, nàng nhận ra xe của Alison đã không còn. Có phải Geoff đã đến vì một vấn đề nào đó? Kerry tắt máy và đèn, vội vàng ra khỏi xe, đóng mạnh cửa lại và chạy lên các bậc thềm.

- Rob, có chuyện gì không ổn sao?

- Không, mẹ, mọi việc vẫn bình thường. Khi chú Geoff đến đây chú nói với Alison chị ấy có thể về nhà, và chú sẽ đợi mẹ. - Vẻ mặt của Robin chợt trở nên lo lắng. - Như thế được chứ, mẹ? Con muốn nói để chú Geoff vào nhà.

- Tất nhiên. - Kerry ghì chặt Robin. - Chú ấy đang ở đâu?

- Ở đây. - Geoff nói khi anh xuất hiện ở cửa bếp. - Tôi đã nghĩ sau khi ăn một bữa do gia đình Dorso nấu tại nhà vào đêm thứ Bảy, có lẽ chị sẽ thích ăn thêm một bữa vào đêm nay. Thực đơn rất đơn giản. Sườn cừu non, xà lách và khoai tây nướng lò.

Kerry chợt nhận ra nàng vừa căng thẳng vừa đói bụng.

- Đó là một ý nghĩ tuyệt vời, - nàng thở dài, mở khuyu áo khoác.

Geoff nhanh chân bước tới để cởi áo giúp nàng. Một cách hết sức tự nhiên, trong lúc anh đặt nó trên một cánh tay, anh luồn cánh tay kia quanh nàng và hôn má nàng.

- Một ngày quá vất vả, phải không?

Trong một giây lát ngắn nàng để cho mặt nàng tựa vào chỗ ấm áp bên dưới cổ anh.

- Đã có nhiều ngày thoải mái hơn.

Robin nói:

- Mẹ, con sẽ lên gác để làm xong bài tập ở nhà, nhưng con nghĩ vì con là người đang gặp nguy hiểm, con cần phải biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Bác sĩ Smith đã nói gì khi mẹ gặp ông ấy?

- Con hãy làm xong bài tập của con và để cho mẹ nghỉ xả hơi vài phút. Sau đó, mẹ hứa sẽ tường thuật đầy đủ mọi chi tiết.

- Đồng ý.

Geoff đã bật lò sưởi đốt bằng gas trong phòng khách. Anh đã mang vào chai cherry và hai cái ly để sẵn trên mặt bàn thấp.

- Tôi hi vọng mình không quá sỗ sàng. - Anh tỏ ý xin lỗi.

Kerry buông mình trên chiếc sofa và hất giày ra. Nàng lắc đầu và mỉm cười.

- Không, anh không có gì sai trái.

- Tôi đã tìm được một số tin tức cho chị, nhưng chị hãy nói trước đi. Chị hãy kể cho tôi nghe về Smith.

- Tốt hơn tôi nên kể cho anh nghe về Frank Green trước đã , Tôi đã nói với ông ấy tôi định rời khỏi văn phòng vào đầu buổi chiều hôm nay, và tôi đã cho ông ấy biết lý do.

- Ông ấy đã nói gì?

- Chính điều ông ấy không nói mới làm tôi phân vân. Nhưng công bằng mà xét, cho dù tôi nghĩ ông ấy đang nghẹn lời, ông ấy đã bảo tôi rằng ông ấy hy vọng tôi đã không nghĩ ông ấy thà trông thấy một người vô tội trong tù còn hơn là ông ấy gặp rắc rối về mặt chính trị. - Nàng nhún vai. - Vấn đề là, tôi mong sao có thể tin ông ấy.

- Không chừng chị có thể đấy. Còn Smith thì sao?

- Tôi đã khiến ông ta bối rối, Geoff. Tôi biết chắc như thế. Ông ta đang suy sụp tinh thần. nếu ông ta vẫn không chịu nói sự thật, động tác kế tiếp của tôi là yêu cầu Barbara Tompkins nộp đơn tố cáo ông ta bám theo cô ấy. Việc đó sẽ gây sốc, tôi có thể nói vậy. Nhưng tôi nghĩ thà để mặc cho việc đó xảy ra, ông ta đã thú tội và chúng ta sẽ có một số lời giải đáp.

Nàng nhìn đăm đăm vào lò sưởi, quan sát những lửa liếm những khúc củi giả. Rồi nàng từ từ nói thêm:

- Geoff, tôi đã kể cho Smith nghe chúng ta có hai nhân chứng trông thấy chiếc xe của ông ta đêm hôm ấy. tôi đã nói thẳng với ông ta rằng có lẽ lý do khiến ông ta hết sức mong muốn trông thấy Skip bị kết tội là vì ông ta chính là kẻ đã giết chết Suzanne. Geoff, tôi nghĩ ông ta đã si mê cô ấy, không phải như với một người con gái, có lẽ thậm chí không phải như với một phụ nữ, mà như một sự sáng tạo của ông ta.

Nàng quay sang anh và nói tiếp:

- Anh hãy nghĩ tới kịch bản này. Suzanne chán chường vì cha cô ấy cứ quanh quẩn bên mình, vì ông ta cứ xuất hiện bất cứ nơi nào cô ấy đến. Jason Arnott đã kể tất cả chuyện đó cho tôi nghe, và tôi tin ông ta. Vậy là vào buổi tối xảy ra án mạng, bác sĩ Smith đã lái xe đi gặp cô ấy. Skip đã đến rồi đi, đúng như anh ta đã khai. Suzanne đang ở trong tiền sảnh, cầm những bông hoa do người đàn ông kia gửi tặng. anh chớ quên, tấm thiếp đã không bao giờ được tìm thấy. Smith tức giận, bị tổn thương và nổi cơn ghen. Không phải Skip là người ông ta tranh giành; mà lúc này chính là Jimmy Weeks. Trong một cơn phẫn nộ, ông ta siết cổ Suzanne, và bởi vì ông ta vẫn luôn luôn căm ghét Skip, ông ta lấy tấm thiếp, dựng lên câu chuyện Suzanne đang sợ hãi Skip và trở thành nhân chứng buộc tội chính. Bằng cách này, Skip, đối thủ được Suzanne quan tâm của ông ta, chẳng những bị trừng phạt phải nằm tù tối thiểu ba mươi năm, mà cảnh sát còn không truy tìm một kẻ tình nghi nào khác.

- Nghe có lý đấy, - Geoff từ từ nói. - Nhưng thế thì tại sao Jimmy Weeks lại hết sức lo âu về việc chị xin mở lại vụ án?

- Tôi cũng đã nghĩ tới điều đó. Và, thực ta, anh có thể nêu lên việc ông ta đã có quan hệ với Suzanne. Việc họ đã cãi nhau đêm hôm ấy, và ông ta đã giết chết cô ấy. một kịch bản khác là Suzanne đã kể cho ông ta nghe về khu đất ở Pennsylvania mà Skip đã chọn. Phải chăng Jimmy có thể đã tình cờ nói với cô ấy về chuyện xa lộ sẽ chạy xuyên qua và rồi giết cô ấy để không cho cô ấy kể lại với Skip? Theo tôi nghĩ, anh ta chọn những lô đất ấy hầu như chẳng được gì.

- Hôm nay, chị đã suy nghĩ rất nhiều. - Geoff nói. - Và chị đã có những lập luận rất vững chắc cho từng kịch bản. Trên đường đi, chị có nghe tin tức hay không?

- Đầu óc tôi đang cần nghỉ ngơi một lúc. Tôi thích nghe các chương trình nhạc cũ. Nếu không, chắc tôi đã phát điên vì các vụ tắc nghẽn giao thông.

- Chị đã chọn cách tốt hơn. Nếu chị nghe chương trình tin tức, chị sẽ biết rằng tất cả những gì Barney Haskell đang dự tính trao đổi để được giảm án lúc này đã nằm trong tay của ủy viên công tố liên bang. Rõ ràng Barney đã nắm giữ hồ sơ tài liệu không ai có thể bì được. Ngày mai, nếu Frank Green thông minh, thay vì chống đối cuộc điều tra của chị, ông ta sẽ yêu cầu tiếp cận mọi hồ sơ tài liệu họ có thể tìm thấy về số nữ trang Weeks đã mua trong những tháng trước khi Suzanne bị giết. Nếu chúng ta có thể buộc ông ta vào những món như chiếc vòng đeo tay có các ký hiệu tử vi, chúng ta sẽ có được bằng chứng Smith là một kẻ dối trá. - Anh đứng lên. - Kerry McGrath, tôi sẽ nói chị rất xứng đáng với bữa ăn tối. Chị hãy đợi ở đây, tôi sẽ cho chị biết khi bữa ăn đã sẵn sàng.

Kerry thu mình trên chiếc sofa và nhấm nháp ly rượu sherry, nhưng thậm chí với lò sưởi đang hoạt động căn phòng vẫn có cảm giác không được dễ chịu. Một lát sau, nàng đứng lên và bước vào trong bếp.

- Tôi có thể xem anh biểu diễn chứ? Ở đây ấm áp hơn.

Geoff ra về lúc chín giờ. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh, Robin nói:

- Mẹ, con phải hỏi mẹ về người mà ba đang biện hộ. theo lời mẹ nói với con, ba sẽ không thắng vụ án này. Có đúng như vậy hay không?

- Không, nếu tất cả bằng chứng mà chúng ta tin đã được tìm thấy cũng quan trọng như người ta tưởng.

- Có phải điều đó sẽ không tốt cho ba?

- Không một ai muốn thua một vụ án, tuy nhiên, Robin, mẹ nghĩ điều tốt đẹp nhất có thể có với ba con là trông thấy Jimmy Weeks bị kết án.

- Mẹ tin chắc chính Weeks là người đang cố gắng làm cho con hoảng sợ?

- Phải, chắc như đinh đóng cột. đó là lý do chúng ta càng sớm khám phá mối quan hệ của ông ta với Suzanne Reardon, thì ông ta càng không có lý do cố gắng làm chúng ta hoảng sợ.

- Chú Geoff là một luật sư biện hộ, phải không?

- Phải, đúng vậy.

- Chú Geoff đã từng biện hộ cho một kẻ như Jimmy Weeks?

- Không, Robin. Mẹ tin chắc chú ấy sẽ không làm việc đó.

- Con cũng nghĩ như thế.

Lúc chín giờ rưỡi, Kerry chợt nhớ rằng nàng đã hứa sẽ tường thuật cho Jonathan và Grace về cuộc gặp gỡ của nàng với bác sĩ Smith.

- Con nghĩ ông ta sẽ suy sụp và thừa nhận ông ta đã nói dối hay sao?

- Con nghĩ vậy.

Grace đang nghe trên máy phụ.

- Hãy kể cho Kerry nghe tin tức của em đi, Jonathan. Kerry, hôm nay cô vừa là một thám tử giỏi vừa đích thân làm một món ăn thật ngon.

Kerry đã nghĩ không cần nêu tên của Arnott vào Chủ nhật khi nàng nói với Jonathan và Grace về bác sĩ Smith và Jimmy Weeks. Khi nàng nghe điều Grace nói về ông ta, nàng vui mừng vì không một ai có thể trông thấy sắc mặt của nàng.

Jason Arnott. Người bạn luôn luôn gần gũi Suzanne Reardon. Người, mặc dầu có vẻ rất thành thực, đã khiến Kerry phải lưu ý vì quá kiểu cách đến mức khó tin. Nếu ông ta là một tên trộm, nếu, theo thông báo của FBI mà Grace mô tả, ông ta cũng là một kẻ bị tình nghi giết người, ông ta ở đâu trong mớ bòng bong chung quanh vụ án mạng hoa hồng đỏ?

Chương 84

Bác sĩ Charles Smith ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ sau khi ông tống Kerry ra cửa. "Kẻ bám gót!" "Kẻ sát nhân!" "Kẻ dối trá!". Những lời buộc tội mà nàng đã ném vào mặt ông khiến ông rùng mình vì kinh tởm. Đó cũng là nỗi kinh tởm ông cảm thấy khi ông nhìn vào một khuôn mặt tàn phế, đầy sẹo hoặc xấu xí. Ông có thể cảm thấy toàn thân ông run lên vì ước mong thay đổi nó, đền bù cho nó, làm những điều thích hợp. Tìm cho nó vẻ đẹp mà đôi bàn tay của ông có thể đẽo gọt từ xương, cơ bắp, và thịt.

Trong những trường hợp đó, cơn giận mà ông cảm thấy đã được nhắm thẳng vào ngọn lửa hoặc tai nạn hoặc sự pha trộn bất công của các gen gây ra bởi sự sai lệch. Lúc này cơn giận của ông được nhắm vào người phụ nữ trẻ đã ngồi ở đây để phán xét ông.

"Kẻ bám gót!" Gọi ông là một kẻ bám gót chỉ vì ông thích thú liếc nhìn trong giây lát sự hoàn hảo hầu như tuyệt đối mà chính ông đã tạo nên! Ông ao ước có thể nhìn vào tương lai và biết rằng đây là cách Barbara Tompkins sẽ thể hiện lòng biết ơn của cô ta. Nếu vậy chắc là ông đã cho cô ta một gương mặt tương xứng, một gương mặt với làn da nhăn nheo, đôi mắt hụp, lỗ mũi hếch.

Giả sử McGrath sẽ đưa Tompkins tới cảnh sát để nộp đơn khiếu tố. Cô ta đã nói là cô ta sẽ làm, và Smith biết cô ta không nói đùa.

Nàng đã gọi ông là một kẻ sát nhân. Kẻ sát nhân! Phải chăng quả thực nàng nghĩ rằng ông có thể làm điều đó đối với Suzanne? Một nỗi đau khổ mãnh liệt chạy khắp cơ thể ông trong lúc ông sống lại giây phút ông bấm chuông, liên tiếp nhiều lần, rồi xoay tay nắm và nhận thấy cửa không khóa.

Và Suzanne ở đó, trong tiền sảnh, hầu như bên chân ông. Suzanne, nhưng không phải là Suzanne. Con người dị dạng đó, với đôi mắt căng phồng, đẫm máu, và cái miệng há hốc với lưỡi thò ra ngoài, đó không phải là con người tuyệt vời mà ông đã tạo nên.

Ngay cả cơ thể của cô cũng có vẻ thô kệch và xấu xí, thu mình lại, chân trái co quắp bên dưới chân phải, nhiều đóa hoa hồng tươi màu đỏ rải lên mình cô, như một tặng vật chế giễu cho cái chết.

Smith còn nhớ ông đã đứng sững sờ phía trên cô, một ý nghĩ không thích hợp thoáng qua tâm trí ông: đây là cảm tưởng của Michelangelo khi ông trông thấy bức tượng Pietà của ông bị đập vỡ và làm biến dạng bởi gã điên khùng đã tấn công nó nhiều năm trước ở St.Peter's.

Ông còn nhớ ông đã nguyền rủa Suzanne, nguyền rủa cô bởi vì cô đã không lắng nghe những lời cảnh cáo của ông. Cô đã kết hôn với Reardon trái ý muốn của ông.

- Khoan đã, - ông đã van nài cô. - Anh ta không xứng đáng với con.

- Trong mắt ba, sẽ không bao giờ có một ai xứng đáng với con. - Cô lớn tiếng đáp lại.

Ông đã chịu đựng cách họ nhìn nhau, cách bàn tay của họ siết chặt trên bàn, cách họ ngồi bên nhau trên sofa, hoặc Suzanne ngồi trên vế của Reardon trong chiếc ghế bành lớn, sâu, trong lúc ông lén nhìn họ qua khung cửa sổ trong đêm.

Phải chịu đựng tất cả những điều đó đã là quá đủ, nhưng mọi việc trở nên quá đáng khi Suzanne không ngừng hẹn hò với nhiều gã đàn ông khác, không một ai trong bọn họ xứng đáng với cô, rồi đến gặp ông, yêu cầu ông giúp đỡ, nói với ông: "Ba, ba phải để cho Skip nghĩ chính ba đã mua cho con cái này... và cái này... và cái này...".

Hoặc là cô nói: "Ba, tại sao ba quá dằn vặt như thế? Chính ba đã bảo con cần phải thu lại những thời gian tốt đẹp mà con đã mất. Bây giờ, con đang làm việc đó. Skip làm việc quá vất vả. Anh ấy không vui. Ba phải chịu mạo hiểm khi ba giải phẫu. ba cố nhớ lại đi, ba là một ông bố rộng lượng mà". Nụ hôn xấc xược của cô, cách cô tán tỉnh ông, tin chắc vào khả năng của cô, vào lòng khoan dung của ông.

Kẻ sát nhân? Không, Skip là kẻ sát nhân. Trong lúc đứng phía trên xác của Suzanne, Smith đã biết chính xác chuyện gì đã xảy ra. Anh chồng thô lỗ của cô đã về nhà, phát hiện Suzanne với bó hoa của một người đàn ông khác, và đã đùng đùng nổi giận. cũng như mình, Smith đã nghĩ khi mắt ông nhìn thấy tấm thiếp bị cái xác của Suzanne che khuất một nửa.

Thế rồi, vẫn đứng phía trên cô, toàn một một kịch bản diễn ra trong đầu óc ông. Skip, người chồng ghen... một bồi thẩm đoàn có lẽ sẽ khoan dung đối với một người đàn ông đã giết chết vợ trong một lúc nóng nảy. anh ta

rất có thể thoát nạn với một bản án nhẹ. Hoặc không chừng, thậm chí không bị kết án.

Mình sẽ không để cho chuyện diễn tiến như thế. - Ông đã thề. Smith còn nhớ ông đã nhắm mắt, cố xóa hình ảnh của bộ mặt xấu xí, méo mó trước mặt ông và, thay vì vậy, hình dung Suzanne với tất cả sắc đẹp của cô. Suzanne, ba hứa với con như thế!

Thật khó giữ được lời hứa. Tất cả những gì ông phải làm là lấy tấm thiếp đã được gửi đến kèm theo bó hoa, rồi đi về nhà và chờ đợi cú điện thoại không thể tránh cho ông hay Suzanne, con gái ông, đã chết.

Khi cảnh sát thẩm vấn ông, ông nói với họ rằng Skip ghen một cách điên cuồng, rằng Suzanne lo sợ cho tính mạng của cô, và, tuân theo ước nguyện cuối cùng cô đã thổ lộ với ông, ông khẳng định chính ông đã cho cô tất cả những món nữ trang mà Skip đã hỏi.

Không, cứ để cho McGrath nói tất cả những gì nàng muốn. Tên sát nhân đang ở trong tù. Và anh ta sẽ ở lại đó.

Đã gần mười giờ khi Charles Smith đứng lên. Mọi việc đã kêt thúc. Ông đã không còn có thể giải phẫu được nữa. ông không còn muốn trông thấy Barbara Tompkins. Cô ta làm ông kinh tởm. Ông đi vào phòng ngủ, mở cái tủ sắt nhỏ trong tủ quần áo và lấy ra một khẩu súng lục.

Sự việc sẽ không dễ dàng. Ông sẽ đi đâu? Ông tự hỏi. ông tin chắc linh hồn sẽ bất tử. Đầu thai? Có lẽ. Có lẽ lần này ông sẽ ra đời cùng tuổi với Suzanne. Có lẽ hai người sẽ yêu nhau. Một nụ cười thoáng nở trên môi ông.

Nhưng rồi, trong lúc ông định đóng tủ sắt, ông nhìn vào hộp đựng những nữ trang của Suzanne.

Giả sử McGrath nói đúng. Giả sử không phải Skip mà là một kẻ nào khác đã lấy tính mạng của Suzanne. McGrath đã nói rằng giờ đây kẻ đó đang cười vang, cảm ơn một cách chế giễu về lời khai đã buộc tội Skip.

Có một cách sửa chữa điều đó. Nếu Reardon không phải là một kẻ sát nhân, rồi McGrath sẽ có tất cả những gì nàng cần để tìm người đã giết chết Suzanne.

Smith với tay lấy hộp nữ trang, để khẩu súng trên nắp hộp và mang cả hai tới bàn viết của ông trong phòng làm việc. rồi với những động tác chính xác, ông lấy một tờ giấy viết thư và mở nắp bút.

Khi ông viết xong, ông gói hộp nữ trang cùng với bức thư ngắn và cố đút tất cả vào một trong mấy bưu kiện của Federal Express mà ông đã

chuẩn bị ở nhà phòng khi cần. Ông gửi gói đồ cho phụ tá ủy viên công tố Kerry McCallumGrath tại văn phòng công tố quận Bergen, Hackensack, New Jersey. Đó là một địa chỉ ông nhớ rất rõ.

Ông mặc áo khoác và quấn khăn quàng cổ rồi bước qua tám dãy phố tới thùng thư của Federal Express mà thỉnh thoảng ông vẫn dùng.

Đúng mười một giờ khi ông trở về nhà. Ông cởi áo khoác, lấy khẩu súng, trở vào phòng ngủ và nằm dài trên giường, vẫn còn mặc đầy đủ quần áo. Ông tắt tất cả đèn ngoại trừ ngọn đèn soi sáng tấm ảnh của Suzanne.

Ông sẽ kết thúc ngày hôm nay với cô và bắt đầu cuộc sống mới vào đúng nửa đêm. Quyết định đã rõ, ông cảm thấy bình tĩnh, thậm chí sung sướng.,

Lúc mười một giờ rưỡi, chuông cửa chợt reo. Ai? Ông tự hỏi. Bực mình, ông cố gắng bỏ ngoài tai, nhưng một ngón tay dai dẳng cứ liên tục bấm chuông. Ông chắc chắn biết đó là gì. Một lần có tai nạn ở góc đường và một người láng giềng đã chạy tới yêu cầu giúp đỡ. Xét cho cùng, ông là một bác sĩ. Nếu đã có một tai nạn, đây đúng là lần cuối cùng tài năng của ông có thể hữu dụng.

Bác sĩ Charles Smith mở khóa và mở cửa, rồi ngã quỵ vào cánh cửa trong lúc một viên đạn bắn trúng vào giữa hai con mắt của ông.

Thứ Ba, ngày 7 tháng 11

Chương 85

Sáng thứ ba, Deidre và Beth Taylor đã ở trong phòng tiếp tân thuộc văn phòng luật của Geoff Dorso khi anh đến lúc chín giờ.

Beth xin lỗi cho cả hai người.

- Geoff, tôi hết sức lấy làm tiếc vì đã đến mà không gọi điện thoại báo trước, - cô nói, - nhưng bà Deidre phải vào bệnh viện để giải phẫu vào sáng mai. Tôi nghĩ bà ấy sẽ an tâm hơn nếu bà ấy có cơ hội nói chuyện với anh trong vài phút và đưa cho anh tấm ảnh của Suzanne mà chúng ta đã nói chuyện ngày hôm kia.

Deidre Reardon đang nhìn anh với vẻ lo lắng.

- Ồ, thôi nào, bà Deidre, - Geoff nói bằng một giọng nhiệt tình, - bà biết bà không cần phải xin lỗi về việc tới đây gặp tôi. Bà không phải là mẹ của khách hàng lừng danh của tôi hay sao?

- Tất nhiên. Tất cả chúng ta đều biết rằng vụ này đã mang lại không ít tiền cho anh, - Deidre Reasdon khẽ nói với một nụ cười nhẹ nhõm, trong lúc Geoff nắm lấy hai bàn tay của bà.

- Đó là vì tôi hết sức ngượng khi tôi xông vào văn phòng xinh xắn của Kerry McGrath tuần vừa qua và xử sự không tốt đẹp với cô ấy. Sau đó, tôi mới biết con cô ấy đã bị đe dọa vì cô ấy đang cố gắng giúp con tôi.

- Kerry rất hiểu bà đã cảm thấy như thế nào ngày hôm ấy. Hãy vào văn phòng của tôi. Tôi tin chắc cà phê đã được pha xong.

- Chúng tôi chỉ ở lại năm phút, - Beth hứa trong lúc Geoff đặt tách cà phê trước mặt nàng, - và chúng tôi sẽ không lãng phí thời gian của anh bằng cách nói rằng cuối cùng vẫn có một hy vọng thực sự cho Skip. Anh biết chúng tôi cảm thấy như thế nào về mọi việc anh đang làm.

- Kerry đã gặp bác sĩ Smith chiều hôm qua, - Geoff nói, - Cô ấy nghĩ cô ấy đã thuyết phục được ông ta. Nhưng cũng có nhiều sự kiện khác. – Anh kể cho họ nghe về các hồ sơ lưu trữ của Barney Haskell. – Rốt cuộc rất có thể chúng tôi sẽ có khả năng truy ra nguồn gốc các món nữ trang mà chúng tôi nghĩ Weeks đã mua tặng Suzanne.

- Đó là một trong những lí do chúng tôi đến đây,- Deidre Reardon nói với anh, - Chắc anh còn nhớ tôi đã nói tôi có một tấm ảnh cho thấy Suzanne đang mang cây trâm cổ đính kim cương đã mất tích? Ngay sau khi tôi từ trại giam về nhà đêm thứ Bảy, tôi đã tìm nhưng không thấy. Suốt Chủ Nhật và ngày ngày hôm qua, tôi đã lục soát khắp căn hộ. Tất nhiên tấm ảnh cũng không có ở đó. Một cách ngu xuẩn, tôi đã quên rằng vào một lúc nào đó tôi đã cho bọc plastic và để vào giấy tờ cá nhân của mình. Dù sao đi nữa, cuối cùng tôi đã tìm được nó. Với tất vả những lời bàn luận về các món nữ trang ngày hôm kia, tôi cảm thấy cần phải đưa nó cho anh.

- Bà trao cho anh một phong bì bằng giấy gói ma ni. Từ trong đó, anh rút ra một trang báo gấp lại của tờ Palisades Community Life, một tuần báo khổ nhỏ. Trong lúc anh mở ra xem, Geoff nhận thấy ngày 24 tháng 4, cách đây gần mười năm và chỉ một tháng trước khi Suzanne Reardon chết.

- Tấm ảnh có nhiều người đã được chụp tại câu lạc bộ Palisades Country chiếm bốn cột báo. Geoff nhận ra Suzanne ngay tức khắc. sắc đẹp nổi bật của cô đập vào mắt người xem. Cô đứng hơi nghiêng, và máy ảnh đã chụp rõ những viên kim cương lấp lánh trên ve áo của cô.

- Đây là cây trâm đã mất tích. - Deidre vừa giải thích vừa chỉ tay vào đó, - nhưng Skip không nhớ lần cuối trông thấy Suzanne mang nó vào lúc nào.

- Tôi rất vui mừng có được tấm ảnh này, - Geoff nói, - Khi chúng tôi có thể có được một bản sao của một trong số hồ sơ kế toán do Haskell lưu trữ, có lẽ chúng tôi sẽ có khả năng truy ra nguồn gốc cây trâm.

- Geoff gần như cảm thấy lòng se lại khi nhìn vẻ hy vọng háo hức trên mặt của cả hai người. Xin đừng để cho mình làm họ thất vọng, anh cầu nguyện trong lúc anh đưa họ trở lại phòng tiếp tân. Tới cửa, anh ghì chặt Deidre.

- Bây giờ, xin chúc bà chóng bình phục sau cuộc giải phẫu và sẽ cảm thấy dễ chịu hơn . Bà không thể đau ốm vào ngày người ta phóng thích Skip.

- Geoff, tôi không bao giờ bước qua địa ngục này để rồi hôm nay chịu bỏ cuộc.

Sau khi trả lời nhiều cú điện thoại và yêu cầu của các khách hàng khác, Geoff quyết định gọi điện thoại cho Kerry. Có lẽ nàng muốn có một bản fax của tấm ảnh Deidre đã mang đến. Hoặc có lẽ chỉ vì mình muốn nói chuyện với nàng, anh tự thừa nhận.

Khi cô thư kí của Kerry nối đường dây với nàng, giọng nói hoảng sợ của nàng khiến anh lạnh toát cả người.

- Tôi vừa mở một gói đồ Federal Express mà bác sĩ đã gửi cho tôi. Bên trong là một bức thư ngắn kèm theo hộp nữ trang của Suzanne và tấm thiếp chắc hẳn đã được gửi cùng với những đóa hoa hồng. Geoff, ông ta thừa nhận ông ta đã nói dối về Skip và các món nữ trang. Ông ta cho tôi hay lúc tôi đọc thư này ông ta đã tự tử.

- Lạy chúa, Kerry, có phải…

- Không, không phải như vậy. Ông ta đã không làm việc đó, Geoff. Bà Carpenter từ phòng mạch của ông ta vừa điện thoại cho tôi. Khi bác sĩ không tới phòng mạch theo một cuộc hẹn sáng sớm, và không trả lời điện thoại bà đã đến nhà ông ta. Bà đã phát hiện xác ông ta trong tiền sảnh. Ông ta đã bị bắn, và ngôi nhà đã bị lục soát. Geoff, có phải bởi vì một kẻ nào đó không muốn bác sĩ Smith thay đổi lời khai và đang tìm kiếm những món nữ trang? Geoff, ai đang làm việc này? Có phải Robin sẽ là nạn nhân tiếp?

Chương 86

Lúc chín giờ rưỡi sáng hôm ấy, Jason Arnott nhìn cửa sổ, trông thấy bầu trời đầy mây, tối sầm và cảm thấy trầm uất một cách mơ hồ. Ngoài cảm giác đau nhức còn lại trong chân và lưng, ông ta lại bắt đầu khó chịu do cơn cảm mà ông ta mắc phải trong kỳ cuối tuần. Nhưng ông ta không sao chế ngự cảm giác khó chịu có điều gì đó bất ổn.

Tất nhiên, đó là bảng thông báo chết tiệt của FBI. Nhưng ông ta vẫn có cái cảm giác đó sau đêm ở nhà của nghị sĩ quốc hội Peale. Một vài trong số đèn ở tầng trệt bật sáng bằng một công tắc tự động khi ông ta đến đó, nhưng tất cả những phòng trên gác đều tối đen. Ông ta đang định đi ra hành lang, mang theo bức tranh cùng hệ thống chống trộm mà ông ta đã gỡ khỏi tường, khi ông ta chợt nghe tiếng bước chân đi lên cầu thang. Ông ta chỉ kịp giữ bức tranh trước mặt khi ánh sáng tràn ngập hành lang.

Rồi ông ta nghe tiếng nói run run trong hơi thở hổn hển. "Ôi, lạy Chúa", và ông ta biết điều đó là bà mẹ của viên nghị sĩ. Ông ta đã không có ý định gây thương tích cho bà. Theo bản năng, ông ta lao mình về phía bà, giữ bức tranh như một cái khiên, chỉ định xô bà ngã và chụp lấy cái cặp kính của bà, như vậy ông ta sẽ có thể tẩu thoát.

Ông ta đã trò chuyện với bà khá lâu trong buổi tiệc nhậm chức của Peale, và ông ta biết bà gần như mù khi không mang kính.

Nhưng khung bức tranh nặng đã đập vào một bên đầu của bà mạnh hơn ông ta dự tính, và bà ngã ra phía sau xuống cầu thang. Nghe tiếng nấc cuối cùng của bà trước khi bà hoàn toàn bất động, ông ta biết rằng bà đã chết. Trong nhiều tháng sau đó, ông ta cứ nhìn qua vai, trông chờ một người nào đó sẽ tiến tới gần ông ta với một cặp còng tay.

Giờ đây, bất kể ông ta đã cố gắng tự thuyết phục một cách vất vả như thế nào, bảng thông báo của FBI vẫn đang gợi lên trong ông ta nỗi sợ hãi tột độ đó.

Sau vụ Peale, niềm an ủi duy nhất của ông ta là có thể say mê nhìn ngắm tuyệt tác At Rest của John White Alexander, mà ông ta đã lấy đêm

hôm ấy. Ông ta giữ nó trong phòng ngủ chính của ngôi nhà ở Catskills, đúng như Peale đã giữ nó trong phòng ngủ chính của ông ta. Thật hết sức thú vị khi biết rằng hàng nghìn người kéo nhau vào viện bảo tàng mỹ thuật Metropolitan để nhìn ngắm bức tranh bên cạnh, bức Repose. Trong hai bức tranh, ông ta thích bức At Rest hơn. Dáng nằm tựa người của một phụ nữ đẹp có những đường nét uyển chuyển như Repose, với đôi mắt nhắm, vẻ mặt khêu gợi lúc này khiến ông ta nhớ tới Suzanne.

Cái khung ảnh nhỏ với chân dung của cô đang ở trên bàn đêm của ông ta, và ông ta thích thú có cả hai trong phòng, mặc dầu cái khung Faberge giả không xứng đáng được chưng bên cạnh những vật vô giá khác. Cái bàn đêm nhũ vàng và bằng cẩm thạch, một vật điển hình tuyệt đẹp của thời kỳ phục hưng, và ông ta đã có được trong một mẻ trộm lớn khi ông ta thuê một chiếc xe tải và hầu như vét sạch nhà Merriman.

Ông ta sẽ gọi điện thoại trước. Ông ta thích đến đó, nhận thấy lò sưởi đã đốt sẵn và tủ lạnh trữ đầy thực phẩm. Tuy nhiên, thay vì sử dụng điện thoại ở nhà, ông ta sẽ gọi bà quản gia bằng điện thoại cầm tay đã được đăng ký với một trong những tên giả của ông ta.

Bên trong một chiếc xe trông giống như xe sửa chữa của Sở dịch vụ gas và điện, dấu hiệu hiện ra cho biết Arnott đang gọi một cú điện thoại. trong lúc các nhân viên lắng nghe, họ mỉm cười với nhau một cách vui mừng vì chiến thắng.

- Tôi nghĩ chúng ta đang sắp sửa theo dâu con chồn Arnott tới tận hang ổ của nó, - viên chỉ huy nhận xét.

- Họ lắng nghe trong lúc Jason kết thúc cuộc trò chuyện bằng cách nói:

- Cảm ơn, Maddie. Tôi sẽ rời khỏi đây trong vòng một tiếng đồng hồ và sẽ đến đó lúc một giờ.

Maddie trả lời với một giọng đều đều nặng trịch:

- Tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ cho ông. Ông có thể tin tưởng tôi.

Chương 87

Frank Green đang xét xử một vụ án, và Kerry phải đợi cho tới mười hai giờ trưa mới có thể thông báo với ông về việc Smith bị ám sát và gói đồ Federal Express mà nàng đã nhận được từ ông ta sáng sớm hôm nay. Lúc này, nàng đã hoàn toàn bình tĩnh và tự hỏi tại sao nàng đã để cho mình mất tự chủ khi Geoff gọi điện thoại. Nhưng không phải là lúc phân tích những cảm xúc. Trong lúc này, nàng chỉ cần biết rằng Joe Palumbo đang đậu xe bên ngoài trường học của Robin, chờ đưa cô bé về nhà và giám sát chung quanh cho tới khi Kerry về nhà, cũng đủ giúp nàng giải toả những nỗi sợ hãi trước mắt.

Green xem xét kỹ những vật đựng trong cái hộp nữ trang, so sánh từng món với bản liệt kê của Smith trong bức thư kèm theo gói đồ ông ra đã gửi cho Kerry.

- Vòng tay tử vi. - Ông đọc. - Đúng đây rồi. Đồng hồ tay với chữ số bằng vàng. Phải. Nó đây. Nhẫn vàng đính ngọc bích và kim cương. Đúng là cái đó. Vòng tay kim cương kiểu cổ. Ba đai kim cương nối vào nhau bằng móc đính kim cương. - Ông đưa nó lên cao. - Tuyệt đẹp.

- Phải. Chắc ông còn nhớ Suzanne đã mang vòng tay đó khi cô ta bị giết. Ngoài ra, còn có một món khác, một cây trâm hoặc trâm đôi kiểu cổ bằng kim cương, mà Skip đã mô tả. Bác sĩ Smith không nhắc nhở tới nó, và hiển nhiên ông ta đã không có nó, nhưng Geoff vừa fax cho tôi một tấm ảnh trong một tờ báo địa phương cho thấy Suzanne mang cây trâm đó chỉ mấy tuần trước khi cô ta chết. Nó đã không hề xuất hiện trong những món được tìm thấy tại nhà. Ông có thể thấy rằng nó rất giống cái vòng tay và rõ ràng là một món đồ cổ. Các món khác đều đẹp, nhưng kiểu dáng rất hiện đại.

Kerry nhìn kỹ những mẫu sao chép và hiểu vì sao Deidre Reardon đã so sánh nó với hình ảnh một bà mẹ đang bồng đứa con. Như bà đã giải thích, cây trâm tựa hồ gồm có hai phần, phần lớn hơn gọi là một đóa hoa, phần

nhỏ hơn là một ch`ồi non. Chúng nối vào nhau bằng một sợi xích. Nàng xem xét nó trong một lúc, bối rối bởi vì nó quen thuộc một cách kì lạ.

- Chúng ta sẽ kiểm tra xem cây trâ, này cô được để cặp trong những biên nhận của Haskell hay không- Green hứa. - bây giờ, chúng ta hãy làm cho rõ vấn đ`ê này. Theo cô biết, mọi việc viên bác sĩ đ`ê cập, ngoại trừ cây trâm đặc biệt này, có phải đây là toàn bộ số nữ trang của Suzanne đã yêu c`âu viên bác sĩ nói là Skip đã tặng cô ta?

- Theo lời Smith đã viết trong bức thư của ông ta, và đi`âu đó trùng hợp với những gì Skip Reardon đã kể cho tôi nghe hôm thứ Bảy.

- Green đặt bức thư của Smith xuống.

- Kerry, cô có nghĩ có lẽ cô đã bị theo dõi khi gặp Smith hôm qua?

- Lúc này tôi nghĩ có lẽ như vậy. Đó là lý do khiến tôi hết sức lo lắng v`ê sự an toàn của Robin.

- Chúng ta sẽ cho một xe tu`ân tra túc trực bên ngoại nhà cô đêm nay, nhưng tôi sẽ an tâm hơn nếu cô và Robin tạm thời rời khỏi nơi đó và tới một nơi an toàn hơn, trong tình thế hiện tại. Joyce rất có khả năng buộc ông ta tội gian lận thuế, nhưng với những gì ông đã khám phá, rất có thể chúng ta sẽ buộc ông ta tội sát nhân. - Cô muốn nói vì tấm thiếp ông ta đã gửi cùng với những đóa hoa h`ông?

- Tấm thiếp đang được các chuyên gia chữ viết phân tích, và Kerry đã nhắc Green lưu ý v`ê tờ giấy được tìm thấy trong túi viên luật sư của Haskell sau khi cả hai người bị giết chết.

- Đúng thế. Không một nhà bán hoa nào đã vẽ những nốt nhạc đó. Ông thử tưởng tượng việc đó mô tả một ghi chú như thế qua máy điện thoại. theo tôi hiểu, Weeks là một nhạc sĩ nghiệp dư khá giỏi. Là linh h`ôn của lễ hội khi ông ta ng`ồi xuống trước cây đàn dương c`âm. Với tấm thiếp đó, và nếu các món nữ trang tương ứng với những biên nhận của Haskell, toàn bộ vụ án Reardom c`ân phải được xem xét lại.

- Và nếu l`ân này đơn kháng án được chấp nhận, Skip có thể được tại ngoại trong thời gian chờ xét xử, hoặc rút lại tội danh. - Kerry thản nhiên nói.

- Nếu kịch bản này khởi sự, tôi sẽ đ`ê nghị việc đó.- Green đ`ông ý.

- Frank, có một điểm khác tôi c`ân phải nêu lên, - Kerry nói, - Chúng ta biết rằng Jimmy Weeks đang cố gắng làm cho chúng ta hoảng sợ để chúng ta ngừng cuộc đi`âu tra này. Nhưng có lẽ vì một lý do khác hơn chúng ta nghĩ. Tôi nghe nói Weeks đã mua lại nhi`âu lô đất có vị trí khá tốt của Skip

Reardon ở Pennsylvania lúc Skip cần tiền. Rõ ràng ông ta có tin tức nội bộ, vì vậy rất có khả năng toàn bộ dịch vụ này thuộc loại phi pháp. Chắc chắn không phải nghiêm trọng như một tội giết người, và tất nhiên chúng ta vẫn còn chưa biết ông ta có thể là kẻ đã giết Suzanne, nhưng nếu cục thu thuế nội địa đã có tin tức đó, cùng với tội trốn thuế, Weeks có thể bị ra tù trong một thời gian dài.

- Và cô nghĩ ông ta lo sợ rằng việc cô điều tra trong vụ án Reardon có thể tiết lộ những dịch vụ trước đây của ông ta, chứ gì?

- Phải, rất có thể.

- Nhưng cô có thực sự nghĩ như thế là đủ để làm cho ông ta đe dọa cô qua Robin? theo tôi điều đó có vẻ hơi quá đáng. - Green lắc đầu.

- Frank, theo những gì tôi đã hay biết từ chồng cũ của tôi. Weeks nhẫn tâm và ngạo mạn đủ để sử dụng bất cứ biện pháp nào để tự bảo vệ và bất kể tội danh nào, từ việc giết người cho tới lấy trộm một tờ báo. Nhưng ngoài ra, còn có một lý do khác khiến kịch bản giết người không thể diễn ra, cho dù chúng ra có thể buộc Jimmy Weeks vào Suzanne - Kerry nói. Rồi nàng bắt đầu kể cho ông nghe về mối quan hệ của Jason Arnott với Suzanne và giả thuyết của Grace Hoover rằng ông ta là một tên trộm chuyên nghiệp.

- Cho dù ông ta là như vậy, cô có buộc ông ta vào vụ giết người Suzanne Reardon?- Green hỏi.

- Tôi không chắc. - Kerry nói với vẻ trầm tư. - Điều này tùy thuộc vào việc ông ta có dính líu với những vụ trộm đó không.

- Cô cứ ngồi yên. Chúng ta có thể nhận được thông báo của FBI sẽ được fax đến ngay bây giờ. - Green vừa nói như ra lệnh vừa bấm nút máy liên lạc nội bộ. - Chúng ta sẽ tìm xem ai là người đang điều hành cuộc điều tra.

Chưa đầy năm phút sau, cô thư kí của ông mang vào tờ thông báo, Green chỉ tay vào mặt số

- Cô hãy nối đường dây cho tôi nói chuyện với người chỉ huy vụ này.

Sáu mươi giây sau, Green nói chuyện với Si Morgan qua điện thoại. Ông bật ống nghe phụ để Kerry có thể theo dõi.

- Lúc này sự việc đã sáng sủa. - Morgan nói với ông. - Arnott có một chỗ ở khác, tại Catskills. Chúng tôi đã quyết định đến bấm chuông và xem thử bà quản gia có chịu nói chuyện với chúng tôi hay không. Chúng tôi sẽ thông tin với ông.

Kerry siết chặt tay ghế và quay đầu về phía giọng nói dửng dưng phát ra từ ống nghe phụ.

- Ông Morgan, đây là một việc vô cùng quan trọng. Nếu ông vẫn còn có thể liên lạc với nhân viên của ông hãy yêu cầu anh ta tìm một khung ảnh nhỏ hình bầu dục bằng men màu xanh với một hàng ngọc trai chung quanh mặt kính, có thể hoặc không lồng tấm ảnh của một người đàn bà tóc đen tuyệt đẹp. Nếu nó có ở đó, chúng tôi sẽ có thể buộc Jason Arnott phạm tội sát nhân.

- Tôi vẫn còn có thể liên lạc với anh ta. Tôi sẽ yêu cầu anh ta làm việc đó, và tôi sẽ gọi lại ông. - ông ta hứa.

- Chuyện gì thế? – Green vừa hỏi vừa tắt ống nghe phụ.

- Skip Reardon đã luôn luôn khẳng định rằng một khung ảnh nhỏ bắt chước kiểu Fabergé đã biến mất khỏi phòng ngủ chính ngày Suzanne chết. Cái đó và cây trâm cổ là hai món chúng ta không thể tìm ra tung tích cho tới lúc này.

Kerry cúi xuống và cầm lấy vòng kim cương.

- Ông hãy xem cái này. Nó khác hẳn các món nữ trang khác- Nàng nâng cao tấm ảnh Suzanne đang mang cây trâm cổ, - Thật kì lạ. tôi có cảm tưởng tựa hồ trước đây tôi đã từng trông thấy một cây trâm như thế, tôi muốn nói cái nhỏ nối vào cái lớn. Có lẽ đó chỉ là vì nó đã được Skip và mẹ anh ta nhắc tới nhiều lần trong thời gian xét xử. Tôi đã đọc đi đọc lại hồ sơ đó đến mức hoa cả mắt.

Nàng dặt vòng tay trở lại trong hộp.

- Jason Arnott đã trải qua nhiều thời gian với Suzanne. Có lẽ ông ta đã không dửng dưng như ông ta đã cố gắng tỏ ra như thế. Frank, ông hãy nghĩ theo chiều hướng này. Giả sử ông ta cũng đã si mê Suzanne. Ông ta đã tặng cô ta cây trâm cổ và vòng tay. Đúng là loại nữ trang ông ta sẽ lựa chọn. Rồi ông ta đã nhận ra cô ta đang dan díu với Jimmy Weeks. Có lẽ ông ta đã đến đó đêm hôm ấy và trông thấy bó hoa hồng cùng với tấm thiếp mà chúng ta tin là chính Jimmy đã gửi.

- Cô muốn nói ông ta đã giết Suzanne và lấy cây trâm lại?

- Và tấm ảnh của cô ta. Theo lời bà Reardon nói với tôi, đó là một cái khung đẹp.

- Tại sao không lấy vòng tay?

- Trong lúc chờ ông sáng hôm nay, tôi đã nhìn những tấm ảnh chụp tử thi trước khi nó được mang đi. Suzanne mang một vòng tay mắt xích bằng

vàng trên cổ tay trái. Ông có thể trông thấy nó trong tấm ảnh. Không thấy vòng kim cương, trên cổ tay kia. Tôi đã kiểm tra hồ sơ. Nó đã được đẩy lên trên cánh tay bên dưới tay áo sơ mi nên không thể trông thấy. Theo báo cáo giám định pháp y, nó có một cái móc mới rất chặt. Có lẽ cô ta đã không muốn ai trông thấy vòng tay bởi cô ta đã định không mang nó nữa nhưng không sao cởi ra đươc, hoặc có lẽ cô ta đã biết được kẻ tấn công cô ta sẽ đến để thu hồi nó, không chừng vì đó là một quà tặng của y, và rất có thể cô ta đã che giấu nó. Bất kể vì lý do gì, mưu mẹo đó có hiệu quả, bởi vì y đã không tìm ra nó.

Trong lúc họ chờ Morgan gọi lại, Green và Kerry làm việc với nhau để soạn một thông báo kèm với hình ảnh của các món nữ trang đang được bàn tới, sẽ được gửi đến các tiệm kim hoàn ở New Jersey.

Một lúc sau, Frank chợt nhận xét.

- Cô có nhận thấy nếu mối nghi ngờ của bà Hoover là đúng, điều đó có nghĩa là một nguồn tin từ bà vợ của thượng nghị sĩ bang chúng ta bắt được kẻ đã giết chết bà mẹ của nghị sĩ quốc hội Peale. Rồi nếu Arnott dính líu với vụ án Reardon…

Frank Green, ứng cử viên thống đốc tiểu bang, Kerry nghĩ. Ông đang tìm cách tránh né việc đã kết án một người vô tội! Nhưng, chính trị là như thế, nàng tự bảo.

Chương 88

Maddie Platt không hay biết chiếc xe hơi theo dõi bà khi bà dừng lại ở siêu thị và bắt đầu mua sắm, thận trọng gom tất cả những món bà đã được dặn mua. Bà cũng không để ý nó vẫn tiếp tục theo dõi bà khi bà lái xe ra khỏi Ellenville, qua những con đường chật hẹp, quanh co, tới căn nhà nông thôn bừa bãi của một người theo bà biết có tên là Nigel Grey.

Bà bước vào nhà và, mười phút sau, giật nảy mình khi nghe tiếng chuông cửa reo. Không bao giờ có một ai đến đây. Hơn nữa, ông Green đã cấm bà tuyệt đối không cho bất cứ ai vào nhà. Bà không được mở cửa cho một người lạ.

Khi bà đưa mắt nhìn ra ngoài qua cửa sổ bên hông, bà trông thấy một người đàn ông ăn mặc gọn gàng đang đứng ở bậc thềm trên cùng. Anh ta trông thấy bà và đưa cho bà xem một phù hiệu xác nhận anh ta là nhân viên FBI.

- FBI, thưa bà. Xin bà vui lòng mở cửa để cho tôi có thể nói chuyện với bà?

Với vẻ bồn chồn, Maddie mở cửa. Lúc này, bà đứng chỉ cách phù hiệu mấy phân nên thấy rõ khuôn dấu của FBI và tấm ảnh của nhân viên FBI.

- Xin chào bà. Tôi là nhân viên FBI Milton Rose. Tôi không định làm cho bà sợ hãi hoặc lo lắng, nhưng tôi buộc lòng phải nói chuyện với bà về ông Jason Arnott. Bà là quản gia của ông ấy, phải không?

- Thưa ông, tôi không biết bất cứ ai tên là Jason Arnott. Ngôi nhà này do ông Nigel Grey làm chủ, và tôi đã làm việc cho ông ấy trong nhiều năm. Ông ấy sẽ đến đây chiều nay, thực ra sắp sửa tới rồi. Và tôi có thể nói với ông ngay bây giờ: tôi đã được lệnh không bao giờ để cho bất cứ ai vào trong nhà này nếu ông ấy chưa cho phép.

- Thưa bà, tôi không yêu cầu vào nhà. Tôi không có trát khám xét nhà. Nhưng tôi cần phải nói chuyện với bà. Thực ra, ông Grey của bà chính là Jason Arnott, người chúng tôi nghi ngờ là thủ phạm của hàng tá vụ trộm đồ mỹ thuật và nhiều món đồ quý giá khác. Thậm chí ông ta có thể là thủ

phạm đã giết chết bà mẹ của một nghị sĩ quốc hội, người đã bắt gặp ông ta trong lúc ông ta đang vơ vét trong nhà bà ấy.

- Ôi, lạy Chúa. - Maddie thều thào. Chắc chắn ông Grey luôn luôn hoàn toàn ở đây một mình, nhưng bà chỉ phỏng đoán ngôi nhà ở Catskills này là nơi ông ta lẩn trốn để tìm sự riêng tư và nghỉ ngơi. Giờ đây bà mới hay rất có thể ông ta đang lẩn trốn ở nơi này vì rất nhiều lí do khác nhau.

Nhân viên Rose tiếp tục mô tả cho bà nhiều đồ mỹ thuật đã bị lấy trộm và nhiều món khác đã biến mất khỏi nhà mà trước đó Arnott đã từng tham dự lễ hội. Buồn thay, bà xác nhận rằng hầu như tất cả những thứ đó đều ở trong ngôi nhà này. Và, đúng là khung ảnh nhỏ hình bầu dục màu xanh khảm ngọc trai, với tấm ảnh nhỏ của người phụ nữ trong đó, hiện ở trên bàn đầu giường của ông ta.

- Thưa bà, chúng tôi biết ông ta sẽ đến đây trong chốc lát. Tôi phải yêu cầu bà đi theo chúng tôi. Tôi tin chắc bà không hề hay biết những gì đang xảy ra và bà sẽ không bị rắc rối nào cả. Nhưng chúng tôi sẽ xin một lệnh khám xét qua điện thoại để chúng tôi có thể khám xét nhà ông Arnott và bắt ông ta.

Một cách nhẹ nhàng, nhân viên Rose dẫn Maddie trong cơn hoang mang ra chiếc xe hơi đậu sẵn.

- Tôi không sao tin được chuyện này… .-Bà vừa nói vừa khóc- Tôi đã không biết.

Chương 89

Lúc mười hai giờ rưỡi, Matha Luce, người đã giữ sổ sách kế toán cho James Forrest Weeks trong hai mươi năm, hoảng sợ ngồi co rúm lại, vặn một khăn tay ướt trong văn phòng của ủy viên công tố liên bang Brandon Joyce.

Tờ khai sau khi tuyên thệ mà bà ta đã trao cho ông cách đây mấy tháng vừa được đọc lại cho bà ta nghe.

- Bà có giữ nguyên những gì bà đã nói với chúng tôi ngày hôm ấy? - Joyce nói trong lúc ông đập đập những tờ giấy trong bàn tay của ông.

- Tôi đã nói sự thật trong chừng mực tôi tin đó là sự thật. - Martha nói với ông, giọng của bà ta chỉ như một tiếng thì thào. Bà ta đưa mắt liếc xéo người đánh máy tốc kí, rồi nhìn người cháu trai, một luật sư trẻ, người bà ta đã gọi trong một cơn hoảng hốt khi bà ta hay biết cuộc khám xét nhà của Barney Haskett đã có kết quả tốt đẹp.

Joyce nghiêng mình về phía trước.

- Bà Luce, xin bà hãy tin tôi, bà đang ở trong một tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nếu bà cứ tiếp tục nói dối bất chấp lời tuyên thệ, bà sẽ gặp nguy hiểm cho bản thân. Chúng tôi có đủ chứng cứ để chôn Jimmy Weeks. Tôi sẽ để lại danh thiếp. Vì Barney Haskell đã bất hạnh lọt khỏi tay chúng tôi hết sức đột ngột, chúng tôi phải dùng bà làm một nhân chứng sống… - Ông nhấn mạnh từ "sống", để khẳng định tính xác thực của các bộ hồ sơ lưu trữ của ông ta. Nếu bà không hợp tác, chúng tôi vẫn có thể buộc tội Jimmy Weeks, nhưng lúc đó, bà Luce, chúng tôi sẽ tập trung sự chú ý vào bà. Khai man trước khi tòa án là một hành vi phạm pháp rất nghiêm trọng. Giúp đỡ và tiếp tay cho việc trốn thuế thu nhập là một hành vi phạm pháp rất nghiêm trọng.

Bộ mặt luôn luôn rụt rè của Martha Luce tỏ vẻ sợ sệt. Bà ta bắt đầu khóc tấm tức. Nước mắt làm cho đôi mắt bà ta ửng đỏ, tuôn ra và chảy dài trên má.

- Ông Weeks đã thanh toán mọi hóa đơn mỗi lần mẹ tôi ốm trong một thời gian dài.

- Thật là tử tế, - Joyce nói, - Nhưng ông ta đã làm việc đó bằng tiền của những người nộp thuế

- Khách hàng của tôi có quyền giữ im lặng. - viên luật sư lên tiếng.

Joyce liếc anh ta bằng ánh mắt khinh miệt

Chúng tôi đã chứng minh được điều đó. Anh cũng có thể khuyên nhủ khách hàng của anh rằng chúng tôi đặc biệt không thích đẩy vào tù những phụ nữ đã lớn tuổi mà lòng trung thành đã đặt sai chỗ. Chúng tôi sẵn sàng, lần này, và chỉ lần này thôi, miễn tố hoàn toàn khách hàng của anh đổi lại là sự hợp tác toàn diện. Sau đó, tùy bà ấy tự quyết định. Nhưng anh nên nhắc nhở khách hàng của anh rằng – nói tới đây giọng nói của Joyce đầy vẻ mỉa mai, - Barney Haskell đã chờ đợi hết sức lâu mới chịu chấp nhận lời đềnghị thương lượng giảm nhẹ tội mà ông ta chưa bao giờ có thể lợi dụng.

- Miễn tố hoàn toàn? – viên luật sư trẻ hỏi.

- Hoàn toàn, và chúng tôi sẽ ngay lập tức cử người bảo vệ bà Luce. Chúng tôi không muốn bất cứ chuyện gì xảy đến với bà ấy.

- Dì Marth… - viên luật sư mở lời, giọng do dự.

Bà ta ngừng tức tưởi.

- Dì biết mà, cháu. Ông Joyce, có lẽ tôi vẫn luôn luôn nghi ngờ rằng ông Weeks…

Chương 90

Tin tức một chỗ cất giấu đã được phát hiện trong một tủ sắt ở ngôi nhà mùa hè của Barney Haskell, đối với Bob Kinellen, là sự chấm dứt mọi hi vọng xử trắng án cho Jimmy Weeks. Ngay cả Anthony Barlett, bố vợ của Kinellen, người vẫn thường điềm tĩnh, cũng đang bắt đầu chấp nhận tình thế không sao tránh khỏi.

Vào sáng thứ Tư hôm nay, ủy viên công tố liên bang Joyce đã yêu cầu và được tòa đồng ý thời gian nghỉ giải lao để ăn trưa được kéo dài một tiếng đồng hồ. Bob có thể đoán mưu mẹo đó nhằm mục đích gì. Martha Luce, một nhân chứng bào chữa, một con người đáng tin nhất vì tính trung thực và sự rụt rè, đang chịu những áp lực của đối phương.

Nếu Haskell đã sao chép lại sổ sách kế toán do ông ta cất giữ, thì lời khai có tuyên thệ của Luce về tính chính xác của hồ sơ lưu trữ của Jimmy có lẽ đang như một vũ khí treo lơ lửng trên đầu bà ta.

Nếu Martha Luce chuyển qua nhân chứng buộc tội để đổi lấy sự miễn tố, thì mọi việc kể như kết thúc.

Bob Kinellen ngồi im lặng nhìn mọi hướng trong phòng ngoại trừ khách hàng của anh. Anh chợt cảm thấy mỏi mệt một cách khủng khiếp, giống như một khối nặng đang đè trên người anh, và anh tự hỏi vào lúc nào nó đã xâm chiếm anh. Nghĩ lại những ngày gần đây, anh bỗng nhiên hiểu. Đó là khi mình đưa ra một mối đe dọa liên quan tới đứa con của chính mình, anh tự bảo. Trong thời gian mười một năm, anh đã có thể tuân thủ pháp luật. Jimmy Weeks có quyền được biện hộ, và công việc của anh là giữ cho Jimmy không bị buộc tội. Anh làm việc đó theo những biện pháp hợp pháp. Nếu nhiều biện pháp khác cũng được sử dụng, anh không biết cũng như không muốn biết tới.

Nhưng trong vụ án này, bản thân anh là kẻ đồng lõa trong việc trốn tránh pháp luật. Weeks vừa nói với anh lý do ông ta đã khăng khăng đòi bà Wagner tham gia vào bồi thẩm đoàn. Bà ta có một người cha đang nằm tù, ở California. Cách đây ba mươi năm, ông ta đã giết chết toàn bộ một gia

đình đang cắm trại trong công viên quốc gia Yosemite. Ý định của Bob là không tiết lộ tin tức này và sau đó sử dụng điều này để chống án. Anh cũng biết như thế là trái với đạo lý. Thời này người ta không chơi trò trượt trên băng mỏng nữa. Anh đã qua khỏi giai đoạn đó. Nỗi hổ thẹn cháy bỏng mà anh đã cảm thấy khi nghe tiếng khóc khủng hoảng của Robin trong lúc anh xung đột với Kerry vẫn còn đốt tâm can anh. Kerry làm sao giải thích chuyện đó với Robin? Ba của con đã chuyển một lời đe dọa mà khách hàng của ba đã nhắm vào con? Khách hàng của ba con chính là người đã ra lệnh cho một tên du côn làm con sợ hãi tuần trước?

Jimmy Weeks khiếp sợ bị ở tù. Ông ta không thể chịu đựng được viễn cảnh bị giam cầm. Ông ta muốn làm bất cứ gì để tránh.

Rõ ràng Jimmy đang vô cùng lo lắng. Họ ăn trưa trong một phòng riêng của một nhà hàng cách tòa án mấy cây số. Sau khi đặt xong thức ăn, Jimmy bất thần nói:

- Tôi không muốn nói chuyện về việc thương lượng với bên công tố. Hai anh hiểu rồi chứ?

Barlett và Kinellen chờ đợi không trả lời.

- Trong phòng nghị án, tôi không nghĩ chúng ta có thể tin tưởng vào con người nhu nhược có bà vợ ốm yếu không có khả năng xoay xở.

Tôi có thể nói với ông như thế, Bob nghĩ. Anh không muốn tranh cãi gì về việc này. Nếu khách hàng của ông ta đã mua chuộc được bồi thẩm đó, thì điều này ngoài tầm hiểu biết của anh, anh tự trấn an. Và Haskell là nạn nhân của một vụ trấn lột, một tiếng nói bên trong chế giễu.

- Bobby, các nguồn tin của tôi cho tôi hay một sĩ quan cảnh sát phụ trách bồi thẩm đoàn cho anh một đặc ân. – Weeks nói.

- Ông đang nói chuyện gì thế, Jimmy? - Kinellen đùa đĩa xà lách với cây nĩa.

- Anh biết tôi đang nói gì mà. Anh đã tránh rắc rối cho em trai ông ta, những rắc rối lớn. Ông ta rất nhớ ơn.

- Rồi sao?

- Bobby, tôi nghĩ viên sĩ quan cảnh sát đó phải để cho cái bà Wagner có gương mặt cứng nhắc, như một quả mận khô biết răng cha bà ta, kẻ sát nhân, sắp sửa gây ra những đầu đề lớn trên mặt báo, trừ phi bà ta tìm ra một điều nghi ngờ hợp lý khi vụ án này ra trước bồi thẩm đoàn.

Hãy ngủ với những con chó và ta sẽ thức dậy với những con bọ chét, Kerry đã từng nói với anh như thế trước khi sinh Robin

- Jimmy, chúng ta có nhiều căn cứ cho một vụ án mới bởi vì bà ta không tiết lộ sự kiện đó. Chúng ta đang giữ quân bài chủ. Không cần phải làm gì thêm. - Bob liếc nhanh bố vợ. - Anthony và con đang mạo hiểm không báo cáo điều đó trước tòa án. Chúng con có thể thoát tội bằng cách khai rằng chúng con chỉ lưu ý tới sau khi vụ án đã được xét xử xong. Cho dù ta bị kết tội, ta vẫn có quyền xin bảo lãnh tại ngoại, và sau đó cứ liên tục trì hoãn.

- Như vậy không đủ đâu, Bobby. Lần này, con phải nhập cuộc. Con hãy tìm cách nói chuyện một cách thân thiện với viên sĩ quan cảnh sát. Anh ta sẽ lắng nghe con. Anh ta sẽ nói chuyện với người phụ nữ đã gặp rắc rối vì nói dối trong quá trình thẩm vấn. Rồi chúng ta không thừa nhận bồi thẩm đoàn, nếu không được trắng án. Sau đó chúng ta cứ liên tục trì hoãn trong thời gian hai anh tìm ra một cách để đạt được trắng án lần tới.

Người hầu bàn trở lại với các món ăn đầu bữa. Bob Kinellen đã đặt món ốc, một đặc sản anh vẫn thường thưởng thức. Chỉ khi anh ăn xong và người hầu bàn đang dọn dẹp đĩa anh mới nhận ra không ngon một chút nào. Jimmy không phải là người duy nhất đang bị dồn vào góc, anh nghĩ.

Mình cũng chẳng khác gì ông ta.

Chương 91

Kerry trở lại văn phòng của nàng sau cú điện thoại với Si Morgan. Giờ đây, nàng đã chắc chắn Arnott có liên hệ với cái chết của Suzanne Reardon, không sao chối cãi. Tuy nhiên, muốn biết mối liên hệ đó như thế nào, thì phải chờ FBI bắt được ông ta, lúc bây giờ Frank Green và nàng có thể thẩm vấn ông ta.

Một chồng tin nhắn đang chờ nàng, một trong số đó là củ Jonathan có đánh dấu "Khẩn cấp", với số điện thoại riêng ở văn phòng của ông. Nàng gọi ông ngay.

- Cảm ơn con đã gọi lại, Kerry. Chú phải đi tới Hackensack và chú muốn nói chuyện với con. Con có thể ăn trưa với chú chứ?

Mấy tuần trước, ông đã bắt đầu cuộc trò chuyện bằng câu: "Cô có thể ăn trưa với tôi chứ, cô thẩm phán?"

Kerry biết việc đổi cách gọi hôm nay không phải là ngẫu nhiên. Jonathan đang tỏ ra thẳng thắn. Nếu hậu quả gây ra do cuộc điều tra của nàng khiến cho Frank Green không được đề cử, thì nàng sẽ phải quên đi chức thẩm phán, bất kể cuộc điều tra của nàng sẽ ra sao. Đó là chính trị, vả lại có rất nhiều người tài ba khác đang mơ ước chức vụ đó.

- Tất nhiên, chú Jonathan.

- Ở Solari lúc một giờ.

Nàng tin chắc nàng biết tại sao ông gọi. Ông đã nghe chuyện bác sĩ Smith và lo lắng cho nàng cùng Robin.

Nàng quay số văn phòng của Geoff. Anh đang ăn sandwich tại bàn làm việc.

- Tôi vui mừng vì mình đang ngồi, - anh nói khi nàng cho anh hay về những thủ đoạn của Arnott.

- FBI sẽ chụp hình và lập danh mục mọi thứ họ tìm thấy trong ngôi nhà ở Catskills. Morgan nói vẫn còn chưa quyết định sẽ chuyển mọi thứ vào trong một nhà kho hay là chỉ mới những người đã bị trộm đến nhận dạng các món đồ của họ ngay tại hiện trường. Dù sao đi nữa, khi Green và tôi

đến nói chuyện với Arnott, chúng tôi muốn bà Reardon sẽ đi theo chúng tôi để xác nhận khung ảnh.

- Tôi sẽ yêu cầu bà ta hoãn giải phẫu trong vài ngày. Kerry, một trong những cộng tác viên của tôi đã tham dự tòa án liên bang sáng nay. Anh ta nói với tôi Royce đã yêu cầu nghỉ giải lao để ăn trưa tới một tiếng đồng hồ. Có tin đồn ông ta đang xin miễn tố cho viên kế toán của Jimmy Weeks. Lần này, ông ta không muốn mạo hiểm để mất thêm một nhân chứng quan trọng.

- Thế thì mọi chuyên đang tới hồi kết thúc?

- Đúng.

- Anh đã gọi điện thoại báo tin cho Skip về bức thư của Smith?

- Ngay sau khi tôi nói chuyện với chị.

- Phản ứng của anh ta thế nào

- Anh ta đã bật khóc. - Giọng nói của Goff chợt khan khan. - Tôi cũng thế. Anh ta sắp ra khỏi nhà tù, Kerry, và đó là nhờ chị.

- Không. Không đúng như thế. Đó là nhờ anh và Robin. Tôi đã chuẩn bị quay lưng với anh ta.

- Chúng ta sẽ tranh cãi điều đó vào một dịp khác Kerry, Deide Reardon đang ở trên một đường dây khác. Tôi đang cố gắng liên lạc với bà ta. Tôi sẽ nói chuyện với chị sau. Tôi không muốn chị và Robin ở nhà một mình đêm nay.

Trước khi Kerry rời khỏi văn phòng để gặp Jonathan, nàng gọi số điện thoại cầm tay của Joe Palumbo. Anh trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên.

- Palumbo đây.

- Kerry đây, Joe.

- Giờ ra chơi đã hết. Robin đã vào bên trong. Tôi đã đậu xe ở trước cổng chính, nơi duy nhất không khóa. Tôi sẽ đưa cháu về nhà và ở lại với cháu cùng cô giữa trẻ. Anh dừng lại một lát. -Xin chị đừng lo lắng. Tôi sẽ chăm sóc con của chị.

- Tôi biết. Xin cảm ơn anh, Joe.

Đã tới lúc gặp Jonathan. Trong lúc nàng bước vội ra hành lang và phóng qua cánh cửa thang máy đang đóng lại, Kerry không ngừng nghĩ tới cây trâm mất tích. Trông nó có vẻ quen quen. Cả hai phần. Đóa hoa và cái nụ, giống như một bà mẹ với đứa con. Một bà mẹ và một đứa con… tại sao nó dường như gợi ra cho nàng một điều gì đó? Nàng tự hỏi.

Jonathan đã ngồi tại bàn thường lệ, nhấm nháp một cốc soda. Ông đứng lên khi trông thấy nàng đến. Như mọi lần khác, ông ôm nàng trong một lát khiến nàng cảm thấy vững tâm.

- Con có vẻ rất mệt mỏi, - ông nói. - Hay là con đang căng thẳng?

Mỗi lần ông nói với nàng như thế, Kerry lại cảm thấy tha thiết nhớ tới những ngày hạnh phúc khi cha nàng còn sống, và biết ơn Jonathan đã bằng mọi cách thay thế cha nàng.

- Một ngày thật vất vả, - nàng vừa nói vừa ngồi xuống. - Chắc chú đã nghe chuyện về bác sĩ Smith?

- Cô Grace đã gọi điện cho chú. Cô đã nghe tin khi đang dùng điểm tâm lúc mười giờ. Vang dội như một tác phẩm khác của Weeks. Cả hai cô chú đều rất lo lắng cho Robin.

- Con cũng vậy. Nhưng, Joe Palumbo, một trong những điều tra viên, túc trực bên ngòai trường để đưa đón Robin. Anh ấy sẽ ở nhà với nó cho tới lúc con về nhà.

Người hầu bàn đứng chờ tại bàn họ.

- Chúng ta hãy gọi món ăn, - Kerry gợi ý, - rồi con sẽ kể cho chú nghe mọi việc.

Cả hai người chọn món xúp hành, và món này được mang đến gần như ngay lập tức. Trong lúc họ ăn, nàng nói với ông về gói đồ Federal Express với tất cả nữ trang và bức thư của bác sĩ Smith.

- Con làm cho chú cảm thấy hổ thẹn vì chú đã ngăn con trong cuộc điều tra này, Kerry - Jonathan dịu dàng nói. - Chú sẽ làm hết sức mình, nhưng nếu ông thống đốc quyết định việc đề cử Green là có hại cho thanh danh, ông ta có khả năng bắt con phải trả giá.

- Được thôi, tối thiểu còn có hy vọng, Kerry nói. - Và chúng con xin cám ơn cô Grace về manh mối cô đã cho FBI. -Nàng kể cho ông nghe những điều nàng đã hay biết về Jason Arnott. - Con có thể thấy nơi Frank Green dự tính sẽ làm dịu sự căng thẳng của công chúng về việc Skip Reardon đã bị kết án oan. Ông ta đang nóng lòng thông báo rằng tên trộm đã giết chết bà mẹ của nghị sĩ quốc hội Peale đã bị bắt vì một manh mối do bà vợ của thượng nghị sĩ Hocver cung cấp. Chung quy, chú sẽ trở thành người bạn thân nhất của ông ta, và có thể trách cứ ông ta? Chúa biết chú có lẽ là chính trị gia được tôn trọng nhất ở New Jersey.

Jonathan mỉm cười.

- Cô chú luôn luôn có thể biến đổi một chút sự thật, nói rằng Grace đã hội ý trước với Green, và ông ta đã khuyên Grace gọi điện thoại cho FBI. - Rồi nụ cười biến mất. - Kerry, tại sao khả năng phạm tội của Arnott trong vụ án Reardon lại tác động với Robin? Phải chăng có khả năng Arnott là kẻ đã chụp tấm ảnh đó rồi gửi nó cho con?

- Không thể được. Chính cha của Robin đã thông báo sự đe dọa đó, và về cơ bản, nhìn nhận rằng Jimmy Weeks là người đã nhờ ai đó chụp tấm ảnh.

- Giai đoạn kế tiếp là gì?

- Có lẽ Frank Green và con sẽ đưa Deidrre Reardon tới Catskills sáng mai, để nhận dạng khung ảnh. Lúc này chắc là Arnott đã bị còng tay. Họ sẽ giam giữ ông ta trong nhà tù địa phương, tối thiểu hiện nay. Rồi, ngay sau khi họ bắt đầu liên kết các vật đã bị lấy trộm với từng vụ trộm, họ sẽ khởi sự truy tố ông ta ở nhiều nơi. Theo con phỏng đoán, họ đang nóng lòng xét xử vụ giết bà mẹ của nghị sĩ Peale trước hết. Và, tất nhiên, nếu ông ta chịu trách nhiệm về cái chết của Suzanne Reardon, người ta sẽ muốn xét xử ông ta tại đây.

- Giả sử ông ta không chịu nói?

- Bản thông báo của FBI đã được gửi tới tất cả cửa tiệm kim hoàn ở New Jersey, tất nhiên tập trung vào quận Bergen vì cả Weeks lẫn Arnott đang sống tại đây. Theo con phỏng đoán, một trong những tiệm kim hoàn đó sẽ nhận ra các món nữ trang gần đây nhất và liên hệ với Weeks, và vòng tay cổ hóa ra là của Arnott. Khi nó được tìm thấy trên cánh tay của Suzanne, rõ ràng nó có một cái móc mới, và vòng tay này hiếm thấy đến nỗi một số tiệm kim hoàn có thể không nhớ. Chúng ta càng tìm cách gây bối rối cho Arnott thì lại càng dễ buộc tội của ông ta và ông ta phải thương lượng.

- Vì vậy, con dự tính sớm đi tới Catskills?

- Phải. Con không muốn lại bỏ Robin ở nhà một mình, nhưng nếu Frank muốn lên đường lúc từ sáng sớm, con sẽ yêu cầu Alison ở lại đêm tại nhà.

- Chú có một ý kiến hay hơn. Hãy để Robin ở lại với cô chú đêm nay. Chú sẽ đưa cháu đến trường sáng mai hoặc, nếu con muốn, con có thể nhờ anh chàng Palumbo đó đến đón. Nhà cô chú có hệ thống an toàn rất tốt. Con thừa biết mà. Tất nhiên chú sẽ có mặt tại nhà, và chắc con chưa biết thậm chí cô Grace có một khẩu súng lục trong ngăn kéo của bàn đêm. Chú đã chỉ cho cô cách sử dụng từ nhiều năm trước. Vả lại, quả thực chú nghĩ

sẽ tốt cho cô Grace khi có Robin tới chơi. Trong thời gian gần đây cô không được khỏe cho lắm và Robin rất thích làm trò cười.

Kerry mỉm cười.

- Phải, nó vẫn vậy. - Nàng suy nghĩ trong giây lát. - Chú Jonathan, con nghĩ đó là một giải pháp hay. Quả thực con cần phải làm một việc trong một vụ án khác mà con sẽ xét xử, sau đó con muốn nghiên cứu lại hồ sơ Reardon thật kỹ để xem thử còn có điều gì hữu ích khi chất vấn Arnott. Con sẽ gọi điện thoại cho Robin khi con biết nó đã từ trường về nhà và cho nó biết ý kiến của chú. Nhất định nó sẽ vô cùng thích thú. Nó vẫn rất quý mến cô chú, và rất thích phòng ngủ màu hồng dành cho khách mời.

- Đó là phòng của con, con còn nhớ chứ?

- Tất nhiên. Con làm sao có thể quên? Đó là lúc con xem anh chàng họa sĩ phong cảnh, em họ của cô Grace, chỉ là một tên bịp bợm.

Chương 92

Thời gian nghỉ giải lao đã qua. Ủy viên công tố liên bang Royce trở lại tòa án để tham gia phiên xét xử buổi chiều của vụ án chống lại James Forrest Weeks. Ông đã nhanh chóng nhận ra rằng, đằng sau bề ngoài rụt rè và mờ nhạt, Martha Luce có trí nhớ của một máy vi tính. Cuối cùng bằng chứng không bác bỏ được sắp sửa cho phép tống giam Jimmy Weeks đã bật ra từ miệng bà ta ngay sau khi bắt đầu cuộc hỏi cung tiến hành một cách nhẹ nhàng bởi hai trong số phụ tá của Royce.

Luật sư cháu trai của Luce, Joyce thầm công nhận, có nhiều khả năng. Trước khi Martha bắt đầu tố giác, anh ta đã nài nỉ các thỏa hiệp đã qua với bên công tố phải được ký và chứng thực. Để đổi lấy sự hợp tác trung thực và thẳng thắn của bà ta, mà sau này bà ta sẽ không hủy bỏ, bà ta sẽ không bao giờ bị truy tố về mặt hình sự cũng như dân sự trên toàn liên bang, lúc này cũng như trong tương lai.

Tuy nhiên, bằng chứng của Martha Luce sẽ trưng ra sau. Bản cáo trạng được đọc theo đúng thủ tục. Nhân chứng buộc tội của ngày hôm nay là một chủ nhà hàng, để có thể gia hạn hợp đồng, nhìn nhận rằng ông ta đã phải trả năm nghìn đô la mỗi tháng bằng tiền mặt cho người thu tiền của Jimmy.

Khi tới phiên bên bị cáo thẩm vấn chéo, Joyce liên tục nhổm người lên khỏi ghế để phản đối trong lúc Bob Kinellen dồn dập hỏi nhân chứng, bắt bẻ những sai lầm nhỏ nhặt của đối phương, ép buộc ông ta nhìn nhận rằng thực ra ông ta đã không bao giờ trông thấy Weeks đụng tới tiền, rằng quả thật ông ta không thể chắc chắn người thu tiền đã không làm việc cho chính hắn ta. Kinellen là một luật sư giỏi, Royce nghĩ, tiếc thay anh ta đang lãng phí tài năng cho tên cặn bã này.

Joyce không thể biết rằng Robert Kinellen đang chia sẻ ý tưởng đó cho dù ông ta cố gắng đạt được một bồi thẩm đoàn dễ tiếp thu.

Chương 93

Jason Arnott biết có một chuyện gì đó hết sức bất ổn khi ông ta bước qua cửa ngôi nhà ở Catskills và nhận thấy Maddie không có mặt.

Nếu Maddie không có mặt ở đây và bà ta không để lại một tin nhắn nào, thì một chuyện gì đó đang xảy ra. Thế là hết, ông ta nghĩ. Bao lâu nữa họ sẽ tóm cổ ông ta? Sắp sửa thôi, ông ta tin chắc như vậy.

Đột nhiên, ông ta cảm thấy đói. Ông ta liền bước nhanh tới tủ lạnh và lấy ra món cá hồi xông khói mà ông ta đã yêu cầu Maddie mua. Rồi ông ta lấy nụ bạch hoa, phô mai trắng và bánh mì lát nướng. Một chai Pouilly-Fuissé ướp lạnh.

Ông ta sửa soạn một đĩa cá hồi và rót một ly rượu vang. Đem chúng theo, ông ta bắt đầu đi khắp ngôi nhà. Một kiểu dạo xem lần cuối, ông ta nghĩ trong lúc ông ta ước tính kho tàng chung quanh. Tấm thảm trong phòng ăn thật sắc sảo. Tấm Aubusson trong phòng khách như một đặc ân cho người nào được bước chân lên. Bước tượng bằng đồng của Chaim Gross với một dáng người mảnh mai giữ một đứa con nhỏ trong lòng bàn tay. Gross rất thích đề tài mẹ và con. Arnott còn nhớ mẹ và em gái của Gross đã chết trong cuộc tàn sát dân Do thái trong Chiến tranh thế giới lần thứ hai.

Tất nhiên, ông ta sẽ cần một luật sư. Một luật sư giỏi. Nhưng ai? Một nụ cười làm cho đôi môi ông ta méo xệch. Ông ta chỉ biết một người: Geoffrey Dorso, người trong suốt mười năm liên tục tìm mọi cách minh oan cho Skip Reador, Dorso có một danh tiếng vang dội và có lẽ anh ta chấp nhận đại diện cho một khách hàng mới, nhất là nếu người này có thể cung cấp cho anh ta bằng chứng giúp anh ta phóng thích anh chàng Reardon bất hạnh đó.

Tiếng chuông cửa trước chợt reo vang. Ông ta không hay biết. Chuông lại reo và lần này liên tục không ngừng. Arnott nhai miếng bánh mì cuối cùng, thưởng thức hương vị đặc biệt của cá hồi, vị chua của nụ bạch hoa.

Lúc này tới phiên chuông cửa sau. Bị vây quanh, ông ta nghĩ. Thôi được. Ông ta đã biết một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra. Ước gì ông ta chịu tuân theo bản năng trong tuần qua và rời khỏi xứ sở. Jason uống ngụm rượu vang cuối cùng, quyết định thêm một ly nữa cũng tốt và trở vào bếp. Giờ đây có nhiều bộ mặt ở khắp các cửa sổ, những bộ mắt với ánh mắt thù địch và mãn nguyện của kẻ được phép sử dụng vũ lực.

Arnott gật đầu với họ và nâng cao cái ly cùng một lát bánh mì với vẻ chế giễu. Trong lúc ông ta uống từng ngụm nhỏ, ông ta bước tới cửa sau, mở ra, rồi đứng qua một bên trong lúc họ nhảy xổ vào trong.

- FBI, ông Arnott, - họ la lớn. - Chúng tôi có lệnh khám xét nhà của ông.

- Xin mời, xin mời. - Ông ta khẽ nói. - Tôi xin các ông hãy thận trọng. Ở đây, có nhiều vật tuyệt đẹp, thậm chí vô giá. Có lẽ các ông không thường trông thấy chúng, nhưng xin hãy tôn trọng chúng. Chân các ông có lấm bùn không đây?

Chương 94

Kerry gọi điện thoại cho Robin lúc chín giờ rưỡi. Nó và Allison đang ngồi trước máy vi tính, Robin nói với nàng, chơi một trong những trò chơi ông Jonathan và bà Grace đã cho nó. Kerry nói với nó dự tính của nàng.

- Mẹ phải làm việc trễ đêm nay và sẽ về nhà vào bảy giờ sáng mai. Ông Jonathan và bà Grace muốn con ở lại với họ, và mẹ sẽ cảm thấy an tâm khi biết con ở đó.

- Tại sao chú Palumbo đậu xe bên ngoài trường và tại sao chú ấy lái xe đưa con về nhà rồi lúc này lại đậu xe bên ngoài? Có phải đó là vì con đang thực sự gặp nguy hiểm?

Kerry cố gắng tỏ ra tỉnh bơ.

- Mẹ không thích làm cho con thất vọng, nhưng đó chỉ là một sự đề phòng, Rob. Quả thực vụ này sắp kết thúc.

- Hay lắm. Con rất thích chú Palumbo, và, đồng ý con sẽ ở lại với bà Grace và ông Jonathan. Con cũng rất thích họ. Nhưng còn mẹ thì sao? Chú Palumbo có ở trước nhà để bảo vệ mẹ?

- Mẹ sẽ về nhà rất muộn, và khi mẹ trở về, cảnh sát địa phương sẽ lái xe đi tuần mười lăm phút một lần. Như thế là đủ cho mẹ.

- Mẹ nhớ cẩn thận. - Trong một lúc, sự bạo dạn của Robin biến mất, và nó có vẻ như một cô bé hoảng sợ.

- Con cũng nên cẩn thận, con yêu. Con nhớ làm bài tập ở nhà.

- Con sẽ làm. Và con sẽ hỏi bà Grace con có thể xem lại những album ảnh của bà hay không. Con rất thích các tấm ảnh và đầu tóc kiểu cũ, và nếu con nhớ đúng các tấm ảnh được sắp xếp theo thứ tự thời gian chụp. Con nghĩ con có thể tìm được một số ý tưởng, vì bài tập sắp tới của lớp chúng con về môn chụp ảnh là lập một album gia đình.

- Chà, có nhiều tấm ảnh tuyệt vời trong những album đó. Mẹ đã rất thích xem qua khi mẹ ở đấy. - Kerry hồi tưởng. - Mẹ vẫn thường đếm xem bà Grace và ông Jonathan đã nuôi bao nhiêu người giúp việc. Thỉnh thoảng

bà vẫn còn nghĩ tới họ khi mẹ đẩy máy hút bụi hoặc sắp xếp quần áo vừa giặt xong.

Robin cười khúc khích.

- Mẹ đừng mất hết hi vọng. Một ngày nào đó mẹ sẽ trúng xổ số. Con yêu mẹ.

Lúc năm giờ rưỡi, Geoff gọi điện thoại từ xe của anh.

- Chị sẽ không bao giờ đoán được tôi đang ở đâu. - Anh không đợi nàng trả lời. - Tôi đã ở trong tòa án ngày hôm nay. Jason Arnott đã cố gắng liên lạc với tôi. Ông ta đã để lại một tin nhắn.

- Jasson Arnott! – Kerry thốt lên.

- Phải. Khi tôi gọi lại ông ta cách đây mấy phút, ông ta bảo ông ta cần phải nói chuyện với tôi ngay tức khắc. Ông ta muốn tôi là luật sư biện hộ cho ông ta.

- Anh sẽ đại diện cho ông ta?

- Tôi không thể bởi vì ông ta dính líu với vụ án Readon, và tôi cũng sẽ không biện hộ cho ông ta nếu tôi có thể. Tôi đã nói thẳng với ông ta, nhưng ông ta vẫn cứ năn nỉ gặp tôi.

- Geoff! Đừng để cho ông ta nói với anh bất cứ gì có thể buộc chặt anh bởi bí mật nghề nghiệp.

Geoff cười khẽ.

- Cảm ơn chị, Kerry. Tôi không bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

Kerry bật cười theo anh, rồi giải thích việc sắp xếp cho Robin trong đêm nay.

- Tôi sẽ làm việc muộn ngay tại đây. Trước khi tôi về nhà, tôi sẽ báo cho cảnh sát Hohocus biết tôi đang trên đường về. Tất cả mọi việc đã được sắp xếp.

- Chị nhớ hết sức thận trọng. - Giọng nói của anh trở nên kiên quyết. - Tôi càng nghĩ tới việc chị một mình đến nhà của Smith đêm qua, thì lại càng nhận thấy ý tưởng đó quả thực tồi tệ. Rất có thể chị đã ở đó khi ông ta bị bắn, giống như Mark Young đã bị bắn cùng với Haskell.

Geoff cúp máy sau khi hứa sẽ gọi lại và tường thuật cho Kerry sau khi anh đã gặp Arnott.

Kerry làm việc cho tới tám giờ tối về một vụ án mà nàng phải xét xử trong những ngày sắp đến. Rồi, một lần nữa, nàng trở lại với hồ sơ dày cộm của vụ án Reardon.

Nàng nhìn kỹ những tấm ảnh chụp hiện trường vụ án mạng. Trong bức thư của ông, bác sĩ Smith đã mô tả việc bước vào nhà đêm hôm ấy và phát hiện tử thi của Susanne. Kerry nhắm mắt trước viễn cảnh sẽ phát hiện Robin trong cảnh tượng tương tự. Smith nói ông đã chủ tâm lấy tấm thiếp "Xin cho tôi gọi cô là em yêu" bởi vì ông hết sức chắc chắn Skip đã giết chết Suzanne trong một cơn ghen, và ông không muốn anh ta thoát khỏi sự trừng phạt tối đa, chỉ bị một bản án giảm nhẹ.

Nàng tin những gì Smith đã viết, hầu hết mọi người không nói dối trước khi họ dự định tự sát, nàng ngẫm nghĩ. Và những gì bác sĩ Smith đã viết cũng hỗ trợ cho câu chuyện của Skip Reardon. Vì vậy giờ đây, Kerry nghi, kẻ sát nhân chính là người đã lẻn vào trong nhà giữa lúc Skip ra đi khoảng sáu giờ rưỡi, và lúc vị bác sĩ đến khoảng chín giờ.

Jason Arnott? Jimmy Weeks? Ai là kẻ đã giết Suzanne? Nàng tự hỏi.

Lúc chín giờ rưỡi, Kerry đóng hồ sơ. Nàng vẫn chưa tìm ra một khía cạnh mới trong kế hoạch chất vấn Arnott ngày mai. Nếu mình ở vào địa vị của ông ta, nàng nghĩ, mình sẽ khai rằng Suzanne đã đưa cho mình khung ảnh ngày cuối cùng hôm ấy bởi vì cô ta sợ hai viên ngọc trai sắp rơi ra và muốn mình gắn chặt vào. Rồi, khi cô ta được phát hiện đã chết, mình đã không muốn dính dáng vào một cuộc điều tra án mạng cho nên mình vẫn giữ khung ảnh.

Một câu chuyện như thế có thể đứng vững trước tòa án bởi vì nó hoàn toàn chấp nhận được. Tuy nhiên, các món nữa trang là một câu chuyện khác. Tất cả tùy thuộc các nhà kim hoàn. Nếu nàng có thể chứng minh rằng Arnott đã tặng Suzanne những món nữa trang cổ có giá trị đó, thì ông ta sẽ vô phương thoát nạn bằng cách nói đó là một món quà cho tình bạn thuần túy.

Lúc mười giờ, nàng rời khỏi khu văn phòng lúc này hoàn toàn yên tĩnh và đi vào bãi đậu xe. Đột nhiên nhận thấy đói, nàng lái xe tới nhà hàng Arena ở góc đường và ăn hamburger với khoai tây chiên và uống một tách cà phê.

Thay thế cà phê bằng một lon Coca, và ta sẽ có bữa ăn thích nhất của Robin, - nàng nghĩ với một tiếng thở dài. Mình thú thật con mình rất ít khi được gần mẹ.

Người mẹ và đứa con…

Người mẹ và đứa con…

Tại sao mấy từ đó cứ vang dội trong đầu nàng? - nàng tự hỏi một lần nữa. Trong đó dường như có một điều bất ổn, hết sức bất ổn. Nhưng đó là gì?

Đáng lẽ nàng đã điện thoại chúc Robin ngủ ngon, trước khi rời khỏi văn phòng, - nàng bỗng nhận thấy. Tại sao đã không gọi? Kerry ăn nhanh và trở lại xe. Lúc này đã mười một giờ kém hai mươi, quá muộn để gọi điện thoại. Nàng ra khỏi bãi đậu xe khi điện thoại trong xe reo vang. Đó là Jonathan.

- Kerry, - ông nói, giọng thấp và căng thẳng. - Robin đang ở với cô Grace. Nó không biết chú đang điện thọai cho con. Nó không muốn con quá lo lắng. Nhưng sau khi ngủ, nó đã có một cơn ác mộng khủng khiếp. Chú thực sự nghĩ rằng con phải đến. Quá nhiều chuyện đang xảy ra. Nó cần có con.

- Con sẽ đến ngay.

Kerry bật đèn nháy bên trái, đạp chân lên cần ga và phóng xe đi tìm con gái nàng.

Chương 95

Chặng đường từ New Jersey đến Catskills vừa dài vừa xấu. Một cơn mưa giá lạnh bắt đầu rơi chung quanh Middletown, và lưu thông chậm như rùa bò. Một chiếc xe kéo rơ móoc quay đầu làm tắc nghẽn mọi làn đường khiến chuyến đi quanh co phải mất thêm một tiếng đồng hồ.

Mãi tới mười giờ kém mười lăm Geoff Dorso, mệt mỏi và đói meo, mới đến được sở cảnh sát Ellenvile, nơi Jason Arnott đang bị giam giữ. Một toán nhân viên FBI đang chờ để thẩm vấn Arnott ngay sau khi ông ta nói chuyện với Geoff.

- Các anh đang lãng phí thời gian chờ đợi tôi, - Geoff nói với họ. - Tôi không thể là luật sư của ông ta. Ông ta không nói điều đó với các anh hay sao?

Hai cổ tay bị còng, Arnott được dẫn vào trong phòng họp. Geoff đã không trông thấy ông ta trong gần mười một năm từ khi Suzanne chết. Vào hồi đó, ông ta đã được xem là có mối quan hệ với Suzanne Reardon kết hợp tình bạn và việc kinh doanh. Không một ai, kể cả Skip, nghi ngờ ông ta có tình ý gì khác với Suzanne.

Giờ đây, Geoff xem xét kỹ ông ta. Arnott có khuôn mặt hơi đầy đặn hơn Geoff còn nhớ, nhưng ông ta vẫn giữ được nét thành thị, chán đời. Những nếp nhăn chung quanh mắt bộc lộ một nỗi nhọc nhằn sâu sắc, nhưng chiếc áo thun cổ lọ bằng len cashmere trông như mới bên dưới áo vét vải tweed. Dân thượng lưu nông thôn, tay sành điệu có học thức, Geoff nghĩ. Thậm chí trong hòan cảnh này, trông ông ta vẫn có tác phong riêng.

- Anh thật tử tế khi đến đây, Geoff. - Arnott nhã nhặn nói.

- Quả thực không biết tại sao tôi đến đây. - Geoff trả lời. - Như tôi đã thông báo với ông trên điện thoại, giờ đây ông dính líu với vụ án Reardon. Khách hàng của tôi lại là Skip Reardon. Ông nên biết rằng những gì ông sẽ nói với tôi trong mọi trường hợp sẽ không được bảo vệ với tôi trong mọi trường hợp sẽ không được bảo vệ bởi bí mật nghề nghiệp. Người ta đã đọc cho ông nghe quyền hạn của ông. Tôi không phải là luật sư của ông. Tất cả

những gì ông sẽ ký thác với tôi sẽ được nhắc lại cho ủy viên công tố, bởi vì tôi có ý định chứng minh rằng ông đã ở trong nhà vợ chồng Reardon đêm Suzanne bị giết.

- Ồ, tôi đã có mặt ở đó. Chính vì vậy tôi đã mời anh đến đây. Anh đừng lo lắng. Không có gì bí mật trong thông tin mà tôi đã nói với anh. Tôi có ý định xác nhận tin đó. Tôi đã yêu cầu anh bởi vì tôi có thể là một nhân chứng gỡ tội cho Skip. Nhưng đổi lại, sau khi anh ta được minh oan, tôi muốn anh biện hộ cho tôi. Lúc đó, sẽ không còn sự tranh chấp quyền lợi nào nữa.

- Xin ông hãy nghe tôi nói, tôi sẽ không đại diện cho ông. - Geoff lạnh lùng trả lời. - Tôi đã trải qua mười năm của đời tôi đại diện cho một người vô tội bị tống vào tù. Nếu ông đã giết Suzanne, hoặc đã biết ai đã làm việc đó, và ông đã để cho Skip rục xương trong xà lim đó suốt thời gian này, tôi thà bị hỏa thiêu dưới địa ngục còn hơn đưa một ngón tay ra để giúp ông.

- Anh nên hiểu, lúc này đây chính là một quyết định tôi muốn trông cậy. - Arnott thở dài. - Thôi được. Chúng ta hãy thử cách khác vậy. Anh là một luật sư giỏi ở New Jersay hoặc ở nơi khác. Anh hãy hứa tìm giúp tôi luật sư giỏi nhất mà tiền có thể mua được, và tôi sẽ kể cho nghe những gì tôi biết về cái chết của Suzanne Reardon mà, ngẫu nhiên tôi không chịu trách nhiệm.

Geoff nhìn chằm chằm vào Arnott một hồi, cân nhắc đề nghị của ông ta.

- Đồng ý, nhưng trước khi chúng ta nói tới chuyện khác, tôi muốn có một tờ khai có ký tên và có nhân chứng xác nhận rằng tin tức ông nói với tôi sẽ không được bảo vệ bởi bí mật nghề nghiệp và tôi có thể sử dụng nó bất cứ cách nào tôi thấy phù hợp để giúp Skip Reardon.

- Lẽ tất nhiên.

Các nhân viên FBI mang theo một người đánh máy tốc ký. Cô ta ghi lại lời khai vắn tắt của Arnott. Khi ông ta và hai nhân chứng ký tên vào tờ khai, ông ta nói:

- Đã muộn rồi, và hôm nay là một ngày thật dài. Anh đã nghĩ ai sẽ là luật sư của tôi chứ?

- Vâng, - Geoff nói. - George Symonds, ở Trenton. Ông ta là một luật sư hình sự xuất sắc và là một nhà thương lượng tuyệt vời.

- Họ sẽ cố gắng buộc tội tôi đã cố sát bà Peale. Tôi xin thề đó chỉ là một tai nạn.

- Nếu có một cách nào đó để biện hộ đây chỉ là một vụ ngộ sát, ông ta sẽ tìm ra. Tối thiểu, ông sẽ không đương đầu với bản án tử hình.

- Anh hãy gọi ông ta ngay đi.

Geoff biết rằng Symonds sống ở Priceton, đã từng được mời ăn tối tại nhà của anh. Anh cũng còn nhớ rằng số điện thọai của Symonds được liệt kê theo tên bà vợ. Sử dụng máy điện thọai cầm tay của anh, anh bấm số trước sự hiện diện của Arnott. Lúc đó đã mười giờ ruỡi.

Mười phút sau, Geoff cúp máy.

- Tốt lắm, ông đã có một luật sư hàng đầu. Bây giờ hãy nói đi.

- Tôi đã không may có mặt trong nhà của Reardon vào lúc Suzanne chết, - Arnott nói, thái độ của ông ta chợt nghiêm trọng. - Suzanne vẫn hết sức bất cẩn đối với nữ trang của mình, một vài món trong đó khá đẹp, khêu gợi lòng tham. Tôi biết Skip đang ở Pennsylvania vì công việc, và Suzzanne đã nói với tôi cô ta có một cuộc hẹn với Jimmy Weeks tối hôm ấy. Rõ ràng tôi đã lầm. Có ánh đèn ở tầng một khi tôi bước vào nhà của Suzanne, nhưng chuyện đó là bình thường. Một số đèn được tắt mở tự động. Từ phía sau tôi có thể trông thấy cửa sổ phòng ngủ chính mở toang. Trèo lên đó chỉ là trò chơi trẻ con, vì mái tầng hai theo kiểu hiện đại dốc gần như xuống tận mặt đất.

- Lúc đó mấy giờ?

- Tám giờ đúng. Tôi đang trên đường đến một dạ tiệc ở Cresskill; một trong những lý do giúp cho nghề nghiệp của tôi lâu dài và thành đại là hầu như tôi luôn luôn có thể cung cấp một số nhân chứng hoàn hảo xác nhận tôi đang ở đâu trong những đêm đặc biệt đó.

- Ông đã ở bên trong nhà… - Geoff khích lệ.

- Phải. Khôg có một tiếng động nào, vì vậy tôi phỏng đoán mọi người đi vắng như đã dự tính. Tôi không hề có ý tưởng Suzanne còn ở tầng một. Tôi bước qua phòng khách của ngôi nhà, rồi vào phòng ngủ, tới tận bàn đêm. Tôi chỉ trông thấy khung ảnh khi đi ngang qua và không bao giờ chắc chắn đó có phải là một vật thật của Fabergé hay không; rõ ràng tôi không hề muốn tỏ ra quá quan tâm tới nó. Tôi cầm nó lên đang xem kỹ khi tôi nghe giọng nói của Suznne. Cô ta đang lớn tiếng với một người nào đó. Thật là kỳ lạ.

- Cô ta đang nói gì?

- Đại khái như: "Ông đã tặng chúng cho tôi, và chúng là của tôi. Bây giờ ông hãy đi đi. Tôi chán ngấy ông".

Ông đã tặng chúng cho tôi và chúng là của tôi. Các món nữ trang, Geoff nghĩ.

- Như vậy chắc hẳn điều đó có nghĩa là Jimmy Weeks đã thay đổi kế hoạch và sắp xếp để gặp Suzanne đêm hôm ấy. - Anh lý luận.

- Không phải. Tôi đã nghe một người đàn ông la lớn: “Tôi phải lấy lại”, nhưng đó là một giọng nói hết sức lịch sự không thể là của Jimmy Weeks, và chắc chắn không phải là của anh chàng đáng thương Skip. - Arnott thở dài. - Lúc đó, tôi đã đút khung ảnh vào túi, hầu như không có ý thức. Một bản sao không đáng giá, nhưng tấm ảnh của Suzanne đẹp mê hồn, vì vậy tôi muốn có nó. Cô ta hết sức hấp dẫn. Tôi mãi mãi nhớ cô ta.

- Ông đã đút khung ảnh vào túi. - Geoff thúc giục.

- Và đột nhiên nhận ra một kẻ nào đó đang đi lên cầu thang. Chắc anh còn nhớ, tôi đang ở trong phòng ngủ, vì vậy tôi đã nhảy vào trong tủ quần áo của Suzanne và cố gắng nấp phía sau những chiếc áo ngủ dài. Tôi đã không đóng kín cửa tủ.

- Ông có trông thấy người vừa đến?

- Không, không thấy mặt.

- Người đó đã làm gì?

- Đi thẳng tới hộp nữ trang, lục lọi những đồ trang sức rẻ tiền của Suzanne và lấy ra một món. Rồi, chắc hẳn không tìm thấy mọi thứ y muốn, ý bắt đầu tìm kiếm trong các ngăn kéo. Y dường như hơi bồn chồn. Chỉ sau vài phút, hoặc là y đã tìm thấy vật đang tìm, hoặc là y đã bỏ cuộc. May mắn thay y đã không lục lọi tủ quần áo. Tôi chờ thật lâu, rồi, có cảm tưởng một điều gì đó thật khủng khiếp đã xảy ra, tôi liền nhẹ bước xuống gác. Đó là khi tôi trông thấy Suzanne.

- Có khá nhiều nữ trang trong hộp. Kẻ giết Suzanne đã lấy những gì?

- Theo tôi được biết trong thời gian xét xử, tôi tin chắc đó là đóa hoa và nụ… cây trâm cổ đính kim cương, có lẽ anh đã biết. Đó quả thực là một nữ trang tuyệt đẹp, độc nhất vô nhị.

- Có phải người đã tặng Suzanne cây trâm đó cũng là người đã tặng cô ta vòng tay cổ?

- Ồ, phải. Thực ra, tôi nghĩ có lẽ y cũng đang cố gắng tìm vòng tay.

- Ông có biết ai đã tặng Suzannne vòng tay và cây trâm?

- Lẽ tất nhiên tôi biết. Suzanne đã giữ một vài điều bí mật đối với tôi. Giờ đây xin anh lưu ý, tôi không dám cả quyết chính y đang ở trong nhà đêm hôm ấy, nhưng như thế cũng hợp lý, phải không? Anh hiểu tôi muốn

nói gì chứ? Lời chứng của tôi sẽ giúp khám phá kẻ sát nhân thực sự. Chính vì vậy tôi phải được một đặc ân nào đó, anh không đ`ông ý hay sao?

- Ông Arnott, ai đã tặng Suzanne vòng tay và cây trâm?

Nụ cười của Arnott vó vẻ thích thú.

- Anh sẽ không tin tôi khi tôi nói với anh.

Chương 96

Kerry phải mất hơn mươi lăm phút để lái xe tới Old Tappan. Mỗi lẫn rẽ nàng lại cảm thấy con đường dường như bất tận. Robin, cô bé Robin can đảm, vẫn luôn luôn cố gắng che giấu nỗi thất vọng khi bị Bob bỏ rơi, hôm nay đã hết sức thành công trong việc che giấu nỗi sợ hãi, sự việc đã trở nên quá sức chịu đựng đối với nó. Mình sẽ không bao giờ bỏ nói với bất cứ ai khác, Kerry nghĩ. Kể cả Jonathan và Grace.

Kể cả Jonathan Jonathan và Grace.

Jonathan có vẻ hết sức kỳ lạ trong điện thọai, Kerry nghĩ.

Từ nay trở về sau, mình sẽ đích thân chăm sóc con, Kerry tự hứa.

Người mẹ và đứa con, câu nói đó lại ám ảnh tâm trí nàng.

Nàng đang vào khu vực Old Tappan. Giờ đây chỉ còn ít phút nữa.

Robin đã tỏ ra hết sức thích thú với viễn ảnh được ở với Grace và Jonathan và xem các album ảnh.

Các album ảnh.

Kerry đang chạy xe qua khỏi ngôi nhà cuối cùng trước khi tới nhà của Jonathan. Nàng đang rẽ vào lối đi. Hầu như vô tình nàng nhận thấy hệ thống đèn tự động không bật lên.

Những album ảnh.

Cây trâm hình đóa hoa và nụ.

Nàng đã từng trông thấy nó.

Trên người Grace.

Cách đây nhiều năm, khi Kerry bắt đầu làm việc cho Jonathan. Lúc bấy giờ Grace thường mang nữ trang. Nhiều tấm ảnh trong album cho thấy bà đang mang cây trâm đó. Grace đã nói đùa khi Kerry ngắm nó. Bà gọi nó là "người mẹ và đứa con".

Suzanne Reardon đang mang cây trâm của Grace trong tấm ảnh trên tờ báo đó! Điều này chắc hẳn có nghĩa là… Jonathan? Có thể là chính ông đã tặng nó cho cô ta?

Giờ đây nàng nhớ lại Grace đã yêu cầu Jonathan để tất cả nữ trang của bà vào hộp trong tủ sắt.

- Em không thể đeo nó nếu không có ai giúp đỡ. Em chỉ lo lắng về nó nếu nó vẫn còn ở trong nhà.

Mình đã nói với Jonathan mình sắp đi gặp bác sĩ Smith, Kerry suy nghĩ. Đêm hôm qua, sau khi mình về nhà mình đã nói với Jonathan mình nghĩ Smith sắp suy sụp, nàng tự bảo. Ôi, lạy Chúa! Nhất định ông đã bắn Smith.

Kerry dừng xe lại. Nàng đang ở trước tòa nhà bằng đá vôi tuyệt đẹp. Nàng đẩy cánh cửa phía tài xế mở ra và bước nhanh lên mấy bậc thềm.

Robin đang ở với một kẻ sát nhân.

Kerry không nghe thấy tiếng chuông yếu ớt của điện thoại trong xe trong lúc nàng ấn ngón tay lên chuông cửa.

Chương 97

Geoff cố gắng gọi điện thọai cho Kerry tại nhà. Khi không có ai trả lời, anh gọi điện thoại xe. Nàng đang ở đâu? Anh cuống cuồng tự hỏi. Khi người lính gác dẫn Arnott đi, anh gọi văn phòng của Frank Green.

- Văn phòng ủy viên công tố đóng cửa. Nếu có chuyện gì khẩn cấp, xin gọi số…

Geoff chửi thề trong lúc anh gọi số điện thoại khẩn cấp. Robin đang ở với ông bà Hoover. Kerry đang ở đâu? Cuối cùng một người nào đó trả lời đường dây khẩn cấp.

- Đây là Geoff Dorso. Tôi cần gặp ông Frank Green. Việc liên quan tới một vụ giết người lấy trộm đồ. Xin cho tôi số điện thọai nhà của ông ấy.

- Tôi có thể quả quyết với anh ông ấy không ở đó. Ông ấy đã được gọi đi vì một vụ giết người ở Oradell.

- Anh có thể nối đường dây với ông ấy?

- Được. Xin chờ một lát.

Phải mất tới ba phút Green mới ở trên đường dây.

- Geoff, tôi đang hết sức bận. Điều anh nói phải quan trọng hơn mới được.

- Đúng thế. Rất quan trọng. Dính dáng tới vụ án Reardon. Frank, Robin Kinellen đang ở nhà Jonathan Hoover đêm nay.

- Kerry đã nói với tôi chuyện đó.

- Frank, tôi vừa được biết Jonathan đã tặng món nữ trang cổ đó cho Suzanne Reardon. Ông ta đã có quan hệ tình cảm với cô ta. Tôi nghĩ ông ta chính là kẻ sát nhân, và Robin đã ở với ông ta.

Hai người cùng im lặng một hồi lâu. Rồi, bằng một giọng vô cảm, Frank Green nói:

- Tôi đang ở trong nhà của một ông già chuyên môn sửa chữa nữ trang cổ. Ông ta vừa bị giết chết hồi đầu buổi tối hôm nay. Không có một bằng chứng nào tỏ ra đây là một vụ trộm, nhưng người con trai của ông ta cho tôi

biết rằng cuốn sổ tay ghi tên các khách hàng đã biến mất. Tôi sẽ gửi ngay toán cảnh sát địa phương đến nhà Hoover.

Chương 98

Jonathan mở cửa cho Kerry. Ngôi nhà được chiếu sáng một cách lờ mờ và rất yên tĩnh.

- Robin đã lắng dịu. - Ông nói. - Mọi việc ổn rồi.

Hai nắm tay của Kerry giấu trong túi áo khoác, siết chặt vì sợ hãi và tức giận. Tuy nhiên, nàng vẫn cố gượng mỉm cười.

- Ôi, chú Jonathan, con đã gây phiền phức cho chú và cô Grace. Đáng lẽ con phải biết Robin sẽ hoảng sợ. Nó đang ở đâu?

- Nó đã trở lại phòng riêng. Và ngủ rồi.

Có phải mình đang mất trí? Kerry tự hỏi trong lúc nàng đi theo Jonathan lên gác. Phải chăng trí tưởng tượng của mình đang chơi khăm? Jonathan vẫn có vẻ hết sức bình thường.

Họ đến cửa phòng ngủ dành riêng cho khách, căn phòng màu hồng như Robin vẫn gọi, do các bức tường cùng màn cửa sổ và vải phủ giường đều có màu hồng nhạt.

Kerry đẩy cánh cửa mở ra. Trong ánh sáng phát ra từ một ngọn đèn ngủ, nàng có thể trông thấy Robin nằm nghiêng một bên cuộn tròn người như bào thai trong bụng mẹ, mái tóc nâu dài xõa ra trên mặt gối. Với hai bước dài, Kerry đến bên cạnh giường.

Má của Robin kê trong lòng bàn tay. Nó đang thở đều.

Kerry ngước lên nhìn Jonathan. Ông đứng ở chân giường, đăm đăm nhìn nàng.

- Nó đã hết sức hoang mang. Vì con đã đến đây, chắc con sẽ đưa nó về nhà, - ông nói. - Xem kìa, cái túi xách đựng đồng phục và sách vở đã sẵn sàng. Chú sẽ mang xuống giúp con.

- Chú Jonathan, không có ác mộng nào cả. Nó đã không thức giấc, phải không? - Kerry nói với giọng bình thản.

- Không. - Ông nói một cách lạnh nhạt. - Và mọi việc sẽ dễ dàng hơn đối với nó nếu nó không thức giấc lúc này.

Trong ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn ngủ, Kerry trông thấy ông đang cầm một khẩu súng lục.

- Chú Jonathan, chú đang làm gì thế? Cô Grace đâu rồi?

- Cô Grace đang ngủ say, Kerry. Chú có cảm tưởng cách đó hay hơn. Thỉnh thoảng chú đã nói cần phải dùng một loại thuốc an thần mạnh hơn để giúp cơn đau dịu bớt. Mỗi đêm chú hòa tan loại đó trong cốc cacao nóng mà chú mang tới tận giường cho cô uống.

- Chú Jonathan, chú muốn gì?

- Chú muốn tiếp tục sống giống như cô chú đang sống lúc này. Chú muốn trở thành chủ tịch thượng viện và bạn thân của thống đốc. Chú muốn trải qua những năm còn lại với cô, là người chú thực sự yêu thương cho tới bây giờ. Thỉnh thoảng đàn ông vẫn có nhiều lúc lầm lạc, Kerry. Họ làm rất nhiều điều rồ dại. Họ để cho những người phụ nữ trẻ, đẹp tâng bốc họ. Có lẽ chú đã dễ xúc cảm vì căn bệnh của cô Grace. Chú biết đó là rồ dại: chú biết đó là một điều sai lầm. Lúc bấy giờ, tất cả những gì chú muốn là lấy lại món nữ trang mà chú đã hết sức ngu ngốc tặng cho cô gái Reardon tầm thường đó, nhưng cô ta lại không chịu từ bỏ.

Ông vẫy khẩu súng lục.

- Hoặc là đánh thức Robin hoặc là bế nó lên. Không còn thời gian nữa.

- Chú Jonathan, chú định là gì thế?

- Chỉ là việc cần phải làm, và với nhiều hối tiếc. Kerry, Kerry, tại sao cô muốn chơi trò don Quichotte. Việc gã Reardon đó ngồi tù thì có gì quan trọng? Việc cha của cô Suzanne đã khai cái vòng tay là món quà của ông ta có thể gia hại cho tôi thì có gì quan trọng? Những thứ đó có ý nghĩa riêng của chúng. Tôi phải tiếp tục phục vụ đất nước mà tôi yêu quí, và sống với người vợ mà tôi thương yêu. Tôi đã đủ đau đớn khi biết rằng Grace đoán ra một cách hết sức dễ dàng sự phản bội của tôi.

Jonathan chợt mỉm cười.

- Bà ấy thật tuyệt vời. Bà ấy đã chỉ cho tôi xem tấm ảnh đó và nói: "Nó có gợi nhớ cho anh cây trâm đóa hoa và nụ? Em muốn nhìn thấy nó. Anh hãy lấy nó ra khỏi cái hộp trong tủ sắt, anh yêu". Bà ấy biết, và tôi biết bà ấy biết, Kerry. Và đội nhiên tôi biến thành một thằng ngốc… Tôi cảm thấy ô danh…

- Và chú đã giết Suzanne?

- Nhưng chỉ vì cô ta chẳng những không chịu trả lại các món nữ trang của vợ tôi mà còn láo xược nói với tôi rằng cô ta vừa có một bạn trai hấp

dẫn, Jimmy Weeks. Lạy Chúa! Đó là một tên côn đồ. Một bố già mafia. Kerry, hãy đánh thức Robin hay là bế nó lên trong lúc nó đang ngủ.

- Mẹ. - Robin cựa mình. Mắt nó mở ra. Nó ngồi dậy. - Mẹ. - Nó mỉm cười. - Tại sao mẹ đến đây?

- Hãy ra khỏi giường, Rob. Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. - Ông ta sắp giết chúng ta, Kerry nghĩ. Ông ta sẽ nói Robin có một cơn ác mộng và mình đã đến tìm nó và lái xe đưa nó về nhà.

Nàng quàng một cánh tay quanh người Robin. Cảm nhận có chuyện gì không ổn, Robin nép mình vào nàng.

- Mẹ.

- Không sao đâu.

- Ông Jonathan? - Robin đã trông thấy khẩu súng.

- Đừng nói bất cứ điều gì khác, Robin. – Kerry nói một cách trầm tĩnh. Mình có thể làm gì? nàng nghĩ. Ông ta đang lên cơn điên. Ông ta không còn tự chủ. Ước gì Geoff không đi gặp Jason Arnott. Geoff sẽ đến giúp đỡ. Bằng mọi cách, Geoff sẽ đến giúp đỡ.

Trong lúc họ đi xuống cầu thang, Jonathan nói một cách thản nhiên:

- Đưa cho tôi chìa khóa xe của cô, Kerry. Tôi sẽ đi theo cô ra ngoài, rồi Robin và cô sẽ ở trong khoang chứa hành lý.

Ôi, lạy Chúa, Kerry nghĩ. Ông ta sẽ giết hai mẹ con mình rồi lái xe tới một nơi nào đó và bỏ xe ở đó, như một vụ thanh toán của mafia, đổ trách nhiệm lên đầu Weeks.

Jonathan lại nói trong lúc họ đi qua tiền sảnh:

- Ông thành thực hối tiếc, Robin. Bây giờ hãy mở cửa từ từ, Kerry.

Kerry cúi xuống để hôn Robin.

- Rob, khi mẹ xoay tròn, con hãy chạy, - nàng thì thầm. - Chạy tới cửa kế cận và liên tục gào thét.

- Cánh cửa, Kerry. - Ông ta thúc giục.

Nàng mở cửa một cách từ từ. Ông ta đã tắt ngọn đèn cổng để cho chỉ còn ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đường ở cuối lối đi.

- Chìa khóa xe ở trong túi. - Nàng vừa nói vừa chầm chạp quay người lại, rồi gào lên. - Chạy đi, Rob.

Cùng lúc đó, nàng lao người qua tiền sảnh vào Jonathan. Nàng nghe khẩu sung nổ trong lúc nàng phóng về phía ông ta, rồi cảm thấy một cơn đau nóng bỏng ở một bên đầu, ngay sau đó là những cơn chóng mặt. Nền nhà bằng cẩm thạch của tiền sảnh lật nhào dưới chân nàng. Nàng nhận thức

được một âm thanh hỗn tạp chung quanh nàng. Một tiếng súng khác. Robin gào thét kêu cứu, giọng nhỏ dần vì đã chạy xa. Nhiều tiếng còi xe đang tới gần.

Rồi đột nhiên chỉ còn tiếng còi, và tiếng khóc nức nở của Grace.

- Em rất lấy làm tiếc, Jonathan. Em rất tiếc. Em không thể để cho anh làm chuyện này, - bà nói. - Không thể như thế. Không thể như thế với Kerry và Robin.

Kerry cố hết sức để đứng lên và ép bàn tay vào một bên đầu. Máu vẫn đang chảy xuống mặt nàng, nhưng cảm giác choáng váng đang giảm dần. Trong lúc nàng nhìn lên, nàng chợt trông thấy Grace tuột người khỏi chiếc xe lăn lên trên nền nhà, buông khẩu súng lục khỏi mấy ngón tay sưng phồng và ôm chặt xác chồng bà vào trong vòng tay.

Thứ Ba, ngày 6 tháng 2

Chương 99

Phòng xét xử đầy người chứng kiến lễ tuyên thệ của phụ tá ủy viên công tố Kerry McGrath. Tiếng thì thầm trò chuyện chợt im bặt khi cửa phòng của bồi thẩm đoàn mở ra và các bồi thẩm mặc áo đen theo hàng dọc trang trọng tiến ra để chào đón một đồng nghiệp mới.

Kerry ung dung bước ra khỏi một bên phòng và ngồi bên phải chiếc ghế dài trong lúc các thẩm phán đi tới những chiếc ghế dành riêng cho họ phía trước đám khách mời.

Nàng nhìn xuống khán giả. Mẹ nàng và Sam đã đáp máy bay đến tham dự buổi lễ. Họ đang ngồi cùng với Robin, nó giữ thẳng người trên mép ghế, mắt mở to vì hưng phấn. Chỉ còn một chút dấu vết trầy xước khiến họ phải gặp gỡ bác sĩ Smith.

Geoff ngồi ở hàng ghế kế tiếp, cùng với bố mẹ anh. Kerry hình dung cách anh đã nhảy vào chiếc trực thăng của FBI để đến thăm nàng ở bệnh viện, cách anh đã làm dịu cơn kích động của Robin rồi mang nó về nhà với gia đình anh khi bác sĩ yêu cầu Kerry phải ở lại bệnh viện qua đêm. Giờ đây nàng nháy mắt đáp lại trong lúc anh mỉm cười với nàng.

Margaret, cô bạn cũ, bạn thân nhất, cũng có mặt ở đây, hoàn thành ước nguyện chia sẻ niềm vui của ngày hôm nay. Kerry chợt nghĩ tới Jonathan và Grace. Họ cũng đã dự định sẽ có mặt.

Grace đã gửi một bức thư.

Cô sẽ về nhà ở South Carolina và sống cùng với bà chị gái. Cô cho rằng mình phải chịu trách nhiệm về mọi việc đã xảy ra. Cô đã biết Jonathan có quan hệ với người phụ nữ đó. Cô cũng biết chuyện đó sẽ không kéo dài. Ước gì cô đã phớt lờ tấm ảnh cô ta mang cây trâm đó, thì chắc sẽ không xảy ra chuyện này. Cô đâu quan tâm tới đồ nữ trang. Đó chỉ là cách cô cảnh giác Jonathan hãy bỏ cô ta. Cô không muốn sự nghiệp của ông ấy sụp đổ vì bị tai tiếng. Xin hãy tha thứ cho cô và tha thứ cho Jonathan nếu con có thể.

Mình có thể hay không? Kerry tự hỏi. Grace đã cứu mạng mình, nhưng Jonathan định giết Robin và mình để tự cứu bản thân ông ta. Grace biết Jonathan đã có quan hệ với Suzanne và thậm chí đã giết cô ta, tuy nhiên bà vẫn để cho Skip Reardon rục xương trong tù suốt bấy nhiêu năm.

Skip, mẹ của anh và Beth ở đâu đó trong đám đông. Skip và Beth sắp kết hôn tuần sau. Geoff sẽ là phù rể của anh ta.

Thông thường, một số bạn bè hoặc đồng nghiệp thân thiết phát biểu một vài lời trước khi tiến hành tuyên thệ. Frank Green nói trước:

- Dù cố gắng lục lọi trong ký ức, tôi vẫn không thể hình dung một người nào, đàn ông hoặc phụ nữ, phù hợp đảm nhiêm chức vụ cao này hơn Kerry McGrath. Ý thức của cô về công lý đã dẫn dắt cô yêu cầu tôi mở lại một vụ án sát nhân. Chúng tôi đã cùng nhau đương đầu với sự kiện tồi tệ một người cha phục hận đã buộc tội chồng của con gái phải ở tù trong lúc kẻ sát nhân thực sự nhởn nhơ sống tự do. Chúng tôi…

Ông đã làm thật tuyệt, Kerry nghĩ. Nghệ thuật thoát khỏi cảnh khó xử. Nhưng cuối cùng, Frank đã ngả sang phe của nàng. Ông đã đích thân gặp thống đốc và thúc đẩy đề bạt nàng trước khi thượng viện xác nhận.

Frank đã là người làm sáng tỏ mối quan hệ của Jimmy Weeks với Suzanne Reardon. Một trong những nguồn tin của ông, một kẻ vô lại không quan trọng đã từng là tay sai của Jimmy, cung cấp câu trả lời. Suzanne quả thực là có quan hệ với Jimmy, và ông ta đã tặng nữ trang cho cô ta. Ông ta cũng đã gửi hoa hồng cho cô ta đêm hôm ấy và định gặp cô ta để ăn tối. Khi cô ta không đến nơi hẹn, ông ta đã nổi giận và trong cơn giận kết hợp với say rượu ông ta nghĩ ông ta đúng là kẻ sát nhân. Ông ta vẫn luôn luôn lo sợ mối quan hệ của ông ta với Suzanne vỡ lở, cái chết của cô ta sẽ liên lụy tới ông ta.

Lúc này đến lượt thẩm phán Robert McDonough lên tiếng, kể lại Kerry đã bước vào phòng xét xử lần đầu tiên như thế nào cách đây mười một năm, với tư cách một phụ tá công tố mới toanh, nàng đã có vẻ hết sức trẻ khiến ông tưởng nàng là một sinh viên đang tập sự.

Mình cũng là một cô dâu mới toanh, Kerry chế giễu nghĩ. Hồi ấy, Bob cũng là một phụ tá công tố. Mình chỉ ước mong từ nay về sau anh có đủ khôn ngoan để tránh xa Jimmy Weeks và đồng bọn, nàng tư lự nhủ thầm. Weeks đã bị buộc nhiều tội. Giờ đây ông ta đang đương đầu với một vụ án khác về tội mua chuộc một bồi thẩm Ông ta đã cố gắng đổ tội đó cho Bob, nhưng không đủ sức thuyết phục tòa. Nhưng chính Bob cũng suýt chút nữa

bị buộc tội. Và Weeks sẽ không đi tới đâu nếu ông ta khiếu tố viên bồi thẩm có người cha đang ở tù. Ông ta biết như thế trong thời gian xét xử và lẽ ra đã có thể yêu cầu thay thế bà ta. Có lẽ tất cả chuyện này khiến Bob hoảng sợ trước khi quá muộn. Nàng ước mong như vậy.

Thẩm phán McDonough đang mỉm cười với nàng.

- Nào, Kerry, tôi nghĩ đã tới lúc. – Ông nói.

Robin liền bước tới, mang theo cuốn Thánh kinh nặng chịch. Margaret đứng lên và bước phía sau cô bé, chiếc áo dài màu đen vắt trên cánh tay, chờ tới lúc đưa nó cho Kerry sau khi tuyên thệ. Kerry đưa bàn tay phải lên, đặt bàn tay trái lên trên cuốn Thánh kinh và bắt đầu nhắc lại theo thẩm phán McDonough:

- Tôi, Kerry McGrath, xin long trọng tuyên thệ…

HẾT